

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

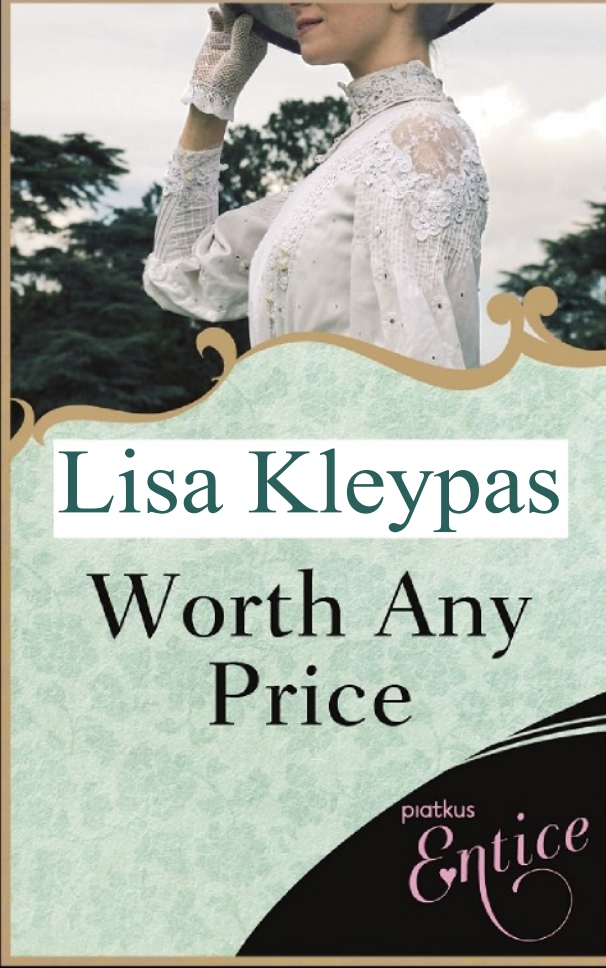
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lisa Kleypas

Worth Any Price

piatkus
Entice

Lisa Kleypas

Her Fiyata Değer

Kayınvalidem Ireta Ellis'e,
Sevginiz, cömertliğiniz ve anlayışınız için,
ve seninle olduğum her an beni mutlu ettiğin için.

Çok minnettar bir gelinden sevgiler, L.K.

İçindekiler

Önsöz

Yirmi dört yaşındaydı ve bu ilk kez oluyordu.

Birinci Bölüm

Uzun zamandır alışkanlığı olduğu üzere, Nick...

İkinci Bölüm

O buradaydı. Bundan emindi.

Üçüncü Bölüm

"Otur," dedi yabancı Lottie'ye, kocaman elleriyle...

Dördüncü Bölüm

İngilizlerin 1 Mayıs kutlamaları çeşitlilik gösteriyordu...

Beşinci Bölüm

Nick, Lottie'nin tepki vermeyeceğini biliyordu.

Altıncı Bölüm

Lottie uykusundan uyandığında, gün...

Yedinci Bölüm

Lottie bir tabak tuzlu koyun eti yerken.

Sekizinci Bölüm

Lord Radnor ile evlenmek gibi...

Dokuzuncu Bölüm

Lottie onunla birlikte yukarı çıktı, eli...

Onuncu Bölüm

"Soluk sarı bir şey sanırım," dedi Sophia.

On Birinci Bölüm

Londra çok farklıydı.

On İkinci Bölüm

Lottie kendini toparlayarak yüzüne baktı...

On Üçüncü Bölüm

Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu.

Bölüm On Dört

"Bugün Bow Street'e gidiyorsun, değil mi..."

On Beşinci Bölüm

Lottie'nin aklı tamamen yerine gelene kadar...

Sonsöz

Üstad John Robert Cannon'un öldürülmesinden bir saat sonra.

Yazarın Notu

Yazar Hakkında

Lisa Kleypas Yazarının Diğer Kitapları

Telif Hakkı

Önsöz

Londra, 1839

Yirmi dört yaşındaydı ve ilk kez bir genelevi ziyaret ediyordu. Nick Gentry, o buz gibi Yüzünden terler boşanıyordu. Arzuyla yanıp tutuşuyor, korkuyla üşüyordu. Yıllarca bundan kaçınmıştı, ta ki sonunda çaresiz bir cinsel ihtiyaç onu buna sürükleyene kadar. Çiftleşme dürtüsü sonunda korkudan daha güçlü hale gelmişti.

Nick kendini hareket etmeye zorlayarak Bayan Bradshaw'un kırmızı tuğlalarla örülü, seçkin müşterilere hizmet veren işyerinin merdivenlerini çıktı. Bayan Bradshaw'un kızlarından biriyle geçirilen bir gecenin Londra'daki en iyi eğitilmiş fahişeler oldukları için bir servete mal olacaktı.

Nick istenen her bedeli kolaylıkla ödeyebilecek durumdaydı. Özel bir hırsız olarak çok para kazanmıştı ve bunun da ötesinde, yeraltı dünyasındaki işlerinden bir servet elde etmişti. Ve bu süreçte büyük bir şöhret de kazanmıştı. Halkın büyük bir kısmı tarafından sevilmesine rağmen

Yeraltı dünyası ve onu ilkesiz bir rakip olarak gören Bow Street koşucuları tarafından nefret ediliyordu. Bu noktada kaçakçılar haklıydı, Nick gerçekten de ilkesizdi. Vicdan azabı işlerin önüne geçiyordu ve bu yüzden Nick onlara ihtiyacı yoktu.

Nick'in görebildiği pencerelerden müzik sesi geliyordu. Şık giyimli erkekler ve kadınlar sanki üst sınıf bir suaredeymiş gibi birbirlerine karışıyorlardı. Gerçekte, onlar fahişelerdi.

Müşterileriyle ticari işlemler yürütüyorlardı. Bu, Fleet Ditch yakınlarındaki gösterişli evinden çok uzakta bir dünyaydı; burada dipçikli fahişeler sokak aralarında şilin karşılığında erkeklere hizmet ediyordu.

Omuzlarını dikleştiren Nick, aslan başlı pirinç tokmağı kullanarak kapıya sertçe vurdu. Kapı açıldığında taş suratlı uşak, ne işle ilgili olduğunu sordu.

Bu çok açık değil mi? Nick sinirli bir şekilde merak etti. "Kadınlardan biriyle tanışmak istiyorum."

"Korkarım ki Bayan Bradshaw şu anda yeni müşteri kabul etmiyor, efendim-"

"Ona Nick Gentry'nin burada olduğunu söyle." Nick ellerini ceketinin ceplerine soktu ve uşağa sert bir bakış fırlattı.

Adamın gözleri büyüdü ve kötü şöhretli ismi tanıdığını belli etti. Kapıyı açtı ve başını eğdi kibarca. "Evet, efendim. Giriş holünde beklerseniz, Bayan Bradshaw'a varlığını haber vereceğim."

Hava hafif parfüm ve tütün dumanı kokuyordu. Derin bir nefes alan Nick, uzun beyaz pilastrlarla kaplı mermer zeminli salona göz gezdirdi. Salon Tek süsleme, oval bir aynada kendini seyreden çıplak bir kadın resmiydi, narin bir eli hafifçe

kendi kalçasının üst kısmına baktı. Nick büyülenmiş bir halde altın çerçeveli resme baktı. Aynadaki kadın görüntüsü hafif bulanıktı, bacaklarının arasındaki üçgen puslu fırça darbeleriyle boyanmıştı. Nick'in midesi sanki bir şeylerle doluymuş gibi hissetti. soğuk kurşun. Siyah pantolonlu bir hizmetçi elinde bir tepsi bardakla koridordan geçerken Nick'in bakışları hızla tablodan uzaklaştı.

Arkasındaki kapının ve şu anda dönüp gidebileceği gerçeğinin son derece farkındaydı. Ama çok uzun zamandır korkaktı. Bu gece ne olursa olsun, sonuna kadar gidecekti. Yumruklarını ceplerinde sıkarak pırıl pırıl parlayan zemine, beyaz ve gri girdaplara baktı. avizenin ışıltısını yansıtan mermer.

Birdenbire bir kadın sesi tembelce havayı yarıdı. "Ünlü Bay Gentry'yi kabul etmek ne büyük bir onur. Hoş geldiniz."

Bakışları mavi kadife elbisenin eteğinden şeri rengi gülümseyen bir çift göze kaydı. Bayan Bradshaw uzun boylu, harika orantılı bir kadındı. Solgun teni Kehribar rengi çilleri hafifçe noktalanmıştı ve kumral saçları gevşek bukleler halinde toplanmıştı. Alışlagelmiş anlamda güzel değildi; yüzü fazla köşeli ve burnu büyüktü. Bununla birlikte, şık ve kusursuz bir şekilde bakımlıydı ve onda o kadar çekici bir şey vardı ki güzellik tamamen gereksiz görünüyordu.

Nick'in kendisine rağmen rahatlamasına neden olan bir şekilde gülümsedi. Daha sonra bu tepkide yalnız olmadığını öğrenecekti. Gemma Bradshaw'un hoş varlığında bütün erkekler rahatlardı. Sadece ona bakarak bile kaba sözlere ya da masaya vurulan ayaklara aldırmadığı, iyi bir şakayı sevdiği ve asla utangaç ya da küçümseyici olmadığı anlaşılabilirdi. Erkekler Gemma'ya hayrandı çünkü Gemma açıkça onlara hayrandı.

Nick'e komplocu bir gülümseme verdi ve muhteşem göğüs dekoltesini gösterecek kadar alçaktan reverans yaptı. "Buraya iş için değil, zevk için geldiğinizi söyleyin." Nick'in kısa süreli baş sallaması üzerine bir kez daha gülümsedi. "Ne kadar hoş. Gelin benimle birlikte salonda bir tur atın ve size en iyi nasıl hizmet edebileceğimizi konuşalım." Kolunu Nick'in koluna dolamak için öne doğru geldi. Nick hafifçe sarsılarak kolunu içgüdüsel bir dürtüyle elini fırlattı.

Hanımefendi adamın kolundaki sertliği fark etmemiş olamazdı. Elini çekti ve hiçbir şey olmamış gibi rahatça konuşmaya devam etti. "Bu taraftan lütfen. Misafirlerim genellikle kâğıt ya da bilardo oynamayı ya da sigara odasında dinlenmeyi severler. Birinde karar kılmadan önce istediğiniz kadar kızla sohbet edebilirsiniz. Sonra size üst kattaki odalardan birini gösterecek. Size eşlik etmesi için saatlik ücret alacaksınız. Tüm kızları kendim eğittim ve her birinin kendi özel yetenekleri olduğunu göreceksiniz. Tabii ki, siz ve ben tercihlerinizi tartışacağız, çünkü bazı kızlar sert oyunlara katılmaya diğerlerinden daha istekli."

Salona girdiklerinde kadınlardan birkaçı Nick'e çapkın bakışlar fırlattı. Hepsi de sağlıklı ve bakımlı görünüyordu, Fleet Ditch ve Newgate yakınlarında gördüğü fahişelerden tamamen farklıydılar. Flört ettiler, sohbet ettiler, pazarlık ettiler, hepsi de Bayan Nick'in rahat tavırlarıyla. Bradshaw ele geçirdi.

"Sizleri birkaç kişiyle tanıştırmak benim için bir zevk olacaktır. "Bayan Bradshaw'un nazik sesi kulağına geldi. "Gözünüze çarpan biri var mı?"

Nick başını salladı. Genelde gösterişli küstahlığıyla tanınırdı.

güven hilecisi. Ancak, bu yabancı ortamda kelimeler onu terk etmişti.

"Birkaç öneride bulunayım mı? Şu yeşil elbiseli siyah saçlı kız son derece popüler. Adı Lorraine. Çekici, canlı ve kıvrak bir zekâya sahip. Onun yanında duran sarışın ise Mercia. Daha sakın bir tiptir ve nazik tavırlarıyla birçok müşterimizin ilgisini çeker. Şimdi, Nettie - bu küçük olan cam görünümlü- daha egzotik sanatlarda uygulanmaktadır..." Bayan Bradshaw, Nick'in çenesinin sertliğini görünce durakladı. "Masumiyet yanılsamasını mı tercih edersiniz?" diye yumuşak bir sesle önerdi. "Sana çok inandırıcı bir bakire olacak bir taşralı genç kız bulabilirim."

Nick tercihlerini biliyorsa lanetlenmişti. Hepsine baktı, siyah saçlı, sarışın, zayıf, şehvetli, akla gelebilecek her şekil, boyut ve renk tonu ve birdenbire çeşitlilik onu bunaltmıştı. Onlardan herhangi biriyle yatağa girdiğini hayal etmeye çalıştı ve alnında taze terler oluştu.

Bakışları Bayan Bradshaw'a döndü. Gözleri berrak, sıcak bir kahverengiydi ve saçlarından birkaç ton daha koyu kırmızı kaşları vardı. Uzun vücudu davetkâr bir oyun alanıydı ve ağzı pelüş ve yumuşak görünüyordu. Ama onu asıl etkileyen çilleriydi. Kehribar rengi benekler solgun tenini şenlikli bir spreyci gibi süslüyordu ve gülümsemek istemesine neden oluyordu.

Nick kendi kendine, "Burada sahip olmaya değer tek kişi sensin," dediğini duydu.

Madamın ateş saçan kirpikleri düşüncelerini gizlemek için aşağı doğru iniyordu ama adam onu şaşırttığını hissetti.

A

Gülümseme dudaklarını büktü. "Sevgili Bay Gentry, ne hoş bir iltifat. Ancak, ben müşterilerimle yatmam

Kuruluş. O günler çoktan geride kaldı. Sizi kızlardan biriyle tanıştırmama izin vermelisiniz ve-"

"Seni istiyorum," diye ısrar etti.

Bayan Bradshaw onun gözlerindeki çiğ dürüstlüğü görünce yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. "Yüce Tanrım," dedi ve aniden güldü. "Otuz sekiz yağındaki bir kadının yüzünü kızartmak büyük bir hüner. Nasıl yapıldığını unuttuğumu sanıyordum."

Nick ona gülümsemedi. "Her türlü bedeli öderim."

Bayan Bradshaw şaşkınlıkla başını salladı, hâlâ

gülümsüyordu, sonra konsantrasyonla gömleğinin ön kısmına baktı, sanki ağır bir meseleyle boğuşurken. "Asla düşünmeden bir şey yapmam. Bu benim kişisel bir kuralımdır."

Nick yavaşça onun eline uzandı, büyük bir dikkatle dokundu, parmak uçlarını temkinli bir şekilde avucunun içinde gezdirdi, samimi bir vuruş. Onun boyundaki bir kadına yakışan uzun elleri olmasına rağmen, onunkiler çok daha büyüktü, parmakları onunkilerin iki katı kalınlığındaydı. Parmaklarının iç kısımlarındaki nemli küçük kırışıklıkları okşadı. "Her kural arada bir bozulmalı," dedi.

Madam bakışlarını kaldırdı, büyülenmiş gibi görünüyordu. Onun dünyadan bıkmış yüzünde gördüğü bir şey. Aniden bir karar verir gibi oldu. "Benimle gel."

Nick peşlerinden gelen bakışlara aldırmadan onu salondan çıkardı. Bayan Bradshaw onu giriş holünden geçirdi ve kavisli bir merdivenle özel bir süit odaya çıkardı. Bayan Bradshaw'ın daireleri özenli ama rahattı, mobilyalar derin yastıklarla döşenmişti, duvarlar Fransız kâğıtlarıyla kaplıydı, ocak

cömertçe doldurulmuş ateş. Kabul odasındaki büfe, ısıltılı kristal sürahilerden oluşan bir koleksiyonla doluydu.

ve bardakları. Bayan Bradshaw gümüş tepside bir sürahi aldı ve beklentiyle ona baktı. "Konyak?"

Nick hemen başını salladı.

Altın kırmızısı sıvıyı sürahiye boşalttı. Ustalıkla bir kibrit çaktı ve büfenin üzerindeki mumu yaktı. Tutma sürahiyi sapından tutarak, bardağın çanağını mum alevinin üzerinde çevirdi. Konyak onu tatmin edecek kadar ısındığında ona verdi. Daha önce hiçbir kadın onun için böyle bir şey yapmamıştı. Brendi zengin ve fındık aromalıydı, içerken hafif baharatı burun deliklerine doğru süzülüyordu.

Kabul odasına göz atan Nick, bir duvarın kitap raflarıyla kaplı olduğunu gördü. deri ciltli ciltler ve folyolarla dolu bir alan. Raflara yaklaşıp incelemeye başladı. İyi okuyamamasına rağmen, kitapların çoğunun seks ve insan anatomisi hakkında olduğunu fark etti.

"Benim bir hobim," dedi Bayan Bradshaw, gözleri Dostça bir meydan okumayla parıldıyordu. "Hakkında kitaplar topluyorum Farklı kültürlerin cinsel teknikleri ve gelenekleri. Bazı kitaplar oldukça nadir bulunuyor. Geçtiğimiz on yıl boyunca en sevdiğim konu hakkında engin bir bilgi birikimine sahip oldum."

"Sanırım enfiye kutusu koleksiyonu yapmaktan daha ilginç," dedi ve kadın güldü.

"Burada bekle. Hemen geliyorum. Ben yokken kütüphanemi ziyaret edebilirsiniz."

Kabul odasından, poster yatağın ucunun görüldüğü bitişik odaya geçti.

Nick'in midesindeki kurşuni his geri döndü. İçkisini bir dikişte bitirip bardağı bir kenara bıraktı ve kitap raflarına yöneldi. Kırmızı deri ciltli büyük bir kitap dikkatini çekti. Antika deri gıcırdıyordu. Elle çizilmiş resimlerle dolu kitabı hafifçe açtı. Hayal edebileceğinden çok daha tuhaf cinsel pozisyonlarda kıvranan bedenlerin çizimlerini gördükçe içi kaynıyor, kocaman bir düğüm oluyordu. Aleti şiddetli bir arzuyla kabarıırken bile kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Aceleyle kitabı kapattı ve rafa geri itti. Büfeye geri dönerek bir konyak daha doldurdu ve tadına bakmadan mideye indirdi.

Bayan Bradshaw söz verdiği gibi çok geçmeden döndü ve kapının girişinde durdu. Dantellerle süslenmiş ince bir sabahlık giymişti, uzun kolları Ortaçağ'dan kalma noktalarla örtülmüştü. Beyaz ipek giysi dolgun göğüslerinin sivri tepelerini ve hatta kalçalarının arasındaki kılların gölgesini ortaya çıkarıyordu. Madamın muhteşem bir vücudu vardı ve bunu biliyordu. Bir dizi öne doğru eğilmiş, sabahlığın açıklığından dışarı taşarak bacağının uzun, zarif çizgisini gösterecek şekilde duruyordu. Parlak saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına doğru dalgalanarak onu daha genç ve yumuşak gösteriyordu.

Nick'in omurgasında bir özlem ürpertisi dolaştı ve göğsünün yorucu bir ritimle inip kalktığını hissetti.

"Sevgililerim konusunda seçici olduğumu bilmenizi isterim." Madam onun yanına gelmesini işaret etti. "Benimki gibi bir yetenek asla çarçur edilmemeli."

"Neden ben?" diye sordu Nick, sesi hışırtılı çıkıyordu. Kadının parfüm kullanmadığını fark edecek kadar yaklaştı.

Sabun ve temiz bir ten gibi kokuyordu, yasemin ya da gülden çok daha tahrik edici bir koku.

"Bana dokunma şeklin yüzünden. İçgüdüsel olarak elimin en hassas yerlerini buldun... avucumun ortası ve parmak eklemlerimin iç kısımları. Çok az erkek böyle bir hassasiyete sahiptir."

Nick gururu okşanmak yerine bir panik patlaması yaşadı. Madamın ondan beklentileri vardı; hayal kırıklığına uğratacağı kesin olan beklentiler. Yüzünü ifadesiz tuttu ama kadın onu sıcak, şömineli yatak odasına çekerken kalbi mide bulandırıcı bir şekilde düştü. "Mrs. Bradshaw," dedi yatağa yaklaşırlarken beceriksizce, "sana söylemeliyim-"

"Gemma," diye mırıldandı.

"Gemma," diye tekrarladı, her tutarlı düşüncesi Ceketini omuzlarından itip çıkarmasına yardım ederken etrafa saçılıyordu.

Terden ıslanmış kravatının düğümünü çözen madam, onun kızarmış yüzüne gülümsedi. "On üç yaşında bir çocuk gibi titriyorsun. Kötü şöhretli Bay Gentry, ünlü Bayan Bradshaw'la yatma düşüncesinden bu kadar mı korkuyor? Böyle dünyevi bir adamdan bunu beklemezdim. Bu yaşta bakire olmadığınız kesin. Yirmi üç yaşında bir adam mı?"

"Yirmi dört." İçten içe ölüyordu, onu bir kadın olduğuna inandırmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordu. tecrübeli bir adamdı. Sertçe yutkunarak kısık sesle, "Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi.

Kaşlarının kırmızı kavisleri yukarı doğru eğildi. "Hiç geneleve gitmedin mi?"

Bir şekilde kelimeleri ağıryan boğazından zorla çıkardı. "Hiç bir kadınla sevişmedim."

Gemma'nın ifadesi değişmedi, ama onun şaşkınlığını hissetti. Uzun, diplomatik bir duraksamadan sonra nazikçe sordu: "Başka erkeklerle de yakınlaştınız o zaman?"

Nick başını salladı ve desenli duvar kâğıdına baktı. Ağır sessizliği sadece kulaklarındaki çınlama bozuyordu.

Hanımefendinin merakı neredeyse elle tutulur derecedeydi. O Uzun yatağın yanına yerleştirilmiş hareketli ahşap basamağı çıktı ve şiltenin üzerine tırmandı. Yavaşça yan yattı, rahatlamış ve kedi gibi. Ve onun içinde Erkek cinsiyetine dair sonsuz bir anlayışa sahip olduğundan sessiz kaldı ve sabırla bekledi.

Nick gerçekçi görünmeye çalıştı ama sesinde bir titreme oldu. "On dört yaşında bir çocukken bir hapishanede on aya mahkûm edildim."

Gemma'nın yüz ifadesinden anladığını gördü. Hemen. Gemilerdeki berbat koşullar, erkeklerin erkek çocuklarla birlikte büyük bir hücrede zincirlenmiş olduğu gerçeği pek de sır sayılmazdı. "Gemideki adamlar sana zorla sahip olmaya çalıştılar elbette," dedi. Sorarken ses tonu nötrdü. "Aralarında başarılı olan oldu mu?"

"Hayır. Ama o zamandan beri..." Nick uzun bir süre durakladı. Kendisine musallat olan geçmişinden kimseye bahsetmemişti; korkularını kelimelere dökmek kolay değildi. "Dokunulmaya dayanamıyorum," dedi yavaşça. "Hiç kimse tarafından, hiçbir şekilde. İstedim ki..." Bir an durakladı, bocaladı. "Bazen bir kadını o kadar çok istiyorum ki neredeyse çıldıracağım. Ama yapamıyorum..." Çaresizce sessizliğe gömüldü. Görünüşe göre Onun için seks, acı ve suçluluk duygusunu açıklamak imkansız.

Öyle ki biriyle sevişmek, kendini uçurumdan aşağı atmak kadar imkansız görünüyordu. Başka birinin dokunuşu, ne kadar zararsız olursa olsun, kendini savunmak için tehlikeli bir ihtiyacı tetikliyordu.

Gemma dramatik bir korku ya da sempati tepkisi gösterseydi Nick kaçardı. Ama ona sadece düşünceli bir tavırla baktı. Zarif bir hareketle Uzun bacaklarını yatağın üzerinde salladı ve yere kayd. Adamın önünde durarak yeğinin düğmelerini açmaya başladı. Nick sertleşti ama yerinden kıpırdamadı. "Sende olmalı fanteziler," dedi Gemma. "Sizi heyecanlandıran görüntüler ve düşünceler."

Nick yeğini silkerken nefesi sığlaştı ve hızlandı. Uçucu rüyaların kalıntıları kafasının içinde dönüp duruyordu... boş karanlıkta vücudunu yüklü ve ağırlı bırakan iffetsiz düşünceler. Evet, fantezileri vardı, bağlanmış ve altında inleyen kadınların hayalleri, bacakları tamamen açılmış ve o aralarında çalışırken. Böyle utanç verici şeyleri itiraf etmesi mümkün değildi. Ama Gemma Bradshaw'un kahverengi gözlerinde neredeyse karşı konulmaz bir davet vardı. "Sana benimkini anlatacağım önce," diye teklif etti. "İster misiniz?"

Adam temkinli bir şekilde başını salladı, kasıklarına sıcaklık yayılıyordu. "Bir seyircinin önünde çıplak olmayı hayal ediyorum. erkekler." Gemma devam ederken sesi alçak ve erimişti. "İlgimi çeken birini seçiyorum. Sahnede bana katılıyor ve dilediğim cinsel eylemi gerçekleştiriyor. Ondan sonra bir başkasını, bir başkasını seçiyorum, ta ki ben tamamen memnunum."

Gömleğinin eteklerini pantolonundan çekti. Nick gömleği başının üzerinden kaldırdı ve nemli giysiyi yere bıraktı.

zemin. Gemma adamın çıplak gövdesine bakarken aleti acı içinde zonkluyordu. Göğsündeki, kafasındaki kahverengi saçlardan çok daha koyu olan kalın saç teline dokundu. Bir Gemma'nın boğazından takdir dolu bir ses çıktı. "Sen oldukça kaslı. Bu hoşuma gitti." Parmak uçları keçeleşmiş buklelerin arasından geçip alttaki sıcak teni okşadı ve Nick içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı. Gemma tembelce ona geri gelmesini işaret etti. "Eğer sevişmek istiyorsan, hayatım, Korkarım dokunulmaktan kaçınamazsınız. Kıpırdamadan dur." Kadın pantolonunun üst düğmesine uzandı. "Şimdi söyle bana fantezi."

Nick gözlerini tavana, duvara, kadife örtülü pencerelere dikti; kadının kasıklarındaki ellerini görmemek için her şeyi yapabilirdi. "Ben... kontrolün bende olmasını istiyorum," dedi kısıp sesle. "İ Bir kadını yatağı bağıladığınız hayal edin. Hareket edemez ya da bana dokunamaz... İstedığım her şeyi yapmamı engelleyemez."

"Birçok erkek bu fanteziye sahiptir." Gemma'nın parmaklarının arkası adamın sikinin sert alt tarafını okşarken son düğmelerle ilgilendi. Nick aniden nefes almayı unuttu. Madam daha yakına eğildi, nefesi Nick'in göğsündeki buklelerin arasından geçiyordu. "Peki bağılandıktan sonra kadına ne yapıyorsunuz?" diye mırıldandı.

Yüzü tahrik ve utanç karışımı bir kızarıklıkla karardı. "Onun her yerine dokunuyorum. Ağzımı ve parmaklarımı kullanıyorum... Onu almam için bana yalvarmasını sağlıyorum. Ona çığılık attırıyorum." Uzun, soğıuk parmakları aletini çevreleyip pantolondan kurtarıırken çenesini tuttu ve boğazının içinde inledi. "Tanrım-"

"Pekâlâ," diye mırıldandı, zeki parmakları onu kabzasına kadar izledi ve sıkıca şişmiş kafasına geri döndü. "Sen çok cömert bir genç adamsın."

Nick gözlerini kapadı, güçlü bir his saldırısıyla sersemlemişti. "Bu bir kadını memnun eder mi?" diye sordu. Dengesizce.

Gemma cevap verirken onu okşamaya devam etti. "Bütün kadınlar değil. Bazıları sizin boyutunuzdaki bir erkeği rahatça barındıramaz. Ama bu idare edilebilir." Onu serbest bıraktı. Nazikçe yatağın başucundaki büyük maun kutuya gitti, kapağını kaldırdı ve içindekileri karıştırdı. "Giysilerinizin geri kalanını çıkarın," dedi ona bakmadan.

Korku ve şehvet içinde şiddetle çarpıştı. Sonunda şehvet galip geldi. Giysilerini çıkardı, kendini savunmasız hissetti ve acı verici bir şekilde tutkulu. Gemma onun ne olduğunu buldu. Aradığı şeyi buldu, döndü ve ona hafifçe bir şey fırlattı.

Nick refleks olarak nesneyi avucunun içine aldı. Bordo renkli kadifeden yapılmış bir ipti bu.

Şaşkınlıkla Gemma'nın sabahlığını çözüp ayaklarının dibine bırakmasını izledi. Her santimi güçlüydü, Kasıklarındaki canlı tüyler de dahil olmak üzere esnek vücudu ortaya çıkmıştı. Kışkırtıcı bir gülümsemeye yatağa tırmandı ve bu sırada cömertçe yuvarlatılmış arka tarafını ortaya çıkardı. Dirseklerinin üzerinde geriye yaslanarak başıyla kadife uzunluğunu avucunda sıktı. "Sanırım bundan sonra ne yapacağını biliyorsun," dedi.

Nick onun kendisini bir yabancıya karşı bu kadar savunmasız bırakmasına şaşırmış ve hayretler içinde kalmıştı. "Bunu yapmama izin verecek kadar bana güveniyor musun?"

Sesi çok yumuşaktı. "Bu ikimiz için de güven gerektirecek, değil mi?"

Nick ona yatakta eşlik etti, bileklerini birbirine bağlayıp yatak başlığına sabitlerken elleri titriyordu. Kadının zarif vücudu tamamen Nick'in merhametine kalmıştı. Onun üzerine tırmanarak başını eğdi ve dudaklarından öptü. "Seni nasıl memnun edebilirim?" diye fısıldadı.

"Bu sefer kendini memnun et." Kadının dili hafif, ipeksi bir dokunuşla adamın alt dudağına dokundu. "Benim ihtiyaçlarımı daha sonra karşılayabilirsin."

Nick onu yavaşça keşfetti, endişeleri bir sıcaklık seli içinde eriyip gitti. Onu kıvrandıran yerleri buldukça şehvet içinde kükrüyordu... boğazının çukuru, dirseklerinin iç kısımları, göğüslerinin hassas alt kısımları. Kadının tenini okşuyor, tadına bakıyor, kemiriyor, pürüzsüzlüğünden, kadın kokusundan sarhoş oluyordu. Sonunda, tutkusu dayanılmaz bir boyuta ulaştığında, kendini onun kalçalarının arasına indirdi ve çok arzuladığı ıslak, sıcak derinliklere doğru itti. Sonsuz aşağılanmasına rağmen, sadece Onu tatmin etmeden önce tek bir hamle yaptı. Vücudu dayanılmaz bir zevkle sarsıldı ve sertçe inlerken yüzünü kızın alev alev yanan saçlarına gömdü.

Sonrasında nefesi kesilerek Gemma'nın bağlı bileklerini karıştırdı. Gemma serbest kaldığında, ondan uzaklaşarak yan tarafına yuvarlandı ve gözlerini duvardaki gölgelere dikti. Rahatlamaktan başı dönüyordu. Anlaşılmaz bir nedenden ötürü gözlerinin kenarları acıdı ve gözyaşlarının iğrenç tehdidine karşı gözlerini sıkıca kapattı.

Gemma onun arkasına geçti, eli hafifçe çıplak kalçasına yerleşti. Nick onun dokunuşuyla irkildi ama uzaklaşmadı. Kadının ağzı omurgasının üst kısmına bastırdı ve bu his kasıklarına kadar indi. "Umut vaat ediyorsun," diye mırıldandı. "Yeteneklerinin gelişmeden kalması utanç verici olur. Sana nadir bulunan bir davette bulunacağım,

Nick. Zaman zaman beni ziyarete gelin, bilgilerimi sizinle paylaşayım. Öğretecek çok şeyim var. Ödeme yapmana gerek yok... sadece arada sırada bana bir hediye getir." Adam kıpırdamayınca ensesinden hafifçe ısırıldı. "Seninle işim bittikten sonra, dünyadaki hiçbir kadın sana karşı koyamayacak. Buna ne diyorsun?"

Nick dönüp onu yatağa yapıştırdı ve gülümseyen yüzüne baktı. "İlk ders için hazırım," dedi ve kendi ağzıyla onun ağzını kapattı.

Birinci Bölüm

Üç Yıl Sonra

Uzun zamandır alışkanlığı olduğu üzere Nick, Gemma'nın kapıyı çalmadan özel odaya girdi. Pazar öğleden sonraydı, neredeyse her hafta buluştukları zaman. Şimdiye kadar mekanın tanıdık kokusu -deri, likör, taze çiçek kokusu- vücudundaki düşük uyarılma uğultusunu başlatmak için tek gereken şeydi. İşi onu iki haftadır Gemma'dan uzak tuttuğu için bugün arzusu alışılmadık derecede güçlüydü.

Nick, tanıştıkları ilk gecedен beri Gemma'nın kurallarına sorgusuz sualsiz uymuştu. Onunla görüşmeye devam etmek istiyorsa başka seçeneği yoktu. Bir bakıma arkadaşları ama etkileşimleri tamamen fizikseldi. Gemma onun kalbinde ne olduğuna, hatta bir kalbi olup olmadığına bile ilgi göstermemişti. Nazik bir kadındı ama Nick'in yüzeysel konulardan başka şeyler konuştuğu ender zamanlarda nazikçe reddetti. Bunun iyi bir şey olduğunu fark etmişti. Onu geçmişinin çirkinliklerine ya da geçmişte yaşadıklarına maruz bırakmak istemiyordu. İçinde kilitli tuttuğu karmaşık duygu karmaşası.

Ve böylece haftada bir kez, sırlarını saklı tutarak yatakta birbirlerine katıldılar... eğitimci ve onun ateşli öğrencisi. Gemma'nın altın kâğıtlarla kaplı yatak odasının lüks kozasında Nick sevişme hakkında hiç düşünmediği kadar çok şey öğrenmişti. Kadın cinselliği hakkında çok az erkeğin edinebileceği bir takdir kazanmıştı... bir kadının zevkinin karmaşıklığı, bedenini olduğu kadar zihnini de heyecanlandırmanın yolları. Parmaklarını, dilini, dişlerini, dudaklarını ve sikini hem incelik hem de güçle kullanmayı öğrenmişti. En çok da disiplini ve sabır ve yaratıcılığın deneyimli Bayan Bradshaw'u bile nasıl sesi kısılana kadar ağlatabileceğini öğrendi. Bir erkeği elinde tutmanın yollarını biliyordu.

Kadın saatlerce kendinden geçmenin eşiğinde dengede dururdu. Ağzıyla meme ucunu okşayarak ya da parmak ucuyla hafifçe dokunarak bir kadını nasıl doruğa çıkaracağını da biliyordu.

En son buluştuklarında Gemma ona, kendisine hiç dokunmadan orgazm olması için meydan okumuştı. Adam on dakika boyunca Gemma'nın kulağına fısıldamış ve Gemma'nın gözünde giderek daha da korkunç bir hal alan cinsel imgeler çizmişti. kızarmış ve yanında titremeye başlamıştı.

Kadının yemyeşil vücudunu düşününce Nick'in içi beklentiyle ısındı ve kadının salonuna doğru adım attı. Kadife döşemeli şezlonga oturmuş, üzerinde sadece şarap ipeğinden bir bornoz olan sarışın genç adamı görünce durdu. Nick şaşkınlıkla, bu sabahlığın Gemma'yı her ziyarete geldiğinde giydiği sabahlıkla aynı olduğunu fark etti.

Ona sadakat sözü vermemişti ve Nick'in de son üç yıldır onun tek sevgilisi olduğu gibi bir yanılsaması yoktu. Yine de Nick, kabul odasında başka bir erkeği görünce ve havadaki seks kokusu karşısında irkildi.

Onu gören yabancı kızardı ve rahat pozisyonundan doğrulup oturdu. Tıknaz, açık tenli bir gençti ve bu durumdan utanacak kadar masumiyeti kalmıştı.

Gemma yatak odasından çıktı, üzerinde gül kurusu meme uçlarını zar zor örten şeffaf yeşil bir gecelik vardı. Nick'i görünce gülümsedi, Onun beklenmedik gelişinden hiç de rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Merhaba canım," diye mırıldandı, her zamanki gibi rahat ve arkadaş canlısıydı. Belki de onun yeni sevgilisini tam da bu şekilde keşfetmesini planlamamıştı ama bu durum onu üzmemişti de.

Sarışın adama doğru dönerek onunla yumuşak bir sesle konuştu. "Beni yatak odasında bekle."

İtaat ederken ona ateşli bir hayranlık dolu bakış fırlattı.

Nick adamın yan odada kayboluşunu izlerken, üç yıl önceki halini hatırladı. Gemma'nın şehvetli sanatıyla gözleri kamaşmıştı.

Gemma zarif bir el kaldırarak Nick'in siyah saçlarını okşadı. "Araştırmandan bu kadar çabuk dönmeni beklemiyordum. Çabuk ol," dedi hiç üzülmeyen. "Gördüğünüz gibi, yeni çırağımı eğlendiriyorum."

Nick sormak yerine, "Ve benim yerime geçecek kişi," dedi, bu arada soğuk bir terk edilmişlik duygusu içini kapladı.

"Evet," dedi Gemma yumuşak bir sesle. "Artık benim talimatlarıma ihtiyacın yok. Artık sana öğretebileceğim her şeyi öğrendiğine göre, arkadaşlığımızın bayatlaması an meselesi. Hâlâ keyifliyen bitirmeyi tercih ederim."

Konuşmak onun için şaşırtıcı derecede zordu. "Seni hâlâ istiyorum."

"Sadece güvende ve tanıdık olduğum için." Gemma sevgiyle gülümseyerek eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Korkak olma canım. Başka birini bulmanın zamanı geldi."

"Kimse seni takip edemez," dedi huysuzca.

Bu, şefkatli bir kahkaha ve bir öpücük daha kazandırdı. "Bu hâlâ öğrenecek çok şeyin olduğunu gösteriyor." Hınzır bir gülümseme berrak kahverengi gözlerinde parıldıyordu. "Git ve senin yeteneklerini hak eden bir kadın bul. Onu yatağına at. Onu kendine aşık et. Bir aşk ilişkisi herkesin en az bir kez yaşaması gereken bir şeydir."

Nick ona asık suratlı bir bakış attı. "İhtiyacım olan son şey bu," diyerek onu güldürdü.

Geriye ekilen Gemma saçlarını rahatça çözdü ve salladı. "Vedalaşmak yok," dedi ve saç tokalarını şezlongun yanındaki masaya bıraktı. "Au revoir'ı tercih ederim. şimdi müsaade ederseniz, öğrencim bekliyor. İsterseniz gitmeden önce bir içki için."

Kadın yatak odasına girip kapıyı sert bir tıkırtıyla kapatırken Nick sersemlemiş bir halde hareketsiz duruyordu. "Tanrım," diye mırıldandı. Birlikte yaptıkları onca şeyden sonra bu kadar hafife alınmasına inanamayan bir kahkaha attı.

Yine de öfke duyamıyordu. Gemma ona minnettarlıktan başka bir şey hissettiremeyecek kadar cömert ve nazik davranmıştı.

Git başka bir kadın bul, diye düşündü uyuşuka. Bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Her yerde kültürlü, sıradan, tombul, zayıf, esmer, sarışın, uzun, kısa kadınlar vardı ve hepsinde takdir edilecek bir şeyler buluyordu. Ama

Gemma
cesaret edebildiği tek kişi olmuştu.

cinselliğini serbest bıraktı. Başka biriyle nasıl olacağını hayal bile edemiyordu.

Birinin onu sevmesini sağlamak mı? Nick acı acı gülümsedi ve ilk kez Gemma'nın neden söz ettiğini bilmediğini düşündü. Hiçbir kadın onu sevemezdi... ve eğer biri severse, yaşayan en büyük aptal olurdu.

İkinci Bölüm

O buradaydı. Bundan emindi.

Nick, Stony Cross Park'ın arkasındaki bahçelerde dolaşan parti konuklarını dikkatle inceledi. Eli ceketinin cebine kaydı ve Charlotte Howard'ın portresinin bulunduğu minyatür çantayı buldu. Kalabalığa bakmaya devam ederken başparmağı yavaşça çantanın parlak emaye yüzünü okşadı.

Charlotte'u iki ay boyunca araması onu Hampshire'a götürmüştü; funda kaplı tepelerin, antik av ormanları ve tehlikeli vadi bataklıkları. Batı İlçe refah içindeydi, yirmi pazar kasabası bol miktarda yün, kereste, süt ürünleri, bal ve domuz pastırması ile doluydu. Hampshire'ın ünlü malikaneleri arasında Stony Cross Park en iyisi olarak kabul ediliyordu. Malikane ve Özel göl, verimli Itchen Nehri vadisinde yer alıyordu. Saklanmak için hiç de fena bir yer değil, diye düşündü Nick alaycı bir ifadeyle. Eğer şüpheleri doğru çıkarsa, Charlotte bir iş bulmuştu. Westcliff Kontu'nun evinde annesine eşlik ediyordu.

Charlotte'un peşine düşen Nick, onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmiş, nasıl düşündüğünü, hissettiğini ve başkalarının onu nasıl algıladığını anlamaya çalışmıştı. İlginçtir ki

Charlotte'un anlattıkları o kadar çelişkiliydi ki Nick, arkadaşlarının ve ailesinin aynı kızı tarif edip etmediğini merak etmişti.

Charlotte, ailesi için itaatkâr, memnun etmeye hevesli ve onaylanmamaktan korkan bir kız çocuğuydu. Ortadan kaybolması

Lord Radnor'ın gelini olma kaderine boyun eğdiğine inandıkları için, bu şaşırtıcı bir sürpriz olmuştu. Charlotte çocukluğundan beri ailesinin refahının buna bağlı olduğunu biliyordu. Howard'lar şeytanla bir pazarlık yapmış, kızlarının geleceğini Radnor'un sağlayabileceği maddi çıkarlarla takas etmişlerdi. On yılı aşkın bir süre boyunca onun himayesinden yararlanmışlardı. Ama tam şeytana hakkını verme zamanı gelmişti ki, Charlotte kaçtı.

Howard'lar Nick'e kızlarının

Charlotte gecikmeden bulundu ve Radnor'a teslim edildi. Onu kaçmaya iten şeyin ne olduğunu anlamamışlardı. Leydi Radnor olarak iyi hizmet edeceğine inanıyordu.

Görünüşe göre Charlotte onların görüşlerini paylaşmıyordu. Charlotte'un gittiği üst sınıf yatılı okul Maidstone'daki arkadaşları, ki çoğu artık evliydi, Charlotte'un giderek artan bir şekilde Radnor'ın varlığının her yönünü denetlemesine içerlemişti. Görünüşe göre, Radnor'ın sağladığı cömert mali bağışları arzulayan okul personeli, onun isteklerini yerine getirmekten mutluluk duyuyordu. Charlotte'un müfredatı diğerlerinden farklıydı; Radnor onun okuyacağı dersleri seçmişti. Diğer öğrencilerden bir saat önce yatağa girmesini şart koşmuştu. Hatta ne kadar yemek yemesi gerektiğini bile belirlemişti; eve yaptığı ziyaretlerden birinde kilo aldı ve zayıflamaya ihtiyacı vardı.

Nick, Charlotte'un isyanını anlamasına rağmen, ona hiç sempati duymuyordu. Hiç kimseye sempati duymuyordu. Uzun zaman önce

hayatın adaletsizliğini, kimsenin sonsuza dek kaçınamayacağı kaderin acımasız cilvelerini kabullenmişti. Bir kız öğrencinin çektiği sıkıntılar, onun yaşadığı çirkinlikle kıyaslanamazdı.

görmüş ve deneyimlemişti. Charlotte'u Radnor'a getirmekten, ücretinin geri kalanını tahsil etmekten, sonra da şanssız gelin adayıyla ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakmaktan hiç çekinmeyecekti. tamamen aklını kaçırmış olmalı.

Bakışları huzursuzca etrafı taradı ama şu ana kadar Charlotte'tan hiçbir iz yoktu. Büyük ev en az üç düzine aile ile doluydu ve hepsi de bir ay süren ev partisine katıldı. Her yıl düzenlenen etkinliğe Lord Westcliff ev sahipliği yapıyordu. Gündüz saatleri avcılık, atıcılık ve saha sporlarına ayrılmıştı. Her akşam müzikli suareler ve danslar gibi eğlenceler vardı.

Stony Cross Park'ın aranan davetiyelerinden birini kazanmak neredeyse imkansız olsa da Nick, kayınbiraderi Sir Ross'un yardımıyla bunu başarmıştı. Cannon. Nick, taşrada birkaç hafta geçirerek kendini yenilemek isteyen sıkılmış bir aristokrat gibi davranmaya karar vermişti. Westcliff Kontu, Sör Ross'un ricası üzerine Nick'in kaçak gelin avına çıkmış bir Bow Street koşucusu olduğunu bilmeden bir davetiye göndermişti.

Meşe dallarından sarkan sayısız ışık, kadınların mücevherlerinin çılgınca parlamasına neden oluyordu. Bu güvercinleri süslerinden soymanın ne kadar kolay olacağını düşünürken Nick'in ağzının bir kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. Kısa bir süre önce tam olarak bunu yapardı. Hırsızlık yapmaktan çok daha iyi bir hırsızdı. Ama şimdi bir koşucuydu ve onurlu olması gerekiyordu.

"Lord Sydney." Bir erkek sesi düşüncelerini böldü ve Nick terastan dönüp Marcus'a baktı, Lord

Westcliff. Kont'un heybetli bir duruşu vardı. Orta boylu olmasına rağmen, geniş ve son derece kaslı, neredeyse boğa gibi bir vücudu vardı. gelişmiş bir güçtü. Yüz hatları cesur ve kararlıydı, kurnaz siyah gözleri esmer yüzünün derinliklerine yerleşmişti.

Westcliff, sosyetenin ilk çevrelerinde yer alan ince yapılı, güzel akranlarına hiç benzemiyordu. Şık gece kıyafetleri giymemiş olsaydı, bir liman işçisi ya da kalfa olduğu düşünülebilirdi. Ancak Westcliff'in kanı tartışmasız maviydi. Ataları tarafından 1300'lü yılların sonlarında kazanılmış olan bir taçla, asaletin en eski kontluklarından biri kendisine miras kalmıştı. İronik bir şekilde, Kont'un Monarşi'nin ateşli bir destekçisi olmadığı, hatta hiç kimsenin sıradan hayatın zorluklarından ve endişelerinden izole edilmemesi gerektiğine inandığı için kalıtsal asaletin bile ateşli bir destekçisi olmadığı söyleniyordu.

Westcliff kendine özgü çakıl taşlı sesiyle devam etti. "Stony Cross'a hoş geldin Sydney."

Nick derin olmayan bir selam verdi. "Teşekkür ederim lordum."

Kont ona açıkça şüpheli bir bakışla baktı. "Sponsorunuz Sör Ross, mektubunda can sıkıntısından muzdarip olduğunuzdan bahsetmiş." Ses tonundan, zengin bir adamın aşırı can sıkıntısından şikâyet etmesine pek tahammülü olmadığı anlaşılıyordu.

Nick de öyle. İçten içe sıkıntılıymış gibi davranma zorunluluğundan rahatsız oluyordu ama bu da numarasının bir parçasıydı. "Evet," dedi dünyadan bıkmış bir gülümsemeyle. "Zayıflatıcı bir durum. Kesinlikle melankolik oldum. Bana ortam değişikliğinin yardımcı olabileceği tavsiye edildi."

Kontun boğazından asık suratlı bir homurtu çıktı. "Yapabilirim can sıkıntısı için mükemmel bir tedavi öneriyor - basitçe uygulayın

Kendinizi yararlı bir faaliyete verin."

"Çalışmamı mı öneriyorsun?" Nick yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Belki bu başka biri için uygun olabilir. Ama benim gibi bir sıkıntının dinlenmek ve eğlenmek arasında dikkatli bir denge kurması gerekir."

Westcliff'in siyah gözlerinde küçümseme titreşti. "Size her ikisinden de tatmin edici miktarda sağlamaya çalışacağız."

Nick aksanını temiz tutmaya özen göstererek, "Dört gözle bekliyorum," diye mırıldandı. Bir vikontun oğlu olarak doğmuş olmasına rağmen, Londra'nın yeraltı dünyasında geçirdiği uzun yıllar ona alt sınıftan bir aksan ve ne yazık ki yumuşak ünsüzler vermişti. "Westcliff, şu anda seni ne memnun eder?

Benim için en önemli şey bir içki içmek ve hoş bir baştan çıkarıcı kadınla arkadaşlık etmek."

"Olağanüstü bir Longueville Armagnac'ım var," diye mırıldandı Kont, Nick'in arkadaşlığından kaçmaya can atıyordu belli ki.

"Bu çok hoş olurdu."

"Güzel. Size bir bardak getirmesi için bir hizmetçi göndereceğim." Westcliff döndü ve adımlarını hızlandırarak uzaklaşmaya başladı.

"Ya baştan çıkarıcı kadın?" Nick ısrar etti, adamın sırtının sertleşmesi karşısında kahkahasını bastırdı.

"Bu, Sydney, kendin için elde etmen gereken bir şey."

Kont terastan ayrılırken Nick kendine hızlı bir sırtış izni verdi. Şimdiye kadar şımarık genç asilzade rolünü büyük bir başarıyla oynamıştı. Onu kızdırmayı başarmıştı. Kont'a katlanamazdı. Aslında Westcliff'ten oldukça hoşlanıyordu,

Kendisinin sahip olduğu aynı sert irade ve alaycılığın farkına vardı.

Nick düşünceli bir şekilde terastan ayrıldı ve hem kapalı hem de açık alanlarla tasarlanmış, sayısız mahremiyet cebi sağlayan bahçelerde dolaştı. Hava funda ve bataklık mersinlerinin kokusuyla yoğundu. Bir kuş kafesine hapsedilmiş süs kuşları onun yaklaşmasıyla çılgınca cıvıladılar. Çoğu kişi için bu kuşkusuz neşeli bir yaygaraydı, ama Nick için bitmek bilmeyen cıvıltılar umutsuz bir ses çıkarıyordu. Kapıyı açıp bu lanet şeyleri serbest bırakmak istedi ama kanatları kırılmış olduğu için bunun pek bir etkisi olmayacaktı. Nehir kenarındaki terasta durarak, Itchen Nehri'nin koyu renkli köpüklü akışını, ay ışığını sallanan söğüt filizleri, kayın ve meşe kümeleri arasından yıkanlıyordu.

Saat geç olmuştu. Belki de Charlotte evin içindeydi. Etrafını gelişigüzel inceleyen Nick, bal rengi taşlarla inşa edilmiş malikânenin yan tarafına doğru yürüdü. taştan inşa edilmiş ve altı kat yüksekliğe ulaşan dört kule ile çevrelenmiştir. Önünde, ahır, çamaşırhane ve alçak binaların yer aldığı belirgin büyüklükte bir avlu bulunuyordu. Hizmetçiler. Ahırların ön cephesi, avlunun diğer tarafındaki şapeli yansıtacak şekilde tasarlanmıştı.

Nick, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen ahırların ihtişamı karşısında büyülenmişti. Zemin kattaki kemerlerden birinden içeri girdi ve kapalı bir avlu buldu pırıl pırıl koşum takımları asılıydı. Havayı hoş bir koku karışımı dolduruyordu; atlar, saman, deri ve cila. Avlunun arka tarafında atlar için mermer bir çeşme vardı ve yanlarında at ahırlarına ayrı girişler bulunuyordu. Nick, Bow Street koşucularının alışkanlığı olan hafif, neredeyse sessiz adımlarla taş döşeli zeminde yürüdü. Sessizliğine rağmen atlar, Nick'e dikkatle bakıp homurdandılar.

yaklaşıyordu. Kemerli geçide göz atan Nick, en az beş düzine atın doldurduğu sıra sıra ahırları keşfetti.

Ahırların hayvanlar dışında boş olduğu görülüyordu ve Nick batı girişinden ayrıldı.

Hemen karşısında neredeyse altı metre yüksekliğinde eski bir demir taş duvarla karşılaştı. Hiç şüphe yoktu ki bu duvar, dikkatsiz ziyaretçileri aşağıdaki nehre bakan dik kayalıktan düşmekten korumak için inşa edilmişti. Nick durdu.

duvarın tepesinde duran küçük, ince bir figürün beklenmedik görüntüsü karşısında izler. Bu bir kadındı, o kadar hareketsiz duruyordu ki Bir bakışta onun bir heykel olduğunu düşündü. Ama bir esinti eteklerinin ucunu karıştırdı ve gevşek topuzundan kurtulan bir tutam soluk sarı saçı dalgalandı.

Büyülenmiş bir halde daha da yaklaştı ve bakışlarını ona dikti.

Sadece pervasız bir aptal, ayağını kaybetmesi halinde kesin bir ölümün beklediği o engebeli duvarda dengede durabilirdi. Önünde beliren ölümcül düşüşü fark etmemiş gibiydi.

Başını eğmesi, dümdüz ileriye, gecenin kararttığı ufka baktığını gösteriyordu. Tanrı aşkına, o ne yapıyordu? İki yıl önce Nick bir adam görmüştü.

Thames Nehri üzerindeki bir köprüden ölüme atlamadan hemen önceki o tuhaf sükûnetle duruyordu.

Nick'in bakışları onun üzerinde gezinirken, uzun eteğinin kenarının topuğunun altına sıkıştığını gördü. Bu görüntü onu harekete geçirdi. Birkaç sinsi adımla ilerleyerek kendini kolayca, sessizce duvara doğru kaldırdı.

Nick neredeyse ona ulaşana kadar onun geldiğini fark etmedi. Döndü ve dengesini kaybettiği anda Nick onun kara gözlerindeki parıltıyı gördü. Düşmesine fırsat vermeden onu yakalayan Nick, göğsüne doğru çekti. Ön kolu göğüslerinin hemen altında sıkıca kilitlendi. Bu basit hareket

Vücudunu onunkine doğru çekmek garip bir şekilde tatmin ediciydi, sanki bir yapboz parçasının düzgünce yerine oturması gibi. Kadın kısık bir çığlık attı ve otomatik olarak adamın kolunu kavradı. İnce saçlarının gevşek kilidi Sarı saçlar Nick'in yüzüne doğru savruldu ve taze, hafif Kadın teninin tuzlu kokusu burun deliklerine kadar yükseldi. Bu koku ağzını sulandırdı. Nick ona karşı anında verdiği tepkiyle irkildi; daha önce hiç bu kadar içgüdüsel bir deneyim yaşamamıştı. bir kadına tepki olarak. Duvardan atlamak ve bir zamanlar dolaşan kurtlardan biri gibi onu alıp götürmek istedi. Ortaçağ ormanlarında avını gizlice yiyebileceği bir yer bulur.

Adamın elinde kaskatı kesilmişti, nefesi kesik kesik geliyordu. "Bırak beni," dedi adamın kollarını kurcalayarak. "Bunu neden yaptın?"

"Düşecektin."

"Değildim! Sen bana doğru koşup neredeyse beni devirene kadar gayet iyiydim-"

"Topuğunuz eteğinize takılmış."

Dikkatle hareket ederek ayağını kaldırdı ve adamın haklı olduğunu anladı. "Demek öyle," dedi kısaca.

İnsanları akla gelebilecek her durumdan kurtarmış olan Nick, en azından üstünkörü bir minnettarlık gösterisine alışkındı. "Seni kurtardığım için bana teşekkür etmeyecek misin?"

"Mükemmel reflekslerim var. Kendimi kurtarabilirdim."

Nick hem kızgın hem de inanmaz bir kahkaha attı. onun inatçılığından büyülenmişti. "Ben olmasaydım o küçük boynunu kırardın."

"Sizi temin ederim ki efendim, bu sözde kurtarma tamamen gereksizdi. Ancak, ısrarcı olacağınız belli olduğu için... teşekkür ederim. Şimdi lütfen ellerinizi bana." Ses tonu kelimeleri takdirden yoksun hale getirdi.

Nick sırtıttı, kalbinin bileğinin iç kısmına doğru çılgınca çarpmasına rağmen onun korkusuz tavrını takdir ediyordu. Dikkatle kolunu gevşetti ve yavaş yavaş dönmesine yardım etti. Kadın biraz yalpaladı ve bir kasılmayla parmaklarını adamın ceketinin kollarına geçirdi. endişe. "Seni yakaladım," dedi kararlı bir şekilde.

Onunla yüzleşti ve bakışları kilitlenince ikisi de dondu kaldı. Nick ayaklarının altındaki duvarı unutmuştu. Sanki havada, mavi ay ışığının altında duruyorlarmış gibi görünüyordu. her şeyi gerçek dışı gösteriyordu. Tanıma duygusu bir şimşek gibi içinden geçti. İnanılmaz bir şekilde kendini neredeyse kendisinininkinden daha tanıdık hale gelen yüz hatlarına baktı.

Charlotte.

"Seni yakaladım," diye tekrarladı hafif bir gülümsemeye.

Üçüncü Bölüm

"Otur," dedi yabancı Lottie'ye, kocaman elleriyle omuzlarını kavrayıp onu aşağı iterek. Lottie dikkatle itaat etti, Bacakları sallanırken kendini duvara bıraktı. Adam yere doğru sallandı ve altı metrelik düşüşten hafifçe yere indi. Kollarını onun için kaldırdı. Lottie soğuk bir yumrukla tereddüt etti. kalbinin etrafında sıkışmış gibiydi. Tüm içgüdüleri kollarına atlamaması için onu uyarıyordu. Yırtıcı bir hayvana benziyordu. onu kaçırmak için bekliyor.

"Gel," diye mırıldandı. Ay, gözlerinde sarsıcı mavi parıltılar yarattı.

Lottie isteksizce kollarını açarak öne doğru eğildi. Taş yüzeyden itilirken, elleri adamın omuzlarına yerleşti ve o da belini kavradı. Lottie'nin inişini, muazzam fiziksel gücüne ihanet eden bir rahatlıkla yumuşattı. Elleri kadının belinde kaldı ve onu serbest bırakmadan önce dengesini sağladı.

Onunla birlikte yerde dururken, Lottie onun cüssesine hayran kaldı. Yabancı alışılmadık derecede uzun boyluydu, geniş omuzları, büyük ayakları ve elleri vardı. İyi giyinmiş olmasına rağmen, Uzun yakalı yeni kesim bir ceket ve bol kesim bir pantolon giyiyordu; siyah saçları modaya uygun olmayan bir şekilde kısa kesilmişti ve yüzü sinekkaydı tıraş edilmişti. Bu alışılmadık bir durumdu.

Stony Cross Park'taki zarif kalabalık arasında. Şık beyler saçlarını yakalarının üzerine kadar uzatır, yan bıyık ve bıyık bırakırlardı. Bu adamın çenesinin inatçı çizgisini yumuşatacak bir tutam keçi sakalı bile yoktu.

Başını sallayarak duvarı işaret etti. "Neden orada duruyordun?"

Lottie bir an için adamın yakışıklı yüzüne bakarken konuşamadı. Doğa bu adama cömert davranmış, ona cesur, prenslere özgü yüz hatları ve gece yarısı yüreği kadar mavi ve yoğun gözler bahşetmişti. İçindeki alaycılık Bu gözler, geniş ağzının köşelerinde gizlenen mizah dokunuşuyla büyüleyici bir tezat oluşturuyordu. O baktı Otuz yaşlarında, bir erkeğin hayatındaki son duygusuzluk kalıntılarını teslim ettiği ve tamamen olgunluk dönemine girmişti. Her yaştan kadının onun büyüüne kapıldığına şüphe yok.

Aklını başına toplayarak ona cevap vermeyi başardı. "Manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Aynı manzarayı güvenli bir pencereden de görebilirsiniz."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İşin içinde biraz risk olduğunda manzara çok daha ödüllendirici oluyor."

Sanki onun ne demek istediğini tam olarak anlamış gibi aniden sırttı. Çapkın gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve neredeyse kalbinin durmasına neden oluyordu. Lottie ona bakmaktan kendini alamıyordu. Bu Havada önemli ve konuşulmamış bir şey var gibiydi, sanki bir zamanlar tanışmışlardı ama o olayı unutmuştu.

"Siz kimsiniz, efendim?" diye sordu. "Sizi daha önce burada görmemiştim."

"Belki de ben senin koruyucu meleğim."

"Bana pek melek gibi görünmüyorsun," diye kuşkuyla karşılık vererek onu güldürdü.

Eğildi ve kendini tanıttı. "Lord Sydney, hizmetinizdeyim."

Lottie reverans yaparak karşılık verdi. "Bayan Miller. Ben "Dul kontese refakatçi olarak işe alındı." Ona açıkça spekülâtif bir bakış attı. "Davetli listesi Lord Westcliff'in ev partileri oldukça özeldir. Davetiye almayı nasıl başardınız?"

"Kont, ortak bir dostumuzun tavsiyesi üzerine misafirperverliğini sunacak kadar nazikti."

"Avlanmaya mı geldin?" diye sordu. "Bu yüzden mi buradasınız?"

"Evet," dedi ses tonunda şaşırtıcı ve alaycı bir tonla. "Avlanıyorum."

Açık hava partisinin olduğu yönden bir müzik sesi geldi ve ikisi de arka bahçelere doğru baktı. "İ Atlara bakmaya geldim," dedi Sydney. "Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için beni bağışlayın."

"Şimdi partiye dönmeyi düşünüyor musunuz?"

Kara kaşları alaycı bir meydan okumayla kalktı. "Eğer yaparsam o duvara geri mi tırmanacaksın?"

Yüce Tanrım, bir adamın bu kadar çok şeye sahip olması Çok çekiciydi! Dudakları önlenemez bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bu gece değil lordum."

"O halde size eve kadar eşlik etmeme izin verin." Lottie, adam onun yanına geçerken hiç itiraz etmedi.

Stony Cross Park'ta onun gibilerle karşılaşmak pek alışılmadık bir durum değildi. Çoğu gün, biri isabet ettirmeden bozuk para atamazdı. Spor arayışındaki kaslı bir erkek. Son iki yıl içinde Lottie'ye pek çoğu yaklaşmıştı. Ama bu adamda farklı bir şeyler vardı. Buraya sık sık gelen diğer aristokratların rahatlığı ve amaçsızlığı onda yoktu. Onun dış görünüşünün hemen altında gizlenen acımasızlığı hissetti. Onun yanında kendini pek güvende hissetmiyordu. Ve yine de aynı zamanda, garip bir şekilde onu daha yakına çekmeye, tekrar gülümsetmeye mecburdu.

"Yükseklik korkunuz yok gibi görünüyor Bayan Miller," diye yorum yaptı.

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Herkes bir şeylerden korkar."

"Oh?" Ona kışkırtıcı bir bakış gönderdi. "Senin gibi bir adam neden korkabilir ki?"

Kadını şaşırtan bir ciddiyetle cevap verdi. "Kapalı yerleri pek sevmem."

Ses tonundaki ciddiyet kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Nasıl bir sesi vardı, sanki ağır bir uykudan yeni uyanmış gibi derin ve kışkırtıcı bir tizliğe sahipti. Ses Omurganın tepesinde toplanıyor ve kızgın bal gibi aşağıya doğru kayıyor gibiydi. "Ben de değilim," diye itiraf etti.

Güney kulesinin kapısında durdular. Kendisi de dâhil olmak üzere üst düzey hizmetkârların çoğu burada kalıyordu. Işık, ısıtılı pencerelerden akıyor ve

çakıllı yollarda. Lottie şimdi adamın saçlarının siyah değil kahverengi olduğunu gördü. Kahverenginin zengin, koyu bir tonu, kısa

Akçaağaç ve samur arasındaki her tonu içeren parlak teller. Onun saçlarına dokunmak ve parmaklarının arasından kaydığını hissetmek istedi. Dürtünün anıklığı onu şaşırttı.

Geriye doğru adım atarak ona pişmanlık dolu bir gülümseme verdi. "Hoşça kalın lordum. Ve çok hoş bir eşlikçi olduğunuz için teşekkür ederim."

"Bekle," dedi, sesinde acil bir nota vardı. "Sizi tekrar göreceğim miyim, Bayan Miller?"

"Hayır, lordum. Korkarım ki zamanım tamamen dul kontes tarafından işgal edilmiş durumda."

Bu sözler onu caydırmadı; bunu gözlerinden anladı. "Bayan Miller-"

"Güle güle," diye tekrarladı sıcak bir şekilde. "Size iyi günler dilerim lordum." Onun sinir bozucu bakışlarının farkında olarak hızla oradan ayrıldı.

Lottie odasına varır varmaz kapıyı kilitledi ve içini çekti. Stony Cross Park'a geldiğinden beri erkek konuklar tarafından sık sık kendisine yaklaşılmıştı. Bu geceye kadar, ne kadar yakışıklı ya da başarılı olurlarsa olsunlar, hiçbiri tarafından baştan çıkarılmamıştı. Lord Radnor'la yaşadığı deneyimden sonra erkeklerle hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Radnor hesapçı olmak yerine nazik, hükmedici olmak yerine kibar olsaydı, Lottie onunla evlenme ihtimalini kabullenmişti. Ancak Radnor'un niyeti başından beri belliydi. Onun varlığının her yönünü kontrol etmek istiyordu. Onun kişiliğinin her yönünü yok etmeyi ve yerine

kendi yarattığı bir varlıkla. Onunla evlenmek kelimenin tam anlamıyla ölümden beter olurdu.

Ailesi, Radnor'un mali himayesine çaresizce ihtiyaç duydukları için bu gerçeği kabul etmeyi reddetmişti. Karşılaşacakları tepkileri çok iyi bildiği için onları terk etmek Lottie'yi üzmüştü. Sık sık aklına takılıyordu. Suçluluk duygusuyla, onların iyiliği için kendini Radnor'a feda etmesi gerektiğini biliyordu. Ancak, kendini koruma içgüdüğü çok güçlüydü. Sonunda kaçmaktan kendini alamamış ve bir şekilde takdir-i ilahi onu Hampshire'a götürmüştü.

Lottie'nin beklediği gibi, özgürlüğünün bir bedeli vardı. Radnor'a geri götürüldüğüne dair gördüğü kâbuslar yüzünden sık sık ter içinde ve üşüyerek uyanıyordu. O zamanlar

Onu aramaları için adamlarını gönderdiğini bir an için bile unutmak imkânsızdı. Her türlü güvenlik algısı yanıltıcıydı. Stony Cross Park'taki hayatı güzel olsa da, burada kuş kafesindeki kuşlar gibi kapana kısılmıştı; kanatları kırpılarak ne yerde ne de havada yaşayan hayvanlara dönüştürülmüşlerdi. Bir gün bulunacağını bilmeden hiçbir yere gidemez ya da hiçbir şey yapamazdı. Ve bu onu mahkum, meydan okuyan ve kimseye güvenemeyen biri haline getirmişti. Unutulmaz mavi gözleri olan yakışıklı bir genç adama bile.

Nick açık havada verilen partiye dönmek yerine kendi odasına gitti. Bavulu ve seyahat çantası hizmetçiler tarafından çoktan açılmıştı. Giysileri maun beyefendi sandığına özenle yerleştirilmiş ve karanfil kokan gardırobuna asılmıştı.

Nick sabırsızlıkla ceketini, yeleşini ve gri ipek kravatını çıkardı. Gömleğini çıkarıp bir eline aldı.

ve yüzündeki, boynundaki ve göğsündeki ter parıltısını silmek için kullandı. Çarşafı yere bıraktıktan sonra, bir oyuğun içine yerleştirilmiş olan yatağa oturdu kapının karşısında. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve sadece siyah pantolonuyla arkasına yaslandı, bakışları oyuğun ahşap panelli tavanına yöneldi.

Sonunda Radnor'un takıntısını anlamıştı.

Charlotte Howard o güne kadar tanıştığı en büyüleyici kadındı. Olağanüstü bir irade gücü yayıyordu. Hareketsiz durduğunda bile bir şekilde hareket izlenimi veriyordu. Vücudu, yüzü, her bir parçası incelik ve gücün mükemmel bir karışımıydı. Bu canlı sıcaklığın içine gömülmek, onu huzura götürmek istiyordu, ve yüzünü göğüslerinin ipeksi kıvrımlarının arasına gömdü. O Onu rahatlamış ve gülümserken hayal etti, yatakta birlikte uzanırlarken teni okşamalarından kızarmıştı.

Radnor'un onu istemesine şaşmamalı. Yine de ona sahip olma çabaları sırasında Kont, onu bu kadar çekici kılan her şeyi kısa sürede yok edecekti.

Nick, Westcliff'ler olan bitenin tam olarak farkına varmadan Charlotte'u Londra'ya götürmenin nispeten kolay olacağını biliyordu. Bunu sabah yapması ve sürpriz unsurunu kendi lehine kullanması gerektiğini düşündü. Derin bir sıkıntı içinde parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Hiçbir şeyden korkmuyorum," demişti Charlotte ona. Buna inanmasa da, bunu söylediği için ona hayranlık duyuyordu. Elbette Charlotte korkuyordu; Radnor döndüğünde ona ne yapacağını biliyordu. Ama bu Nick'i ilgilendirmiyordu. Onun tek sorumluluğu, parasını aldığı işi yapmaktı.

Diğer taraftan.

Acele etmeye gerek yoktu. Neden birkaç günlüğüne Stony Cross Park'ta kalmıyordu? Bow Street'te iki hafta daha rapor vermesi gerekmeyecekti ve Hampshire ormanları Londra'nın vıcık vıcık, kötü kokulu karmaşasından çok daha iyiydi. Burada bir ya da iki gün daha kalırsa Charlotte hakkında daha fazla şey öğrenebilirdi. Onun görüldüğü gibi biri olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Nick yan dönerek bu fikri düşündü. Daha önce kendi kurallarını hiç çiğnememişti, bunlardan biri de avıyla kişisel bir yakınlık kurmasına asla izin vermemesiydi. Ancak hiçbir zaman kurallara saygı duyan biri olmamıştı, kendi kurallarına bile.

Charlotte'u düşünmek onu ateşlendiriyor, sinirlendiriyor ve iyice tahrik ediyordu. Gemma altı ay önce anlaşmalarını bitirmişti ve o zamandan beri bekârdı. Arzu duymadığından değildi... aslında, harcanmamış bir tutkuyla yanıyordu. Ve pek çok istekli kadınla tanışmıştı. Ama sıradan ya da sıradan olanlarla ilgilenmiyordu. İhtiyacı olan cinsel yoğunluğu sağlayabilecek bir kadın istiyordu. Böyle bir kadın ya aşırı derecede ya da hiç deneyimlenmemiş.

Yatağın kenarına uzanan Nick, kıyafetlerinden oluşan atılmış yığının içinde aradı ve minyatürü buldu. Alışkanlıktan doğan bir ustalıkla, minyatürün mandalına bastı. emaye kutuyu çevirip açtı. Sırt üstü uzanarak Charlotte'un küçük, zarif yüzüne baktı.

Sen misin? diye düşündü, parmak ucuyla yanağının çizgisini takip ederek. Arzu sikini doldurdu ve acımasızca sertleşmesine neden oldu. Boyalı minik yüzü izlemeye devam ederken kirpikleri hafifçe aşağı indi ve eli, uyarılmışlığının ağrıyan çıkıntısına doğru kaydı.

Lottie her günkü alışkanlığıyla, sabahın erken saatlerinde Stony Cross arazisinde, funda ya da ormanla kaplı dik tepelerin üzerinden, bataklıkların, göletlerin ve hayat dolu kayalıkların yanından geçerek yürüyüşe ıktı. Leydi Westcliff de dahil olmak üzere malikanedeki konukların çoğu geç saatlere kadar uyur ve kahvaltıyı saat onda yaparlardı. Ancak Lottie böyle bir programa hiçbir zaman uyum sağlayamamıştı. Aşırı sinirsel enerjiden kurtulmak için bir tür egzersize ihtiyaı vardı. Havanın yürümek için çok soğuk ya da fırtınalı olduğu günlerde, Leydi Westcliff öfkeyle patlayana kadar içeride kıpırdanırdı.

Lottie üç ya da dört farklı yürüyüş tasarlamıştı, her biri yaklaşık bir saat sürüyor. Bu sabah Hill Road boyunca başlayıp, bir ortaçağ evinden geçerek Meşe ve fındık ormanı ve Dilek Kuyusu adı verilen yerel bir kaynağın yanından geçti. Mayıs ayının başlarına özgü serin ve nemli bir sabahtı ve Lottie toprak kokulu havayı derin derin içine çekti. Ayak bileklerine kadar uzanan bol etekli bir elbise giymiş, ayaklarına sağlam yarım botlar geçirmiş olan Lottie, enerjik adımlarla Westcliff Malikânesi'nden uzaklaştı. Ormanın içine doğru giden kumlu bir patikayı takip ederken, natterjack kurbağaları yaklaşan botlarının yolundan zıplayarak kaçtı. Ağaçlar Rzgr, sıvacı kuşlarının ve akkuyruksallayanların çığlıklarını taşıyarak tepemizde hışırdıyordu. Kocaman, hantal bir akbaba, kahvaltı aramak için yakındaki bataklıklara doğru kanat çırparak ilerliyordu.

Lottie aniden ileride karanlık bir şekil gördü. Ormanda dolaşan bir adamdı bu, dış hatları sisin içinde kısmen belirsizleşmişti. Belki de bir kaçak avcıydı. Gerçi Lottie Biraz uzakta durmuştu, kulakları alışılmadık derecede keskindi. izmesinin altından bir dal kırılınca başını çevirdi.

Adam yaklaşırken Lottie kendini tuttu. Hareketlerindeki akıcılık ve neredeyse kedi zarafetinden onu hemen tanıdı. Gömlek kollu bir elbise giymişti ve üzerinde

siyah yelekli, çizmeli ve kesinlikle eski pantolonlu. Lord Sydney... itibarsız ve uygunsuz bir şekilde yakışıklı görünüyordu. Westcliff Malikânesi'ndeki diğer tüm konuklar hâlâ uyurken onu orada gördüğüne şaşırmıştı. Daha da fazlası
Şaşırtıcı olan, ona verdiği kendi tepkisiydi; bir heyecan ve sevinç dalgası.

Lord Sydney dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Günaydın," dedi. Koyu renk saçları dağınıktı ve kravatı dikkatsizce bağlanmıştı.

"Bu saatte dışarıda olmanı beklemezdim," dedi neşeyle.

"Gün doğumundan sonra asla uyumam."

Lottie onun düşündüğü yola doğru başını salladı. "O yoldan mı gitmeyi planlıyordun? Ben olsam tavsiye etmezdim."

"Neden olmasın?"

"Bu yol bataklık göletlere ve çok derin bataklıklara çıkıyor. Talihsiz bir adım atarsan kendini çamurda boğulurken bulabilirsin - tabii eğer sal örümcekleri ya da yılanlar tarafından öldürülmediysen." Sahte bir pişmanlıkla başını salladı. "Bu şekilde çok iyi misafirlerimizi kaybettik."

Tembelce gülümsedi. "Sanırım alternatif bir rota önermek istemezsiniz?"

"Diğer yöne giderseniz, batık bir şeride giden bir patikaya ulaşacaksınız. Kapı bahçesine kadar takip edin, Çitteki açıklıktan geçtiğinizde sizi bir tepenin zirvesine çıkaran bir patika bulacaksınız. Oradan önünüze serilmiş gölleri, köyleri, ormanları görebilirsiniz... Manzara nefes kesici."

"Oraya mı gidiyorsun?"

Başını salladı ve küstahça, "Hayır, tam tersi yöne gidiyorum," diye cevap verdi.

"Ama beni bataklıktan kim kurtaracak?"

Güldü. "Bana eşlik edemezsiniz lordum. Bu ne uygun ne de akıllıca olur."

Birlikte görülürlerse dedikoduya neden olabilirlerdi. Ve bu durum, onu asla bir "takipçi" almaması konusunda uyarı Leydi Westcliff'in kesinlikle hoşuna gitmeyecekti.

"Yalnız mı kalmak istiyorsunuz?" Lord Sydney sordu. Yüzünden yeni bir ifade geçti, o kadar hızlı ve belli belirsizdi ki, neredeyse hiç kimse bunu fark etmeyecekti. "Bağışlayın beni. Bir kez daha yalnızlığınıza izinsiz girdim."

Lottie onun gözlerinde bir saniyelik bir an için ne gördüğünü merak etti... o kadar büyük bir ıssızlık ve onu şok edecek kadar aşılmazdı. Buna ne sebep olmuş olabilirdi? Bir insanın mutlu olması için gereken her şeye sahipti...

Özgürlük, zenginlik, görünüş, sosyal konum. Hayattaki payından dolayı kendinden geçmekten başka bir şey yapması için hiçbir neden yoktu.

Ama o mutsuzdu ve onun doğasındaki her şey onu teselli etmeye zorladı. "Ben daha çok Yalnızlığa alışkınsın," dedi usulca. "Belki biraz arkadaşlık hoş bir değişiklik olur."

"Eğer eminseniz-"

"Evet, gel." Onun atletik formuna bir kasıtlı olarak meydan okuyan bir bakış. "Tek umudum bana ayak uydurabilmeniz."

"Denerim," diye alaycı bir ifadeyle ona güvence verdi ve yürümeye devam ederken onun yanına geldi.

Yolun karşısına düşmüş kocaman bir meşe ağacının gövdesine yaklaştılar. Böcekler, yukarıdan süzülen güneş ışığının güçlendirici ışınları arasında tembelce vızıldıyordu. "Bakın," dedi Lottie, önlerinde uçup dalan bir yusufçuğu işaret ederek. "Bir düzineden fazla yusufçuk çeşidi var. Bu ormanda yusufçuk ve en az yüz farklı güve var. Alacakaranlıkta gelerseniz, mor tüylü kelebekleri görebilirsiniz - tam orada, ağaçların tepelerinde toplanırlar-"

"Bayan Miller," diye araya girdi, "ben bir Londralıyım. En iyi nasıl yok edilebileceklerini düşünmek dışında böcekler umurumuzda değil."

Lottie onun konuya ilgisizliğinden rahatsız olmuş gibi teatral bir iç çekti. "Pekâlâ o zaman. Bu konuda konuşmaktan burada sahip olduğumuz birçok su böceği çeşidini tanımlıyor."

"Teşekkür ederim," diye hararetle cevap verdi. "İşte, şu meşenin üzerinden geçmenize yardım etmeme izin verin-"

"Gerek yok."

Lottie devrilmiş gövdenin üzerine zıpladı ve budaklı yüzey boyunca yürüyerek fiziksel koordinasyonunu alçakgönüllülükten eser kalmadan sergiledi. Çabaları sessizlikle karşılandığında omzunun üzerinden baktı ve şunu fark etti Sydney onun hemen arkasından yürüyordu, ayakları emin ve Bir kedininki kadar kolay. Sandığın ucuna doğru ilerlerken şaşkın bir kahkaha attı. "Senin boyunda bir beyefendi için oldukça çeviksin."

Lord Sydney yorumun geçmesine izin verdi, ağzı çevikliğinin hiçbir önemi olmadığını belirtmek için büküldü.

"Neden

Bir hanımefendinin yoldaşı mı oldun?" diye sordu Lottie Yere atladı, ayakları kırılğan yaprak tabakasında hışırıyordu. Onu takip etti ve aynı noktaya indi. o yapmıştı. İlginç bir şekilde, onun iki katı ağırlığında olmasına rağmen onun kadar gürültü yapmadı.

Lottie sözlerini büyük bir dikkatle seçiyordu. O sevmezdi Geçmiş hakkında konuşmak hem tehlikeliydi hem de bu konu onu melankoliye sürüklüyordu. "Ailem fakir. Benim için başka seçenek yoktu."

"Evlenebilirdin."

"Evlenmek istediğim biriyle hiç tanışmadım." "Lord Westcliff bile mi?"

"Lord Westcliff mi?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "Neden onun üzerinde planlarım olsun ki?"

Sydney'in alaycı yanıtı, "O zengin ve unvanlı biri ve sen de iki yıldır onun çatısı altında yaşıyorsun," oldu. "Neden yapmayasın ki?"

Lottie düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Kont'un çekici olmadığı söylenemezdi, hatta tam tersi. Westcliff sorumluluklarını omuzlayan ve bunlardan şikâyet etmeyi erkeklığe yakışmayan bir davranış olarak gören çekici bir adamdı. Buna ek olarak Lord Westcliff, kendi katı ahlak anlayışına rağmen, kuru bir zekâyâ ve özenle gizlenmiş bir merhamet duygusuna sahipti.

Lottie onun nazik tavırlarını bir silah gibi ustalıkla kullandığını dikkatle gözlemlemişti. Lottie onlardan biri olmamasına rağmen kadınlar ona çekiliyordu. Onun doğuştan gelen çekingenliğinin kilidini açacak anahtara sahip olmadığını hissediyordu... ne de tavizsiz yalnızlığının nedeni konusunda ona güvenmeyi hiç istememişti.

"Doğal olarak Westcliff'in konumundaki bir adam bir hanımefendinin arkadaşına bu tür bir ilgi duymaz," dedi. Lord Sydney'in sorusuna cevap olarak şöyle dedi. "Ama aynı sosyal seviyede olsaydık bile, ne Kont'un bana ne de benim ona bu gözle bakmayacağımızdan eminim. Bizim ilişkimiz - eğer öyle denebilirse- öyle özel bir ilişkiye sahip değil..." Durakladı, uygun bir kelime aradı. "Simya."

Kelime havada hafifçe asılı kaldı, sadece Sydney'in sessiz sesiyle dağıldı.

"Simyanın, onun size sunabileceği güvenliğin yanında sönük kaldığı kesin."

Güvenlik. En çok istediği ama asla sahip olamayacağı şey. Lottie durdu ve onun karanlık yüzüne baktı. "Güvenliğe ihtiyacım olduğunu düşündüren nedir?"

"Yalnızsın. Bir kadının kendisini koruyacak birine ihtiyacı vardır." "Oh, benim korunmaya ihtiyacım yok. Benim çok hoş bir Stony Cross Park'taki hayat. Leydi Westcliff oldukça nazik biri. hiçbir şey istemiyorum."

"Leydi Westcliff sonsuza dek yaşamayacak," diye belirtti Sydney. Sözleri açık sözlü olmasına rağmen, yüz ifadesi garip bir şekilde anlayışlıydı. "O gittikten sonra ne yapacaksın?"

Bu soru Lottie'yi şaşırtmıştı. Hiç kimse ona böyle şeyler sormamıştı. Tedirgin bir halde cevap vermekte ağırdan aldı. "Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Sanırım gelecek hakkında düşünmeme hiç izin vermiyorum."

Sydney'nin bakışları ona kilitlenmişti, gözleri mavinin neredeyse doğal olmayan bir tonundaydı. "Ben de öyle."

Lottie arkadaşı hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Güzelce dikilmiş giysileri ve mükemmel yüz hatlarıyla onu şımarık bir genç aristokrat olarak düşünmek ilk başta kolaydı. Ama daha yakından incelediğinde, onda tam tersini ifade ediyordu. Gözlerinin altındaki derin gölgeler uykusuz geçen sayısız geceye ihanet ediyordu. Ağzının iki yanındaki sert oluklar ona bu kadar genç bir adam için tuhaf olan alaycı bir bakış veriyordu. Ve böyle korunmasız anlarda, onun gözlerinde acıya yabancı olmadığını görüyordu.

Yüz ifadesi cıva gibi değişti. Bir kez daha alaycı gözlerle bakan tembel bir hayduta dönüştü. "Gelecek çok Düşünmek sıkıcı," dedi hafifçe. "Devam edelim mi Bayan Miller?"

Lottie onun ruh halindeki hızlı değişimden rahatsız olarak onu ormandan çıkarıp çukur bir yola götürdü. Sabah güneşi yükseliyor, lavantaları gökyüzünden kovalıyor ve çayırları ısıtıyordu. Geçtikleri tarla funda ve zümrüt rengi sfagnum yosunuyla doluydu ve minik kırmızı günebakan rozetleriyle süslenmişti. "Londra'da böyle manzaralar yok, değil mi? Onlar mı?" Lottie dikkat çekti.

"Hayır," diye onayladı Lord Sydney, her ne kadar etraflarındaki sessiz kırsal güzellikten etkilenmemiş gibi görünse de.

"Anladığım kadarıyla şehir hayatını tercih ediyorsun," dedi Lottie gülümseyerek. "Kiralık evler, Arnavut kaldırımlı sokaklar, fabrikalar, kömür dumanı ve tüm o gürültü. İnsan bunu nasıl tercih edebilir ki?"

Güneş ışığı kahverengi saçlarındaki maun ve altın rengi tonlara dokunuyordu. "Böcekleriniz ve bataklıklarınız sizde kalsın Bayan Miller. Londra'yı her zaman alırım."

"Sana Londra'da olmayan bir şey göstereceğim." Lottie muzaffer bir edayla onu çukur yolun karşısına geçirdi. Onlar

yanındaki kıyıdan dökülen suyla dolu derin, çamurlu bir çanağa geldi.

"Bu da ne böyle?" Lord Sydney şırıl şırıl akan deliğe kuşkuyla bakarak sordu.

"Bir dilek kuyusu. Köydeki herkes onu ziyaret eder." Lottie telaşla yürüyüş eteklerinin ceplerini aradı. "Oh, lanet olsun, hiç iğnem yok."

"İğneleri ne yapacaksınız?"

"Kuyuya atmak için." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "İğne olmadan dilek tutulamayacağını herkesin bildiğini sanıyordum."

"Ne dilemek istiyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Oh, benim için değil. Burada düzinelerce dilek tuttum. I bir tane almanı istedim." İğne arayışından vazgeçti, Lottie ona baktı.

Lord Sydney'in yüzünde garip bir ifade vardı... boş, acı verici bir şaşkınlık... sanki karnına tekme yemiş gibiydi. Kıpırdamadı ya da gözünü kırpmadı, sadece sözlerini tam olarak anlayamamış gibi ona baktı. Aralarındaki sessizlik yoğunlaştı ve Lottie çaresiz bir hayranlıkla onun bu sessizliği bozmasını bekledi. Bakışlarını kaçırarak Lord Sydney fundalı tarlasına şaşkın bir yoğunlukla baktı, sanki zihni mantıklı olmayan bir şeyin etrafını sarmak için çabalıyordu.

"Bir dilek tut," dedi Lottie düşüncesizce. "Bir dahaki gelişimde senin için kuyuya bir iğne atacağım."

Lord Sydney başını salladı. Konuştuğunda sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyordu. "Ne dileyeceğimi bilemiyorum."

Sessizlik içinde yollarına devam ettiler. çamurlu yama ve çökmüş yolu takip ederek küçük bir dereyi kapatan bir yaya köprüsüne ulaştı. Derenin diğer tarafında, bel hizasında sarı çayır çiçeği çalılılarıyla ışıldayan nemli bir çayır uzanıyordu. "Bu taraftan," dedi Lottie, eteklerini dizlerine kadar kaldırarak, otların ve fundaların arasından geçip çitlerden oluşan bir bariyere yaklaşırlarken. "Çitin ötesindeki patika ormanın içinden Stony Cross Park'a doğru uzanıyor." Bir seferde sadece bir kişinin geçmesine izin verecek kadar dar olan uzun kemerli kapıyı işaret etti. Lord Sydney'e baktığında, onun soğukkanlılığını toparladığını görünce rahatladı. "Tek geçiş yolu şu öpüşme kapısı."

"Neden öyle deniyor?"

"Bilmiyorum." Lottie düşünceli bir şekilde kapıyı düşündü. "Sanırım bir öpücük kaçınılmaz olacağı için iki kişinin aynı anda geçmeye çalışmasının bir sonucudur."

"İlginç bir teori." Sydney dar kapının içinde durakladı. Kapının bir tarafına yaslanarak ona bir Ona sürtünmeden geçemeyeceğini çok iyi bildiği için meydan okuyan bir gülümseme.

Lottie kaşlarını kaldırdı. "Bir ihtimal benim test etmemi mi bekliyorsunuz?"

Lord Sydney rahat bir omuz silkme hareketiyle bir omzunu kaldırdı ve neredeyse karşı konulmaz bir serseri cazibesiyle onu izledi. "Eğer istersen seni durdurmayacağım."

Onun bu meydan okumayı kabul etmesini beklemediği çok açıktı. Lottie sadece gözlerini devirmesi ve onu azarlaması gerektiğini biliyordu ve o da kenara çekilecekti. Ancak ona vereceği yanıtı düşünürken bir şeyin farkına vardı

İçinde acı veren bir boşluk vardı. İki yıldır kimse ona dokunmamıştı. Ondan gelen dürtüsel kız gibi sarılmalar yoktu.

Maidstone'lardaki arkadaşları... annesinin elini okşamaması, küçük kardeşlerinin tatlı çocuksu öpücükleri yoktu. Bu adamda onu mahrumiyetin farkına vardıran şeyin ne olduğunu merak etti. Adam onda sırlarını anlatma isteği uyandırmıştı - ki bu elbette düşünülemezdi. İmkânsızdı. Hayatı söz konusu olduğunda kimseye güvenemezdi.

Lord Sydney'in gülümsemesinin kaybolduğunu fark etti. Farkında olmadan ona yaklaşmıştı ve şimdi bir kol mesafesinde duruyordu. Bakışları adamın ağzına kaydı, çok geniş, erkeksi ve dolgundu. Nabızı bir anda yükseldi. Baştan çıkarma daha güçlü bir kuvvet uygularken vahşi bir ritim Korku kadar güçlü, açlık kadar derin.

"Kıpırdamadan dur," dediğini duydu. Elini dikkatlice adamın göğsünün ortasına koydu.

Lottie ona dokunduğu anda, Lord Sydney'in göğsü güçlü ve hızlı bir nefesle avucunun altında hareket etti.

Kalbinin parmaklarına şiddetle çarpması Lottie'nin içini tuhaf bir şefkatle doldurdu. Donup kalmış gibiydi, sanki herhangi bir hareketin onu korkutup kaçıracağından korkuyordu.

Parmak uçlarıyla usulca onun alt dudağına dokundu ve sıcak nefesinin dudaklarına değdiğini hissetti. Bir kelebek kapının üzerindeki dinlenme yerini terk etti ve havada titreyen bir renk lekesiyle uçup gitti.

"Adın ne senin?" Lottie fısıldadı. "İlk adın."

Cevap vermesi açıklanamayacak kadar uzun sürdü. Kirpiklerinin kılları düşüncelerini gizlemek için alçalmıştı. "John."

Adam o kadar uzundu ki, Lottie onun ağızına ulaşmak için ayak parmaklarının üzerinde durmak zorunda kaldı ve o zaman bile bunu tam olarak başaramadı. Lottie'nin belini elleriyle kavrayarak onu nazikçe vücuduna bastırdı. Birden gözlerinde garip, kaybolmuş bir ifade belirdi, sanki boğuluyormuş gibiydi. Lottie tereddütle onu Elini, birbirine geçmiş kasların katılaştığı boynunun arkasına doladı.

Nefesleri birbirine karışana ve dudakları tatlı, esnek bir öpücükle birbirine değene kadar başını daha aşağı, daha aşağı çekmesine izin verdi. Ağız onunkine karşı sıcak ve hareketsiz kaldı ve sonra dudakları yumuşak fırçalarla hareket etmeye başladı. Kafası karışan Lottie adamın avuçlarında sallandı ve adamın kolu kadının sırtına doğru kayarak onu sıkıca tutuyordu. İçgüdüsel olarak yukarıya doğru itti, hassas baskıyı derinleştirmeye çalışırken ayak parmaklarının üzerinde zorlandı. Ama tutkusunu dizginlemeye dikkat ediyor, daha fazlasını almayı reddediyordu.

Yavaş yavaş ondan uzaklaştı ve topuklarının üzerine çöktü. Yüzünün yan tarafına dokunmaya cesaret etti, teninin avucuna değen sıcaklığının tadını çıkardı. "Geçiş ücretini ödedim," diye fısıldadı. "Artık geçitten geçebilir miyim?"

Ciddiyetle başını salladı ve eşikten uzaklaştı. Lottie karşıya geçti ve çitin yanından dolaştı, dizlerinin biraz titrediğini fark edince şaşırdı. Onun Stony Cross Park'a giden patika boyunca yürürken yol arkadaşı da onu sessizce takip etti. Neredeyse büyük eve ulaştıklarında, bir meşe ağacının gölgesinde durakladılar.

"Sizi burada bırakmalıyım," dedi Lottie, yüzü tepedeki dallar tarafından gölgelenmişti. "Birlikte görünmek iyi olmaz."

"Tabii ki."

Ona bakarken göğsünde hüzünlü bir sızı birikti. "Stony Cross Park'tan ne zaman ayrılacaksınız lordum?"

"Yakında."

"Umarım yarın akşamdan sonraya kadar olmaz. Köyde harika bir 1 Mayıs kutlaması var. Malikaneden herkes izlemek için geliyor."

"Yapacak mısın?"

Lottie hemen başını salladı. "Hayır, daha önce görmüştüm. Muhtemelen odamda bir kitapla kalacağım. Ama yeni gelen biri için şenlikler eğlenceli olabilir."

"Bunu düşüneceğim," diye mırıldandı. "Yürüyüş için teşekkür ederim, Bayan Miller." Ve kibar bir selamla yanından ayrıldı.

Kahvaltıdan sonra Charlotte, Leydi Westcliff'in tekerlekli sandalyesiyle malikânenin bahçesindeki taş döşeli yollarda yürüyordu. Nick birinci katın açık penceresinden izliyor, Charlotte'a ders veren yaşlı kadını duyabiliyordu.

"Günlük denetimin yerini hiçbir şey tutamaz," diyordu Leydi Westcliff, mücevherli eliyle işaret ederek. "Yabani otlar ortaya çıkar çıkmaz sökülmelidir. Bitkilerin uygun yerlerinin dışında büyümesine asla izin verilmemeli ya da bahçenin oranını mahvedecekler..."

Charlotte sandalyeyi yol boyunca yönlendirirken onu saygıyla dinliyor gibi görünüyordu. O kadar rahattı ki Manevralar aracın bariz ağırlığını yalanlıyordu. İnce kolları şaşırtıcı derecede güçlüydü ve çit boyunca ilerlerken hiç yorulma belirtisi göstermedi.

Nick düşüncelerindeki anarşiyi çözmeye çalışırken dikkatle onu izledi. Bu sabah yaptıkları yürüyüşten sonra her zamanki iştahı kaybolmuştu. Kahvaltı etmemişti... aslında hiçbir şey yapmamıştı, onu dehşete düşüren bir sersemlik içinde malikânenin çevresinde dolaşmaktan başka. Kendisinin duygusuz bir adam olduğunu biliyordu, onuru olmayan bir adamdı ve kendi vahşi içgüdülerini bastırıyordu. Hayatının büyük bir kısmı hayatta kalmaya çalışmakla geçmişti ve hiçbir zaman daha yüksek uğraşlar edinme özgürlüğü olmamıştı. Edebiyat ya da tarihle çok az tanışıklığı vardı ve matematiksel yetenekleri para ve bahis oranlarıyla sınırlıydı. Ona göre felsefe, insanlığın en kötüsüyle yaşanan deneyimlerden öğrenilen bir avuç alaycı ilkeydi. Tarafından Artık hiçbir şey onu şaşırtamaz ya da korkutamazdı. Kayıptan, acıdan ve hatta ölümden bile korkmuyordu.

Ama Charlotte Howard birkaç kelime ve garip, masum bir öpücükle onu mahvetmişti.

Charlotte'un ailesinin, arkadaşlarının ve Radnor'un kendisinin tanıdığı kızıdan çok farklı olduğu açıktı. Artık Geleceği hiç düşünmeden anı yaşamaya alışmıştı. Avlanmakta olduğu bilgisi, değerli özgürlük günlerinin sınırlı, onu acı ve hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı. Yine de dilek kuyularına iğne atmaya devam etti. Bir dilek. İma ettiği umut ışığı... hiç ruhu kalmadığına inandığı bir anda ruhuna çarpmıştı.

Onu Radnor'a veremezdi. Onu

kendisi için almak zorundaydı.

Elleri boyalı ahşap kanadın etrafına dolandı ve dengesini sağlamak için sıkıca kavradı. Aksi takdirde, keşfinin şiddetli şaşkınlığı yüzünden sendeleyebilirdi.

"Sydney."

Lord Westcliff'in sesi onu ürküttü. Nick, Lord Westcliff'in sesine o kadar dalmış olduğunu fark etmekten hoşnut değildi.

Charlotte'u izlerken her zamanki uyanıklığının kaybolduğunu fark etti. Yüzünü boş tutarak Kont'a doğru döndü.

Westcliff'in yüz hatları her zamankinden daha da sert ve uzlaşmaz görünüyordu. Koyu renk gözlerinde sert ve soğuk bir parıltı vardı. "Gördüğüm kadarıyla annemin Arkadaşım," dedi usulca. "Çekici bir kız, savunmasız olduğundan bahsetmiyorum bile. Geçmişte bazen bir konuğun Bayan Miller'a olan ilgisini engellemek zorunda kalmıştım, çünkü hizmetkârlarımdan herhangi birinin avantajı."

Nick, Charlotte'tan uzak durması için uyarıldığının farkında olarak Westcliff'in kararlı bakışlarına karşılık verdi. "Korularınıza izinsiz giriyor muyum lordum?"

Kont'un gözleri bu küstah soru karşısında kısıldı. "Size misafirperverliğimi çok az şeyle gösterdim. şartlar, Sydney. Ancak bunlardan biri Bayan Miller'ı rahat bırakmanız. Bu pazarlığa açık bir konu değil."

"Anlıyorum." Kuşku içinde alevlendi. Charlotte sırrını işverenine mi açmıştı? Charlotte'un işverenine Westcliff gibi onurlu bir adama bile güvenemezdi. Ancak bu şansı kullanmış olsaydı, Kont onun Stony Cross Park'tan uzaklaştırılmasına şüphesiz şiddetle karşı çıkacaktı. Ayrıca Charlotte'un onunla yatarak korumasını kazanmıştı.

Charlotte'u başka bir adamın kollarında çırılçıplak düşünmek Nick'in ağzına ekşi bir tat getirdi ve birden kana susamış gibi oldu. Kıskançlık olmalı, diye düşündü. İnanılmaz bir şekilde. Tanrım.

Nick açıkça, "Seçimi Bayan Miller'a bırakıyorum," dedi. "Varlığımı ya da yokluğumu isterse, onun tercihine uyacağım. Sizin değil."

Nick, Westcliff'in gözlerindeki uyarı parıltısından kontun kendisine güvenmediğini anladı.

Adamın iyi içgüdüleri vardı.

Dördüncü Bölüm

Mayıs Günü'nün İngiliz kutlamaları köyden köye değişiklik gösteriyordu. Bahar tanrıçasını onurlandıran eski bir Roma festivalinden türetilmişti ve zaman içinde her bölge standart Mayıs direği dansı ve a-maying şarkılarına ek olarak kendi geleneklerini de eklemişti. Nick'in Worcestershire'daki Mayıs kutlamalarına, özellikle de "Jack-in-the Green" kılığına bürünmüş ve köyün içinde tamamen taze yeşilliklerle kaplı bir şekilde dolaşan adama dair belirsiz çocukluk anıları. Nick, küçük bir çocukken bu bitki süslü adamı görünce dehşete düşmüş ve o gidene kadar ablası Sophia'nın eteklerinin arkasına saklanmıştı.

Nick herhangi bir 1 Mayıs kutlaması görmeyeli uzun zaman olmuştu. Şimdi, yetişkin bakış açısıyla, bayramın cinsel çağrışımları fazlasıyla açıktı... fallik sopalarla dans eden köylüler, Mayıs Kral ve Kraliçe kapı kapı dolaşıp ev sakinlerinin üzerine "vahşi su" serpiyor... sokaklar, ortalarında kadife çiçeği toplarının asılı olduğu çember şeklindeki çelenklerle süsleniyor.

Nick, diğer konuklarla birlikte malikanenin yakınındaki bir tepede durmuş, gecenin merkezindeki coşkulu dansı izliyordu. Köyü. Yüzlerce lamba ve yanan meşaleler köyü aydınlatıyordu.

sokakları altın bir ışıltıyla kapladı. Kahkaha, müzik ve şarkılardan oluşan bir kakofoni havayı doldururken, kadınlar sırayla

yükselen Maypole. Av boynuzlarından sık sık gürültüyü noktaladı. Genç erkekler, sığırların kuyruk kıllarından örülmüş iplerle dans ediyorlardı.

Gelecek yıl için iyi bir süt kaynağı sağlamak için gece çiyini.

"Bu gece iyi bir av bekliyorum," diye yakınlardan erkeksi bir ses geldi. Konuşan Vikont Stepney'di, etek kovalamaya meraklı olduğu bilinen iri yarı bir genç adamdı.

Arkadaşları Woodsome ve Kendal lordları şehvetli kahkahalar atmaya başladılar. Nick'in sorgulayan bakışlarını gören Stepney

kıkırdayarak açıkladı. "Köyün kızları sabaha kadar gezip tozacaklar. Onlardan birini ormanda yakalarsanız, istediğiniz her şeyi yapmanıza izin verir. Evli olanlar bile bunu yapar - bunun için alyanslarını çıkarmalarına izin verilir. Gece."

"Ve kocaları itiraz etmiyor mu?" Nick sordu.

Bu soru lordları hep bir ağızdan güldürdü. "Neden hayır," diye açıkladı Stepney, "kendileri yeni genç kuyrukların peşinde koşmakla o kadar meşguller ki, karılarının ne yaptığı umurlarında bile değil. Hoş bir tatil, değil mi?"

Nick hafifçe gülümsedi, yanıt vermedi. Belli ki Stepney ve arkadaşları ormanda köylü kızlarıyla on dakika geçirmeyi büyük bir spor olarak görüyorlardı. "Bir dürtme Gemma Bradshaw, müessesesine sık sık gelen erkeklerin çoğunun sevişme tarzını kuru bir şekilde tarif etmişti. Gerçek bir cinsellik anlayışları yoktu, bir kadından bacaklarını açması dışında hiçbir beklentileri yoktu.

Belli ki yabancılar arasında hızlı bir çiftleşme belli bir tür rahatlama sağlıyordu. Ama bu çok basit ve çok

Nick'i tatmin etmek kolaydı. Gemma'nın eğitmenliği sayesinde karmaşık bir damak tadı geliştirmişti.

Charlotte'un yüzünün, kara gözlerinin, sivri çenesinin ve tatlı ağzının görüntüsü zihninin bir köşesinde asılı duruyordu. Bırak Stepney ve arkadaşları hızlı bir kuyruk tekmeleme arayışına girsinler. Nick'in çok daha ilginç beklentileri vardı.

Vikont, "Gel Sydney," diye ısrar etti. "Köyün kızları, nişanlının nişanından hemen sonra müsait olacaklar. Mayıs seçildi." Nick'in bu deyme aşına olmadığını görünce, "Evlilik çağına gelmiş bir delikanlı yeşil alanda yatıyor. ve uyuyormuş gibi yapar. Onunla evlenmek isteyen kızlar onu ilk uyandıran olmak için yarışrlar. Onu ilk öpen, nişanlısı olduğunu iddia edebilecektir." Şehvetle gülümsedi ve ellerini ovuşturdu. "Ve hepsi de teselliye muhtaç olan diğer kızlar ormana dağılır, benim gibi girişimci adamlar tarafından yakalanmayı beklerler. Sen de Geçen yıl yakaladığımı görmüşsünüzdür, siyah saçlı, kırmızı dudaklı, ne güzel bir binekti. Gel Sydney, eğer çeviksen kendin için de bir tane yakalarsın."

Nick tam reddetmek üzereydi ki, bakışları Maypole kurdelelerini tutan yeni bir grup kıza takıldı. İçlerinden biri tüm dikkatini üzerine çekti. Diğerleri gibi o da Beyaz köylü elbisesi giymiş, saçlarını kırmızı bir bezle örtmüştü. Bu mesafeden yüz hatlarını ayırt etmek zordu ama Nick onu hemen tanıdı. Charlotte'un o gece odasında kalıp kitap okuyacağını söylediğini hatırlayınca dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Westcliff'lerin onun köy festivaline katılmasını onaylamayacaklarına hiç şüphe yoktu ve bu yüzden kılık değiştirerek gitmeyi seçmişti. Bakışları Charlotte'un ince figürünü takip ederken içinde hayranlık ve arzu dönüp duruyordu. Maypole çemberine girip çıkıyordu, elleri havada Başının üzerinde coşkuyla yükseliyordu.

"Sanırım ben de size katılacağım," diye mırıldandı Nick, hevesli tırmıkçılara tepeden aşağıya kadar eşlik ederken.

Lottie umursamazca gülerek, köyün yeşil alanına koşmak için gergin bir hazırlıkla bekleyen genç kızların arasına katıldı. Anlayabildiği kadarıyla, Mayıs'ın nişanlısı bu yıl istisnai bir adaydı: Kasabın oğlu, mavi gözlü, yakışıklı, sarışın bir delikanlı, iyi bir fiziği vardı ve kârlı bir aile işini miras olarak alacağının garantisini veriyordu. Elbette Lottie'nin ona ulaşmaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu. Yine de oyuna katılmak eğlenceliydi ve etrafındaki kızların heyecanı onu eğlendiriyordu.

İşaret verildi ve Lottie köyün kızları çılgınca bir telaş içindeydi. Bu çılgınlık ve gürültü, Stony Cross Park'taki sessiz varlığıyla öylesine tezat oluşturuyordu ki, bir heyecan sarsıntısı hissetti. Yıllarını Maidstone'da düzgün davranmayı öğrenerek geçirmişti ve Leydi Westcliff'e eşlik eden biri olarak göze çarpmamak için mücadele ederken, sesini en son ne zaman yükselttiğini hatırlayamıyordu. Kendini o ana kaptırarak kahkahalarla inledi ve grup yeşilliklerin üzerine akın ederken etrafındaki kararlı müstakbel gelinler kadar yüksek sesle bağırdı. İleriden bir yerden sevinçli bir çığlık kalabalığın üzerinde cınladı. Kazanan, kızıl saçlı, güçlü kuvvetli bir kız, yeni nişanlısının geniş omuzlarına tırmandı ve bir buket kır çiçeğini coşkuyla salladı. "Başardım!" diye bağırdı. "Onu yakaladım, o benim!"

Köylüler tezahüratlarla yeni nişanlı çiftin etrafını sararken, hayal kırıklığına uğrayan genç kızlar dağılıp ormana doğru koşmaya başladı. Gece eğlencesine başlamaya hazır bir grup hevesli adam da onları takip etti.

Lottie gülümseyerek rahat bir tempoda onu takip etti, aşırı heyecanlı bir delikanlının aşk dolu bakışlarının odağı olmak istemiyordu.

Dikkat. Birkaç dakika içinde eğlenceye katılanlar dağılacak ve o da gizlice Stony Cross Park'a geri dönecekti. Ormanın kenarında durup ağır tepeli bir çınara yaslandı ve memnuniyetle iç geçirdi. Dizleri Dans ve şarabın verdiği hoş bir halsizlik. Bu, 1 Mayıs'a gerçekten katıldığı ilk yıldır. sadece izledi ve bu beklediğinden daha da keyifli olmuştu. Kafasının içinde ısrarla bir melodi çaldı ve kendi kendine fısıltıyla şarkı söyledi, gözleri kapalı bir şekilde sırtını pürüzsüz, benekli ağaç kabuğuna dayadı.

Acele etmeyin artık, Mayıs'taki kızlar,

acele etmeyin artık, kızlar, dua

ediyorum,

Daha fazla acele etme, yoksa kızarırsın.

Etrafında her şey durgun ve sessiz olmasına rağmen, içgüdüleri artık yalnız olmadığını söylüyordu. Duraksayan Lottie kirpiklerini kaldırdı ve hemen yanında karanlık bir şekil görünce irkildi. "Yüce Tanrım!" Geriye doğru tökezledi ve bir çift el omuzlarını kavrayarak onu sabitledi.

Şaşkınlıkla kekeleyen Lottie, özgürlüğüne kavuşmak için kendisini esir alan kişiye doğru hamle yaptı.

"Sakin ol," diye kahkahalarla dolu erkeksi bir ses geldi. "Sakin ol. Benim."

Nefes nefese kaldı ve kıpırdamadan adamın karanlık yüzüne baktı. "Lord Sydney?"

"Evet."

"Beni neredeyse ölümüne korkuttun!"

"Özür dilerim." Sırıttı, beyaz dişleri karanlıkta parlıyordu. "Sizi rahatsız etmek istemedim."

Lottie güldü ve onu itti, bir yarım akıllı gibi kendi kendine şarkı söylerken yakalandığı için utanmıştı. "Beni nasıl buldun?"

"Bu benim yeteneğim gibi görünüyor." Sydney onu serbest bıraktı ve bir omzunu çınara yasladı, dikkatsiz gülümsemesi uyanık bakışlarıyla çelişiyordu.

Lottie o telaş içinde yerinden oynamış olan başörtüsünü aradı. "Saçımı örtmüştüm, beni nasıl tanıdığınızı düşünemiyorum."

"Nasıl hareket ettiğini biliyorum."

Cevap vermedi, bir zevk ve belirsizlik karışımı yaşadı. İfadede üstü kapalı bir iltifat vardı. Ama o bir yabancıydı... onu tanı mıyordu. Bu kadar içsel ve incelikli bir şeyi ayırt etmek için ne yeterince uzun ne de yeterince iyi.

"Mayıs şenliklerinden keyif aldınız mı lordum?" diye sordu başörtüsünü tekrar yerine bağlarken.

"Seni izlemek hoşuma gitti."

Gözleri sahte bir alaycılıkla kısıldı. "Beni burada gördüğünü kimseye söylemeye niyetin var mı?"

Lord Sydney sanki çok gizli bir haber verecekmiş gibi daha da yaklaştı. "Hayatım buna bağlı olsa bile olmaz."

Lottie gülümseyerek omzunu ağacın gövdesine yasladı ve onun duruşunu taklit etti. "Sen de diğer gençler gibi gezmeye mi gidiyorsun?"

"Duruma göre değişir." Gözlerinde çapkın bir parıltı belirdi. "Yakalanma umuduyla ormanın içinde koşacak mısın?"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman size eve kadar eşlik etmeme izin verin. Heyecanlı bir köy genci tarafından yolunuzun kesilmesini istemem."

Lottie kendinden emin bir tavırla, "Ah, ben hepsinden daha hızlı koşarım," dedi. "Bu ormanı çok iyi bilirim ve ağaçların arasında kolayca dalıp gidebilecek kadar küçüğüm. Kimse beni yakalayamaz."

"Yapabilirim."

"Senin kadar iri bir adam mı? Sanmıyorum. Bu ormanda, tüm çalılıklarla birlikte, azgın bir fil kadar gürültücü olursunuz."

Vücudu belli belirsiz gerildi, küstahça meydan okumayı takdir ettiği neredeyse hissediliyordu. "Şaşırabilirsin-" diye söze başladı ve sol taraflarında bir yerden gelen kadınsı bir çığlıkla dikkati dağılınca durakladı, bir köylü kızı azgın bir genç adam tarafından "yakalanmıştı". Bir anlık sessizliğin ardından ağaçların arasından yüksek sesli bir zevk iniltisi süzüldü.

Sydney Lottie'ye döndüğünde, o gitmişti.

İçinden gülerек ormanda bir hayalet gibi süzöldü, görünmemek için eteklerini dizlerine kadar kaldırdı. dallara takılıyordu. Gövdeler ve esnek fidanlardan oluşan labirentte kolayca manevra yaptı, sonunda her şey sessizleştı ve arkasında kimseden iz yoktu. Nefes almak için duraklayan Lottie omzunun üzerinden baktı. Hareket yoktu, 1 Mayıs eğlencelerının uzaktan gelen sesleri dışında hiçbir şey yoktu.

Ya Lord Sydney onu kovalamamaya karar vermişti ya da kovalamacanın ortasında onu kaybetmişti. Dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi; haklılığını kanıtlamıştı. Dönerek Stony Cross Park'a doğru ilerledi ve sert bir erkek bedenine doğru yürürken panik içinde çığlık attı.

Derin bir göğse yaslandı, bir çift güçlü kol onu kolayca bastırdı. Bu Lord Sydney'di, alçak kahkahası kulağını gıdıklıyordu. Sersemlemiş bir halde ona yaslandı ve dengesini toparlamaya çalışırken geçici bir desteğe ihtiyaç duydu.

"Önüme nasıl geçtin?" diye sordu nefes nefese. "Kanat

hızı." Nazik parmakları onu eski haline getirmeye çalıştı. ama ince, kaygan saçlarından kayarak, saçlarının arkasını ortaya çıkardı.

Ensesindeki düzgün örgülü sarmalı. Kumaşın yere düşmesine izin verdi. Sesine bir gülümseme yayıldı. "Benden kaçamazsın, biliyorsun."

Alaycı sözler bir uyarı iması içeriyor gibiydi.

Lottie onun bedeninin sığınağında durmuş, sıcaklığını ve baharatlı erkeksi kokusunu içine çekmişti. Karanlıkta onunla yalnız kalmaya nasıl gelmişti? Tesadüflere inanmazdı. Bu ancak ona duyduğu amansız çekimin bir sonucu olabilirdi...

öyle görünüyordu ki tam anlamıyla karşılık bulacaktı. İkisi de sessizliğe gömülürken, Lottie yakındaki bir çiftin farkına vardı, sarmaş dolaş figürleri ağaçların arasından zar zor görünüyordu. Boğuk sesler

Cinsel şenlik Lottie'nin yüzüne bir sıcaklık getirdi.

"Beni eve geri götür lütfen," dedi.

Lord Sydney onu serbest bıraktı. Lottie neredeyse arkasındaki büyük ağaca çarparak uzaklaştı. Lord Sydney onu takip ederek geniş gövdesine bastırdı ve kollarını kullanarak onu sert ağaç kabuğundan korudu. Lottie'nin

nefesi kesildi.

Elleri adamın kollarının üst kısmına kaydı, kasların acımasız kabarıklığı ceketinin üzerinden belli oluyordu. Adamın onu öpeceğini, onu istediğini biliyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, o da onu istiyordu.

Tek bir parmak ucuyla yanağının kıvrımını okşadı, o kadar dikkatliydi ki, sanki kız en ufak bir acele belirtisinde kaçacak vahşi bir yaratıktı. O okşadıkça kızın nefesi hızlandı. çenesine dokundu ve başını teslimiyet açısıyla geriye doğru eğdi.

Adamın nazik ağzı kızın dudaklarına doğru alçaldı, kız bir zevk nefesiyle dudaklarını ayırana kadar dudaklarını şekillendirdi, ikna etti. Dilinin ucu dişlerinin kenarını okşadı, daha uzağa gitti, yanağının iç kısmını yakıcı, hassas bir keşifle fırçaladı. Öpücük başını döndürdü ve Umutsuz bir denge arayışıyla kollarını onun boynuna doladı. Adam ağırlığını ona daha fazla vererek onu kendi vücudu ile sırtındaki eğilmez meşe ağacının arasına sıkıca sıkıştırdı. Kadın, adam bir hamle yapana kadar onu bükte ve çekti. yatıştırıcı bir ses çıkardı ve ellerini sırtında gezdirdi. Yavaşça okşamak sadece ihtiyacını keskinleştirdi, kör, içgüdüsel bir arayışla ona doğru eğilmesine neden oldu. Kaba dokunmuş eteğinin kumaşında bir şey hissetti... adamın seksinin mahrem çıkıntısını.

Adamın sert boyu kadının kalçalarının arasındaki çentiğe mükemmel bir şekilde oturdu. Sertliği kadının yumuşaklığına baskı yapıyor, kolları onu sararken ağzı hınzır bir beceriyle onunkini ele geçiriyordu. Ellerini adamın saçlarına doğru kaydırarak parmaklarını adamın kafa derisinin etrafında, kalın buklelerin altında dolaştırdı. Parçalanmış ay ışığında ipek gibi parlıyordu. Adamdan sert bir nefes kaçtı ve dudakları kızın boğazında gezindi. Masumiyetinde bile, onun dikkatli dokunuşundaki deneyim zenginliğini, sıkıca zincirlenmiş açlığı hissetti.

Köylü bluzu bir omzunun üzerinden kaymıştı, teninin beyaz parıltısını ortaya çıkardı. Parmakları büzgülü yakasının kurdelesine uzandı ve ustalıkla çekti, buruşmuş çarşafın aşağı doğru kaymasına neden oldu. Eli yavaş yavaş kadının iç çamaşırının altına indi. Serin, yumuşak meme ucu Parmaklarının nasırlı pedlerine karşı sıkılaştı, tepe her dairesel vuruşta daha sert ve daha sıcak hale geldi.

Lottie yüzünü onun boynuna ve omzuna bastırdı. İradesi tamamen yok olmadan önce onu durdurmak zorundaydı. "Hayır. Lütfen dur. Özür dilerim."

Eli bluzundan kaydı ve parmaklarıyla nemli dudaklarına dokundu. "Seni korkuttum mu?" diye fısıldadı.

Lottie başını salladı ve güneşte ısınmış bir kedi gibi onun kucağına kıvrılma isteğine bir şekilde karşı koydu. "Hayır... Ben kendimden korktum."

Nedense bu itirafı onu gülümsetti. Parmakları boğazına doğru hareket etti, kırılgan çizgiyi bir duyarlılığı nefesini kesmişti. Köylü bluzunu omzuna kadar çekiştirerek yakasını sabitleyen yıpranmış kurdeleyi tekrar bağladı. "O zaman duracağım," dedi. "Gel, seni eve götürüyüm."

Ormanda ilerlerken ona yakın durdu, ara sıra bir dalı yolundan çekmek için hareket etti ya da patikadaki engebeli bir yerde ona rehberlik etmek için elinden tuttu. Stony Cross Park'ın ormanına ne kadar aşına olsa da Lottie'nin onun yardımına ihtiyacı yoktu. Ama bu yardımı itiraz etmeden kabul etti. Ve adam ona yardım ettiğinde de itiraz etmedi. tekrar durakladı, dudakları karanlığın içinde kolayca onunkileri buldu. Onu zorlayıcı bir şekilde öperken ağzı sıcak ve tatlıydı... hızlı öpücükler, durgun öpücükler, yoğun ihtiyaçtan hınzır bir cilveye kadar değişen öpücükler. Uyuşturulmuş

Lottie ellerinin Lord Sydney'in kalın saçlarında, ensesinin demir gibi sert kısmında dolaşmasına izin verdi. Kavurucu sıcaklık dayanılmaz bir dereceye yükseldiğinde, Lord Sydney usulca inledi.

"Charlotte..."

"Lottie," dedi ona nefes nefese.

Dudaklarını kızın şakağına bastırdı ve sanki kız sonsuz derecede kırılğanmış gibi onu güçlü bedenine sardı. "Senin gibi birini bulacağımı hiç düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Seni çok uzun zamandır arıyordum... sana ihtiyacım vardı..."

Lottie titredi ve başını onun omzuna koydu. "Bu gerçek değil," dedi belli belirsiz.

Dudakları boynuna değdi ve kadının istemsizce eğilmesine neden olan bir yer buldu. "Gerçek olan ne o zaman?"

Evin bahçesini çevreleyen porsuk çitini işaret etti. "Her şey orada."

Kolları sıkılaştı ve boğuk bir sesle konuştu. "Odana gelmeme izin ver. Sadece kısa bir süreliğine."

Lottie buna izin verirse ne olacağını çok iyi bildiği için titrek bir kahkahayla karşılık verdi. "Kesinlikle olmaz."

Yumuşak, sıcak öpücükler teninde gezindi. "Benimle güvendesin. Senden asla vermeye istekli olduğundan fazlasını istemem."

Lottie gözlerini kapattı, başı dönüyordu. "Sorun şu ki," dedi hayıflanarak, "sana çok fazla şey vermeye hazırım."

Gülümsemesinin kıvrımını yanağında hissetti. "Bu bir sorun mu?"

"Ah, evet." Ondan uzaklaşan Lottie ellerini sıcak yüzüne götürdü ve kararsızca iç çekti. "Buna bir son vermeliyiz. Sana karşı kendime güvenmiyorum."

"Yapmamalısın," diye kısık sesle kabul etti.

Karanlıkta nefes alış verişlerinin sesleri birbirine karışıyordu. Adam o kadar sıcak ve güçlüydü ki Lottie kendini ona doğru atmamak için zor tuttu. Bunun yerine kendini mantıklı düşünmeye zorladı. Lord Sydney yakında gidecekti ve bu gecenin anısı zamanla unutulacaktı. Bu kadar kolay baştan çıkarılabilecek kadar zayıf iradeli ya da aptal değildi.

"En azından seninle eve kadar yürümeme izin ver," diye ısrar etti Lord Sydney. "Eğer birlikte görülürsek, bunu bir kaza olarak açıklayabilirsin. tesadüfi buluşma."

Lottie tereddüt etti, sonra başını salladı. "Arka terasta mı ayrılacağız?"

"Evet." Lord Sydney ona kolunu uzatarak malikânenin arka tarafındaki çift taraflı taş merdivene kadar eşlik etti. Ana bahçelere bakan terasa çıktıklarında ikisi de sessizdi. Bol ışık Büyük salondan gelen ışık, ısıltılı çok camlı pencerelerden ve Fransız kapılardan içeri süzülüyordu. Konukların sık sık sigara ve şarap içtikleri teras boştu, çünkü Neredeyse herkes ya köydeydi ya da içeride kâğıt ve bilardo oynuyordu.

Yalnız bir figür parmaklığın yanındaki sandalyede dinleniyordu. Tembelce bir puro yakmış, ince bir duman çıkararak havada kaybolan bir hayalet gibi süzülüyordu. Bir sigara kokusu

En üst basamağa ulaştığında pahalı tütün Lottie'nin burun deliklerini gıdıkladı.

Adamın kim olduğunu anladığında midesi huzursuzca bulandı.

"Lord Westcliff," diye mırıldandı ve otomatik olarak reverans yaptı. Tedirginlikle, Lord Sydney'in kendisine eşlik etmesine ne anlam vereceğini merak etti.

Kont oturduğu yerden ikisini süzmeye devam etti. Pencereleden yansıyan ışık kömür karası saçlarında parıltıyor, keskin ve güçlü yüz hatlarına köşeli gölgeler düşürüyordu. "Bayan Miller," dedi çakıllı sesiyle ve soğukkanlılıkla başını sallayarak arkadaşına döndü. "Sydney. Ne kadar uygun bir zamanlama. Sizinle görüşmek istediğim bir konu var."

Patronunun kendisinden hoşnut olmadığından emin olan Lottie bakışlarını terasın taş döşemesine indirdi. "Lordum, beni bağışlayın. Köydeki festivali izlemeye gittim, ve-"

"Görünüşe göre izlemekten fazlasını yapmışsın," dedi Lord Westcliff yumuşak bir ifadeyle, keskin bakışları kızın rustik kıyafetlerini tararken.

"Evet, Maypole dansına katıldım. Lord Sydney de bana eve kadar eşlik etmeyi teklif etti."

Kont alaycı bir tavırla, "Tabii ki öyle," dedi ve purosundan bir nefes daha çekti. Mavi-gri duman dönüyor ve yukarı doğru eğildi. "Bu kadar sıkıntılı görünmenize gerek yok Bayan Miller. Bildiğim kadarıyla, köyde eğlence aramanız yasak değil - her ne kadar bu tür faaliyetlerden

Dowager Kontes." Purosuyla eliyle işaret etti. "Ben Lord Sydney'le birkaç şey konuşurken siz gidebilirsiniz."

Lottie temkinli bir rahatlamayla başını salladı. "Evet, efendim." Ayrılmaya hazırlanırken Lord Sydney'in hafif, dizginleyici elini kolunda hissedince şaşırdı.

"Bekle."

Lottie tam bir şaşkınlık içinde donakaldı, yüzüne renk gelmişti. Adamın Kont'un önünde kendisine dokunmaya cüret ettiğine inanamıyordu. "Lordum," diye mırıldandı protesto edercesine.

Sydney onun bakışlarına karşılık vermedi; bakışları dikkatle Kont'un sert yüz hatlarına sabitlenmişti.

"Bayan Miller'dan önce

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleseniz iyi olur."

"Bu senin sözde ailenle ilgili," dedi Lord Westcliff yumuşak bir sesle. "Ve sözde geçmişinle." Sessiz kelimeler kınama ile çınladı. Lottie, Kont'un ifadesinden bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladı. Ormandaki o büyülü anlardan kalan bir sıcaklık varsa bile, o da yok olmuştu. Aniden.

Şaşkınlıkla Lord Sydney'e baktı. Yüzü bir şekilde değişmişti, artık o kadar yakışıklı değildi, aniden sert ve soğuk olmuştu. Ona şimdi bakan biri bu adamın her şeyi yapabileceğine inanıyordu. Birdenbire, Birkaç dakika önce o sert ağzı öptüğüne, ellerinin onu okşadığına inanamıyordu. samimiydi. Konuştuğunda sesi bile farklıydı, aksanı biraz daha kabaydı. Aristokrat cilası sıyrıldı ve altındaki taşlı katmanları ortaya çıkardı. Kont'a, "Bunu daha özel bir ortamda konuşmayı tercih ederim," dedi.

Westcliff buz gibi bir nezaketle başını eğdi. "Aile kanadında bir çalışma odası var. İşinizi görür mü?"

"Evet." Sydney, "Bayan Miller bize eşlik edecek," diye eklemeyen önce kasıtlı olarak durakladı.

Lottie ona boş boş baktı. İsteğinin hiçbir anlamı yoktu. Birdenbire her tarafının üşüdüğünü hissetti ve omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Neden?" diye sordu kuru dudaklarının arasından.

Lord Westcliff sandalyesinden kalkarak, "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok," dedi.

Lord Sydney'nin yüzü karanlık ve hareketsizdi. "Onun bu işle çok ilgisi var."

Lottie bembeyaz kesildiğini hissetti. Tüm yüzeyi Sanki donmuş bir göle düşmüş gibi vücudu karıncalanıyor ve yanıyor gibiydi. Konuşmakta ya da hareket etmekte zorlanıyordu. Felç edici bir şüphe onu sardı.

Kont purosunu terasa bıraktı ve ayağıyla ezdi. Ses tonunda alışılmadık bir sabırsızlık vardı. "Bayan Miller, bize katılma nezaketini gösterir misiniz? Görünüşe göre çözmemiz gereken küçük bir gizem var."

İçgüdüleri kaçması gerektiğini haykırırken Lottie kukla gibi başını sallayarak kontu eve kadar takip etti. Ancak bu sahneyi oynamaktan başka çaresi yoktu.

Kendini sakın davranmaya zorlayarak iki adamla birlikte, lamba ışığında gül ağacından panelleri titrek bir şekilde parlayan özel çalışma odasına gitti. Oda sertti ve

Minimal döşemeler, keskin açılar ve bozulmamış bir sıra vitray pencere dışında hiçbir süsleme olmadan tavizsiz.

Lord Westcliff kapıyı kapatırken, Lottie Sydney'le arasına mümkün olduğunca büyük bir mesafe koymaya özen gösterdi.

Bir önsezi duygusu onu neredeyse hasta ediyordu. Kendini doğrudan Lord Sydney'e bakmaya zorlayamıyordu ama onun yoğun bir şekilde farkındaydı.

Lord Westcliff konuştu. "Oturur musunuz, Bayan Miller?"

Lottie aptalca başını salladı, hareket ederse yere yığılacağından korkuyordu.

"Pekâlâ." Kont'un dikkati Lord Sydney'e yöneldi. "Bugün aldığım bilgilerle başlayalım. Stony Cross Park'a gelmenizin hemen ardından hakkınızda bazı soruşturmalar yürütmeye başladım. Ne olduğunu tam olarak anlayamasam da, bazı konularda tamamen dürüst olmadığınızdan şüpheleniyordum."

Lord Sydney rahat ama dikkatli görünüyordu, mavi gözleri kontun bakışlarına karşılık verirken sertti. "Soruşturmanızın sonucu nedir lordum?"

"Vikont Sydney diye biri yok," dedi Westcliff açıkça, Lottie'nin soluk soluğa kalmasına aldırmadan devam ederken. "Aile soyu yaklaşık yirmi yıl önce, gerçek Lord Sydney sine prole mascula superstite öldüğünde sona erdi. hayatta kalan erkek çocukların unvana meşru bir hak iddia etmesi. Bu da şu soruyu akla getiriyor... Sen de kimsin? Ve buradaki amacın ne?"

"Ben Nick Gentry."

Lottie bu ismi daha önce hiç duymamış olmasına rağmen, Lord Westcliff onu tanıyor gibiydi. "Anlıyorum," dedi usulca. "Bu Sör Ross'un olaya karışmasını açıklıyor. O halde Bow Street'le ilgili bir işiniz var."

Lottie yabancının bir Bow Street koşucusu olduğunu anlayınca şaşkınlıktan nefesi kesildi. Cinayet davalarını çözmekten kraliyet ailesinin korumalığını yapmaya kadar her işi yapan bu küçük, seçkin polis gücünün adını duymuştu. Acımasız etkinlikleri ve cesaretleriyle tanınırlardı ve

Hatta yüksek sosyal çevrelerde ünlü bir statü bile elde etmişti. Bu adamın buradaki diğer konuklardan bu kadar farklı görünmesine şaşmamalıydı. "Ben avlanırım," demişti ona, Avının iki bacaklı olduğu gerçeğini rahatlıkla göz ardı ederek.

Gentry, Westcliff'in sorusuna yanıt olarak "Her zaman değil," dedi. "Bazen özel siparişleri kabul ediyorum." Bakışları Lottie'nin gergin yüzüne kaydı. "İki ay önce Lord Radnor tarafından, iki yıldır kayıp olan kaçak nişanlısı Charlotte Howard'ı bulmam için tutuldum."

Lottie hiç kıpırdamadan dururken, acımasız bir acı göğsünün içinde patladı ve tüm vücuduna yayıldı. Ağzı şiddetli bir inkârla titriyordu ama hiçbir kelime çıkmıyordu. Bunun yerine tiz, tutarsız bir çığlık duydu, ancak daha sonra bunun kendisine ait olduğunu fark etti. Hareket ettiğinin farkında değildi ama Birden odanın öbür ucunda, Gentry'nin karanlık yüzünü pençelerken, öfke ve dehşet etrafını sarmıştı. saldıran akbabalar.

Kulaklarında vahşi bir küfür çınladı ve bilekleri Ezici bakışlarla kapıldı, ama çırpınmayı bırakmadı, bırakmadı. Ter ve gözyaşları yüzünden akıyor, hıçkırıklarla nefes alıyor, hayatı için, kendisinden koparılan özgürlüğü için savaşıyordu. Aklının bir köşesinde deli bir kadın gibi davrandığını, bunun kendisine hiçbir faydası olmayacağını biliyordu ama bir türlü kendini durdurmak.

"Kes şunu, Lottie," diye hırladı Gentry, onu sertçe sarsarak. "Sakin ol... Tanrı aşkına-"

"Geri dönmeyeceğim!" diye haykırdı, öfkeyle nefes alıyordu. "Önce seni öldüreceğim, Tanrım, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum-"

"Lottie." Aklın soğuk sesi, kıvranan işkencesini düzgün bir şekilde kesti. Bu Lord Westcliff'in sesiydi. Güçlü kollarından biri Lottie'nin arkasından dolandı ve onu Gentry'den uzaklaştırdı. Kadın dehşete düşmüş bir hayvan gibi ona doğru şaha kalktı. "Bu kadar yeter," dedi Westcliff kulağına doğru, kolu çelik bir bant gibi sıkışmıştı. "Seni almayacak, Lottie. Yemin ederim. Sözümü her zaman tuttuğumu biliyorsun. Şimdi derin bir nefes al. Bir nefes daha."

Her nasılsa kontun sert ve sessiz sesi ona ulaştı. Başka hiçbir şey yapamazdı ve kendini itaat ederken buldu. Onu bir sandalyeye götürdü ve oturmaya zorladı. Kalçalarına doğru eğilerek sabit, siyah bakışlarıyla onu kıstırdı. "Kıpırdamadan dur. Ve nefes almaya devam et."

Lottie sarsakça başını salladı, yüzü hâlâ ıslaktı. "Onun bana yaklaşmasına izin verme," diye fısıldadı.

Westcliff ayağa kalkarak Bow Street koşucusuna obsidyen buzundan bir bakış fırlattı. "Mesafeni koru, Gentry. Kimin sana ne yapman için para verdiği umurumda değil. Benim mülkümdesin ve benim iznim olmadan hiçbir şey yapmayacaksın."

Gentry yumuşak bir sesle, "Onun üzerinde hiçbir yasal hakkınız yok," dedi. "Onu burada tutamazsınız."

Westcliff küstah bir homurtuyla karşılık verdi. Büfeye giderek bir bardağa az miktarda kehribar rengi sıvı doldurdu. İçkiyi Lottie'ye götürerek titreyen parmaklarını bardağın etrafına doladı. "İç bunu," dedi sertçe.

"Ben-" diye başladı ama adam mutlak bir otorite tonuyla sözünü kesti.

"Şimdi. Her damla."

Yüzünü buruşturarak sıvıyı birkaç yudumda içti ve Ciğerleri ve boğazı kadife gibi bir ateşle dolunca öksürdü. Başı dönüyordu ve gözleri yaşararak Kont'a baktı. Ceketinin içinden bir mendil çıkardı ve ona verdi. Keten, vücudunun sıcaklığından dolayı ılıktı. Mendille yüzünü kurulayan kadın titreyerek iç çekti. "Teşekkür ederim," dedi kısık sesle. Bakışlarını ona sabitlemişti, Gentry'ye bakamıyordu. Böyle bir yıkımın mümkün olabileceğini hiç hayal etmemişti... mahvoluşunun zalim gözlü, yakışıklı bir adam şeklinde geleceğini Cazibe... Öptüğü ilk erkek. İhanetin acısı, ezici aşağılanması dayanılamayacak kadar büyüktü.

"Şimdi," dedi Westcliff, Lottie'nin yanına bir sandalye çekerek, "Bay Gentry'nin açıklamasına verdiğiniz tepki, sizin gerçekten Charlotte Howard olduğunuzu doğruluyor gibi görünüyor." Devam etmeden önce onun başını kısaca sallamasını bekledi. "Lord Radnor ile nişanlı olduğunuz da doğru mu?"

Kontun güçlü varlığı Lottie'nin içini rahatlatmıştı, onu güvende tutan tek şeyin o olduğunu bilerek yakınlarda pusuya yatmış olan yırtıcıyı. Westcliff'in keskin yüz hatlarına bakarken, ona söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı onun durumunu anladı. Kont onun tedirginliğini görünce, uzanıp elini kare şeklindeki elinin içine alarak onu şaşırttı. O kadar güçlü ve güvenli bir şekilde kavramıştı ki, korkunun etkisinden kurtulmuş gibiydi. Lottie onun nezaketi karşısında hayrete düşmüştü. Ona daha önce hiç böyle bir Aslında onu hiç dikkate almamış gibi görünüyordu.

"Bu asla benim seimim değildi," dedi ona. "Ben ocukken ayarlanmıştı. Ailem Lord Radnor'a benim karşılığında elini uzattı. Durumu kabullenmek için çok uğraştıam ama Radnor bence mantıklı değil, aklı başında değil. Planlarını gizlemedi; beni kendi memnuniyeti için eğitilecek bir tür hayvan olarak görüyor. lmemin daha iyi olacağını söylemek yeterli.

Bana inanmalısınız, aksi takdirde asla bu yola başvurmazdım-"

"Sana inanıyorum." Westcliff hâlâ onun elini tutarak Nick Gentry'ye baktı. "Bayan Miller'ı uzun zamandır tanıdığım için, Radnor'la evlenmeye karşı itirazlarının geçerli olduğunu varsayabilirim."

"yle," diye cevap verdi koşucu düz bir sesle. Aldatıcı bir tembellikle şöminenin yanına uzanmış, bir kolunu mermer şöminenin üzerine dayamıştı. Alevler esmer yüzüne kırmızı ışıklar saçıyordu. "Radnor bir domuz. Ama bu konumuzun dışında.

Ailesi evlenmeyi kabul etti. Para -büyük bir kısmı- el değiştirdi. Ve eğer onu geri alamazsam, Radnor bu işi yapması için benim gibi bir düzine daha gönderecek."

"Beni bulamayacaklar," dedi Lottie, sonunda onun bakışlarıyla buluşmayı başararak. "Yurtdışına gideceğim. Ortadan kaybolacağım-"

Gentry alçak bir sesle, "Seni küçük aptal," diye araya girdi. "Hayatının geri kalanını kaçarak mı geçirmeyi planlıyorsun? Peşinden bir adam daha gönderecek, bir adam daha. Bir an bile huzur bulamayacaksın. Yeterince hızlı ya da yeterince uzağa gidemezsin-"

Westcliff, Lottie'nin vücudundan geçen ürpertiye hissederek, "Bu kadar yeter," dedi sertçe. "Hayır, Lottie yurtdışına gitmeyecek ve Lord Radnor'dan kaçmaya devam etmeyecek. Bu meseleyi çözmenin bir yolunu bulacağız, böylece normal bir hayat sürebilecek. hayat."

"Ah?" Gentry'nin kara kaşlarından biri alaycı bir kavisle kalktı. "Bu ilginç olmalı. Ne yapmayı öneriyorsun Westcliff?"

Kont konuyu düşünürken sessiz kaldı.

Lottie, Nick Gentry'ye bakmaya devam ederken, duygu yoğunluğunun ötesinde düşünmeye çalıştı. Bir çıkış yolu bulacaktı. Kesime götürülen bir kuzu gibi Radnor'a götürülürse lanetlenenecekti. Düşünceleri çok açık olmalıydı ki Gentry'nin bakışları birdenbire hayranlık dolu bir ifadeye büründü. "Gördüğüm kadarıyla, sadece iki seçenek var," dedi yumuşak bir sesle.

Cevap verirken sesi sadece biraz titriyordu. "Nedir onlar?"

"Doğru bir teşvikle, gitmene izin vermeye ikna edilebilirim, bu durumda tekrar yakalanana kadar Radnor'dan saklanmaya devam edersin. Ya da... kendini onun erişiminden kalıcı olarak uzaklaştırabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

Lord Westcliff gergin sessizliğe müdahale etti. "Evliliği kastediyor. Evlendiğinizde ve yasal olarak başka bir adamın koruması altına girdiğinizde, Radnor peşinizi bırakacaktır."

Lottie'nin bakışları onunkini örten güçlü ele kaydı. "Ama bu imkânsız. Bunu isteyecek bir erkek tanımıyorum..." Durdu, kendini hasta ve acı hissediyordu.

Kont sakince, "Bu mümkün," diye karşılık verdi.

Lottie meraklı gözlerle Westcliff'e bakarken Nick Gentry'nin sessiz alayı havayı yarararak geçti. "Onu kontesiniz yapmayı mı planlıyorsunuz, lordum?"

Kontun yüzü ifadesizdi. "Gerekirse."

Lottie sersemlemiş bir halde onun eline sıkıca sarıldı. ondan uzaklaşıyordu. Westcliff'in bir daha böyle bir fedakarlık yapmaya istekli olurdu. Belki de aşık olmadan evlenme ihtimalini kabullenebilirdi. Ne de olsa her şey Leydi Radnor olmaya tercih edilirdi. Ancak Kont iyi ve onurlu bir adamdı ve ondan bu şekilde faydalanamazdı.

"Son derece nazıksınız lordum," dedi ona. "Ama sizinle asla evlenmem, çünkü siz bir mantık evliliğinden çok daha iyisini hak ediyorsunuz. Bu sizin için çok büyük bir fedakârlık olur."

"Bu pek de fedakârlık sayılmaz," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Ve bu sizin ikileminiz için mantıklı bir çözüm."

Lottie başını salladı, aklına yeni bir düşünce gelince ince kaşları düğümlendi. "Üçüncü bir seçenek daha var."

"Ne oldu?"

Lottie'nin üzerine buz gibi bir sakinlik çöktü ve aniden sanki bir katılımcıdan ziyade tarafsız bir izleyiciymiş gibi olaydan uzaklaştığını hissetti. "Henüz söylememeyi tercih ederim. Sakıncası yoksa lordum, Bay Gentry ile birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum."

Beşinci Bölüm

Nick, Lord Radnor adına onun peşine düştüğü haberine Lottie'nin pasif bir tepki vermeyeceğini biliyordu. Ama köşeye sıkıştırıldığında verdiği tepkinin tutkulu öfkesi onu ürkütmüştü. Şimdi kendine geldiği için, çaresiz bir hesaplamaıyla ona bakıyordu. çok iyi anlıyordu. Onun muhteşem olduğunu düşünüyordu.

Lord Westcliff Lottie'nin isteğini açıkça kabul etmese de kaşlarını çatarak razı oldu. "Bir sonraki odada bekleyeceğim. oda," dedi, sanki Nick'in onun üzerine düşmesini bekliyormuş gibi Kapı kapanır kapanmaz yırtıcı bir hayvana dönüştü. "Yardıma ihtiyacınız olursa seslenin."

"Teşekkür ederim lordum," diye mırıldandı Lottie, Kont'a Nick'in kıskançlıktan çatlamasına neden olan minnettar bir gülümseme verdi. O da Westcliff'in aristokrat yüzüne yumruğunu indirmek için çok az tahrik gerekecekti, özellikle de Lottie'nin elini tutup onu rahatlattığı anda. Nick hayatında hiç kimseye karşı sahiplenici olmamıştı ama Lottie'nin başka bir adamın dokunuşunu kabul etmesine tahammül edemiyordu. Ona bir şeyler oluyordu, durumun kontrolünü kaybetmişti ve bunu nasıl geri kazanacağından emin değildi. Kesin olarak bildiği tek şey Lottie'nin ona gerekli olduğuydu... eğer ona sahip olamazsa, bu bitmek bilmeyen açlık, tatminsizlik, üşüme hissi onu asla terk etmeyecekti.

Nick şöminenin yanında, sıkılı yumruğu dışında rahatlamış bir halde duruyordu. Olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı sessizce Westcliff'i lanetledi. Nick haberi Lottie'ye nazik bir şekilde vermeyi ve paniğe kapılmasına fırsat vermeden korkularını yatıştırmayı planlamıştı. Şimdi Westcliff işleri iyice berbat etmişti ve Lottie anlaşılır bir şekilde düşmanca davranıyordu.

Ona döndü, yüzü solgundu ve gözyaşları yüzünden gözleri kızarmıştı. Ancak ifadesi sakindi ve sanki onun zihninin içini görmeye çalışıyormuş gibi rahatsız edici bir yoğunlukla ona baktı. Kadının araştıran bakışları garip bir şekilde tehdit edildi.

"Hepsi rol müydü?" diye sordu sessizce.

Nick gözlerini kırptırdı. Sayısız saatler boyunca inceleme ve sorgulama ve hatta işkence, soru tarafından tamamen atılmıştı.

"Bir kısmının öyle olduğunu biliyorum," dedi Lottie. "Güvenimi kazanmak senin işinin bir parçasıydı. Ama gereğinden fazla ileri gittin." Hipnotik bir yavaşlıkla ona yaklaştı. "Bu gece bana neden öyle şeyler söyledin?"

Tanrı yardımcısı olsun, cevap veremiyordu. Daha da kötüsü, gözlerini ondan kaçırılmıyordu ve kadın gözlerinin içinden ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydi.

"Doğruyu söyleyin Bay Gentry," diye ısrar etti. "Eğer ben sormaya cesaret edebiliyorsam, siz de cevap vermeye cesaret edebilirsiniz. Bunların herhangi birinde ciddi miydiniz?"

Nick yüzünde hafif bir terleme hissetti. Denedi Onu kendinden uzaklaştırmak, inkâr etmek istiyordu ama bu imkânsızdı. "Evet," dedi kısık sesle ve ağzını kapattı. Bundan daha fazlasını söylemesini istiyorsa şeytan onu alsın.

Nedense bu itiraf Lottie'yi rahatlatmış gibi görünüyordu. Nick bunun nedenini bir türlü anlayamıyordu. Sonunda bakışlarını Lottie'den ayırmayı başarak körlemesine dans eden ateş ışığı. "Şimdi," diye mırıldandı, "belki üçüncü seçeneğin ne olduğunu açıklayabilirsiniz."

"Lord Radnor'dan korunmaya ihtiyacım var," dedi açıkça. "Çok az erkek ona karşı koyabilir. Ben senin yapabileceğine inanıyorum."

İfade gayet açıktı... hiçbir şey yoktu. Ses tonunda iltifat vardı. Yine de Nick, kadının onun yeteneklerini fark etmesinden dolayı erkeksi bir gurur duydu.

"Evet, yapabilirim," dedi sakın bir sesle.

"O halde korumanız ve mali desteğiniz karşılığında metresiniz olmaya hazırım. Bu konuda yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme imzalayabilirim. Sanırım bu Lord Radnor'ı uzak tutmak için yeterli olur. saklanmak zorundayım."

Metresi. Nick, onun bir gün kendini bu şekilde alçaltmaya istekli değildi. Ancak görünen o ki Lottie nihayetinde pragmatist biriydi ve ne zaman prensiplerini korumayı göze alamazdı.

"Param ve korumam karşılığında seninle yatmama izin vereceksin," dedi, sanki metres kelimesi tanımını. Ona temkinli bir bakış fırlattı. "Benimle yaşayacaksın ve ne olursa olsun toplum içinde bana eşlik edeceksin. sana utanç veriyor. Bunu mu demek istiyorsun?"

Yanakları kıpkırmızı oldu ama gözlerini ondan ayırmadı. "Evet."

Arzu, vücudunun her yerini ilkel bir sıcaklıkla doldurdu. Ona sahip olacağının farkına varması, onun kendini ona isteyerek vermesi, başını döndürdü. Metresi... ama bu yeterli değildi. Ondan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Her şeyine.

Kasıtlı olarak, sert bordo deri döşemeli, biraz faydacı bir parça olan kanepeye gitti ve bacaklarını açarak oturdu. Bakışlarının saf bir cinsel değerlendirmeye onun üzerinde gezinmesine izin verdi. "Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce, teklif ettiğiniz şeyin bir örneğini istiyorum."

Kadın sertleşti. "Bence zaten yeterince örnek aldın."

"Bu akşam ormanda yaptığımız görüşmeden mi bahsediyorsun?" Sesini çok yumuşak çıkarırken, kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu. "Bu hiçbir şeydi, Lottie. Senden birkaç masum öpücükten daha fazlasını istiyorum. Bir metres tutmak pahalı bir teklif olabilir; buna değdiğini kanıtlaman gerekecek."

Yavaşça ona doğru geldi, ince formu ateş ışığında silüet halindeydi. Adamın kendisiyle bir tür oyun oynadığını bildiği açıktı, ama henüz risklerin ne olduğunu fark etmemişti. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu usulca.

Gemma'dan aldığı şey. Hayır, Gemma'nın ona verdiğinden daha fazlasını. Birinin ona ait olmasını istiyordu. Onu önemsemesini. Ona bir şekilde ihtiyaç duymasını. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu... ama Lottie için her şeyini ortaya koymaya hazırdı. O onun tek şansıydı.

"Sana göstereceğim." Nick uzanıp kızın bileğini yakaladı ve kız yarı oturur, yarı yığılır vaziyette yanına gelene kadar çekti. Kaydırarak Elini ensesinin arkasına koyarak ona doğru eğildi ve dilinin ucuyla nabzını buldu. Aynı zamanda

elini kasıklarına götürdü ve ince parmaklarını ereksiyonun gergin şekli etrafında kavradı. Kadın kaskatı kesildi ve nefesi kesildi, sanki gücü tükenmiş gibi aniden adamın göğsüne yaslandı. Yavaşça elini şaftının uzunluğundan yukarı, gergin çuhaya karşı sabırsızca iten yuvarlak başa doğru çekti.

İçinden hırıltılı bir ses çıktı ve bluzunu çekiştirdi, bir kadının vücudunu bu kadar merhametli bir şekilde erişilebilir kılan bir giysiyi kim tasarladıysa ona minnettarlıkla doldu. Açıkta kalan göğüsleri ateş ışığında parlıyordu, uçları yumuşak ve soluk pembeydi. Lottie yüzünü yana çevirdi, gözleri sıkıca kapalıydı. Onu kucağına doğru çeken Nick, bir koluyla Lottie'yi kavrarken, Lottie'nin poposu da adamın ereksiyonunun sert tümseğine yaslandı. Nasırlı parmakları bir çıplak göğsün altından kayarak ipeksi ağırlığı kaldırdı ve onu ağzının yavaşça inişine uygun bir konuma getirdi. Adam dudaklarını hassas meme ucunun üzerinde açıp, diline doğru gerilene kadar okşarken Lottie'nin içinden bir ürperti geçti. Lottie'nin elleri onu itecekmiş gibi yarı havaya kalktı ama aniden parmakları adamın ceketinin yakalarını kavradı ve bir zevk iniltisi çıkardı. Bu ses onu heyecanlandırdı. Dilini sertleşen meme ucunun etrafında daireler çizmek için kullandı ve Lottie'nin kollarında bir kedi gibi kıvrınmasını sağladı.

Göğüslerini emmeye ve kızdırmaya devam ederken elini eteklerinin altına kaydırды, donunun düz etek ucunu ve çoraplarını bağlayan kalın pamuklu jartiyeri buldu. Eteklerinin altından giren elin farkına varan Lottie bacaklarını birbirine kenetledi, yüzüne ve göğüslerine kıpkırmızı bir kızarıklık yayıldı. O Buruşuk çarşafın üzerinden onu okşadı, avucunu kalçasının ve karnının üzerinde kaydırды, sonra aşağıya doğru yumuşak buklelere doğru ilerledi.

"Yapma," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Nick onun boğazının pembe kıvrımını ve çenesinin ince kenarını öptü. Teni o kadar ince ve satendi ki neredeyse yarı saydamdı. Onu tepeden tırnağa öpmek istiyordu. "Bir metres böyle konuşmaz," diye fısıldadı. "Teklifini geri mi çeviriyorsun, Lottie?"

Avuç içi tümseğine bastırırken konuşmadan başını salladı.

"O zaman bacaklarını aç."

Kadın sarsakça itaat etti, kalçaları ayrıldı, başı adamın destekleyici koluna yaslandı. Adam onu kırılğan kumaşın üzerinde okşadı, keten parmaklarının altında nemli hale gelene kadar sıcak yarığı nazikçe ovdu. Kadının sessiz ve hareketsiz kalma çabaları onu tahrik ediyordu, yüzü kıpkırmızı kesiliyor, bacakları adam onu yakından okşadıkça sertleşiyordu. Sonunda kadın inledi ve yalvarırcasına bileğine yapıştı. "Bu

kadar yeter," diye soludu.

Aleti kadının altında şiddetle titriyordu. "Öyle mi?" diye fısıldadı, parmaklarını donunun açık yarığına doğru kaydırarak. "Sanırım daha fazlasını istiyorsun."

Yumuşak keçeleşmiş saçlarını... dolgun ipeksi etini... vücudunun ıslak girişini bulduğunda vücudu kucağında sarsıldı.

Nick onun boğazının kemerini öperek kadifemsi çalılıkla oynadı. Lottie'nin kulağına yaklaşarak, "Küçük, tatlı bukleler," diye soludu. "Ne renk acaba? Başındaki saçlar gibi sarı mı? Yoksa daha mı koyu?"

Bu soru karşısında şoke olan Lottie, odaklanmamış bakışlarla ona baktı.

"Sorun yok," dedi yumuşak yarığı açarak. "Kendim öğreneceğim... sonra."

Adam koruyucu kıvrımların gizlediği hassas tepe noktasını bulduğunda eğildi. "Oh...oh, Tanrım-"

"Shhhh." Onun kulak memesini ısırdı. "Westcliff'in duymasını istemiyorsun, değil mi?"

"Kes şunu," dedi titreyerek.

Ama artık hiçbir şey onu durduramazdı. Onu ustalıkla okşadı, hassas ateş noktasının etrafında döndü. Kalçaları Kalçaları eline doğru gerilirken ereksiyonun sert uzunluğundan uzaklaştı. Başparmağının nasırlı ucuyla şişmiş tomurcuğu okşadı ve orta parmağını tamamen tatlı kanalın içine gömülene kadar onun içinde kaldı.

Parmağını kolay bir ritimle sokup çıkarırken Lottie'nin nefesi kısaldı ve kalçaları elinin etrafında kenetlendi. Lottie'nin iç kaslarının gerildiğini ve içgüdüsel olarak serbest kalmak için savaştığını hissetti. dayanılmaz bir gerilim. Nick başını bir kez daha kadının göğüslerine indirdi. Uçları şimdi gergin ve pembeydi ve ağzına götürmeden önce birine hafifçe üfledi. Parmağı kızın içine gömüldüğünde ve meme ucu diline karşı zonkladığında, daha önce hiç tatmadığı bir zafer yaşadı.

Lottie doruğa ulaşmak zor olduğu için çaresizce çırpındı, bir hayal kırıklığı iniltisi ondan kaçtı. Parmağını Lottie'nin vücudunun tatlı derinliklerinden çeken Nick, nemli Elini onun gergin karnına koydu ve rahatlatıcı daireler çizerek ovdu. "Seninle sonra ilgileneceğim," diye mırıldandı. "Söz veriyorum."

Lottie tekrar inledi, umutsuzca onun eline doğru eğildi. Onun ne istediğini biliyordu ve bunu ona vermek için can atıyordu. Kadın arzusunun baş döndürücü parfümünü algıladığında burun delikleri alevlendi. İçine ısı pompalandı ve neredeyse kendini kaybediyordu.

Yüzünü onun kalçalarının arasına gömmeyi, dilini içine sokmayı düşündükçe kendini kontrol edemiyordu...

Eteklerini aşağı çekip arzuladığı tatlı teni örtmek için kendini zorlarken ürperdi. Westcliff yakınlarda bekliyordu ve şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı. kendini daha fazla şımartacaktı. Daha sonra boş zamanlarında Lottie'yle sevişmek için zamanı olacaktı. Sabır, diye öğütledi kendi kendine, birkaç sakın nefes alarak.

Lottie onun kollarından sıyrıldı ve kanepenin diğer ucuna kıvrıldı. Muhteşem bir şekilde saçları dağılmıştı, yanakları nemli ve titrek ışıpta derin bir şekilde kızarmıştı. Korsesini karıştırarak göğüslerini örttü.

Bakışları karşılaştı, onunki utançla parlıyordu, Nick'inki ise açıkça hesaplıyordu. Ve sonra Nick öldürmek için harekete geçti. "Ben istiyorum Sen," dedi. "Aslında seni elde etmek için her şeyi yaparım. Ama seni bir metres olarak istemiyorum. Tam istiyorum, geri alınamaz mülkiyet. Radnor'a ya da Westcliff'e vereceğiniz her şey."

Ne demek istediğini anlayan Lottie ona bir deliymiş gibi baktı. Konuşacak kadar kendine gelmesi tam yarım dakika sürdü. "Evlilik mi demek istiyorsun? Sizinle ya da Lord Radnor'la evlenmek arasında ne fark olabilir ki?"

"Aradaki fark, seçim yapmanıza izin veriyor olmam."

"Neden kendini bir ömür boyu bana zincirlemek istiyorsun?"

Gerçek, Nick'in ona asla itiraf edemeyeceği bir şeydi. "Çünkü bir eşin rahatlığını istiyorum," diye yalan söyledi. "Ve sen de başka herhangi bir kadın kadar iyi olacaksın."

Öfkeyle nefesini içine çekti.

"Seçimini yap," diye öğütledi Nick. "Kaçmaya devam edebilirsin ya da birinin karısı olabilirsin. Benim ya da Radnor'un."

Ona, ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olan o uzun, araştıran bakışlarından birini daha attı. Kahretsin, o

Bunu yapmasından nefret ediyordu. Bir kez daha gözlerini kırpamadı ya da başka tarafa bakamadı ve gizleme isteğine rağmen düşüncelerini okuyor gibi göründü.

"Seninim," dedi sertçe. "Senin olacağım."

Ve yavaşça, neredeyse belli belirsiz bir rahatlama iç çekişi yaptı.

Lottie onun kucağından kalktı ve elbiselerini düzeltti. Maun büfedeki kristal sürahidenden kendine biraz konyak doldurmaya gitti. Başı dönüyordu ve dizlerini jöle gibi hissediyordu; bu da ihtiyacı olan son şeyin daha fazla içki olduğunun iyi bir göstergesiydi. Dahası, teknik olarak hâlâ Lord Westcliff'in hizmetkârıydı ve böyle bir pozisyondaki hiç kimse kendine yardım etmeyi düşünmezdi. biraz içki içti. Öte yandan, gecenin çarpıcı ifşaatlarından sonra bu tür ayrımlar bulanıklaşmıştı. Bir gece içinde birbirinden çok farklı erkeklerden iki evlilik teklifi almış olduğunu fark etmek onu şaşkına çevirmişti.

Ve Nick Gentry'nin az önce ona yaptığı şeyler... Hayır, şimdi bunu düşünemezdi, bedeni hala utanç verici bir zevkin yankılarıyla zonkluyordu. Bardağı bolca dolduran Lottie yüzünü buruşturdu ve güzel şarabı yudumladı.

Gentry ona doğru geldi ve bardağı aldıktan sonra içindekilerin yarısını içti. "Bir dakika içinde bir el arabası kadar sarhoş olacaksın."

"Fark eder mi?" diye sordu kısık sesle, adamın konyağı bitirişini izlerken.

"Sanırım değil." Kadın adamın önünde sallanırken, adam boş kadehi bir kenara bıraktı ve kadının belini ellerinin arasına aldı. Dudaklarında kendisiyle alay eden bir gülümseme belirdi. "Tanrı bilir her kadın karım olmayı kabul ettikten sonra kendini güçlendirmesi gerekecekti."

Talepkâr bir gümbürtü kapıyı tıkırdattı ve Lord Westcliff odaya girdi. Keskin bakışları birbirine bu kadar yakın duran ikisinin üzerinde yoğunlaştı ve kalın kaşlarından biri kalktı Şaşkınca.

Lottie ondan uzaklaşmaya çalışırken Gentry'nin elleri Lottie'nin belinde sıkılaştı. "İlk tebrik eden sen olabilirsin Bize," dedi Kont'a, centilmence bir anonsun çirkin bir parodisiyle. "Bayan Howard elini bana verme onurunu bana bahşetti."

Lord Westcliff Lottie'ye bakarken gözleri kısıldı. "Üçüncü seçenek bu mu?"

"Görünüşe göre," dedi kararsızca, "evet."

Lottie, Kont'un onun neden böyle davrandığını anlamadığını biliyordu.

şeytanla bir pazarlık yapmaya istekli olurdu. Bakışlarına karşılık vererek, nedenlerini açıklayamayacağı için bir açıklama istememesi için ona sessizce yalvardı. Saklanmaktan, endişelenmekten ve korkmaktan yorulmuştu. Nick Gentry ona bir sığınak sunmuştu. İlkesiz, duygusuz ve dünyevi biriydi; tam da onu Radnor'dan koruyabilecek türden bir adamdı. Ama bütün bunlar onu onunla evlenmeye zorlamak için yeterli olamazdı. Farkı yaratan bir başka faktör daha vardı: Gentry'nin Radnor'a karşı onun için bir şey. Aksi yöndeki çabalarına rağmen bunu saklamayı başaramadı. Ve tüm iyi yargılara rağmen, o

onu istiyordu. Ya da en azından, onun sahip olduğu adamı istiyordu. gibi davranıyordu... ona öyle bir gözle bakan kişi Dilek kuyusunun yanında durdukları zamanki umutsuz yoğunluk... ormanda onu öpen ve ona ihtiyacı olduğunu fısıldayan kişi.

Kont kaşlarını çatarak öne çıktı ve ona doğru uzandı. "Seninle konuşmak istiyorum, Lottie."

Uzun zamandır süregelen alışkanlıkla itaatkâr bir şekilde başını salladı. "Evet, efendim." Gentry onu serbest bırakmayınca, ona bir meydan okuyan bakışlar. "Seninle henüz evlenmedim," dedi nefesinin altından. "Bırak beni gideyim."

Adamın elleri kadının belinden kaydı. Lottie kontun yanına gitti, o da dirseğini hafifçe kavrayarak onu köşeye doğru çekti. Onun saygılı dokunuşu Gentry'nin kudurmuş sahipleniciliğinden çarpıcı biçimde farklıydı.

Lord Westcliff ona baktı, bir tutam siyah saç Geniş alnından aşağı yuvarlanıyordu. "Lottie," dedi sessizce, "kendini teslim edeceğin adam hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan böyle bir karar veremezsin. Sakın Gentry'nin Bow Street koşucusu olduğu gerçeği sizi yanılttı. Şüphesiz mesleğinin belli bir onur, hatta kahramanlık duygusu verdiğini düşünüyorsunuz. Nick Gentry'nin durumunda ise tam tersi geçerli. O bir halk figürüdür ve her zaman da öyle olmuştur. Tartışma."

"Ne şekilde?" Lottie odanın diğer tarafındaki karanlık figüre bakarak sordu. Gentry bir konyak daha içiyor, bir sıra kitabı inceliyormuş gibi yapıyordu. Asık suratlı Westcliff'in ona ne söylediğini gayet iyi bildiği ağzının kıvrımından anlaşıyordu.

"Gentry sadece son iki ya da üç yıldır kaçakçılık yapıyor. Ondan önce, bir suç lorduydu.

özel hırsız-hırsız. Kötü şöhretli bir hırsızlar şirketini yönetti ve dolandırıcılık, hırsızlık, kayyumluk ve kanıt üretme suçlarından defalarca tutuklandı. İngiltere'de kayda değer her suçluyla tanışıklığı olduğunu garanti edebilirim. Görünürdeki reformuna rağmen Yeraltı dünyasındaki eski yoldaşlarının birçoğuyla hâlâ yasadışı ilişkileri olduğuna inanan birçok kişi var. Ona güvenilmez, Lottie."

Bu bilgi karşısında hiçbir tepki göstermemeye çalıştı ama içten içe afallamıştı. Westcliff'in geniş omzuna bakarak Bow Street koşucusunun çalışma odasının en karanlık köşesinde uzanmış tehditkâr halini gördü. O gölgelerde daha rahat görünüyordu, gözleri Bir kedininki gibi parlıyordu. Henüz yirmili yaşlarının sonundaki bir adam nasıl bu kadar çeşitli bir kariyere sahip olabilirdi? Suç lordu, hırsız... Tanrı aşkına neydi bu adam?

"Bayan Howard... Lottie..." Kont sessiz bir mırıltıyla onun dikkatini yeniden topladı. "Teklifimi bir kez daha düşünmelisiniz. Bu anlaşmanın ikimizin de yararına olacağına inanıyorum. Size iyi bir koca olacağıma ve hiçbir şey istemeyeceğinize dair söz veriyorum."

"Lordum," diye araya girdi ciddiyetle, "umarım reddetmemi size duyduğum büyük saygıdan başka bir şeyin göstergesi olarak görmezsiniz. Siz tanıdığım en onurlu adamsınız ve bu yüzden sizi asla sevgisiz bir evliliğe mahkûm etmek istemem. İnkâr edemezsiniz lordum. bir eş arıyor olsaydınız, ilk tercihiniz olmazdı. Teklifinizi kabul ederek size haksızlık edersem, bir gün ikimiz de pişman oluruz. Bay Gentry ve ben birbirimize çok daha uygunuz, çünkü ikimiz de bunu gerçek bir evlilik olarak görmeyeceğiz, daha ziyade bir iş anlaşması olarak göreceğiz..." Bitirmek için kendini zorlarken yanakları yanıyordu. "Bir hizmetin başka bir hizmetle değiştirildiği."

Westcliff'in yüzü asıktı. "Böyle bir anlaşmaya tahammül edecek kadar alaycı ya da sert değilsin."

"Ne yazık ki lordum, gerçekten de o kadar katılaşılmışım. Lord Radnor yüzünden, diğer pek çok kadının sahip olduğu umutlara ve hayallere hiçbir zaman sahip olamadım. Evlilikte mutlu olmayı hiç beklemedim."

"Hâlâ bundan daha iyisini hak ediyorsun," diye ısrar etti.

Esprî yapmadan gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun? Ben o kadar emin değilim." Lottie ondan ayrılarak çalışma odasının ortasına doğru yürüdü ve Gentry'ye beklenti dolu gözlerle baktı. Tavrını sertleştirdi. "Ne zaman gidiyoruz?"

Gentry köşeden çıktı. Gentry'nin gözlerindeki parıltıdan, yarı yarıya onun fikrini değiştirmesini beklediğini anladı. Westcliff ile konuştuktan sonra kararını verdi. Artık seçimi yeniden onaylandığına göre, geri dönüşü yoktu.

"Şimdi," dedi yumuşak bir sesle.

Dudakları bir itirazın başlangıcıyla aralandı. Gentry hiçbir şeye izin vermeden onu süpürüp götürmek niyetindeydi. Leydi Westcliff de dahil olmak üzere ev halkından kimseye veda etme fırsatı bulamayacaktı. Öte yandan, açıklama yapmak zorunda kalmadan ortadan kaybolmak onun için daha kolay olacaktı.

kimseye bir şey söyleme. "Bu saatte seyahat etmek oldukça tehlikeli değil mi?"

Gece mi?" diye sordu, sonra hemen kendi sorusuna cevap verdi. "Boş ver. Eğer bir haydutla karşılaşsak muhtemelen onun yanında senden daha güvende olur."

Gentry aniden sırtıttı. "Haklı olabilirsiniz."

Bir anlık eğlencesi Lord Westcliff'in keskin açıklamasıyla silinip gitti. "Eğer Bayan Howard'ın fikrini değiştiremezsem, en azından

tören yasaldır. Ayrıca kendisine tatmin edici bir şekilde bakılacağına dair kanıt talep edeceğim."

Lottie, tüm bu düşünceleri içinde aslında nasıl bir hayat yaşayacağını hiç düşünmediğini fark etti. Gentry'yle olabilirdi. Yüce Tanrım. Bir Bow Street koşucusu ne tür bir hayat kazanıyordu? Maaşının çok az olduğuna şüphe yoktu, ama özel komisyonlarla iyi bir tarzda yaşamaya yetecek kadar kazanıyordu. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu, Londra'nın güvenli bir bölgesinde bir ya da iki oda yeterli olurdu.

Gentry, "Kendi karıma bakma becerimin hesabını vermek zorunda kalırsam lanetleneceğim," dedi. "Bilmeniz gereken tek şey aç kalmayacağı ve başını sokacak bir evinin olacağıdır."

Londra'ya yolculuk yaklaşık on iki saat sürecekti, bu da gece boyunca seyahat edecekleri ve öğleden sonra erken saatlerde varacakları anlamına geliyordu. Lottie, Gentry'nin iyi döşenmiş aracının zengin kahverengi kadife döşemesine yaslandı. Yola koyulduklarında Gentry arabanın içini aydınlatan küçük lambayı söndürmek için harekete geçti. "Uyumak ister misin?" diye sordu. "Daha uzun bir süre var. sabah."

Lottie başını salladı. Yorgunluğuna rağmen rahatlayamayacak kadar heyecanlıydı.

Gentry omuz silkerek lambayı yanık bıraktı. Bacaklarından birini döşemeye dayadı ve hafifçe yüzünü buruşturdu. Belli ki onun cüssesindeki bir adam için bir odaya hapsolmek rahatsız ediciydi. nispeten küçük bir alan.

"Bu senin mi?" Lottie sordu. "Yoksa aldatmacanızın bir parçası olarak mı kiraladınız?"

Arabadan bahsettiğini anlayan adam ona alaycı bir gülümseme verdi. "O benim."

"Profesyonel bir adamın böyle bir aracı alabileceğini düşünmezdim."

Koşucu, yakındaki küçük pencere perdesinin saçaklı kenarıyla boş boş oynadı. "İşim sık sık seyahat etmeyi gerektiriyor. Bunu rahat bir şekilde yapmayı tercih ediyorum."

"Soruşturmalarınızı yürütürken sık sık takma bir isim kullanır mısınız?"

Başını iki yana salladı. "Çoğu zaman buna gerek yok."

"Daha iyi bir kılık seçmediğinize şaşıyorum," dedi. dedi. "O kadar kolay çürütülemeyecek bir şey. O yapmadı Lord Westcliff'in Vikont Sydney diye birinin olmadığını anlaması uzun sürmez."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Rahatsızlıkla iç içe geçmişti ve ona bir şey söyleyip söylememe konusunda sessiz bir tartışmaya girmiş gibiydi. Sonunda ağzı büküldü ve kısa bir iç geçirdi. "Westcliff yanıliyordu. Bir Vikont Sydney var. En azından unvanın meşru bir varisi var."

Lottie ona şüpheyle baktı. "Kim o? Ve eğer söyledikleriniz doğruysa, neden unvanını ve mülkünü talep etmek için ortaya çıkmadı?"

"Herkes akran olmak istemez."

"Tabii ki öyle! Ayrıca, bir akrana seçim hakkı verilmez. Biri ya öyledir ya da değildir. Göz rengini değiştiremeyeceği gibi doğuştan gelen hakkını da inkar edemez."

"Yapamazsa lanet olsun," diye kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Küsmeye gerek yok," dedi Lottie. "Ve bana bu gizemli Vikont'un kim ve nerede olduğunu henüz söylemediniz, bu da beni uydurduğunuza inanmaya itiyor."

Gentry pozisyonunu değiştirdi, rahatsız bir şekilde kıpırdandı, bakışlarını dikkatle onunkilerden kaçırdı. "Benim."

"Ne? Uzun zamandır kayıp olan bir akranın olduğunu düşünmem için beni kandırmaya mı çalışıyorsun? Sen, bir suç lordu ve hırsız, gizli bir vikont musun?" Lottie kararlı bir şekilde başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Buna inanıp inanmamanız umurumda bile değil," dedi Gentry sert bir sesle. "Özellikle de bu unvanı asla talep etmeyeceğim için gelecekle hiçbir ilgisi yokken."

Lottie şaşkınlık içinde onun sert profiline baktı. Adam söylediklerine kesinlikle inanıyor gibiydi. Ama nasıl Bu mümkün olabilir miydi? Eğer iddiasında doğruluk payı varsa, aristokrasinin bir evladı bu noktaya nasıl gelmişti? İnsan hayata soyluların bir üyesi olarak başlamaz ve sonunda... her neyse o olmazdı. Onu soru yağmuruna tutmaktan kendini alamıyordu. "Siz John musunuz, Lord Sydney? Yirmi yıl önce sözde varisi olmadan ölen Vikont Sydney'in oğlu? Buna dair bir kanıtınız var mı? Var mı? Bunu doğrulayacak biri var mı?"

"Kız kardeşim, Sophia. Ve kocası, Sör Ross Cannon."

"Yargıç mı? Bow Street'in eski başkanı kayınbirader?"

Gentry tek bir baş hareketiyle karşılık verdi. Lottie'nin kafası tamamen karışmıştı. Ona inanmaktan başka çaresi olmadığını düşünüyordu, çünkü eğer öykü doğru olsaydı kolayca gözden düşebilirdi.

doğru değildi. Ama bu o kadar fantastik, o kadar saçmaydı ki, buna bir anlam veremiyordu.

"Annemle babam öldüğünde yedi, belki de sekiz yaşındaydım," diye açıkladı Gentry huysuzca. "Benden başka, unvan veya topraklar üzerinde meşru hak iddia edebilecek hiçbir erkek akraba yoktu. Miras bırakacak pek bir şey de yoktu, çünkü babam borç içindeydi ve malikâne harap durumdaydı. Ablam Sophia ve ben bir süre köyde dolaştık, sonunda uzak bir kuzenimiz onu yanına aldı. Ama ben bir cehennem zebanisi olmuştum ve kuzenim anlaşılır bir şekilde beni çatısı altına almakta isteksizdi. Ben de Londra'ya kaçtım ve işlediğim suçlar yüzünden hapse girene kadar ayak işlerine baktım. Başka bir çocuk hapishanede ölünce, erken tahliye olabilmek için onun adını aldım."

"O zaman gerçek Nick Gentry olmalı," dedi Lottie.

"Evet."

"Ve onun kimliğini aldınız ve herkesin öldüğünüze inanmasına izin mi verdiniz?"

Gözlerinde meydan okuyan bir parıltı belirdi. "Artık bu ismi kullanmıyordu."

"Ama kesinlikle daha sonra gerçek isminizi geri almayı düşünmüş olmalısınız... toplumdaki haklı konumunuzu..."

"Toplumda tam da istediğim konuma sahibim. Ve Nick Gentry onun olduğundan daha fazla benim adım oldu. Sydney'in huzur içinde yatmasına izin vermek niyetindeyim." Gülümsedi. alaycı bir şekilde. "Prestij kaybı için üzgünüm, ama Bayan Nick Gentry olarak bilineceksiniz ve kız kardeşim dışında kimse

ve kocası gerçeğin farkında olacak. Anladınız mı?"

Lottie şaşkın bir ifadeyle başını salladı. "Prestij kaybı umurumda değil. Öyle olsaydı Lord Radnor'la evlenirdim."

"Halktan birinin karısı olmak senin için sorun değil o zaman." Gentry onu dikkatle izleyerek şöyle dedi. "Kısıtlı imkânları olan biri."

"Mütevazı koşullarda yaşamaya alışkınım. Ailem iyi bir soydan geliyor ama daha önce de belirttiğim gibi fakiriz."

Gentry çizmelerinin cilalı uçlarını inceledi. "Howard House'un durumuna bakılırsa, Lord Radnor çok cimri bir hayırsevermiş."

Lottie hızla nefes aldı. "Ailemin evine mi gittin?"

Onun iri gözlerinin içine baktı. "Evet, aileni sorgulamak için ziyaret ettim. Seni aradığımı biliyorlardı."

"Ah," dedi Lottie dehşet içinde. Elbette ailesi soruşturmada işbirliği yapacaktı. Lord Radnor'ın onu bulmak istediğinin farkındaydılar ve her zaman olduğu gibi onun isteklerine boyun eğmişlerdi. Bu haber sürpriz olmamalıydı. Ama yine de kendini ihanete uğradı. Radnor'un değil de onun çıkarlarını düşünmek için bir an bile vakit ayırmışlar mıydı? Boğazı düğümlendi ve doğru düzgün yutkunamıyor gibiydi.

Gentry, "Her soruyu ayrıntılı olarak yanıtladılar," diye devam etti. "Bir zamanlar oynadığınız bebekleri, çizdiğiniz hikaye kitabını gördüm... Ayakkabılarınızın numarasını bile biliyorum."

Korkunç bir kırılganlıkla dolan Lottie kollarını kendine doladı. "İki yıldır onlardan uzaktayken ailemi görmüş olmanız tuhaf görünüyor. Kız kardeşlerim ve erkek kardeşlerim nasıl? Ellie nasıl?"

"On altı yaşındaki mi? Sessiz. Güzel. Görünüşe göre sağlığı iyi."

"On altı," diye mırıldandı Lottie, kardeşlerinin de kendisi gibi büyüdüğünü fark edince huzursuz oldu. Ayrı kaldıkları süre boyunca hepsi değişmişti. Birden başı ağrımaya başladı ve alnını ovuşturdu. "Annemle babam benden bahsederken, sanki..."

"Ne?"

"Benden nefret ediyorlar mı?" diye sordu dalgınca. "Sık sık merak etmişimdir..."

"Hayır, senden nefret etmiyorlar." Sesi garip bir şekilde nazikleşti. "Elbette kendi postları için endişeleniyorlar ve Radnor'la evlenmenizin sizin yararınıza olacağına içtenlikle inanıyor gibi görünüyorlar."

"Onun gerçekte nasıl biri olduğunu asla anlayamadılar." "Anlamak istemiyorlar. Onlar çok daha fazla kar elde ettiler kendilerini kandırıyorlar."

Lottie aynı şeyi daha önce binlerce kez düşünmüş olmasına rağmen onu azarlamak istedi. "Onlar Lord Radnor'ın parasına ihtiyaçları vardı," dedi sıkıntıyla. "Pahalı zevkleri var."

"Baban aile servetini böyle mi kaybetti? İmkânlarının dışında yaşayarak mı?"

"Başlangıçta çok büyük bir servet olduğunu sanmıyorum. Ama annem ve babam kesinlikle ellerinde ne varsa harcadılar. Ben çocukken her şeyin en iyisine sahip olduğumuzu hatırlıyorum. Sonra para bitince neredeyse açlıktan ölüyorduk. Ta ki Lord Radnor araya girene kadar."

O

parmaklarının ağrıyan şakaklarına doğru kaymasına izin vererek alnını ovmaya devam etti. "Kolaylıkla şu argüman ileri sürülebilir

Onun ilgisinden faydalandım. Radnor sayesinde Londra'daki en seçkin kız okuluna gönderildim ve yemeğimi, giysilerimi o karşıladı, hatta bir hizmetçi bile tuttu.

Bana katıl. Beni bir hanımefendi yapmak istediğini düşündüm. Hatta ilk başta beni karısı olmaya hazırlamak için bu kadar özen gösterdiği için minnettar bile olmuşum."

"Ama iş bundan daha karmaşık bir hal aldı," diye mırıldandı Gentry.

Başını salladı. "Bana tasmalı bir evcil hayvanmışım gibi davranıldı. Ne okuyabileceğime, ne yiyebileceğime Radnor karar verirdi...

Öğretmenlere banyolarımın buz gibi soğuk olması talimatını verdi, çünkü bunun sıcak sudan daha sağlıklı olduğuna inanıyordu. Zayıflamam gerektiğine karar verdiğinde diyetim et suyu ve meyve ile sınırlandırıldı. Çalışmamı istediği konulardaki ilerlememi anlatmak için ona her gün bir mektup yazmak zorundaydım. Her şey için kurallar vardı... Düşüncelerim iyi şekillenmedikçe asla konuşmayacaktım ve

zarifçe ifade ettim. Hiçbir konuda fikir beyan edemezdim.

Eğer kıpırdanırsam, ellerim sandalyemin koltuğuna bağlanırdı. Eğer güneşten kızarırsam, içeride tutuluyordum."

Gergin bir iç geçirdi. "Lord Radnor beni tamamen başka

birine dönüştürmek istiyordu. Onunla karısı olarak

yaşamanın nasıl bir şey olacağını ya da onun belirlediği

mükemmellik standartlarına asla ulaşamayacağımı

anladığında neler olacağını kavrayamıyordum."

Karanlık anıların içinde kaybolan Lottie parmaklarını birbirine geçirdi

ve ne söylediğinin tam olarak farkında olmadan konuştu.
"Her gün eve gelmekten nasıl da korkardım.

Tatillerde. Hep oradaydı, beni bekliyordu. Neredeyse onunla gitmek zorunda kalmadan önce kardeşlerimi görmem için bana zaman tanıdı ve..."

Birden durdu ve onlara anlatmaya çalıştığında ailesinin öfkeden deliye dönmesine neden olan sırrını açıklamak üzere olduğunu fark etti. Bu sır yıllarca ruhunun derinliklerinde kaynayıp durmuştu. Bir şekilde, ailenin ve kendisinin hayatta kalmasını söze gerek kalmadan açıkça ifade etmişlerdi, tamamen onun sessizliğine bağlıydı. Yasak sözcükleri boğazında düğümleyen Lottie gözlerini kapadı.

"Onunla gitmek zorundaydın ve..." Gentry sordu.

Kadın başını salladı. "Artık bir önemi yok."

"Anlat bana." Sesi yumuşaktı. "Seni temin ederim, söyleyeceğin hiçbir şey beni şok edemez."

Lottie bunun doğru olduğunu anlayarak ona dikkatle baktı. Gentry'nin gördüğü, duyduğu ve yaptığı onca şeyden sonra hiçbir şey onu iğrendiremezdi.

"Devam et," diye mırıldandı.

Ve Lottie kendini ona hiç kimsenin duymak istemediği şeyleri söylerken buldu.

"Eve her geldiğimde Radnor'la özel bir odaya girmek, okuldaki davranışlarımla ilgili ona hesap vermek, derslerim ve arkadaşlarımla ilgili sorularını yanıtlamak zorundaydım..." Gentry'nin esrarengiz yüzüne baktı ve onun tepki vermemesinin devam etmesini kolaylaştırdığını fark etti.

"Konuşurken beni kucağına oturttu. Bana dokundu, göğsüme ve eteklerimin altına. İğrençti, izin verdim... ama onu durduramadım ve ailem..." Çaresizce omuz silkti. "Denediğimde dinlemediler

onlara söylemek için. Bu yıllarca sürdü. Annem bir keresinde bana tokat attı ve Lord Radnor'a ait olduğumu, nasıl olsa benimle evleneceğini söyledi. Ona izin vermem gerektiğini söyledi. istediğini yapardı. Ailenin güvenliği onun keyfine ve iyi niyetine bağlıydı." "Ve sonra yine de ondan kaçtım ve bunu yaparak hepsini kurtların önüne attım." diye eklerken sesine utanç karıştı.

Gentry, sanki hâlâ masum bir kızmış gibi dikkatle konuşuyordu. yirmi yaşında bir kadından ziyade bir çocuktu. "Dokunmaktan daha ileri gitti mi, Lottie?"

Kadın anlamadan ona baktı.

Koyu renk kafası hafifçe eğildi, ısrar ederken sesi yumuşak kalmaya devam etti. "Sen onun kucağında otururken seni ya da kendisini doruğa çıkardı mı?"

Radnor'un neyi kastettiğini anladığında yüzü kızardı... bazı kızların yaramaz kahkahalarla tarif ettiği gizemli, kendinden geçmiş doruk noktası. Radnor'la asla hissedemeyeceği fiziksel bir haz. "Hiç sanmıyorum."

"İnanın bana, ikinizden biri olsaydı bilirdiniz," dedi alaycı bir tavırla.

Lottie, Gentry'nin ateş ışığında ona nasıl dokunduğunu, göğüslerinde, belinde ve karnında hissettiği sarmal hissi, tatlı bir acı veren hayal kırıklığını düşündü. ona çok eziyet etmişti. Bu doruk noktası mıydı, yoksa henüz deneyimlemediği başka şeyler de var mıydı? Arkadaşına sormak için can atıyordu ama cehaletinden dolayı kendisiyle alay edebileceği korkusuyla sessiz kaldı.

İyi yaylanan arabanın salınımı onu uyuşturdu ve elinin arkasından sıkıca esnedi.

Gentry sessizce, "Dinlenmelisin," dedi.

Lottie başını salladı, o izlerken kendini uykuya bırakmak istemiyordu. Bu kadar küçük bir şeyden korkmak ne kadar aptalcaydı.

Aralarında geçen onca şeyden sonra samimiyet. Yeni bir konuşma konusu aradı.

"Neden Bow Street koşucusu oldun? Böyle bir mesleği isteyerek seçtiğine inanamıyorum."

Boğazında bir kahkaha hışırdadı. "Oh, alternatifleri düşününce yeterince istekliydim. Üç yıl önce kayınbiraderim Sör Ross ile bir anlaşma yaptım. O zamanlar Bow Street'in baş yargıcıydı ve elinde beni havalara uçuracak kanıtlar vardı, bir duruşmada sunulmuş olsaydı."

"Rüzgârda dans etmek," diye tekrarladı Lottie, bu alışılmadık ifade karşısında şaşırmıştı.

"Asılı kalmak. Bir ipin ucunda sallanıyorum. İnanın bana, yeraltı dünyasındaki kariyerimde yaptığım bazı şeyler yüzünden asılıp kesilmem gerekirdi." Gözlemlemek için duraklıyor

Sözlerinin etkisini anlayan Gentry, kadının bariz tedirginliği karşısında hafifçe gülümsedi. "Sör Ross, karısının kardeşini idam etmek gibi rahatsız edici bir durumdan kaçınmak için," diye devam etti, "yeraltı dünyasındaki dostlarıma ihanet edip kaçakçı olursam, aleyhimdeki delilleri gizlemeyi teklif etti."

"Ne kadar süre için?"

"Süresiz olarak. Doğal olarak kabul ettim, çünkü eski yoldaşlarıma sadakatim yoktu ve boynumun kırılmasını istemedim. gerilmiş."

Lottie kaşlarını çatdı. "Sör Ross neden koşucu olmanızı istedi?"

"Sanırım birkaç yıllık kamu hizmetinin beni ıslah edeceği gibi yanlış bir izlenime kapıldım." Gentry aniden sırıttı. "Henüz değil."

"Onlara ihanet ettikten sonra böyle yerlerde suçluları avlamak sizin için oldukça tehlikeli değil mi?"

"Birkaç kişiden fazlası kellemi gümüş tepside istiyor," diye pervasız bir güvenle itiraf etti. "Aslında, bana uzun süre katlanmak zorunda kalmayabilirsiniz. Beni tanıyan herkes genç yaşta öleceğime kefil olacaktır."

"Muhtemelen o kadar şanslı olamayacağım," dedi alaycı bir tavırla. "Ama insan umut edebilir."

Lottie bu sözleri söyledikten hemen sonra utanç içindeydi. Böyle bir alçaklığa tenezzül etmek ona göre değildi. "Özür dilerim," dedi hemen. "Bunu söylememeliydim."

"Sorun değil," dedi kolayca. "İnsanlara daha az gerekçeyle çok daha kötü şeyler söylemeleri için ilham verdim."

"Buna inanabilirim," diye cevap verdi ve adam güldü.

"Işığı söndürmeye gidiyorum," dedi. "Bulabildiğim zaman ve yerde dinlenmeliyim. Ve yarın yoğun olacağı benziyor."

Bunu izleyen sessizlik şaşırtıcı derecede rahattı. Lottie köşeye yerleşti, bitkin ve hayatının aldığı beklenmedik yönden dolayı sersemlemişti. Aklından geçen onca düşünce yüzünden uykunun zor geleceğini tahmin etmişti. Ancak çok geçmeden derin bir uyku onu ele geçirdi.

ve koltuk minderlerine doğru sarktı. Vites değiştiriyorum, Huzursuzca dönerek daha rahat bir pozisyon aradı. Kendisinin bir ocuk gibi toplanıp kucaklandığını hissetti ve bu rüya o kadar rahatlatıcıydı ki bu sinsi zevke teslim olmaktan başka bir şey yapamadı. Yumuşak bir şey alnını okşadı ve saçlarını sabitleyen son birkaç toka da nazikçe saçlarından çekildi. Harika bir kokuyu içine çekti, yn ve tıraş sabununun keskinliğini temiz erkek cildinin özünü kaplıyor.

Gentry'nin kollarında yattığını, kucağına sokulduğunu fark edince hıçkıra hıçkıra kıpırdandı. "Ne... Ne..."

"Uyu," diye fısıldadı. "Sana zarar vermeyeceğim." Uzun parmakları saçlarının gevşek buklelerinde gezindi.

Lottie'nin zihninin böyle bir şeyi protesto eden kısmı Durum beyninin geri kalanıyla boğuştu, bu da onun bitkin olduğunu gösterdi ve bu noktada Ona hangi özgürlükleri tanıdığının pek bir önemi yoktu. Yine de inatla ondan kurtulmaya çalıştı ve vücudunun davetkâr sıcaklığından uzaklaştı. Adam onu kolayca serbest bıraktı, gözleri gölgeler içinde karanlık bir parıltıya dönüşmüştü.

"Ben senin düşmanın değilim, Lottie."

"Sen benim arkadaşım mısın?" diye karşılık verdi. "şu ana kadar öyle davranmadın."

"Seni istemediğin hiçbir şeyi yapmaya zorlamadım."

"Beni bulmamış olsaydın, hala Stony Cross Park'ta mutlu bir şekilde yaşıyor olacaktım-"

"Orada mutlu değildin. Bahse girerim Lord Radnor'la tanıştığınızdan beri hayatınızda bir gün bile mutlu olmadınız."

Ona karşı çıkmayı ne kadar da istiyordu! Ama gerçek apaçık ortadayken yalan söylemek anlamsızdı.

"Karım olarak hayatı çok daha keyifli bulacaksın," diye devam etti Gentry. "Kimsenin hizmetkârı olmayacaksın. Makul sınırlar içinde istediğini yapabilirsin. Ve sen de Lord Radnor'dan artık korkmak zorunda değilsiniz."

"Hepsi seninle yatmanın bedeli," diye mırıldandı.

Cevap verirken kadifemsi bir kibirle gülümsedi. "İşin en çok bu kısmından hoşlanmaya başlayabilirsin."

Altıncı Bölüm

Lottie uykusundan uyandığında, gün ışığı pencere perdelerindeki boşluklardan sızıyordu. Gözleri yaşlı ve dağınık bir halde, giysileri buruşuk ama son derece uyanık olan müstakbel kocasına baktı.

"Fazla uykuya ihtiyacım yok," dedi, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. Kadının eline uzanarak saç tokalarını avucuna bıraktı. Parmakları, adamın teninin sıcaklığını koruyan tel parçalarının etrafında kıvrıldı. Mekanik olarak uzun süredir devam eden bir alışkanlıktan doğan bir verimlilikle saçlarını örmeye ve sarmaya devam etti.

Perdeyi kenara çeken Gentry, arabanın penceresinden dışarıda kaynaşan şehre baktı. Başiboş bir güneş ışığı gözlerine çarptı ve onları neredeyse doğal olmayan bir mavi tonuna dönüştürdü. Kapalı bir yerde otururken bile Lottie onun şehre olan aşinalığını, hiçbir köşeyi ya da sığınağı giremeyeceği kadar tehlikeli kılmayan korkusuzluğunu hissedebiliyordu.

Şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir aristokrat -ki Stony Cross Park'ta onlardan her zaman bolca vardı- böylesine sokağa uygun bir görünüme, hedeflerine ulaşmak için ne kadar iğrenç olursa olsun her şeyi yapmaya hazır olduğunu gösteren sert bir tavra sahip olmamıştı.

İyi yetiştirilmiş erkekler bazı konularda sınırı çizebiliyorlardı. İlkeleri ve standartları vardı... Gentry'nin şimdiye kadar göstermediği şeyler.

Eğer gerçekten de bir akransa, Lottie onun mirasını reddetmesinin ve kendi deyimiyle "Sydney'in huzur içinde yatmasına izin vermesinin" akıllıca olduğunu düşündü. Adamın başka türlüünü seçtiğinden emindi, Londra'nın nadir bulunan üst tabakasında kendine bir yer edinmesi zor, hatta imkansız olurdu.

"Lord Westcliff bana sizin bir hırsızlar şirketinin başı olduğunuzu söyledi," diye yorum yaptı. "Ayrıca sizin-"

"Üzülerek söylemeliyim ki, herkesin anlattığı kadar güçlü bir figür değildim," diye araya girdi Gentry. "Hikayeler her anlatıldığında daha da abartılıyor. Birkaç chapbook yazarı beni daha güçlü göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Attila kadar tehditkâr. Masum olduğumu iddia ettiğimden değil elbette. Çok iyi bir kaçakçılık operasyonu yürüttüm. Yöntemlerimin sorgulanabilir olduğunu kabul etsem de Cannon'un kaçakçılarından daha iyi bir hırsızdım."

"Hırsızları ve kaçakçıları yönetirken aynı zamanda nasıl hırsız-kaçakçı olabildiğinizi anlamıyorum."

"Londra'nın her yerine ve ötesine casuslar ve muhbirler yerleştirdim. Gin Alley'den Dead Man's Lane'e kadar herkes hakkında kanıtım vardı. Ne zaman biri istediğim şeye engel olsa, onu ihbar eder ve ödülü toplardım. Bir kaçak olarak, hırsız yakalama işini biraz daha zor buluyorum, çünkü baş yargıç işleri kendi yöntemiyle yapmam konusunda ısrar ediyor. Ama yine de elindeki en iyi adam benim."

Lottie kuru bir sesle, "Ve bunu söylemekten de çekinmiyor," dedi.

"Ben sahte alçakgönüllölükten yana değilim. Ve bu gerçek oluyor."

"Bundan hiç şüphem yok. Lord Radnor'un adamları iki yıl uğraştıktan sonra başarısız olunca beni bulmayı başardınız."

Onu sinir bozucu bir yoğunlukla inceledi. "Senin hakkında daha çok şey öğrendikçe daha da meraklandım. İstedim ki Kimseden yardım almadan kendine yeni bir hayat yaratacak cesarete sahip nasıl bir kız olduğunu görün."

"Cesaret," diye tekrarladı kuşkuyla. "Tuhaf, ben her zaman böyle düşünürken senin böyle demen korkaklık."

Tam cevap vermek üzereydi ki araba keskin bir dönüş yaptı ve iyi döşenmiş bir cadde boyunca ilerledi. Caddenin kenarında ağaçlar ve bahçe yürüyüş yollarıyla düzenlenmiş bir yeşil alan vardı. Yumuşak tuğlardan yapılmış üç katlı düzenli evler, şehrin ortasında şaşırtıcı derecede pastoral bir atmosfere sahip olan تنها sokağı sıralıyordu. kalabalık şehir. "Betterton," dedi Gentry, caddeyi tarif ederek. "Bow Street ofisi güneyimizde yer alıyor ve Covent Garden da onun hemen ötesinde."

"Market yürüme mesafesinde mi?" Lottie sordu, yeni çevresini keşfetme umuduyla bekliyordu. Maidstone Londra'nın batısında kurulmuş olmasına rağmen, öğrencilerin hiçbir yere gitmesine izin verilmemişti.

"Evet, ama bensiz hiçbir yere gidemezsin."

"Her sabah dışarı çıkma alışkanlığım var," dedi, bu küçük ama gerekli zevkin kendisinden esirgenip esirgenmeyeceğini merak ediyordu.

"O zaman seninle yürüyeceğim. Ya da bir uşak size eşlik eder. Ama karımın dışarıda dolaşmasına izin

vermeyeceğim.

korumasız."

Karım. Bu sıradan ifade Lottie'nin ciğerlerindeki nefesi kesmiş gibiydi. Birdenbire onunla evlenme fikri... Onun otoritesini kabul etmek, isteklerine boyun eğmek... daha önce sadece soyut bir kavramken, tamamen gerçek görünüyordu. Gentry'nin kendisi de şaşırmış gibiydi, çünkü ağzını kapatmış ve kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyordu. Lottie evlenme ihtimalinin Gentry'nin onun için de gerçek olmuştu... ya da, Tanrı yardımcısı olsun, eğer tereddütleri varsa.

Araba, simetrik erken dönem Gürcü tarzında tasarlanmış, beyaz Dor sütunları ve kubbeli bir giriş holüne açılan katlanır camlı kapıları olan bir evin önünde durdu. Bu küçük ama zarif konut Lottie'nin beklentilerinin o kadar ötesine geçmişti ki, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

Arabadan ilk inen Gentry onun inmesine yardım ederken, bir uşak da hizmetkârları efendinin gelişinden haberdar etmek için ön basamakları hızla çıktı.

Sıkışan bacak kasları yüzünden yüzünü buruşturan Lottie Kapıya yaklaşırlarken Gentry'nin kolundan destek aldılar. Onları orta yaşlı bir hizmetçi karşıladı. Sıcak gözleri ve pürüzsüz gümüş rengi saçları olan tombul bir kadındı.

"Bayan Trench," dedi Gentry gözlerinde dans eden ani bir muziplikle, "gördüğünüz gibi yanımda bir misafir getirdim. Adı Bayan Howard. Beni kendisiyle evlenmeye ikna ettiği için ona iyi davranmanızı tavsiye ederim."

Evlilik için baskı yapan kişinin kendisi olduğu imasını yakalayan Lottie ona konuşur gibi bir bakış attı ve o da sırtıttı.

Bayan Trench şaşkınlığını gizleyemedi. Nick Gentry gibi bir adamın evlenmesini insanın aklının almasının zor olduğu açıktı. "Evet, efendim." Lottie'ye reverans yaptı. "Hoş geldiniz Bayan Howard. Tebrikler ve mutluluklar dilerim."

"Teşekkür ederim," dedi Lottie gülümseyerek, sonra baktı Gentry'ye dikkatle baktı. Hizmetkârların önünde nasıl davranmalarını beklediğinden hiç bahsetmemiştir. Tanrı aşkına, Gentry'nin hizmetçileri olduğunu bile bilmiyordu. Ev halkının kısa süre içinde onlarınkinin bir mantık evliliği olduğunu anlayacağını düşündü. Ona karşı herhangi bir sevgi besliyormuş gibi davranmanın pek bir anlamı yoktu.

Bayan Trench'e, "Bir oda hazırlayın ve aşçıya Bayan Howard için bir şeyler hazırlamasını söyleyin," dedi.

"Bir tabağa da ihtiyacınız olacak mı, efendim?"

Gentry başını salladı. "Bazı düzenlemeler yapmak için yakında ayrılmak niyetindeyim."

"Evet, efendim." Hizmetçi onun isteklerini yerine getirmek için acele etti.

Gentry, Lottie'ye bakarak gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok kısa bir süre için gideceğim. Burada güvendesiniz ve hizmetkârlar tam olarak söylediklerinizi yapacaklar."

Onun yokluğundan dolayı üzülebileceğini mi düşündü? Onun endişesine şaşırarak Lottie başını salladı. "Elbette."

"Bayan Trench'e söyleyin, ben yokken size evi göstereyim." Kısa bir süre tereddüt etti. "Hoşunuza gitmeyen bir şeyi değiştirmek isterseniz elbette itirazım olmaz."

"Bunu kabul edilebilir bulacağıma eminim." Etrafları zevkli ve zarıftı - geometrik desenli mermer zemini ile giriş holü, bir

Ötede küçük bir merdiven holü ve alçak tavanlı bir misafir odasını ortaya çıkarmak için açılan panelli maun kapılar. Duvarlar yeşilin soluk bir tonuyla renklendirilmiş ve birkaç basit resim grubuyla asılmıştı, mobilyalar ise resmiyet yerine rahatlık ve konfor için seçilmişti. Yakışıklı ve zarif bir evdi, büyüdüğü evden çok daha üstündü. "Evi kim dekore etti? Sen değilsin herhalde."

Bunun üzerine gülümsedi. "Kız kardeşim Sophia. Ona bunun gerekli olmadığını söyledim ama bu tür konularda muhakeme yeteneğimin eksik olduğunu düşünüyor gibiydi."

"Evinizi ziyaret etmesi dedikodulara neden olmadı mı?"

"Sör Ross'u her zaman yanında getirirdi." Ağzının bükülmesi bu ziyaretlerden ne kadar az keyif aldığını gösteriyordu. "İkisi benim için bir ev personeli seçmeyi de üstlendiler, çünkü özellikle Flash House'dan kiraladıklarımın hoşlanmıyorlardı. Özellikle Blueskin'i ya da Wapping Bess."

"Wapping mi? Bu da ne demek oluyor?"

Kızın bu kelimeyi bilmemesi onu hem eğlendirmiş hem de tedirgin etmiş görünüyordu. "Sersemletmek demek. Kahrolası." Kızın şaşkınlığının devam etmesi üzerine, başını alaycı bir şekilde salladı. "Cinsel ilişkiye girmek ilişkiler."

Şaşkınlığı hızla onaylamamaya dönüştü. "Tanrı aşkına, onu bu evde ne için çalıştırdınız? Hayır, söyleme, eminim öğrendiğime üzülürüm." Onun eğlenmesine kaşlarını çatı. "Kaç tane hizmetçiniz var?"

"Bayan Trench dahil sekiz kişi."

"Beni sınırlı imkânlarla sahip bir adam olduğunuza inandırdınız."

"Lord Westcliff'e kıyasla öyleyim. Ama sizi rahat bir tarzda tutabilirim."

"Diğer koşucular da bu şekilde mi yaşıyor?"

Bu onu güldürdü. "Bazılarının var. Bow Street'ten gelen görevlere ek olarak çoğumuz özel komisyonlar da alıyoruz. Sadece hükümetin verdiği maaşla geçinmek imkansız olurdu."

"Lord Radnor'dan gelen gibi komisyonlar mı?" Onu düşünmek Lottie'nin midesini endişeyle bulandırdı. Artık Londra'da, Radnor'un kolayca ulaşabileceği bir yerde olduğuna göre, kendini yuvasından fırlatılmış bir tavşan gibi hissediyordu. "Beni bulduğun için sana ödeme yaptı mı? Parayla ne yapacaksın?"

"Ona geri vereceğim."

"Peki ya ailem?" diye özür dileyerek fısıldadı. "Onlar için bir şeyler yapılabilir mi? Lord Radnor himayesini geri çekecek..."

Gentry başını salladı. "Bunu zaten düşünmüştüm. Elbette onlarla ilgileneceğim."

Lottie kulaklarına inanmaya cesaret edemiyordu. Karısının bütün ailesini geçindirmek bir erkek için çok büyük bir yükü ama Gentry bu yükü belli bir kızgınlık göstermeden kabullenmiş görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi, ani bir rahatlamaıyla neredeyse nefesi kesilmişti. "Çok naziksiniz."

"Çok nazik olabilirim," dedi yumuşak bir sesle, "doğru teşvik verildiğinde."

Adam kulak memesini parmaklayıp hemen arkasındaki çukuru okşarken Lottie kıpırdamadan durdu. Yüzüne bir sıcaklık yayıldı... bu kadar küçük, neredeyse zararsız bir okşama ve yine de o kadar hassas bir yer bulmuştu ki parmak ucunun fırçası. Onu öpmek için başını eğdi ama o yüzünü çevirdi. Ondan istediği her şeyi alabilirdi, bunun dışında. Onun için öpücük, fiziksel olanın ötesinde bir anlam taşıyordu ve bu parçasını ona vermek istemiyordu.

Onun yerine dudakları yanağına dokundu ve gülümsemesinin sıcak kıvrımını hissetti. Adam bir kez daha esrarengiz bir onun düşüncelerini okuma yeteneği. "Senden bir öpücük kazanmak için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey."

Ağzı hafifçe elmacık kemiğinin kenarına kaydı. "Bunu göreceğiz."

Çoğu insan için Bow Sokağı'ndaki pis, yıpranmış, ter, pirinç cilası ve hesap defteri kokan devlet dairesi pek de davetkâr bir yer değildi. Ama son üç yıl içinde Nick ofisin her köşesine o kadar aşına olmuştu ki, burası evi gibi gelmeye başlamıştı. Dışarıdan gelen bir ziyaretçi, bu küçük, mütevazı binaların-

Bow Sokağı No. 3 ve 4, İngiltere'deki suç soruşturmalarının merkeziydi. Sir Grant Morgan burada mahkemeye çıkar ve emrindeki sekiz koşucudan oluşan gücü yönetirdi.

Rahat bir gülümseme takınan Nick, 3 numaraya doğru ilerlerken memurların ve polislerin selamlarına karşılık verdi.

Bow Street. Bow Street'teki polislerin onun iyi yönlerini takdir etmesi uzun sürmemişti, özellikle de kimsenin girmeye cesaret edemediği çaylaklara ve parıltılı evlere gitme konusundaki istekliliğini. Düşünmesi gereken bir ailesi olmadığı için en tehlikeli görevleri almakta bir sakınca görmüyordu ve her durumda titiz davranmıyordu. Aslında, Nick'in bile anlamadığı karakterinin bir cilvesi olarak, sanki tehlike hiç ummadığı bağımlılık yapan bir uyuşturucuymuş gibi sık sık risk almak istiyordu. vazgeçiyordu. Son iki aydır sürdürdüğü uysal araştırma çalışmaları onu zorlukla kontrol altına alabildiği ham bir enerjiyle doldurmuştu.

Morgan'ın ofisine ulaşan Nick, kendisine cesaret verici bir baş selamı veren baş mahkeme kâtibi Vickery'ye kuşkuyla baktı. "Sör Grant henüz sabah oturumlarına gitmedi, Bay Gentry. Eminim sizi görmek isteyecektir."

Nick kapıyı çaldı ve Morgan'ın gürleyen sesini duydu. "İçeri gel."

Hırpalanmış maun masa ne kadar büyük olursa olsun, arkasında oturan adamın cüssesine kıyasla bir çocuk mobilyası gibi görünüyordu. Sör Grant Morgan bir Nick'in kendi boyu olan iki metreden en az beş santim daha uzun, olağanüstü iri bir adamdı. Morgan kırk yaşına hızla yaklaşmasına rağmen, kısa siyah saçlarında henüz gümüş rengi bir belirti yoktu ve Bow Street koşucusu olarak görev yaptığı günlerden beri kendine özgü canlılığı hiç azalmamıştı. En iyi koşucu olmasının yanı sıra Zamanının başarılı koşucusu Morgan, bir zamanlar en çok satan ha'penny romanlarına konu olduğu için kolayca en popüler olanıydı. Morgan'dan önce, hükümet ve halk, Bow Street kuvvetlerinin tamamına, her türlü organize kolluk kuvvetine karşı doğuştan gelen bir İngiliz kuşkusuyla bakıyordu.

Sir Ross'un Morgan'ı halefi olarak atama kararı Nick'i rahatlatmıştı. Zeki ve kendi kendini yetiştirmiş bir adam olan Morgan, rütbe atlayarak yükselmişti, Yaya devriyesinde başlayıp baş yargıçlık gibi yüce bir mevkideydi. Nick buna saygı duyuyordu. Ayrıca Morgan'ın karakteristik açık sözlülüğünü ve bir davada etik açıdan kılı kırk yarmakla nadiren uğraşmasını da seviyordu. yapılması gereken bir işti.

Morgan koşuculara demirden bir elle rehberlik ediyordu ve onlar da sertliğinden dolayı ona saygı duyuyorlardı. Onun tek belirgin özelliği Savunmasızlığı karısıydı, küçük ama sevimli bir kadındı, sadece varlığı bile kocasının bir kedi gibi mırıldanmasına neden olabiliirdi. Leydi Morgan'ın Bow Street'teki ofislerini ne zaman ziyaret ettiği her zaman anlaşılabilirirdi; havada büyüleyici bir parfüm izi ve kocasının yüzünde mutlu bir şaşkınlık ifadesi bırakırdı. Nick, Sör Grant'in karısı söz konusu olduğunda bariz bir zayıflık göstermesi karşısında eğleniyordu ve böyle bir tuzaktan kaçınmaya kararlıydı. Hiçbir kadın onu burnundan tutup sürükleyemezdi. Bırakın Morgan ve Sör Ross karıları yüzünden kendilerini aptal yerine koysunlar, o onlardan çok daha akıllıydı.

"Tekrar hoş geldiniz," dedi yargıç, sandalyesinde arkasına yaslanıp keskin yeşil gözleriyle ona bakarak. "Oturun. I Sanırım dönüşünüz Lord Radnor ile işinizi bitirdiğiniz anlamına geliyor?"

Nick masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Evet. Bayan Howard'ı Hampshire'da, Westcliff'in dul kontesine refakatçi olarak çalışırken buldum."

"Lord Westcliff'i tanıyorum," dedi Morgan. "Onurlu ve sağduyulu bir adam - ve belki de İngiltere'de modernliği kaba."

Morgan'a göre bu yorumlar çılgınca bir övgüye benziyordu. Nick, Westcliff'in pek çok erdemini tartışmak için pek istekli olmayan bir homurtu çıkardı. "Yarından sonra yeni görevler için hazır olacağım," dedi. "Sadece temizlemem gereken son bir mesele var."

Her ne kadar Nick Morgan'ın Bu bilgi onu memnun etmişti - ne de olsa iki aydır ortalıkta yoktu - yargıç onun sözlerini Şaşırtıcı derecede mesafeli bir tavırla. "Bakalım senin için yapacak bir şey bulabilecek miyim? Bu arada-"

"Ne?" Nick ona açık bir şüpheyile baktı. Yargıç daha önce hiç bu kadar çekingen davranmamıştı. Her zaman yapılacak bir şeyler vardı... tabii tüm Londra yeraltı dünyası Nick'le aynı anda izne ayrılmayı seçmediyse.

Morgan, sanki önemli bir konuyu tartışmak istiyormuş ama buna izin verilmemiş gibi kaşlarını çattı. "Sör Ross'u ziyaret etmeniz gerekiyor," dedi aniden. "Kendisiyle iletişim kurmak istediği bir şey var. Sen."

Nick bu sestten hiç hoşlanmamıştı. Onun şüpheci Bakışları Morgan'ınkilerle buluştu. "Ne istiyor bu herif?" Nick'in gizli geçmişini bilen birkaç kişiden biri olarak Morgan, Nick'in üç yıl önce yaptığı anlaşmanın ve saygıdeğer kayınbiraderiyle aralarındaki zorlukların farkındaydı.

"Bunu Sör Ross'tan öğrenmen gerekecek," diye yanıtladı Morgan. "Ve bunu yapana kadar, Sör Ross'tan hiçbir görev almayacaksın. Ben."

"Ben şimdi ne yaptım?" Nick sordu, şüphelenerek
Ona bir tür ceza veriliyordu. Hızlıca

son birkaç aydır yaptıklarını düşündü. İşte olağan küçük ihlallerdi ama sıra dışı bir şey değildi. Sör Ross'un sözde emekliliğine rağmen hâlâ kendisini manipüle edebiliyor olmasını çileden çıkarıcı buluyordu. Ve Morgan, gözlerine lanet olsun, Sör Ross'un isteklerine asla karşı gelmezdi.

Morgan'ın gözlerinde eğlence parıldadı. "Bildiğim kadarıyla yanlış bir şey yapmadın, Gentry. Sanırım Sör Ross, Barthas'ın evindeki yangında yaptıklarınızı tartışmak istiyor."

Nick kaşlarını çattı. İki ay önce, Lord Radnor'dan görevi almadan hemen önce, Covent Garden yakınlarındaki moda mahallesine gitmesi için bir görev çağrısı almıştı. Zengin bir şarap tüccarı olan Nathaniel Barthas'a ait özel bir evde yangın çıkmıştı. Yangına ilk müdahale eden Polis memurunun olay yerine gelmesiyle Nick, çevredekiler tarafından aileden kimsenin dışarı çıkmadığının görüldüğü konusunda bilgilendirilmişti. yanan bina.

Nick durup düşünmeden cehennemin içine dalmıştı. Barthas ve karısını ikinci katta dumandan boğulmuş halde, üç çocuklarını da başka bir odada ağlarken bulmuştu. Çifti uyandırmayı başardıktan sonra Nick onları evden çıkarırken üç çocuğu da kucağında taşımıştı. Kollarının altında ve sırtında çığlık atan impsler. Birkaç saniye sonra, ev alevler içinde patlamış ve çatı çökmüştü.

Nick'in üzüntüsüne rağmen Times gazetesi olayla ilgili abartılı bir haber yayınlamış ve onu büyük, kahraman bir figür olarak göstermişti. Nick'le ilgili Devlet dairesine her girişinde tapınma ifadeleri takınan ve hayranlıkla haykıran diğer koşuculardan dostça iğnelemeler. Kaçmak için

Nick, Bow Street'ten geçici olarak ayrılma talebinde bulunmuş, Morgan da hiç tereddüt etmeden bu izni vermişti. Neyse ki halk kısa bir hafızaya sahipti.

Nick'in yokluğunda geçen sekiz hafta boyunca, hikaye kaybolmuştu ve sonunda her şey normale dönmüştü.

"Lanet olası yangın artık önemsiz," dedi kaba bir tavırla.

"Sör Ross bu görüşte değil."

Nick kızgınlıkla başını salladı. "Oradan uzak durmayı akıl etmeliydim."

"Ama sen yapmadın," diye karşılık verdi Morgan. "Kendini büyük bir tehlikeye atarak içeri girdin. Ve senin çabaların sayesinde beş hayat kurtuldu. Söyle bana Gentry, sen olsan aynı tepkiyi verir miydin? üç yıl önceki gibi mi?"

Soru onu ürkütmüş olmasına rağmen Nick yüzünü asmadı. Cevabı hemen biliyordu... hayır. Sıradan insanların hayatlarını kurtarmanın hiçbir maddi yararı olmayacakken, böyle bir risk almanın değerini anlayamazdı. Ona hiçbir faydası olmayan insanlar. Ölmelerine izin verirdi ve bu onu geçici olarak rahatsız etse de, bunu aklından çıkarmanın bir yolunu bulurdu. O vardı açıklanamaz bir şekilde değişmişti. Bunun farkına varmak onu rahatsız etti.

"Kim bilir," diye mırıldandı kayıtsız bir omuz silkişle. "Sör Ross için neden önemli olsun ki? Eğer ben çağrıldı, böylece iyi yapılmış bir iş için başımı okşayabilecek-"

"Bundan daha fazlası var."

Nick kaşlarını çattı. "Eğer bana açıklama yapmayacak ya da iş vermeyeceksen, burada oturarak zamanımı boşa harcamayacağım."

"O halde sizi tutmayacağım," dedi yargıç eşit bir şekilde. "İyi günler, Gentry."

Nick kapıya doğru yöneldi, bir şey hatırlayınca durakladı ve Morgan'a döndü. "Gitmeden önce senden bir iyilik isteyeceğim. Nüfus memuru üzerindeki nüfuzunu kullanarak yarına kadar sivil ruhsat alabilir misin?"

"Evlilik cüzdanı mı?" Morgan'ın şaşkınlığını gösteren tek işaret gözlerinin hafifçe kısılmasıydı. "Lord Radnor'ın ayak işlerini mi yapıyorsun? Neden bu kadar aceleyle kızla evlenmek istiyor? Ve neden kilise töreni yerine nikah memurunun ofisinde evlenmeye tenezzül eder mi? Dahası-"

Nick, "Ruhsat Radnor için değil," diye araya girdi. Kelimeler birden boğazına bir avuç deve dikenini gibi takıldı. "Bu benim için."

Yargıç kendi kendine bir şeyler düşünürken bitmek bilmeyen bir sessizlik oldu. Sonunda şaşkınlıktan ağzı açık kalan Morgan, niyetli bakışlarını Nick'in kızarmış yüzüne dikti. "Kiminle evleniyorsun Gentry?"

"Bayan Howard," diye mırıldandı Nick.

Baş yargıçtan inanmayan bir kahkaha yükseldi. "Lord Radnor'un gelini mi?" Nick'e eğlence ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla baktı. "Aman Tanrım. Alışılmadık bir genç kadın olmalı."

Nick omuz silkti. "Pek sayılmaz. Sadece bir karım olmasının daha uygun olacağına karar verdim."

Morgan kuru bir sesle, "Bazı açılardan evet," dedi. "Diğer açılardan hayır. Onu Radnor'a vermekle daha iyi yapmış olabilirsin ve

Kendine başka bir kadın bul. Hatırı sayılır bir düşman edindin Gentry."

"Radnor'la başa çıkabilirim."

Morgan, Nick'i son derece sinirlendiren alaycı bir teslimiyetle gülümsedi. "Pekala, içten tebriklerimi sunmama izin verin. Başmüfettişe haber vereceğim ve ruhsat yarın sabah ofisinde olacak. Bundan hemen sonra Sör Ross ile konuşmanızı tavsiye ederim, zira onun planları evliliğiniz ışığında daha da önem kazanacaktır."

"Onları dinlemek için sabırsızlanıyorum," dedi Nick alaycı bir tavırla ve baş yargıcın sırtmasına neden oldu.

Nick, çıkarıcı kayınbiraderinin ne tür bir dolap çevirdiğini merak ederek Bow Street'teki ofisten ayrıldı. Güneşli Nisan günü hızla bulutlanmış, hava serin ve nemli bir hal almıştı. Manevra

Nick, sokakları tıka basa dolduran at arabaları, yük arabaları ve hayvan yığınlarının arasından çevik bir hareketle geçerek nehirden batıya doğru ilerledi. Knightsbridge birdenbire yerini açık araziye bıraktı ve devasa taş konaklar geniş araziler, düzgün meydanlar üzerine inşa edilmiş teras evlerin yerini aldı.

Lord Radnor'ın Jacobean döneminden kalma ağır malikânesinin agresif hatları önünde belirirken Nick atını daha hızlı bir yürüyüş için mahmuzladı. Kestanenin demir nalları Eve giden uzun, çakıllı yolda durmadan çıtırdıyordu. Nick buraya en son ve tek kez geldiğinde Radnor'ın komisyonunu kabul etmek için. Bundan sonraki tüm işler kontun ajanlarıyla yürütülmüş, onlar da Nick'in ara sıra gönderdiği raporları kendisine iletmişlerdi.

Paltosunun cebindeki emaye minyatür çantanın küçük ağırlığını hissederken Nick kısa bir süre için şu gerçeğe

pişman oldu

Radnor'a geri vermek zorunda kalacaktı. İki ay boyunca onu taşımış, ona bakmış ve bir tür tılsım haline gelmişti. Lottie'nin yüzünün çizgileri, saçlarının gölgesi, ağzının tatlı kıvrımı, onun zihnine kazınmıştı. onunla tanışmadan çok önce beynine kazınmıştı. Yine de benzerlik -güzel ama oldukça sıradan bir yüz- onu bu kadar çekici kılan hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Onu bu kadar etkileyen şey neydi? Belki de onun kırılganlığı ve cesaret... sessiz dış görünüşünün altında kaynayan yoğunluk... sahip olduğu heyecan verici ipuçları onunkine rakip olan bir duygusallık.

Lottie'ye duyduğu arzunun Radnor'unkinden daha az şiddetli olmadığını kabul etmek Nick'i rahatsız ediyordu. Yine de her ikisi de onu tamamen farklı nedenlerle istiyordu.

"Mükemmel kadını yaratma arayışında hiçbir masraf çok büyük değildir," demişti Radnor ona, sanki Lottie Pygmalion'una Galatea'yı oynayacaktı. Radnor'ın kadın mükemmelliği fikri Lottie'den tamamen farklıydı. Neden dikkatini çok daha uysal birine değil de ona yöneltmişti? Bir kadına hükmetmek çok daha kolay olurdu. Doğası gereği itaatkârdı... ama belki de Radnor, Lottie'nin sunduğu meydan okumadan karşı konulmaz bir şekilde etkilenmişti.

Ön girişe varan Nick, atının dizginlerini bir hizmetkâra teslim etti ve yavaşça dar taş basamaklardan yukarı çıktı. Bir uşak onu karşıladı, orada ne aradığını sordu ve Nick'in cevabı karşısında heyecanlanmış görünüyordu.

"Lord Radnor'a Charlotte Howard hakkında haberlerim olduğunu söyleyin."

"Evet, efendim." Uşak ihtiyatlı bir aceleyle ayrıldı ve bir dakika içinde geri döndü. Hafifçe nefes nefese kalmıştı, sanki

Giriş salonuna geri koşmuştu. "Lord Radnor sizinle hemen görüşecek, Bay Gentry. Lütfen beni takip edin."

Uşak onu girişten geçirip dar bir koridordan geçirirken, malikâne koyu kırmızı iç mekânıyla Nick'i yutuyor gibiydi. Lüks bir şekilde döşenmiş olmasına rağmen boğucu ve yetersiz aydınlatılmıştı. Nick, Radnor'un ışığa karşı duyarlıydı. İlk karşılaşmalarında, güçlü aydınlatmanın gözlerini yorduğundan bahsetmişti. O zaman olduğu gibi şimdi de pencereler, gün ışığının her ipucunu gizleyen ağır kadifelerle örtülüydü ve bir hizmetçi onu küçük labirentin derinliklerine götürürken kalın halılar tüm sesleri boğuyordu. bölmeli odalar.

Nick'e kütüphaneyi gösterdiler. Kont bir masada oturuyordu. Maun masa, dar, sert planyalanmış yüzü yakındaki bir lambanın aleviyle aydınlanıyordu.

"Gentry." Radnor'ın hevesli bakışları Nick'in üzerinde kilitlendi. Kâhya geri çekilip kapıyı tarifsiz bir tıkırtıyla kapatırken Nick'i sandalyeye oturmaya davet etmedi, sadece yaklaşmasını işaret etti. "Benim için ne haberlerin var? Onun yerini tespit ettiniz mi? Sizi uyarıyorum, sabrım neredeyse tükenmek üzere."

Cebinden bir banka çekini çıkaran Nick, onu masanın üzerinde düzleştirerek lambanın yanına bıraktı. "Paranızı iade ediyorum lordum. Ne yazık ki Bayan Howard söz konusu olduğunda sizi memnun edemeyeceğim."

Kontun parmakları kıvrıldı ve pırıl pırıl masanın üzerine pençe gibi gölgeler gönderdi. "O zaman onu bulamadın. Tıpkı diğerleri gibi beceriksiz bir aptal olduğunu kanıtladın. Nasıl olur da küstah bir kız, onu bulması için gönderdiğim herkesi atlatabilir?"

Nick kayıtsızca gülümsedi. "Benden kaçtığını söylemedim lordum. Aslına bakarsanız, onu Londra'ya getirdim.

benimle."

Radnor sandalyesinden fırladı. "Nerede o?"

"Bu artık seni ilgilendirmez." Nick aniden eğleniyordu. "Gerçek şu ki, Bayan Howard başka bir adamla evlenmeyi tercih etti. Görünüşe göre bu durumda, yokluk kalbi daha da büyütmemiş."

Radnor'un sormaya cesaret edebildiği tek şey "Kim?" oldu.

"Ben."

Etraflarındaki hava zehirle doymuş gibiydi. Nick başka bir adamın yüzünde böyle bir öfkeyi nadiren görmüştü. Elinde imkânlar olsaydı Radnor'un onu öldüreceğinden hiç kuşkusu yoktu. Bunun yerine Kont, Lottie'nin artık ulaşamayacağı bir yerde olduğunu anlayarak ona baktı.

"Ona sahip olamazsın," diye fısıldadı Radnor sonunda, yüzü öldürücü bir öfkeyle kaplanmıştı.

Nick'in yanıtı da aynı yumuşaklıktaydı. "Beni durduramazsın."

Kontun yüzündeki kaslar çığınca kasılmalarla seğirdi. "Ne kadar istiyorsun? Belli ki bu benden para koparmanın bir yolu... Pekâlâ, parayı alabilirsin ve lanetlenebilirsin. Bana fiyatını söyle."

Nick ona, "Buraya avuçlarımı yağlatmaya gelmedim," diye güvence verdi. "Gerçek şu ki, onu istiyorum. O da benim teklifimi seninkine tercih ediyor gibi görünüyor." Cebinden Lottie'nin minyatürünü çıkardı ve masanın üzerinde sekerek kontun sert kolunun yanında durana kadar gönderdi. "Görünüşe göre Charlotte Howard'a dair sahip olabileceğiniz tek şey bu, lordum."

Radnor'un durumu anlaşılmaz bulduğu, boğazını sıkın bir öfke nöbeti sırasında konuşmakta zorlandığı belliydi. "Bunun acısını ikiniz de çekeceksiniz."

Nick onun bakışlarını tuttu. "Hayır, Lottie'ye herhangi bir şekilde saldırırsanız acı çekersiniz lordum. Onunla hiçbir iletişim kurulmayacak ve ailesine misilleme yapılmayacak. O artık benim korumam altında." Durakladı ve ekleme gereği duydu: "Eğer geçmişim hakkında bir şeyler biliyorsanız, uyarımı hafife almazsınız."

"Seni cahil velet. Ne cüretle beni Onu mu? Onu ben yarattım. Benim etkim olmasaydı, Charlotte eteklerinde yarım düzine çocukla kırdı bir sığır olurdu... ya da göğüslerinin arasına para atan her erkek için bacaklarını açardı. Onu bu hale getirmek için bir servet harcadım. olması gerekenden çok daha iyi bir şeye dönüştürecek."

"Neden bana bir fatura göndermiyorsun?"

Radnor onu küçümseyerek, "Bu seni dilenci durumuna düşürür," dedi.

"Yine de gönder," diye nazikçe davet etti Nick. "Birini yaratmanın maliyetini öğrenmek isterim."

Radnor'u karanlık odada güneşlenmeye ihtiyacı olan bir sürüngen gibi otururken bıraktı.

Yedinci Bölüm

Lottie bir tabak tuzlu koyun eti yahnisi yerken küçük yemek odasının sakin atmosferinin, balmumu kokan parlak döşeme tahtalarının, beyaz porselenlerle dolu büfenin tadını çıkardı.

Bayan Trench kapıda belirdi, sağlam fiziğiyle rahat bir duruşu vardı, hoş ifadesi bir parça temkinle yumuşatılmıştı. Lottie kadının aklındaki soruları sezmişti... Hizmetçi Nick Gentry'yle gerçekten evlenip evlenmeyeceğini, kendisine bir oyun oynanıp oynanmadığını, bu evliliğin aşktan mı, rahatlıktan mı yoksa zorunluluktan mı kaynaklandığını... Lottie'nin acınacak bir figür mü yoksa hesaba katılması gereken bir güç mü olduğunu merak ediyordu.

"Akşam yemeğiniz tatmin edici mi, Bayan Howard?"

"Evet, teşekkür ederim." Lottie ona dostça bir gülümseme verdi. "Ne kadar zamandır Bay Gentry için çalışıyorsunuz, Bayan Trench?"

"Üç yıldır," diye hazır cevap geldi. "Bow Street'te çalışmaya başladığından beri. Sir Ross, efendinin düzgün bir ev kurmasına yardım etmek istediği için benimle bu iş için bizzat görüştü. Bay Gentry'nin Sör Ross'un çırağı olduğunu söyleyebiliriz."

"Sör Ross neden onunla bu kadar ilgilensin ki? merak ediyor musun?" Lottie, hizmetçinin aralarındaki gizli akrabalığı bilip bilmediğini anlamaya çalışarak sordu.

Bayan Trench başını salladı. Şaşkın. "Bu büyük bir gizem, özellikle de bir zamanlar azılı düşman oldukları için. Pek çok kişi Sör Ross'u Bay Gentry'yi Bow Street'e getirdi. Ama Sör Ross'un kararının doğruluğu o zamandan beri kanıtlandı. Bay Gentry, en büyük tehlike söz konusu olduğunda çağırdıkları kişidir. Hiçbir şeyden korkmaz. Sakin bir kafa ve hızlı adımlar. Sör Grant onun hakkında böyle diyor. Hiç kimse kendisini Bay Gentry'nin takibinin nesnesi olarak bulmak istemez."

Lottie kuru bir sesle, "Gerçekten de," dedi ama sesindeki alaycı ton kahyanın gözünden kaçtı.

"Bay Gentry cesur ve gözü pek bir adam," diye devam etti Bayan Trench, "ve Barthas yangınından sonra kimse buna itiraz edemez."

"Ne yangını?"

"Duymadınız mı? Kısa bir süre önce, usta bir şarap tüccarını ve tüm ailesini bir ev yangınında kurtardı. Bay Gentry onları bulmak için koşmasaydı, kesinlikle yok olacaktı. Times bu hikayeyi haber yaptı ve usta Londra'da hakkında en çok konuşulan adam oldu. Kraliçe bile ondan övgüyle söz etti ve her yıl düzenlenen Edebiyat Fonu yemeğinde prensi korumasını istedi."

"Bay Gentry bu konuda tek kelime etmedi," dedi Lottie, bu bilgiyi onun hakkında zaten bildikleriyle bağdaştırmakta zorlanarak.

Bayan Trench'in daha fazla şey söylemek istediği anlaşılıyordu ama bu konuda sessizliğini korudu. "İzin verirsiniz Bayan Howard, misafir odasının iyice havalandırıldığından ve eşyalarınızın kaldırıldığından emin olacağım."

"Evet, elbette." Lottie yahnisini bitirdikten sonra bir bardak sulandırılmış şarap içti. Nick Gentry, başkası için hayatını tehlikeye atıyor... bunu hayal etmek zordu. Gentry'yi sadece bir kötü adam olarak düşünmek ne kadar kolay olurdu.

Tanrım, insan onun hakkında haftalarca düşünebilir ve yine de kesin bir sonuca varamaz - iyi bir adam mıydı? kötü biri gibi mi davranıyor, yoksa iyi biri gibi davranan kötü bir adam mı?

Şarap onu uyuşturmuştu. Gözleri yarı kapalı, Lottie Bir uşak masayı toplamak için göründüğünde sandalyesinde arkasına yaslandı. Dudaklarının kenarlarında mizahsız bir gülümseme belirdi.

Başka biriyle evlenmemek için bir adamla evlenmenin tuhaflığını düşündü. Bayan Nick Gentry olma ihtimali, Lord Radnor ve yandaşlarından saklanmaya devam etmekten çok daha cazipti. Üstelik Gentry'nin de gösterdiği gibi, bu anlaşmanın zevkleri de yok değildi.

Adamın vücudundaki ellerini düşündükçe, yüzünde ve midesinin derinliklerinde bir sıcaklık belirdi. Ağzının göğsüne dokunuşunu hatırlamadan edemedi. Saçlarının ipeksi fırçası kollarının iç kısmına değiyordu. Uzun, sert-dokulu parmaklar hafifçe kayıyor- "Bayan

Howard."

Sertleşerek kapıya döndü. "Evet, Bayan Trench?"

"Misafir odası hazır. Yemeğinizi bitirdiyseniz, bir hizmetçi seyahat kıyafetlerinizi değiştirmenize yardımcı olacaktır."

Lottie teþekkür ederek baþını salladı. "Mümkünse banyo yapmak istiyorum." Hizmetçileri sıcak su dolu bidonlarla merdivenlerden inip çıkma zahmetine sokmak istemese de, seyahat etmekten tozlanmış ve ağrımıştı ve temizlenmeyi arzuluyordu.

"Elbette. Duş almak ister misiniz, hanımefendi? Bay Gentry üst kattaki banyo odasına sıcak ve soğuk su tesisatı döşedi."

"Öyle mi?" Lottie'nin ilgisini çekmişti, çünkü birçok varlıklı evde duşlu banyo olduğunu duymuştu ama hiç görmemişti. Tüm olanaklarıyla Stony Cross Park bile henüz sıcak su borularıyla donatılmamıştı. "Evet, denemeyi çok isterim!"

Hizmetçi onun coşkusuna gülümsedi. "Harriet sizinle ilgilenecek."

Harriet, siyah saçlarını örten beyaz bir takkesi olan, gözlüklü genç bir hizmetçiydi. Lottie'ye üst kattaki odaları gösterirken kibar ama arkadaş canlısıydı. Lottie'nin Soyunma ve yıkanma odaları, evin efendisine ait olduğu belli olan en büyük yatak odasından ayrıliyordu. Burada cilalı, açıkta duran ahşap iskeletli bir yatak ve üzerindeki kehribar rengi ipek örtüyü destekleyen sütunlar bulunuyordu. Yatak büyük olmasına rağmen tabanı normalden daha alçaktı ve yatağa tırmanmak için basamak gerektirmiyordu. Yastıkların ve desteklerin cömertçe dizilişine bir göz atan Lottie midesinde bir gerginlik krampı hissetti. Dikkati, Çin kuşlarının resmedildiği el boyaması kâğıtlarla kaplı duvarlara kaydı ve çiçekler. Üç ayaklı porselen bir lavabo Maun ağacından uzun bir gardırobun yanında duruyordu ve tepesinde küçük, kare bir cam vardı. Yakışıklı ve çok güzel bir erkeksi bir oda.

Havaya yayılan hafif bir koku onu araştırmaya itti. Kokunun kaynağının, lavabonun üzerindeki mermer bir kutuda bulunan tıraş sabunu olduğunu keşfetti. Kutunun kapağını yerine yerleştirirken, bir parça sabun kalıntısı parmaklarına bulaştı ve onları aromatik bir hale getirdi ve baharatlı. Bu kokuyu daha önce Nick Gentry'nin çenesinin sıcak, hafif dikenli derisinden solumuştu.

Tanrım, bir haftadan kısa bir süre içinde saklandığı yerden koparılıp Londra'ya getirilmişti... Bir yabancıнын yatak odasında, onun vücudunun kokusuna çoktan aşına bir şekilde duruyordu. Birdenbire artık kim olduğundan ya da nereye ait olduğundan emin olamıyordu. İç pusulası bir şekilde hasar görmüştü ve neyin yanlış neyin doğru olduğu arasında pazarlık yapmak.

Hizmetçinin sesi onun huzursuz düşüncelerini böldü. "Bayan Howard, suyu açtım. Duşa girmenize yardım edeyim mi? Yemek uzun sürmez."

Lottie yönlendirmeye uyarak maviliklere doğru ilerledi. Beyaz fayanslı banyo odasında, açıkta duran borularıyla porselen küvet, bir tuvalet masası, bir sandalye ve uzun ama dar bir dolabın içine özenle yerleştirilmiş duşakabin dikkat çekiyordu. Odanın dar sınırları, lavabonun neden yatak odasında kaldığını açıklıyordu.

Harriet'in yardımıyla Lottie çabucak soyundu ve saçlarını açtı. Yüzü kızarmış bir halde duşakabinin yükseltilmiş eşiğinden içeri adım attı. Tam tepesindeki delikli projeksiyondan cömertçe akan buharlı suyu görünce tereddüt etti. Soğuk bir hava akımı etrafını sararak tenindeki tüyleri diken diken etti.

"Devam edin hanımefendi," diye cesaretlendirdi hizmetçi kız, onun kararsızlığını görünce.

Nefes alan Lottie, kapı arkasından hafifçe kapanırken doğruca suyun içine doğru yürüdü. Ürkütücü bir ısı dalgası, bir anlık sulu körlük, ta ki yüzü artık doğrudan spreyn içinde kalmayacak kadar manevra yapana kadar. Akan gözlerini elleriyle sildi, Lottie ani bir zevkle güldü. "Yağmurun altında durmak gibi," diye haykırdı.

Suyun fayanslara gürültülü bir şekilde sıçraması hizmetçinin cevabını duyulmaz kıldı. Lottie kıpırdamadan durarak heyecan verici duyguyu, sırtındaki iğneli sıcaklığı, ciğerlerini doyuran buharı içine çekti. Kapı bir aralık açıldı ve ona bir kalıp sabunla bir sünger uzatıldı. Saçlarını ve vücudunu sabunladı ve yavaş daireler çizerek döndü, yüzü yukarı kalktı, gözleri ve ağzı sıkıca kapandı. Sıcak su her yere, göğüslerinin ve karnının üzerine, uyluklarından aşağıya, ayak parmaklarının arasına kaydı. Şaşırtıcı derecede şehvetli bir deneyimdi, aynı anda hem yorgun hem de rahatlamış hissetmesine neden oluyordu. Orada saatlerce durmak istedi. Ancak çok geçmeden su soğumaya başladı. Pişman bir iç çekişle, Lottie tamamen üşümeden önce duştan uzaklaştı.

"Hava soğudu," diye seslendi Harriet'e. sıcak su borusunda ısıtılmış bir havlu uzatmadan önce kapının dışındaki vanayı kapattı.

Serin havada titreyen Lottie yüzünü ve saçlarını kuruladı ve havluyu kendi etrafına sardı. "Keşke biraz daha uzun sürebilseydi," dedi hüznle ve Harriet'in gülümsemesine neden oldu.

"Üç saat içinde bir başkasına yetecek kadar sıcak su olacak hanımefendi."

Lottie hizmetçinin peşinden bitişikteki soyunma odasına gitti; burada lacivert elbisesi ve yeni çarşafları serilmişti

dar bir divanda yatıyordu. "Neredeyse Bay Gentry ile sadece duş-banyosu için evlenmeye değecek," dedi.

Bu söz Harriet'in ihtiyatlı ve sorgulayıcı bir bakışını kazandı. "Bu doğru mu, hanımefendi? Efendiyle evleneceksiniz, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

Hizmetçinin meraktan deliye döndüğü belliydi ama bir şekilde saygılı bir şekilde sessiz kalmayı başarmıştı. Lottie ıslak havlusunu bıraktı ve mütevazı bir aceleyle donunu ve kombinezonunu çekti. Kendini toparladığında Kadife kaplı divana oturdu ve kalın pamuklu çoraplarını baldırlarının üzerinden çekirtmeye başladı. Burada kaç kadının yıkanıp giyindiğini ve uyuduğunu merak etmekten kendini alamadı. Gentry'nin yatağı bir genelev kadar meşgul olmalıydı. "Sanırım Bay Gentry'nin evinde epeyce kadın misafir ağırladınız," diye yorumladı jartiyerine uzanırken.

Harriet, "Hayır, Bayan 'Oward" diyerek onu şaşırttı.

Lottie şaşkınlıktan neredeyse jartiyeri düşürecekti. "Ne?" Hizmetçiye bakarken kaşlarını kaldırdı. "Buraya getirdiği ilk kadın ben değilim herhalde."

"Bildığım kadarıyla öylesiniz, hanımefendi."

"Ama bu doğru olamaz." Durakladı ve kasıtlı bir açık sözlülükle ekledi, "Bay Gentry'nin yatak odasında bir haremden daha azını ağırlamadı."

Hizmetçi başını salladı. "Evi ziyaret eden hiçbir hanımefendi görmedim... o şekilde değil. Elbette, Barthas yangınından sonra birçok hanım hayran mektuplar gönderdi ve arar." Harriet'in dudaklarında sinsi bir sırıtış belirdi. "O eski sokak

arabalarla doluydu ve zavallı Bay Gentry kendi ön kapısından geçemiyordu, çünkü bir kalabalık her yerde onu bekliyordu.
sabah."

"Hmmpf." Lottie jartiyerini çorabının üzerine düzgünce bağladı ve diğerine uzandı. "Ama buraya hiç metres getirmede ki?"

"Oh, hayır, bayan."

Belli ki Gentry onun beklediğinden daha titizdi ya da en azından evini korumak istiyordu.
tamamen özel. Cinsel ihtiyaçlarını bir genelevde karşılıyor olmalıydı ya da -zevksiz bir düşünce- belki de iştahı sokak fahişelerinin hizmetini arayacak kadar kabaydı. Ama bundan daha anlayışlı görünüyordu. Ona dokunma şekli, basit bir hayvandan ziyade bir uzmanın takdirini gösteriyordu. Yüzü alev alev yanıyordu, Giyinirken, hizmetçiye başka sorular sorarak rahatsızlığını örtmeye çalıştı.

Lottie kısa sürede Harriet'in çok daha Gentry konusunda Bayan Trench'in olduğundan daha açık sözlüydü. Hizmetçiye göre, Gentry bir çeşit Kendi hizmetkârları için bile gizemliydi, çünkü kimse ondan ne bekleyeceğini bilemezdi. Özel hayatında bir beyefendi gibi davranırdı ama mesleğinin şiddetinden çekinmezdi. Sert ya da kibar, acımasız ya da nazik olabilirdi, ruh hali sonsuz derecede değişkenlik gösterirdi. Diğer Bow Street koşucuları gibi, Gentry de tuhaf saatler geçirirdi ve her an bir felakete yardım etmek, bir cinayeti araştırmak ya da özellikle tehlikeli bir kaçağı yakalamak için çağrılabilirdi. Günlerinde çok az yapı veya rutin vardı ve plan yapmaktan hoşlanmıyordu. Ve ilginç bir şekilde, iyi uyuyamıyordu ve zaman zaman kabuslarla işkence görüyordu.

"Neyle ilgili kâbuslar?" Lottie büyülenmiş gibi sordu.

"Söylemez, uşağı Dudley'e bile. Ama bazen uykusunda çok korkunç sesler çıkarır, Sonra kendi kendine uyanıyor ve gecenin geri kalanında yatağa dönmüyor. Dudley bunun Bay Gentry'nin hatırladığı şeylerden kaynaklandığını söylüyor..." Duraklayan Harriet, gözlerini Lottie ihtiyatla.

"Yeraltı dünyasındaki günlerinden mi?" Lottie sakince sordu. "Evet, Bay Gentry'nin suç geçmişinden haberdarım."

"O bir suçlu değildi, bayan. Tam olarak değil. O bir hırsızdı. Ama Fleet Ditch yakınlarında bir evi vardı ve bir iki kez taş testiye konmuştu."

"Hapsedildim mi demek istiyorsun?"

Harriet başını salladı ve sesinde övünen bir tonla ekledi: "Bay Gentry iki kez kaçtı. Onu kurtarabilecek bir hapisane olmadığını söylüyorlar. İkinci seferinde, Newgate'in tam ortasındaki Şeytan Dolabı'nda üç kilo zincirle ağırlaştırılmıştı. Ve dışarı kaçtı ve istediğiniz gibi kolayca kapandı."

Lottie, Gentry'nin sıra dışı çevikliği, fiziksel gücü ve kurnaz doğası hakkında bildiklerini bildiği için bu bilgiye şaşırmamıştı. Belki de yakında karşısına çıkacak olan Kocasının azılı bir suçlu olması onu endişelendirmeliydi ama bunun yerine garip bir şekilde güven vericiydi. O daha çok her zamankinden daha fazla ikna olmuş durumdaydı. Lord Radnor tarafından kolayca alt edilebilirdi. Muhtemelen bulabileceği en iyi korumaydı.

Esneyerek Harriet'le birlikte misafir odasına gitti; yumuşak mavi duvarları olan bir oda, zarif bir çadır yatak ve gri ve mavi perdeler ve büyük bir Hepplewhite gardırop

Eldivenler, çoraplar ve diğer küçük ihtiyaçlar için bir dizi kurnaz küçük çekmece vardı. Çekmecelerden birinde tarağını buldu ve tarak ocağa yaklaştıkça Hizmetçi ızgarada bir ateş yaktı. "Teşekkür ederim, bu çok güzel," dedi. "Şimdilik hepsi bu kadar, Harriet."

"Evet, hanımefendi. Bir şeye ihtiyacınız olursa zil orada."

Ocağın yanında oturan Lottie, ince, düz saçlarını, uzun sarı teller ateşin sıcaklığıyla ısınana kadar taradı. Evin içinde bir yerden bir saat dört kez çaldı. Pencerenin dışındaki gri gökyüzüne bakarken ve cam bölmelere çarpan yağmur damlaları, ürperdi. Kısa bir süreliğine de olsa gelecekle ilgili endişelerini bir kenara itti. Tarağı bir kenara bırakıp Yatağa sürünerek girdi, perdeleri kapattı ve yastıklara yaslandı.

Hampshire'da ormanda yürürken... sıcak bir günde serin bir gölette ayaklarını sallandırırken... bir süre durakladıktan sonra... hoş görüntülerden oluşan bir pus içinde yüzerek hızla uykuya daldı.

Güneşin ısıttığı çayır çiçeğinin kokusu burnunun direğini sızlatırken, öpüşme kapısına doğru ilerledi. Gözlerini kapadı ve çenesini yukarı doğru eğerek boğucu ışınların tadını çıkarırken, bir kelebeğin kanatları hafifçe yanağına dokundu. Bu narin gıdıklanmanın etkisiyle kıpırdamadan durdu. İpeksi dokunuşlar burnunun ucunda gezindi, hassas Üst dudağının çevresi, ağzının hassas köşeleri.

Körü körüne ararken, yüzünü sıcaklığın fırçalarına doğru kaldırdı ve dudaklarını açan ve ciğerlerinin üst kısmından bir inilti çıkaran hafif bir baskı ile ödüllendirildi.

Lord Sydney onunla birlikte öpüşme kapısında duruyordu, kolları onu kafes işçiliğinin boyalı kaburgalarına hapsetmişti. Ağzı onunkini nazikçe aradı, vücudu onunkine karşı sertti ve kadın onu tutması için dilsiz bir yalvarışla kıvrandı

daha sıkı. Tam olarak ne istediğini biliyor gibi görünen adam, dizini eteklerinin içine, tam da şişmiş ve özlem dolu hissettiği yere doğru itti. Nefes nefese kalan kadın parmaklarını adamın parlak saçlarına doladı ve adam ona rahatlamasını fısıldadı.

onunla ilgilenecek, onu tatmin edecek-

"Oh." Gözlerini kırpıştırarak yalnız olmadığını fark ettiğinde duygusal rüyadan uyandı. Yatağın perdeleri kenara çekilmişti ve Nick Gentry'nin uzun vücudu onunkine dolanmıştı. Adamın iri bir eli kalçalarının altından kavrarken, bacağı onunkilerin arasına daha da yakınlaştı. Nefesi kulağına çarparak kabuğunu nemli bir sıcaklıkla doldurdu ve sonra dudakları tekrar onunkilere dolaştı. yakıcı bir yol. Onu öperken, dili ağzını ararken, vücudu onunkinin üzerine eğilirken itirazını yuttu.

Adamın ereksiyonunun sert uzunluğunun, giysilerinin katmanları arasından belirgin bir şekilde hissedilene kadar kalçalarının arasındaki yarığa sürtündüğünü hissetti... ölçülü bir itme... bir diğeri... bir diğeri... her ritmik ima o kadar

Çıldırıcı derecede iyiydi ve onu durdurmak için kendini zorlayamıyordu. Ruhuna işleyen fiziksel bir heyecanla doluydu ve her parçası onu daha sert, daha yakın, daha sıkı çekmesini talep ediyordu.

Bunun yerine Lottie onu itti ve bir hıçkırıkla ağzını yırttı. "Hayır."

Adam onu bıraktı ve kadın sıkılı yumruklarının üzerinde durarak karnına doğru yuvarlandı. Ciğerleri şiddetli solumalarla hareket ederken, hemen arkasındaki adamın, boynundan topuklarına kadar vücudunun güçlü uzunluğunun ona baskı yaptığının farkındaydı.

"Ben uyurken benden faydalandın," dedi nefes nefese. "Bu hiç adil değil."

Gentry'nin eli kalçasının üzerinde yavaş bir daire çizdi. "Nadiren adil oynarım. Genellikle hile yapmak daha kolaydır."

Lottie'nin boğazında ani bir kahkaha fokurdadı. "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en utanmaz adamsın."

"Muhtemelen," diye kabul etti, saçlarını kenara itti ve gülümseyen ağzını ensesine indirdi. Kadın Adamın ensesindeki kırılğan saç tutamlarını okşadığını hissettiğinde keskin bir nefes aldı. "Ne kadar da yumuşaksın," diye nefes aldı. "İpek gibi. Kedi tüyü gibi."

Dudaklarının dokunuşu, vücudunun aşırı ısınmış çekirdeğinde bir dalgalanma yarattı. "Nick, ben-"

"Bayan Trench bana duş banyosunu denediğinizi söyledi." Elini kalçasından belindeki girintiye doğru gezdirdi. "Hoşuna gitti mi?"

"Çok ferahlatıcıydı," diyebilirdi Lottie. "Bir dahaki sefere seni izleyeceğim."

"Oh, hayır yapmayacaksın!"

Sessizce güldü ve "O zaman beni izlemene izin vereceğim," dedi.

Lottie kendini durduramadan onu hayal etti Duş banyosunda duruyordu, su teninin üzerinde akıp kayıyor, saçlarını koyulaştırıyor, buhar safir gözlerini örtüyordu. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmediği, sadece Lord Westcliff'in kütüphanesinde bulunduğu bir anatomi kitabındaki oyma resimleri gördüğü için bu görüntü belirsizdi. Çizimlere hayranlıkla bakmış, bazı detayların gözünde canlanmasını dilemişti. daha kapsamlı bir şekilde ifade edilmişti.

Yakında merak etmesine gerek kalmayacaktı.

Onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Hoşlanmak yanlış değil" dedi, avucuyla karnını okşayarak. "Kendini zevkten mahrum etmenin kime faydası olacak? Sen ödüyorsun Korumamın bedelini ödüyorsun, bari bundan biraz keyif al."

"Ama sen bir yabancısın," dedi hayıflanarak.

"Hangi koca karısına yabancı değildir ki? Kur yapmak bir baloda dans etmekten, parkta refakatçi eşliğinde gezmekten ve bahçede bir iki sohbetten ibarettir. Sonra ebeveynler eşleşme konusunda anlaşır, tören yapılır, ve kız kendini hiç tanımadığı bir adamla yatakta bulur. Bu senaryo ile bizimki arasında pek bir fark yok, değil mi?"

Lottie kaşlarını çattı ve yüzünü ona döndü, mantığında bir kusur olduğunu biliyordu ama bunu tanımlayamıyordu. Gentry yan yatmış, bir dirseğine dayanmış, omuzlarının geniş hatları başucu lambasının yaydığı ışığın çoğunu gizliyordu. Vücudu o kadar büyük ve korunaklıydı ki, kendine güveni o kadar sağlamdı ki, sanki onu bir battaniye gibi etrafına sarıp sonsuza kadar güvende kalabilirdi.

Kurnazca, onun Aşil'inin zayıf noktasını -kutsal alana duyduğu o korkunç ihtiyacı- anlamıştı ve bunu kullanmaktan çekinmedi. Kolunu kızın beline doladı, elini kızın

başparmağı omurganın sert kavisi boyunca fırçaladı. "Sana göz kulak olacağım, Lottie. Seni güvende tutacağım ve ihtiyacın olan tüm konforu sağlayacağım. Karşılığında tek istediğim benimle eğlenmen. Bu o kadar da korkunç değil, değil mi?
Bu mu?"

Lucifer'in istediği Şeyi son derece makul gösterme becerisine sahipti. Onun zayıflığını fark ederek, vücudunun katı ağırlığı ona doğru gelene kadar eğildi. ve kalçası bacaklarının arasındaki Őilteye bastırdı. " p beni," diye fısıldadı. Tatlı, uyuŐturucu Nefesinin ve teninin baharatı, düşüncelerinin r zg rdaki kuru yapraklar gibi dağılmasına neden oldu.

Vücudunun en hassas bölgeleri Şiddetli bir özlemle zonklamaya başlamış olsa da başını iki yana salladı.

"Neden olmasın?" diye sordu, parmak uçları sa  çizgisinin kenarını okşarken.

"       p    , bir kadının sevgilisine verdiği bir Şeydir... Senin olmadığın bir Şey."

Parmaklarının arkasını hafifçe boğazında, göğüslerinin arasında ve karnının üzerinde gezdirdi. "Beni Stony Cross Park'ta  pt n."

Şiddetli bir kızarıklık onu sardı. "O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum."

Eli tehlikeli bir Şekilde kadının karnına yerleşti. Giyinik olmasaydı, parmakları uyluklarının arasındaki üçgenin tepesinde duracaktı. "Ben aynı adamım, Lottie." Adamın eli daha da aŐađılara doğru kaymaya başladı, ta ki kadın adamın bileğini yakalayıp itene kadar.

Gentry kıkırdadı ve sonra ona bakmak için geri çekilirken ayıldı. "Bugün Lord Radnor'ı gördüm."

Lottie bunu beklemesine rağmen, yine de bir endişe ürpertisi hissetti. "Ne oldu? Ona ne söyledin?"

"Parasını iade ettim, benimle evlenme kararını ona bildirdim ve gelecekte seni ya da aileni rahatsız etmemesi konusunda onu uyardım."

"Ne kadar kızgındı?"

Başparmağını ve işaret parmağını birbirinden sadece bir milimetre uzakta tuttu. "Felce bu kadar yakındı."

Radnor'un öfkesini düşünmek onu tatmin etti ama aynı zamanda ani bir ürpertiye de bastıramadı. "Vazgeçmeyecek. İkimiz için de sorun yaratacak. mümkün olan her şekilde."

"Radnor'dan daha kötü karakterlerle uğraştım," dedi sakin bir sesle.

"Onu sandığınız kadar iyi tanıımıyorsunuz."

Tartışmaya hazırlanırken dudakları aralandı. Ama gördüğü gibi Çenesinin titremesiyle gözlerindeki saldırgan parıltı kayboldu. "Korkma." Avucunu göğsüne, boğazıyla göğüslerinin arasındaki yumuşak bölgeye yerleştirerek onu irkiltti. Derin bir nefes aldı, göğsü adamın elinin rahatlatıcı ağırlığı altında yükseldi. "Sana ve ailene göz kulak olacağımı söylediğimde ciddiydim," dedi. "Radnor'a olduğundan daha fazla önem veriyorsun. hak ediyor."

"Onun tüm hayatımı nasıl gölgede bıraktığını anlamanız mümkün değil. O-"

"Anlıyorum." Parmakları kadının boğazına gitti, yutkunduğunu hissedebildiği o hassas yeri okşadı. O kadar güçlü bir eldi ki, onu kolayca ezebilirdi ama yine de ona inanılmaz bir nezaketle dokunuyordu. "Ve seni savunacak hiç kimsenin olmadığını biliyorum."

ondan. Ama şu andan itibaren yapacağım. Onun adı her geğtiğinde yüzünüzün rengi atmasın. Hiç kimse Radnor başta olmak üzere sana tekrar

hükmetmek." "Senden başka hiç

kimse demek istiyorsun."

Bu cüretkâr suçlama karşısında gülümsedi ve kızın bir tutam saçıyla oynadı. "Sana hükmetmek gibi bir arzum yok." Ona doğru eğilerek boğazındaki minik nabzı öptü ve diliyle ona dokundu. Lottie kıpırdamadan durdu, ayak parmakları çoraplarının içinde kıvrıldı. Kollarını ona dolamak, saçlarına dokunmak, göğüslerini göğsüne doğru bastırmak istiyordu. Kendini tutma çabası tüm vücudunun sertleşmesine neden oldu.

"Yarın evlendikten sonra seni kız kardeşim Sophia ile tanıştırmaya götüreceğim," dedi boynuna karşı. "Bu kabul edilebilir mi?"

"Evet, bunu isterim. Sör Ross da orada olacak mı?"

Gentry başını kaldırdı. "Muhtemelen." Sesi bu ihtimalden pek de heyecanlanmamış gibiydi. "Bir uyarı aldım Bugün kayınbiraderim her zamanki gibi bir plan yapıyor ve beni görmek istiyor."

"Aranızda hiç hoşlanma yok mu?"

"Tanrım, hayır. Sör Ross yıllardır başıma bela olan çıkarıcı bir piç kurusu. Sophia'nın neden onunla evlenmeyi uygun gördüğünü hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Onu seviyor mu?"

"Sanırım," dedi isteksizce.

"Çocukları var mı?"

"Şimdiye kadar bir kızım oldu. Çocukları seven biri için katlanılabilir bir velet."

"Peki Sör Ross kız kardeşinize sadık mı?"

Gentry, "O bir azizdir," diye güvence verdi.
"Tanıştıklarında, karısının ölümünden beri bekâr olan bir duldu. Evlilik dışı bir kadınla yatamayacak kadar onurlu."

"Kulağa oldukça şövalyece geliyor."

"Evet. Dürüst ve ahlaklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Etrafındaki herkesin kurallara uyması konusunda ısrarcı... kendi kurallarına. Ve onun kayınbiraderi olarak, onun kurallarından dikkat."

Gentry'nin, Sör Ross'un onu ıslah etme çabalarını ne kadar iyi karşıladığı hakkında bir fikri olan Lottie, ani bir gülümsemeyi bastırmak için alt dudağının iç kısmını ısırıldı.

Dudaklarının kıpırdadığını gören Gentry ona alaycı bir uyarı bakışı attı. "Bu seni eğlendiriyor, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti ve adam kaburgalarının altındaki hassas bir noktayı dürttüğünde şaşkınlıkla inledi. "Oh, yapma! Oram gıdıklanıyor. Lütfen."

Adam kolay bir zarafetle onun üzerinde hareket etti, kalçalarını onun kalçalarına dayadı, elleri bileklerinden tutarak başının üzerine çekti. Lottie'nin eğlencesi bir anda yok oldu. Üzerindeki iri erkeğe bakarken bir korku ve aynı zamanda kafa karıştırıcı bir heyecan hissetti. Onun altında ilkel bir boyun eğme pozisyonunda gerilmişti, ne isterse yapmasını engellemek için çaresizdi. Ancak endişesine rağmen ondan kendisini serbest bırakmasını istemedi, sadece bakışları adamın karanlık yüzüne kilitlenmiş halde gergin bir şekilde bekledi.

Bileklerindeki tutuşu gevşedi ve başparmakları avuçlarının nemli çukurlarına hafifçe daldı. "Bu gece sana geleyim mi?" diye fısıldadı.

Lottie cevap vermeden önce kuruyan dudaklarını yalamak zorunda kaldı. "Bana mı yoksa kendine mi soru soruyorsun?"

Gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Sen, tabii ki. Ne istediğimi zaten biliyorum."

"O zaman uzak durmanı tercih ederim."

"Kaçınılmaz olanı neden uzatalım? Bir gece daha fark yaratmayacak."

"Evlenene kadar beklemeyi tercih ederim."

"İlke mi?" diye alay etti, başparmakları kollarının iç kısımlarında yavaşça geziniyordu.

"Pratiklik," diye karşı çıktı Lottie, dirseklerinin içindeki narin kırışıklıklara dokunduğunda nefesinin kesilmesine engel olamadı. Nasıl oluyordu da vücudunun bu kadar sıradan yerlerinden bir şeyler hissedebiliyordu?

"Bir gecelik sevişmeden sonra seninle evlenme konusundaki fikrimi değiştireceğimi düşünüyorsan... yanıyorsun. İştahım o kadar kolay tatmin olmuyor. Aslında, seninle bir kez birlikte olmak sadece seni daha çok istememe neden olacak. Bakire olman çok yazık. Bu seninle yapabileceğim şeylerin sayısını sınırlayacak... en azından bir süreliğine."

Lottie kaşlarını çattı. "Rahatsızlık verdiğim için çok özür dilerim."

Gentry onun kızgınlığına sıırttı. "Sorun değil. Koşullar ışığında elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Belki de

beklediğimden daha az engel olacak. Daha önce hiç bakireyle birlikte olmadım, deneyene kadar bilemeyeceğim."

"Yarın geceye kadar beklemen gerekecek," dedi kararlı bir şekilde, kendini kurtarmak için adamın altında kıvranarak.

Nedense donup kaldı ve kadının kalçalarının onunkilerin altındaki hareketiyle nefesini tuttu.

Lottie kaşlarını çatı. "Ne oldu? Seni incittim mi?"

Başını sallayan Gentry ondan uzaklaştı. O da Doğrulduğunda bir elini parıldayan kahverengi saçlarında gezdirdi. "Hayır," diye mırıldandı, sesi biraz gergin çıkıyordu. "Yine de eğer biraz rahatlamazsam kalıcı olarak güçsüz düşebilirim. yakında."

"Neyin rahatlaması?" diye sordu kadın, adam yataktan kalkıp pantolonunun önünü karıştırırken.

"Öğreneceksin." Omzunun üzerinden baktı, mavi gözleri hem bir tehdit hem de lezzetli bir vaat içeriyordu. "Kendine çeki düzen ver ve akşam yemeğini aşağıda yiyelim. Eğer bir iştahımı tatmin edemezsem, diğeriyle de ilgilenebilirim."

Sekizinci Bölüm

Lord Radnor'la evlenmek yıllardır Lottie'nin kâbuslarında önemli bir yer tuttuğundan, böyle bir törene kaçınılmaz olarak kuşku ve dehşetle bakmaya başlamıştı. Bu nedenle, nikâh memurunun bürosundaki törenin hızlı ve verimli geçmesi onu memnun etmişti, İmza atmak, zorunlu yeminleri etmek ve bir ücret ödemekten ibaretti. Öpücükler, uzun bakışlar, iş ortamını renklendirecek hiçbir duygu belirtisi yoktu ve bunun için minnettardı. Bununla birlikte, nikâh memurunun ofisinden ayrılırken kendini daha önce hiç hissetmediği kadar evli hissetti. Giriyorum.

Kendisini sevmeyen ve muhtemelen böyle bir duyguya sahip olmayan bir adamın karısı olmuştu. Ve onunla evlenerek, bir daha hiç evlenmeme ihtimalini de ortadan kaldırmıştı. Kendisi için aşkı bulmak.

Yine de bu birlikteliğin tesellileri olacaktı, en büyüğü de Lord Radnor'dan kaçmasıydı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Nick Gentry büyüleyici bir arkadaştı. Herkesin yaptığı gibi hatalarını gizleme zahmetine girmiyor, bunun yerine sanki ahlaksız ve çıkarıcı olmakta bir erdem varmış gibi onlarla övünüyordu. Onun için bir yabancıydı, sadece fısıltılarla duyduğu bir dünyadan geliyordu... çöpçüler, hırsızlar, mülksüzleştirilmiş insanlarla dolu bir dünya

Şiddete ve fuhuşa başvuranlar. Beyefendilerin ve hanımefendilerin yeraltı dünyası yokmuş gibi davranmaları gerekiyordu. Ama Nick Gentry, Lottie'nin sorularını şöyle yanıtladı

çarpıcı bir açık sözlülükle, Londra'nın çayırlarında tam olarak neler olduğunu ve Bow Street koşucularının suçluları adalete teslim etmeye çalışırken karşılaştıkları zorlukları anlatıyor.

Arabaları Sör Ross'un evine doğru yol alırken ona, "Bazı sokaklar o kadar dar ki," dedi, "bir adamın binaların arasına sıkışmak için yan dönmesi gerekiyor. Birçok Bir kaçağı kaybetmemin tek nedeni, ondan daha zayıf olmasıydı. I. Ve sonra birbirine bağlı bina yığınları var -çatı, avlu ve kiler- böylece bir hırsız bunların arasından bir tavşan gibi geçebilir. Genellikle fazla deneyimi olmayan yeni polis memurlarına eşlik ederim, çünkü bir dakikadan kısa sürede kaybolabilirler. Ve bir koşucu bir kez kaybolduğunda, bir tuzağa doğru tökezleyebilir."

"Ne tür bir tuzak?"

"Bir grup hırsız ya da serseri, takip eden bir subayın kafasını kırmak ya da onu bıçaklamak için bekliyor olacak. Ya da bir lağım çukurunu birkaç çürük tahtayla kapatırlar, böylece memur oraya ayak bastığında bir lağım fıçısında boğulur. Bu tür şeyler."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne kadar korkunç!"

"Ne beklemen gerektiğini öğrendiğin zaman tehlikeli değildir," diye onu temin etti. "Londra'daki bütün çayırların her köşesinde bulundum ve her türlü kaçış yolunu ve tuzağı biliyorum."

"Neredeyse işinizden zevk alıyor gibi görünüyorsunuz... ama mümkün değil."

"Bundan hoşlanmıyorum." "Yine de buna ihtiyacım var" diye eklemeyen önce duraksadı.

Lottie şaşkınlıkla başını salladı. "Fiziksel efordan mı bahsediyorsun?"

"Bu da işin bir parçası. Duvarların üzerinden atlamak, çatılara tırmanmak, bir kaçağı yakalayıp yere yatırma hissi..."

"Peki ya kavga?" Lottie sordu. "O kısmı hoşuna gidiyor mu?" Lottie onun inkâr etmesini beklese de, adam başını salladı
Kısaca.

"Bağımlılık yapıyor," dedi. "Zorluk ve heyecan... hatta tehlike bile."

Lottie parmaklarını kucağında birbirine geçirdi ve bir gün huzurlu bir şekilde yaşayabilmesi için birinin onu yeterince evcilleştirmesi gerektiğini düşündü.
kısa ömürlü olması, kendisini oldukça hızlı bir şekilde tamamlayacaktır.

Araba, çınar ağaçlarının sıralandığı bir yol boyunca ilerledi; bu ağaçların girift loblu yaprakları, altlarındaki beyaz kardelenler ve dikenli yeşil saplı kornişler için yoğun bir örtü sağlıyordu. Büyük bir evin önünde durdular, Görkemli sadeliği içinde güzel olan giriş, ferforje parmaklıklar ve kemerli lamba standartlarıyla korunuyordu. Dikkatli uşaklar Daniel ve George, Lottie'nin arabadan inmesine yardımcı oldular ve ev halkını gelişlerinden haberdar etmeye gittiler. Ferforje demirlerin üzerinde C harfinin işlenmiş olduğunu fark eden Lottie duraklayarak parmaklarıyla harfin izini sürdü.

Gentry alaycı bir şekilde gülümsedi. "Cannon'lar soylu değiller ama onlara bakınca bunu anlayamazsınız."

"Sör Ross çok geleneksel bir beyefendi mi?"

"Bazı açılardan evet. Ama politik olarak konuşursak, o bir ilerici. Kadın ve çocuk hakları için savaşıyor, ve sayabileceğiniz her reformist davayı destekliyor." Gentry kısa bir iç çekişle onu ön merdivenlere doğru yönlendirdi. "Ondan hoşlanacaksın. Bütün kadınlar sever."

Taş merdivenden çıktıklarında Gentry kolunu Lottie'nin arkasına geçirerek onu şaşırttı. "Elimi tut. Bu basamak düz değil." Onu düzensiz yüzeyde dikkatle yönlendirdi ve ancak dengesinin mükemmel olduğundan emin olduğunda serbest bıraktı.

Yumurta kabuğu tonlarında boyanmış, yüksek tavanını çevreleyen pırlıl pırlıl altın ormolu salıncakları olan geniş bir giriş salonuna girdiler. Yarım düzine kapı salonu altı ana odaya bağlarken, at nalı şeklindeki bir merdiven de yukarıdaki özel dairelere çıkıyordu. Lottie Güzel bir kadın onlara yaklaşmadan önce evin iç mekânının zarif tasarımını takdir edecek zamanları olmamıştı.

Kadının sarı saçları kendisinininkinden çok daha koyu, yıllanmış bal rengindeydi. Bu Leydi Cannon olmalıydı. Yüzü Gentry'nin son derece yakışıklı yüz hatlarının narin bir kopyasıydı. Burnu daha az kalındı, çenesi belirgin ama ağabeyininki kadar kararlı değildi, teni açıktı bronzlaşmıştı. Ancak gözler aynıydı. Kendine özgü bir mavi; zengin, koyu ve derinliksiz. Leydi Cannon o kadar genç bir görünüme sahipti ki, kardeşinden dört yaş büyük olduğu asla tahmin edilemezdi.

"Nick," diye haykırdı coşkulu bir kahkahayla, öne doğru geldi ve öpücüğünü almak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Nick Onu kısa bir süre kucakladı, çenesini başının tepesine dayadı, sonra geri çekilerek ona değerlendirci bir şekilde baktı. O anda Lottie, onun ne kadar derin duygular içinde olduğunu gördü.

İkili arasında yıllar süren mesafe, kayıp ve aldatmacaya rağmen bir şekilde hayatta kalan bir bağ vardı.

Gentry bir süre sonra, "Bir tane daha bekliyorsun," deyince ablası güldü.

"Nereden biliyordunuz? Sör Grant size söylemiş olmalı."

"Hayır ama beliniz daha kalın, yoksa korsenizin ipleri gevşemiş."

Kendini geri çeken Leydi Cannon güldü ve adamın göğsüne vurdu. "Seni düşüncesiz sefil. Evet, belim kalınlaştı ve Ocak ayına kadar da kalınlaşmaya devam edecek, o zaman da dizine yatıracağın yeni bir yeğenin olacak."

"Tanrı yardımcım olsun," dedi hissederek.

Leydi Cannon Lottie'ye doğru döndü, yüzü yumuşamıştı. "Hoş geldin Charlotte. Nick dün bana senden söz etti, seninle tanışmak için sabırsızlanıyordum." Çay ve gül kokuyordu, çekici olduğu kadar rahatlatıcı bir kokuydu. İnce kolunu Lottie'nin omuzlarına dolayarak Gentry'ye doğru döndü. "Bana ne güzel bir kız kardeş getirmişsin," dedi. "Ona iyi davranmayı unutma Nick, yoksa onu burada benimle yaşamaya davet ederim. Senin gibilerle arkadaşlık edemeyecek kadar iyi yetiştirilmiş görünüyor."

Lottie gülümseyerek, "Şimdiye kadar Bay Gentry'nin bana davranışından hiç şikâyetçi olmadım," diye cevap verdi. "Tabii ki sadece bir saattir evliyiz."

Leydi Cannon kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Bu zavallı kızla, onca yer varken, kayıt memurunun ofisinde evlenmek! Keşke bekleseydin ve burada bir şeyler ayarlamama izin verseydin. Ona bir yüzük bile vermedin! Gerçekten, Nick-"

"Beklemek istemedim," diye kaba bir şekilde araya girdi.

Leydi Cannon cevap veremedi, küçük bir çocuk önlüklü bir dadı tarafından takip edilerek giriş salonuna girdi. Siyah saçlı küçük kız, mavi gözleri ve gamzeli yanaklarıyla iki yaşından büyük olamazdı. "Nick amca!" diye çığlık atarak ona doğru koşmaya başladı, bukleleri vahşi, karışık bir kütle halinde uçuyor.

Gentry onu yakaladı ve sevinç çığlıklarına sırtarak havaya kaldırdı. Ona sıkıca sarılırken, çocuğa karşı duyduğu güçlü sevgi, daha önce onu "katlanılabilir bir velet" olarak tanımlamasını yalanlayacak kadar açıktı.

Tombul kollarını onun boynuna dolayan küçük kız şakacı bir şekilde hırladı, onu öptü ve saçlarını çekti.

Gentry gülerek, "Tanrım, ne vahşi," dedi. Onu baş aşağı çevirerek çocuğun heyecan içinde ciyaklamasına neden oldu.

"Nick," diye azarladı kız kardeşi, ama o da gülüyordu. "Yapma, kafasının üstüne düşüreceksin onu."

"Yapmayacağım," dedi tembelce, çocuğu düzeltti ve göğsüne yasladı.

"Şeker," diye sordu küçük kız, bir gelincik kadar meşgul bir şekilde ceketinin içine daldı. Aradığı şeyi bulan küçük kız, kâğıttan küçük bir paket çıkardı ve amcası paketi açarken heyecanla bağırdı.

"Bu sefer ona ne veriyorsun?" Leydi Cannon teslimiyetle sordu.

"Cinder toffee," dedi neşeyle, yeğeni yanağına büyük bir şekerli tomar atarken. Gözleri

Lottie'ye bakarken parıldamaya devam etti. "Sen de ister misin?"

Kalbi tuhaf bir şekilde çarparken başını salladı. fazladan bir yumruk. Az önce, ona o şekilde baktığında, yüzü nazik, gülümsemesi hızlı ve kolay, o kadar Lottie'nin ensesinden ayak parmaklarına kadar uzanan bir zevk dalgası hissetmesine neden olacak kadar yakışıklıydı.

Gentry, "Amelia," diye mırıldanarak onu Lottie'nin yanına götürdü. "Charlotte teyzene merhaba de. Onunla tam da bu gün evlendim. sabah."

Birden utanan küçük kız başını Gentry'nin omzuna koydu ve Lottie'ye gülümsedi. Lottie de ona gülümsedi, ne diyeceğini bilemiyordu. Uzun yıllar evden uzakta yaşadığı için çocuklarla ilgili çok az deneyimi vardı.

Leydi Cannon yapış yapış yüzlü kızını almaya geldi ve düğümlenmiş buklelerini düzeltti. "Sevgilim," diye mırıldandı. "Dadının saçlarını taramasına izin vermeyecek misin?"

Yuvarlak, küçük çenesi inatla çıkıntı yaptı. "Hayır," dedi ağız dolusu cürüflü şekerlemenin etrafında, reddini salyalı bir sırıtışla noktaladı.

"Eğer düğümleri fırçalamasına izin vermezsen, onlar o kadar imkansız hale gelecek ki, onları kesmek zorunda kalacağız."

Gentry ikna edici bir ses tonuyla ekledi, "Bırak dadı saçlarını tarasın, tatlım. Bir dahaki ziyaretimde sana güzel bir mavi kurdele getireceğim."

"Ve bir oyuncak bebek?" Amelia

umutla sordu. "Senin kadar büyük bir

bebek," diye söz verdi.

Küçük kız annesinin kollarından kıvranarak indi ve kendisini bekleyen dadının yanına gitti.

"Çok güzel bir çocuk," dedi Lottie.

Leydi Cannon hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı, gözleri annelik gururuyla doluydu. "Ve şımarıklığın ötesinde sebep." Lottie'ye dönerek onun elini tuttu. "Bana Sophia demelisin," dedi içtenlikle. "Resmi hitap şekilleriyle uğraşmayalım."

"Evet, benim... evet, Sophia."

"Kocam birazdan salonda bize katılacak." Gentry'nin asık suratlı sesi arkadan geldi: "Oh, harika," dedi. Onlar.

Sophia onu duymamış gibi devam etti. "-ve biraz yiyecek içecek göndereceğim. Yeni edindiğim bir enfes çikolata servisi - çikolata sever misin, Charlotte?"

Lottie yeni tanıştığı baldızına, bir tarafı cam panellerle kaplı, yemyeşil ekilmiş bir iç mekan manzarası sunan görkemli bir salona kadar eşlik etti. Konservatuar. "Daha önce hiç içmemiştim," diye cevap verdi. Konservatuar Maidstone'larda hiçbir zaman içecek servisi yapılmamıştı ve yapılsa bile Lord Radnor bunu içmesine asla izin vermezdi. Stony Cross Park'taki hizmetkârların da böyle bir lükse sahip oldukları pek söylenemezdi. Bırakın çikolata gibi değerli bir şeyi, tereyağı ve yumurta bile hizmetkârlara nadiren tahsis edilirdi.

"Hiç mi? O zaman bugün biraz deneyeceksin." Sophia'nın gülümsemesinde muzip bir hava vardı ve ekledi: "Ben bu konuda büyük bir otoriteyim."

Salon bordo, altın ve yeşilin sıcak tonlarıyla dekore edilmiş, ağır maun mobilyalar brokar ve kadife döşemelerle kaplanmıştı. Deri tablalı küçük masalar odanın her tarafına dağılmıştı ve üzerlerinde cazip yükler taşıyorlardı. folyo kitaplar, romanlar ve gazeteler vardı. Sophia'nın yönlendirmesiyle Lottie, hayvan ve çiçek desenleriyle işlenmiş bir dizi yastığın karşısındaki aşırı doldurulmuş kanepeye oturdu. Nick oturdu Sophia yanındaki sandalyeye oturduktan sonra.

Bir hizmetçi Sophia'ya yaklaştı, fısıltıyla birkaç talimat aldı ve gizlice odadan çıktı.

"Kocam birazdan burada olacak," dedi Sophia sakın bir sesle. "Şimdi Charlotte, bana Nick'le nasıl tanıştığınızı anlat. Notu oldukça kısaydı ve ben de Nick'le nasıl detaylar." Lottie ağzını karaya vurmuş bir balık gibi açıp kapadı, bir cevap veremedi. Sophia'ya yalan söylemek istemiyordu ama gerçek -evliliklerinin soğuk, pratik bir anlaşma olduğu- itiraf edilemeyecek kadar utanç vericiydi. Gentry onun yerine cevap verdi, büyük eli onunkini örtüyordu.

"Hampshire'da bir soruşturma sırasında tanıştık," dedi kız kardeşine, konuşurken Lottie'nin parmaklarıyla oynuyordu. "Lottie, Lord Radnor'la nişanlıydı ve ondan kaçmak için saklanmaya başladı. Onu bulmam için beni tuttu ve bulduğumda..." O Omuz silkti ve Sophia'nın kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdi.

"Ama Lord Radnor, Lord Radnor'dan en az otuz yaş büyük. Charlotte," dedi Sophia burnunu kırıştırarak. Lottie'ye içten bir sempatiyle baktı. "Onunla bir ya da iki kez karşılaştım ve oldukça tuhaf biri olduğunu gördüm. Ona uymamana şaşmamalı." Gentry'ye baktı. "Peki sen Charlotte'u bulduğunuzda ona hemen tutuldunuz mu?"

"Kim olmaz ki?" Gentry yumuşak bir gülümsemeyle geçiştirdi. Lottie'nin avucunda yavaşça bir daire çizdi, avucunun içini okşadı.

başparmağını bileğinin narin damarları üzerinde gezdirdi. Bu incelikli keşif onu sıcak ve nefessiz hissettirdi, tüm varlığı üst avucunun hassas eti boyunca tüylenen parmak ucuna odaklandı. Çoğu

Gentry'nin ne yaptığını bile bilmediğinin farkına varması en endişe verici olanıydı. Çikolata servisi salona getirilip masaya konurken, tembel tembel eliyle oynadı ve Sophia ile konuştu.

"Büyüleyici değil mi?" Sophia çiçekli porselen servisi göstererek sordu. Uzun, dar kabı aldı ve küçük fincanlardan birine koyu renkli, hoş kokulu bir sıvı dökerek alttaki üçte birlik kısmı doldurdu. "Çoğu insan kakao tozu kullanır ama en iyi sonuç kremanın çikolata likörüyle karıştırılmasıyla elde edilir." Buharlaşılan sıvının içine bir kaşık dolusu şekeri ustalıkla karıştırdı. "Şarap ya da alkollü içkiler gibi likör değil, dikkatinizi çekerim. Çikolata likörü Fasulyeler kavrulduktan ve kabukları soyulduktan sonra etlerinden preslenir."

"Çok güzel kokuyor," diye yorumladı Lottie, Gentry'nin parmak ucu başparmağının dibindeki dolgun yumuşaklığı incelerken nefesi kesildi.

Sophia dikkatini diğer fincanları hazırlamaya verdi. "Evet, tadı da muhteşem. Çikolatayı daha çok tercih ederim sabah kahvesi."

"O zaman bu bir uyarıcı mı?" Lottie sonunda elini Gentry'den çekmeyi başarak sordu. Oyuncağından mahrum kalan Gentry ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Evet, bir çeşit," diye yanıtladı Sophia, şekerli çikolata likörünün içine bol miktarda krema dökerek. Fincanları küçük gümüş bir kaşıkla karıştırdı. "Her ne kadar öyle olmasa da kahve kadar canlandırıcı olsa da, çikolata kendi içinde canlandırıcıdır

yol." Lottie'ye göz kırptı. "Hatta bazıları çikolatanın aşk içgüdülerini harekete geçirdiğini iddia ediyor."

"Ne kadar ilginç," dedi Lottie, Gentry'nin fincanını kabul ederken onu görmezden gelmek için elinden geleni yaparak. Zengin dumanı takdirle içine çekerek parlak, koyu renkli sıvıdan küçük bir yudum aldı. Güçlü tatlılık dili boyunca kayarak boğazının arkasını gıdıkladı.

Sophia, Lottie'nin yüz ifadesi karşısında keyifle güldü. "Görüyorum ki hoşuna gidiyor. Güzel, şimdi seni sık sık ziyaret etmek için bir neden buldum."

Lottie içmeye devam ederken başını salladı. Bardağın dibine ulaştığında başı dönüyordu, Sıcak ve şeker karışımı yüzünden sinirleri karıncalanıyordu.

Gentry bir iki yudum aldıktan sonra fincanını kenara koydu. "Benim damak tadıma göre fazla zengin Sophia, yine de hazırlamadaki becerini takdir ediyorum. Ayrıca, aşk içgüdülerimin cesaretlendirme." Bu ifade Lottie'nin çikolatanın son birkaç damlasını da yutmasına neden olunca gülümsedi.

"Biraz daha ister misin Charlotte?" Sophia teklif etti.

"Oh, evet, lütfen."

Ancak Sophia büyülu sıvıdan daha fazla dökmeden önce uzun boylu, siyah saçlı bir adam odaya girdi. Olağanüstü bir sesle konuşuyordu, derin ve hafifçe aşınmış, aksanı son derece kültürlüydü. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.

uzun zamandır size katılamıyordum. Emlakçımın bazı işleri sonuçlandırmam gerekiyordu."

Lottie her nasılsa Sör Ross'un Yerleşik, sağlam ve görkemli bir şekilde orta yaşlı. O, sonra

kırkly yaşlarının başındaydı. Ancak Sör Ross, yarı yaşındaki çoğu erkekten daha zinde ve erkeksi görünüyordu. Kendisi Yakışıklı ve mesafeli biriydi, doğal otoritesi o kadar güçlüydü ki Lottie içgüdüsel olarak geriye, minderlere doğru çekildi. Uzun boylu ve zayıftı, kendine güven ve canlılığın birleşimine sahipti, bu da toy gençliği tamamen zarafetsiz gösteriyordu. Doğuştan gelen zarafeti, köylü kıyafetleri giymiş olsaydı bile kendini belli ederdi. Bu haliyle, özenle dikilmiş siyah bir ceket ve ona uygun bir pantolon giymiş, kömür rengi ipek kravatını yakasına ustalıkla ilıstirmışti. Bakışları sahneyi taradı, Lottie'ye kısa bir süre dokundu, Gentry'de biraz daha kaldı, sonra karısına yerleştı. Ne tuhaf gözleri vardı... öyle delici ve parlak bir gri ki, ona şimşegi düşündürüyordu Bir şişeye hapsolmuş.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sophia bu olağanüstü yaratıkla sıradan bir adammış gibi konuştu, ses tonu kesinlikle çapkındı. "Artık burada olduğuna göre, sanırım bu konuyu tartışmamız gerekecek. Siyaset ya da yargı reformu gibi sıkıcı bir şey."

Sör Ross onun yanağını öpmek için eğilirken güldü. Öpücüğünü yumuşak, neredeyse fark edilmeyen bir burun kıvrıma ile tamamlamasaydı bu sıradan bir kocalık jesti olacaktı. Sophia'nın gözleri kısa süreliğine kapandı, sanki adamın ağzını teninde hissetmek kışkırtıcı anıları hatırlatıyordu.

"Eğlenceli olmaya çalışacağım," diye mırıldandı. okşayıcı bir gülümseme. Doğrulurken, ışıık saçlarının abanoz siyahlığıyla oynadı ve şakaklarındaki gümüş çizgileri seçti.

Gentry, kayınbiraderinin elini sıkmak için ayağa kalktığında taş suratlıydı. "Sör Grant bana, bu sabah Bana," dedi söze girmeden. "Ne planlıyorsun, Cannon?"

"Bunu daha sonra konuşuruz. Önce cesur genç gelininizle tanışmak istiyorum."

Lottie, Sir Ross'un imasına güldü; Nick Gentry gibi kötü şöhretli bir adamla evlenmek için her kadının cesur olması gerekirdi. Eski yargıç masanın etrafında ona doğru gelirken Lottie reverans yaptı. Kadının ellerini büyük ve sıcak ellerinin arasına alan Sir Ross, ilgi çekici bir nezaketle konuştu. "Ailemize hoş geldiniz, Bayan Gentry. Emin olun ki, eğer bir gün Her türlü yardım için, sadece istemeniz yeterli. Ben sizin emrinizdeyim."

Bakışları karşılaştığında Lottie içgüdüsel olarak onun söylediklerinde ciddi olduğunu anladı. "Teşekkür ederim, Sör Ross. Akrabalığımızı bir sır olarak saklamak zorunda kaldığım için üzgünüm. sizi ve Leydi Cannon'ı akrabam olarak görmekten gurur duyuyorum."

"Belki bu konuda bir şeyler yapabiliriz," diye yanıtladı esrarengiz bir şekilde.

Lottie aniden Gentry'nin ellerinin beline dolandığını hissetti ve Gentry onu Sör Ross'tan uzaklaştırdı. Gentry kayınbiraderine, "Bundan şüpheliyim," dedi. "Çünkü böyle bir bilginin kamuoyuna açıklanmasına izin vermem mümkün değil."

Sophia hemen araya girdi. "Geleneksel düğün kahvaltısı için çok geç olduğundan, düğün yemeğinin tadını çıkarmamızı öneriyorum. Aşçı kuzu pirzola hazırlıyor, erken mevsim kuşkonmaz ve birkaç çeşit salata. Tatlı olarak da ananaslı krema."

"Ne harika," dedi Lottie, ortamı sakın tutma çabasında ona katılarak. Bir kez daha kanepeye oturdu ve eteklerini dikkatle düzeltti. "Hiç kuşkonmaz yememiştim ve hep denemek istemişimdir."

"Hiç kuşkonmaz yemedin mi?" Sophia inanamayarak sordu.

Lottie bu tür lezzetlere olan yabancılığını açıklamak için bir yol ararken, Gentry yanına oturdu ve onu tekrar elini uzattı. "Korkarım karım okulda oldukça zayıf bir diyetle beslendi," dedi kız kardeşine. "Birkaç yıl Maidstone'a devam etti."

Sir Ross, Sophia'nın yanındaki sandalyeye oturdu ve dikkatle Lottie'ye baktı. "Çok başarılı genç hanımlar yetiştirmesiyle ünlü, tanınmış bir kurum." Ses tonu nazikçe cesaretlendirici oldu. "Söyleyin bana, orada geçirdiğiniz yıllar hoşunuza gitti mi Bayan Gentry?"

"Lütfen bana Lottie deyin," diye utangaç bir gülümsemeyle davet etti. As Okuldaki deneyimlerini anlatmaya başladığında Sir Ross dikkatle dinledi, ancak Lottie nedenini bilmiyordu konu bu kadar ilgi çekici olabilirdi.

Çok geçmeden öğle yemeği kış bahçesinde, pırıl pırıl kristal ve çiçekli porselenlerle dolu bir masada servis edilirken, iki uşak da onlara eşlik etti. Lottie iç mekândaki ağaçlardan ve havayı kokulandıran narin çay güllerinden çok hoşlanmıştı. Gentry'nin ruh hali bile bu neşeli ortamda hafiflemiş gibiydi. Koltuğuna yaslanıp onları Bow Street'teki ofisiyle ilgili hikâyelerle eğlendirdi. güçlü odada tutulan mahkumların kirli iç çamaşırları ve gömlekleri. Görünüşe göre mahkumlar sık sık kıyafetlerine gizli mesajlar yazıyor, daha sonra bu mesajlar yakınlarına veriliyor, onlar da hakimi gördüklerinde giymeleri için yeni kıyafetler getiriyorlardı. Mahkumların durumu giysiler çoğu zaman o kadar kötü oluyordu ki, koşucular kime verileceğine karar vermek için kura çekmeye başvuruyorlardı. iğrenç bir görev. Gentry anlatmayı bitirdiğinde

Her zaman kısa çöpü çekmiş gibi görünen belirli bir koşucunun öfkesi, Sir Ross bile zengin bir şekilde gülüyordu.

Sonunda Sir Ross ve Gentry, yaklaşık on yıl önce kurulan "Yeni Polis" ile ilgili sorunlar hakkında konuşmaya başladılar.

daha önce. O zamandan beri Bow Street, Sir Grant'ın polis memurları ve koşuculardan oluşan gücü "ham istakozlardan" çok daha iyi eğitilmiş ve daha etkili olduğu için Yeni Polis'ten ayrı kalmıştı.

"Yeni Polis'e neden çiğ istakoz deniyor?" Lottie sormadan edemedi.

Sir Ross hafif bir gülümsemeyle cevap verdi. "Çünkü çiğ istakozlar mavidir -yeni üniformaların rengi- ve istakozlar da çimdik atar."

Bu yorum Gentry'yi güldürdü.

Polis tartışması devam ederken Sophia Lottie'ye yaklaştı. "Siz evlendikten sonra kardeşimin Bow Street'te devam etmek isteyeceğini düşünüyor musunuz?"

"Bana başka seçeneği olmadığı izlenimini verdi," diye yanıtladı Lottie dikkatle. "Sör Ross'la yapılan pazarlık..."

"Evet ama bu anlaşmanın sonsuza dek sürmesi planlanmamıştı. Şimdi Nick evlendiğine göre, belki de Sör Ross onu anlaşmadan azat eder."

"Evliliğimizin Bay Gentry'nin Bow Street'teki pozisyonu üzerinde neden bir etkisi olsun ki?"

Sophia masanın karşısındaki adamlara dikkatle baktı.

"Bunun cevabı çok özel ve karmaşık.

Şimdi tartışalım. Seni yakında arayabilir miyim, Lottie? Biraz konuşabiliriz.

Güzel, uzun bir sohbet ve belki de bir alışveriş gezisine çıkarız."

Lottie gülümsedi. Gentry'nin kız kardeşinin bu kadar cana yakın biri olacağını hiç tahmin etmemişti. Görünüşe göre Sophia, Gentry'nin gizemli geçmişine ışık tutmaya oldukça istekliydi ve bu da Lottie'nin onu daha iyi anlamasına yardımcı olacaktı. "Evet, bunu çok isterim."

"Çok güzel. Çok eğleneceğimizi umuyorum."

Kız kardeşinin son sözünü duyan Gentry kara kaşlarını kaldırdı. "Ne ayarlıyorsun Sophia?"

"Oxford Caddesi'nde basit bir gezinti," diye yanıtladı neşeyle.

Gentry homurdandı. "Oxford'da en az yüz elli dükkan var. Gezinmekten daha fazlasını yapacağınızı sanıyorum."

Sophia güldü. "Charlotte için kumaşçıda, Wedgwood'da ve tabii ki kuyumcуда, kitapçıda ve-"

"Ah, leydim... şey, Sophia," diye rahatsızca araya girdi Lottie, Cannon'ların zenginliğine kıyasla kendi mali durumlarının oldukça yetersiz olduğunu neden fark etmemiş gibi görüldüğünü merak ederek. "Eminim benim adıma hesap açmanıza gerek kalmayacaktır."

Gentry hafif bir gülümsemeye Sophia'yla konuştu. "Lottie istediği yerde kredi alabilir. Ama önce onu terzinize götürün. Bildiğim kadarıyla, hiç düşün kıyafeti yok. Çeyiz."

"Yeni bir elbiseye ihtiyacım yok," diye itiraz etti Lottie. "Belki güzel bir elbise, ama hepsi o kadar." Gentry'nin kendisi için kıyafetlere büyük harcamalar yapmasını en son isteyeceği şeydi. Anne ve babasının savurgan harcama alışkanlıkları ve bunun sonucunda yoksulluğa düşmeleriyle ilgili anıları hâlâ zihninde çok netti. Büyük miktarlarda para harcamaktan içgüdüsel olarak korkuyordu ve rahat bir servetin bile kısa sürede nasıl çarçur edilebileceğini herkesten iyi biliyordu. "Lütfen, yapmamanız için ısrar etmeliyim-"

Gentry onun omzuna dokunarak, "Sorun yok," diye araya girdi. Bakışları şu anda bu konuyu tartışmanın zamanı olmadığı mesajını veriyordu.

Kızaran Lottie sessizliğe gömüldü. Adamın eli omzunda oyalandı, sonra dirseğine doğru kayarak hafifçe sıktı.

Neyse ki masadaki sessizlik, bir uşağın ortaya çıkıp tabakları toplaması ve bir diğerinin de tatlı tabakları ve küçük tatlı şarap kadehleri koymasıyla bozuldu. Tatlı tabakları narin bir şekilde düzenlenmişti. bisküviler ve ananaslı krema, kurnaz küçük sırlı kaplarda servis edilir.

Sir Ross, yakın zamanda önerilen bazı değişikliklerle ilgili yeni bir konuşma konusunu gündeme getirdi. Yoksullar Yasası'nı hem o hem de Gentry destekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Sophia konuyla ilgili kendi görüşlerini sundu ve erkekler dikkatle dinledi. Lottie şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, çünkü yıllardır ona uygun bir kadının fikirlerini asla karışık ortamlarda ifade etmemesi gerektiği öğretilmişti. şirket. Kesinlikle siyaset hakkında hiçbir şey söylememeliydi, sadece erkeklerin tartışabileceği kışkırtıcı bir konuydu bu. Yine de Sör Ross gibi seçkin bir adam, karısının konuşmasında yanlış bir şey bulmamış gibi görünüyordu.

zihin. Gentry de kız kardeşinin açık sözlülüğünden hoşnut görünmüyordu.

Belki Gentry de ona aynı özgürlüğü tanırdı. Aklındaki bu hoş düşünceyle Lottie Ananas kreması, keskin bir tada sahip zengin, ipeksi bir muhallebi. Tencerenin dibine ulaştığında, özlemle bir tane daha almanın ne kadar güzel olacağını düşündü. Ancak, görgü kuralları ve obur görünme korkusu, ikinci bir tane istemeyi düşünülemez hale getirdi.

Lottie'nin boş tabağına hüzünlü bir bakış attığını fark etti, Gentry usulca güldü ve kendi dokunulmamış tatlısını onun tabağına kaydırıldı. "Tatlılara olan düşkünlüğün Küçük Amelia," diye mırıldandı kulağına. Adamın sıcak nefesi Amelia'nın ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Okulda tatlı yemezdik," dedi mahcup bir gülümsemeye.

Peçetesini aldı ve ağzının kenarını hafifçe sildi. "Senin mahrum kaldığın her şeyi telafi etmeye çalışırken çok zorlanacağımı görebiliyorum. I Sanırım artık her yemekte tatlı isteyeceksiniz."

Kaşığını kaldırırken duraklayan Lottie, kendisine çok yakın olan sıcak mavi gözlere baktı ve birdenbire ateşler içinde kaldığını hissetti. Adamın tek yapması gereken sesindeki o okşayıcı tonla konuşmaktı ve Lottie'nin böylesine çözülmesi çok saçmaydı.

Sör Ross her ikisini de yutan bir bakışla inceledi. "Gentry, seninle konuşmak istediğim bir konu var. Kuşkusuz geleceğinizle ilgili düşüncelerimi açıklamanın daha iyi yolları vardır ama itiraf etmeliyim ki aklıma gelmiyor. İçinde bulunduğunuz koşullar alışılmadık." Durakladı ve pişmanlıkla gülümsedi. "Bu yetersiz bir ifade elbette. "Bu bir eksiklik elbette.

Hayatınızın dönemeçleri ve dönüşleri hiç de tuhaf değil."

Gentry sakin bir zarafetle arkasına yaslandı, rahatlamış görünüyordu ama Lottie onun içindeki endişeyi hissetti. "Senden geleceğimi düşünmeni istemedim."

"Yine de var. Kariyerinizi takip ettiğim son üç yıl boyunca-"

"Takip edilmek mi?" Gentry kuru bir sesle araya girdi. "Daha çok manipüle etti, karıştı ve müdahale etti."

Sör Ross, yedek kulübesinde geçirdiği onca yıldan sonra anlambilime alışmış bir şekilde omuz silkti. "En iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Unutmayın ki sizinle olan ilişkilerimde Sophia'nın dikkate alınması gereken çıkarlar. Seni idam sehpasından uzak tutmamın tek sebebi o. Sende iyilik potansiyeli olduğuna inanıyordu. Ve o zamanlar bunu görememiş olsam da, şimdi onun haklı olduğunu kabul etmeye hazırım. Sen düşündüğüm kadar kötü biri değilmişsin."

Gentry soğukkanlılıkla gülümsedi, hafif bir övgüyle lanetlendiğinin farkındaydı. "Karşılığında şunu söylememe izin ver. tamamen ikiyüzlü soğuk bir balık olduğunu düşünmüştüm."

"Nick," diye azarladı Sophia ve ince elini Sir Ross'un iri elinin üzerine koydu. "Kocamın hayatında ikiyüzlü bir düşüncesi olmamıştır. Ve soğuk bir balık olmasına gelince, sizi kesinlikle temin ederim ki öyle değil. Dahası-"

"Sophia," diye araya girdi Sör Ross usulca, "beni savunmak zorunda değilsin, aşkım."

"Ama sen değilsin," diye ısrar etti.

Adamın eli avuç içine doğru dönerek Lottie'nin elini kavradı ve bir an için çift, tarif edilemeyecek kadar samimi görünen ortak bir zevkle birbirine geçmiş parmaklarına baktı. Lottie göğsünde tuhaf bir sızı hissetti. Bu şekilde sevmek nasıl bir şey olmalıydı? İkisi de birbirlerinden böylesine büyük bir zevk alıyor gibiydiler.

"Pekâlâ," dedi Gentry sabırsızlıkla. "Sadede gelelim Cannon. Bütün düğün günümü seninle geçirmek gibi bir arzum yok."

Bu, eski yargıcın sırtmasına neden oldu. "Pekâlâ, kısa ve öz konuşmaya çalışacağım. Bow Street ekibine katıldığınızdan beri Sör Grant beni başarılarınızdan haberdar etti; dedektiflik operasyonları, yaya devriyelerle yaptığınız çalışmalar, polis merkezinde üstlendiğiniz hayatının tehlikesi. Ancak Barthas'ın evindeki yangına kadar ne kadar değiştiğinizi fark etmemiştim."

Gentry ihtiyatla, "Ben değişmedim," dedi.

"Başkalarının hayatına da kendi hayatınız kadar değer vermeyi öğrendiniz," diye devam etti Sir Ross. "Sen benim meydan okumamı size üç yıl önce sunuldu ve kamu refahına büyük katkıda bulundunuz. Ve şimdi bir eş bile aldınız. İlginçtir ki, şartlar sizi uzun zaman önce unvanınızdan ve konumunuzdan mahrum bırakmasaydı evlenebileceğiniz türden bir genç kadın."

Gentry'nin gözleri kısıldı. "Unvan hiçbir zaman umurumda olmadı. Ve Tanrı biliyor ki artık buna ihtiyacım yok."

Yaşlı adam kaşığıyla oynarken uzun bir oyunun ortasındaki bir satranç oyuncusuna yakışır bir ifade takındı. "Unvanınız hakkında hiçbir zaman tam olarak anlayamadığınız bir şey var. Sen istesen de istemesen de o senin. Bir unvan sadece kişi onu görmezden gelmeyi seçtiği için yok olmaz."

"Eğer biri başka biri olmayı seçerse olur."

"Ama siz başka biri değilsiniz," diye yeniden söze girdi Sir Ross. "Gerçek Nick Gentry on dört yıl önce öldü. Siz Lord Sydney."

"Bunu kimse bilmiyor."

"Bu," dedi Sör Ross sakince, "değişmek üzere."

Gentry bu açıklamayı sindirirken kıpırdamadan durdu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Uzun uzun düşündükten sonra, sizin adınıza saygınlık kazandırma sürecini başlatmaya karar verdim. Kısa bir süre önce Kraliyet makamlarına ve Lord Şansölye'ye durumunuzla ilgili ayrıntıları anlattım. Onları sizin gerçekten de uzun süredir kayıp olan Lord Sydney olduğunuz konusunda temin etmekle kalmadım, aynı zamanda bu unvanı taşıyabilecek mali donanıma sahip olduğunuzu da teyit ettim. İçinde Yaklaşık iki hafta sonra Kraliyet Kâtibi sizi Lordlar Kamarası'na çağıran bir celpname yayınlayacak. O zaman sizi onurunuzla verilecek bir baloda Lord Sydney olarak kamuoyuna takdim edeceğim."

Gentry masadan fırladı, sandalyesi geriye düştü ve yere çarptı. "Cehenneme git, Cannon!"

Lottie düşmanlığın patlamasıyla irkildi. Gentry sanki hayatı tehdit ediliyormuş gibi tepki verdi. Ancak karşılaştığı tehlike alışık olduğu fiziksel tehlike değildi... elle tutulamayan, sinsî bir tehlikeydi... kaçamayacağı bir hapishaneydi. Lottie onun sabit ifadesinin ardında kıvrılan düşünceleri, zeki zihninin ani çıkmazı analiz etme ve ondan kaçmanın çeşitli yollarını düşünme şeklini hissetti.

Gentry, "Her şeyi inkâr edeceğim," dedi.

Sir Ross elleriyle bir tapınak yaptı ve ona dikkatle baktı. "Eğer bunu yaparsanız, ben de size Ben, Sör Grant, kız kardeşiniz ve hatta karınız, Lord Sydney olduğunuzu özel olarak itiraf ettiğinize dair tanıklık ediyoruz. Bunlar, kayıp defin kayıtları ve ölümünüzle ilgili tutarsız raporlar gibi ikinci dereceden tuhafliklarla birleştğinde, İngiliz hukukunda fecundatio ab extra - nadir ama imkansız olmayan bir olay."

Gentry, Bow Street'in eski yargıcını öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. "Lordlar Kamarası'na dilekçe vereceğim. unvandan feragat etmesine izin verildi. Tanrı biliyor ya, benden kurtuldukları için çok sevinecekler."

"Aptal olma. Gerçekten de unvanından feragat etmene izin vereceklerine inanıyor musun? Onlara göre böyle bir feragat, asalet kurumuna meydan okumak olur. Sınıflar arasındaki ayrımların -hayır, monarşinin kendisinin- tehdit altına gireceğinden korkarlar."

"Doğuştan gelen ayrıcalıklara inanmıyorsun," diye karşılık verdi Gentry. "Neden bana lanet bir unvan dayatıyorsun? Ben bunu istemiyorum."

"Bunun benim siyasi inançlarımla hiçbir ilgisi yok. Bu basit bir gerçek. Kendine ne isim verirsen ver, sen Sydney'sin. Ne yedi yüz yıllık kalıtsal ilkeleri tersine çevirebilecek, ne de Lord Sydney olarak yükümlülüklerinizden daha fazla kaçabileceksiniz."

"Neye karşı yükümlülükler?" Gentry alay etti. "On dört yıldır bekletilen bir mülke mi?"

"Devlet tarafından yönetilen köhne arazilerde yaşamlarını sürdürmeye çalışan kiracılara karşı bir sorumluluğunuz var. Yirmi yıldır koltuğunuzun boş olduğu Lordlar Kamarasına karşı. Kız kardeşinize karşı."

kendi kardeşiyle olan ilişkisini sır olarak saklamasına. Leydi Sydney olarak, Bayan Gentry olarak göreçeğinden çok daha fazla saygı ve sosyal avantaja sahip olacak olan eşinize. Ailenizin anısına. Ve kendinize. Hayatının yarısı boyunca sahte bir ismin arkasına saklandın. Kim olduğunu kabul etmenin zamanı geldi."

Gentry'nin elleri kenetlendi. "Buna karar vermek sana düşmez." "Eğer bu konuyu zorlamazsam, hayatının geri kalanını bundan kaçınmak."

"Bu benim hakkım!"

"Belki de. Ama ne olursa olsun, bir koşucu olarak kalmanın imkânsız olduğunu göreceksiniz. Sir Grant da benimle aynı fikirde ve bu nedenle artık Bow Street'te hizmetinize ihtiyaç duymayacak."

Gentry'nin yüzüne bir renk cümbüşü yayıldı. Koşucu olarak geçirdiği günlerin sona erdiğini anladığında boğazı şiddetle düğümlendi. "O zaman zamanımı özel siparişler olarak geçireceğim."

"Bu bir yenilik olurdu, değil mi?" Sör Ross alaycı bir tavırla sordu. "Suç çözen Vikont."

"Nick," diye araya girdi Sophia usulca, "babamla annemin ne isteyeceğini biliyorsun."

Acı, mutsuz ve hepsinden öte öfkeli görünüyordu. "Değişmek için çok uzun zamandır Nick Gentry'yim."

Sophia onun bunu neden imkânsız gördüğünü anlamış gibi büyük bir dikkatle cevap verdi. "Zor olacak. Bunu kimse inkâr edemez. Ama sana yardım edecek Lottie var."

Nick Lottie'ye bir bakış bile atmadı ama küçümser bir ses çıkardı.

"Lottie, canım," dedi Sophia, narin yüzünün altındaki güçlü iradeye ihanet eden nazik bir esneklikle. "Maidstone'a kaç yıl devam ettin?"

"Altı," dedi Lottie, kocasının sert profiline temkinli bir bakış atarak.

"Maidstone'un şöhreti doğruysa, bu altı yıl, davranış, zarafet, kibar eğlendirme sanatı, ev bütçesi ve yönetimi becerileri, ev ekonomisinin unsurları ve diğer konularda sıkı bir eğitimi içeren bir eğitimle doluydu.

tarz ve zevk, sabah telefonları ve yemek sonrası toplantıların ritüelleri... binlerce küçük nokta ilk kademeyi toplumun diğer katmanlarından ayıran görgü kuralları. Bir ev halkını kolayca düzenleyebileceğinizden şüpheleniyorum. ne kadar büyük olursa olsun. Hiç şüphesiz size dans etmeyi, ata binmeyi, bir müzik aleti çalmayı, Fransızca konuşmayı ve belki biraz da Almanca öğretmişlerdir... Yanılıyor musun?"

"Haklısın," dedi Lottie kısa bir süre, aniden ortaya çıkan bu durumdan nefret ederek Gentry'nin etrafını saran tuzağın bir parçası olduğunu hissediyordu. Sahip olduğu bir şeye dönüşmeye zorlanıyordu. olmak istemiyordu ve onun duygularını çok iyi anlıyordu.

Memnuniyetle başını sallayan Sophia, ters ters bakan ağabeyine döndü. "Lottie sizin için büyük bir değer. O kanıtlayacak yeni hayatınıza uyum sağlamanıza yardımcı olmak için paha biçilmezdir."

"Hiçbir lanet şeye uyum sağlamayacağım," diye homurdandı ve Lottie'ye emredici bir bakış fırlattı. "Gel, gidiyoruz. Şimdi."

Otomatik olarak ayağa kalktı ve Sör Ross da ayağa kalktı. Lottie sıkıntıyla kayınbiraderine baktı. Gözlerinde hiç zafer parıltısı yoktu. Onun niyetinin intikam ya da kötü niyetle bir ilgisi olduğuna inanmıyordu. Sör Ross'un -ve Sophia'nın- bu konuda oldukça Gentry'nin eski kimliğini geri alması gerekiyordu. O Bu konuyu onlarla konuşmayı çok istiyordu ama Gentry'nin kendini zor kontrol ettiği açıktı. Başka herhangi bir adam unvanını, topraklarını ve ailesine ait malları geri almaktan memnuniyet duyardı. Ancak, şu da açıktı ki Gentry bu bir kabustu.

Lottie eve dönüş yolculuğu boyunca sessizliğini korudu. Kocası son derece hareketsizdi, patlamaya hazır öfkesini dizginlemeye çalışıyor ve büyük olasılıkla hayatının bir anda nasıl değiştiğini anlamaya çalışıyordu. Stony Cross Park'tan ayrılırkenki ruh halinden pek de farklı olmadığını düşündü alaycı bir şekilde.

Betterton Sokağı'ndaki eve vardıkları anda Gentry arabadan atladı ve Lottie'yi araçtan inerken uşağın yardımını kabul etmek zorunda bıraktı. Kadın ön kapıya ulaştığında, Gentry ortalıkta görünmüyordu.

Hizmetçi giriş holündeeydi, şaşkın ifadesi Gentry'nin fırtınasını yeni gördüğünü ele veriyordu Evin içinde.

"Bayan Trench," dedi Lottie sakince, "Bay Gentry'nin nereye gittiğini gördünüz mü?"

"Sanırım kütüphanede, hanımefendi. Bu... Bayan Gentry."

Yüce Tanrım, böyle çağrılmak ne kadar tuhaftı. Ve çok geçmeden Leydi Sydney olarak çağırılma ihtimalinin çok güçlü olduğunu düşünmek daha da garipti. Kaşlarını çatı,

Lottie merdivenlerden kütüphaneye doğru giden koridora baktı. Bir yanı odasının güvenliğine ve inzivasına çekilmek istiyordu. Ancak diğer yanı da karşı konulmaz bir şekilde Gentry'yi bulmaya çekildi.

Bayan Trench şapkasını ve eldivenlerini aldıktan sonra Lottie kendini kütüphaneye doğru yürürken buldu. Kapıyı çaldı. girmeden önce kapıyı kapattı. Kütüphane koyu kiraz ağacıyla kaplanmıştı ve kahverengi zemin üzerine altın madalyonlarla dokunmuş halılarla döşenmişti. Çok camlı pencereler, en az on sekiz ayak yüksekliğindeki tavanın tepesine kadar uzanıyordu.

Gentry'nin geniş omuzlu hali pencerelerden birindeydi, kadının yaklaştığını duyunca sırtı gözle görülür bir şekilde gerildi. Elinde bir konyak sürahesi vardı, bardağın narin kasesi uzun parmaklarının arasında paramparça olacakmış gibi görünüyordu.

Lottie kiraz ağacından yapılmış yüksek kitap raflarından birinin yanında duraksadı ve kütüphanede garip bir şekilde cilt bulunmadığını fark etti.

"Kütüphaneniz neredeyse boş," diye yorum yaptı.

Gentry pencerede durdu, bakışları düşünceli ve boştu. Brendisinin kalanını sert bir hareketle geri fırlattı. "Birkaç kitap al o zaman. İstersen yerden tavana kadar doldur."

"Teşekkür ederim." Henüz ona gitmesini söylememiş olmasından cesaret alan Lottie yaklaşmaya cesaret etti. "Bay Gentry..."

"Bana öyle deme," dedi sinirlenerek. "Özür dilerim.

Nick." Ona doğru yaklaştı. "Keşke Sör Ross'un söylediği bir şeyi düzeltin.

beni Leydi Sydney yapma sorumluluğu. Size daha önce de söylediğim gibi, soylu ya da halktan biri olmanız umurumda değil."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra gergin bir iç çekti. Büfeye doğru ilerleyerek bir konyak daha doldurdu.

"Sör Ross'un planlarını gerçekleştirmesini engellemenin bir yolu var mı?" Lottie sordu. "Belki de bir hukuk danışmanına başvurabiliriz-"

"Artık çok geç. Sör Ross'u tanırım, olası her karşı hamleyi düşünmüştür. Ve onun etkisi Her yerde; yargıda, kolluk kuvvetlerinde, Parlamento'da, Kraliyet ofisinde... ne yaparsam yapayım o celpname gelecek." Kulağa oldukça kötü gelen yabancı bir kelime söyledi. "Kırmak istiyorum Cannon'ın vücudundaki her kemik, çekilmez kış." "Ne

yapabilirim?" diye sordu sessizce.

"Kız kardeşimi duydun, değil mi? Malikanenin hanımefendisini oynayacaksın ve Vikont gibi davranmama yardım edeceksin."

"Stony Cross Park'ta oldukça iyi idare ettiniz," dedi. işaret etti. "İkna edici bir asalet görüntüsü verdiniz."

"Bu sadece birkaç gün içindi," dedi acı bir şekilde. "Ama şimdi hayatımın geri kalanında bu rolü oynamak zorunda kalacağım gibi görünüyor."

Öfkeli bir inançsızlıkla başını salladı. "Tanrım! Bunu istemiyorum. Çok geçmeden birini öldüreceğim."

Lottie ona spekülatif bir şekilde bakarken başını öne eğdi. Bu ruh halindeyken ondan korkması gerektiğine şüphe yoktu. Gerçekten de cinayet işlemeye hazırmış gibi görünüyordu, gözleri kan tutkusuyla parlıyordu. Ama ilginç bir şekilde sempati ve hatta daha da ötesi bir duygu ile doluydu.

ortaklık. İkisi de bocalıyordu, ikisi de ne planladıkları ne de istedikleri bir hayatla karşı karşıyaydı.

"Stony Cross Park'ta kendinizi Lord Sydney olarak tanıttığınızda ne hissettiniz?" diye sordu.

"İlk başta bunu eğlenceli buldum. Kendim gibi davranmanın ironisi. Ama ilk günden sonra omuzlarımda bir yük haline geldi. Adımın anılması bile beni çok rahatsız ediyor."

Lottie onun doğuştan sahip olduğu isimden neden bu kadar rahatsız olduğunu merak ediyordu. Şimdiye kadar söylediklerinden başka bir nedeni olmalıydı.

"Nick, Sir Ross unvanı yönetmek için mali açıdan donanımlı olduğunu söylerken ne demek istedi?"

Ağzı buruştu. "Büyük bir mülkün ve bir akranın gerektirdiği türden bir yaşam tarzının masraflarını karşılayabileceğimi kastetti."

"Böyle bir şeyi nasıl bilebilir?" "Kesin

olarak bilmiyor."

"Elbette yanılıyor."

"Hayır," diye mırıldandı Nick, "haksız değil. Bow Street'e gelmeden önce birkaç yatırım yaptım ve orada burada bazı holdinglerim var. Toplamda, kenara koyduğum yaklaşık iki yüz dolarım var."

Lottie sessizce, biriktirdiği iki yüz poundun hiç de fena olmadığını, ama insanın isteyebileceği türden bir güvence sunmadığını düşündü. Tek umudu yatırımlarının değer kaybetmemesiydi. "Şey, bu

Oldukça tatmin edici görünüyor," dedi onun duygularını incitmek istemeyerek. "Tasarruf edersek oldukça iyi idare edeceğimizi düşünüyorum. Ama koşulların bir düğün çeyizine izin verdiğini sanmıyorum. Şu anda olmaz. Belki ileride-"

"Lottie," diye araya girdi, "tasarruf yapmamıza gerek yok." "İki yüz pound iyi bir meblağ ama bir ev geçindirmek için-"

"Lottie." Garip bir ifadeyle ona baktı. "Ben binlerden bahsediyordum. İki yüz bin pound."

"Ama... ama..." Lottie hayrete düşmüştü. Bu muazzam bir meblağdı, herhangi birinin standartlarına göre bir servet.

"Ve yatırımlardan ve özel komisyonlardan yılda yaklaşık beş bin dolar," diye ekledi ve onu daha da şaşırttı. Yüzü karardı. "Yine de özel komisyon günlerim sona ermiş gibi görünüyor."

"Lord Radnor kadar zengin olmalısınız," dedi şaşkınlıkla.

Sanki para konusu çok daha büyük bir sorunla kıyaslandığında tamamen önemsizmiş gibi eliyle dalgalı bir hareket yaptı. "Muhtemelen."

"Bir düzine ev alabilirsin. İstedğin her şeye sahip olabilirsin-"

"Bir düzine eve ihtiyacım yok. Aynı anda sadece bir çatı altında uyuyabilirim. Günde sadece üç öğün yemek yiyebilirim. Ve kimseyi etkilemek umurumda değil."

Lottie onun servet edinmek için motive olmadığını fark edince şaşırdı. Onun serveti bir servet olarak gelmişti.

herkesi alt etme ihtiyacının bir sonucudur.
yeraltı dünyasından Bow Street'e. Ve artık kolluk kuvveti
mesleği elinden alındığına göre, acilen yapacak bir şeye
ihtiyacı olacaktı. O muazzam bir
Aktif bir adamdı, aristokrat yaşamının kültürlü tembelliğine
hiç uygun değildi. Tanrı aşkına, bir asil olarak yaşamaya
nasıl alışacaktı?

Adamın düşünceleri onunkileri yansıtıyor olmalıydı ki
umutsuz bir öfkeyle inledi ve elini kabaca saçlarında
gezdirirdi. Bir tutam saç alnına düştü ve Lottie
çikolata renkli kalın tellerle oynamak, onları düzeltmek,
parmaklarını içine sokmak için duyduğu ani dürtüyle irkildi.
sıcak ipek.

"Lottie," dedi huysuzca, "bir süreliğine dışarı çıkıyorum.
Muhtemelen sabaha kadar dönmeyeceğim. Bu gece için
erteleme hakkın var."

"Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum." Sanki üzerine ağır bir ağ düşmüş
gibi panik içeren bir huzursuzlukla ondan geri adım attı.

Lottie onun dışarı çıkıp içki içmesini, biriyle kavga
etmesini ya da eğlence arayan erkeklerin yaptığı sayısız
aptalca şeyden herhangi birini yapmasını umursamaması
gerektiğini biliyordu. Onun güçlkle bastırıldığı öfkesini
yatıştırmak istememeliydi. Ama istiyordu.

Yaptıklarını düşünmek için kendine zaman tanımadan,
Lottie ona yaklaştı ve avucuyla ceketinin ince çuhasına
dokundu. Eli kumaşın üzerinde yumuşadı ve içeri girdi.
Yeleği de paltosuyla aynı mürekkep gibi siyahtı ama kumaşı
daha ipeksi idi ve göğüs kaslarının sert hatlarının üzerinden
biraz kayıyordu. Nasıl olduğunu düşündü

Kalın giysiye bu kadar sıcaklık verebilmesi için teninin sıcak olması gerekirdi.

Nick birden hareketsiz kaldı, nefesi daha yavaş, daha derin bir ritme dönüştü. Lottie onun yüzüne bakmadı ama Parmakları gömleğinin karlı, hoş kokulu kıvrımlarını keşfederken onun yerine gri kravatının düğümüne odaklandı.

"Erteleme istemiyorum," dedi sonunda ve düğümü gevşeyene kadar çekiştirdi.

Kravat çözüldükçe, kendi kontrolünün de benzer şekilde çözüldüğü görülüyordu. Daha ağır nefes aldı ve elleri iki yanında kenetlendi. Beceriksizce gömleğinin sert yakasını açtı ve boğazının kehribar parlaklığını ortaya çıkarmak için genişçe açtı. Yüzüne baktı ve ani bir gerginlikle adamın öfkesinin hızla saf cinsel ihtiyaca dönüştüğünü gördü. Elmacık kemiklerinde ve burnunun köprüsünde bir renk belirdi. Gözlerini mavi ateş gibi gösteren yanık bir parıltı.

Sanki ona kaçması için her fırsatı veriyormuş gibi başını yavaşça eğdi. Kadın olduğu yerde kaldı, adamın zar zor algılanabilen dokunuşunu hissederken gözleri kapandı. Ağzını boynunun yan tarafına dayadı. Dudakları hassas deriye değdi, ayrıldı ve dilinin ipeksi ucu narin, sıcak bir daire çizerek onu okşadı. Lottie titrek bir iç çekişle, bacakları altında sallanırken onun bedenine doğru eğildi. Adam ona elleriyle dokunmadı, sadece nefis bir boşlukla boynunu keşfetmeye devam etti. Kadın ona tutundu, kolları adamın zayıf beline dolandı.

Elleri kadının omuzlarına geldi ve usulca kavradı. Onu çekmek isteyip istemediği konusunda kararsız görünüyordu. ya da onu itti. "Ne yapıyorsun Lottie?" diye sorarken sesi boğuk çıkıyordu.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki konuşmak için nefesini zorlukla toplayabildi. "Sanırım Lord Westcliff'in kütüphanesinde başladığın işi bitirmen için seni cesaretlendiriyorum."

"Emin ol," dedi kabaca. "Altı aydır bir kadınla birlikte olmadım. Eğer aniden bırakmaya karar verirsen, bunu iyi karşılamayacağım."

"Sana durmanı söylemeyeceğim."

Adam ona baktı, bakışları ateş gibi parlak, yüzü sertti. "Dün gece istemediğin halde neden şimdi?"

Bu onun açıklama yeteneğinin ötesindeydi. Bu öğleden sonra olanlardan sonra, birdenbire ona karşı savunmasız görünmüştü.

Onun kendisine ihtiyaç duyduğu yolları, cinsel arzunun ötesine geçen ihtiyaçları görmeye başlamıştı. Ve onu evcilleştirmenin, onun güçlü iradesini kendi iradesiyle eşleştirmenin zorluğu Karşı koyulamayacak kadar cazip.

"Artık evliyiz," dedi, ilk fırsatı değerlendirerek. Aklına gelebilecek bir bahane. "Ve ben... bu işi bitirmeyi tercih ederim, böylece bundan korkmak zorunda kalmam."

Onun gözlerindeki yırtıcı titreşimi gördü. Onu istiyordu. Soru sormakla vakit kaybetmedi, sadece elini uzattı. "Yukarı gel o zaman."

Lottie dikkatle elini onun elinin içine koydu. "Nick, sadece bir şey var..."

"Ne?"

"Henüz hava

kararmadı." "Ve?"

"Bunu öğleden sonra yapmak uygun mu?"

Bu soru onu kararsız bir kahkahaya sürükledi.
"Bilmiyorum. Ve umurumda da değil." Kızın elini tutarak onu
kütüphaneden giriş holüne, oradan da yukarıya doğru
yönlendirdi.
büyük merdiven.

Dokuzuncu Bölüm

Lottie onunla birlikte üst kata çıktı, elleri onunkilere sıkıca yapışmıştı, nihayet yatak odasına vardıklarında bacakları lastik gibiydi. Perdeler aralanmış, pencerelerden yumuşak gri ışık giriyordu. Karanlığı tercih ederdi. Acımasız gün ışığında çıplak olma düşüncesi her tarafının titremesine neden oldu.

Nick onun arkasında durarak, "Sakin ol," diye mırıldandı. Elleri yavaşça kızın kollarının üst kısmına dolandı. Sesi her zamankinden daha alçak, daha kalındı. "Dikkatli olacağım. Bunu senin için keyifli hale getirebilirim, eğer..."

"Eğer?"

"Eğer bana güvenirsen."

İkisi de hareketsiz ve sessizdi. Lottie dudaklarını ıslatarak yıllardır kimseye güvenmediğini düşündü. Ve Nick Gentry'ye güvenmek... en vicdansız adam ...bu aptallık değil, delilikti. "Evet," dedi, kendini şaşırtarak. "Evet, sana güveneceğim."

Sanki sözler onu hazırlıksız yakalamış gibi yumuşak bir ses çıkardı.

Adamın eli yavaş yavaş kızın göğsünün üst kısmına doğru kaydı ve hafif bir baskı uygulayarak kızın ona doğru yaslanmasına neden oldu. Adamın ağzını ensesinde hissetti, dudakları ensesindeki yumuşak tüylerle oynuyordu. Yumuşacık derinin tadına baktı, ardından dişlerinin kenarını hassas bir noktaya bastırdı ve bu da kadının zevkle ona karşı kıvrınmasına neden oldu. Boynunun yan tarafına doğru ilerleyerek Elleri elbisesinin ön kısmında gezinirken, kulak memesinin ucunu ısırdı. Korse ayrıldı, yanlar alttaki hafif korsenin iskeletini ortaya çıkarmak için listelendi. Parmak uçları kadının boğazına kaydı, hassas kıvrımını okşadı, sonra köprücük kemiğinin kanadına gitti.

"Çok güzelsin, Lottie," diye fısıldadı. "Hissedişin ve tadın... tenin, saçların..." Saçındaki tokaları alıp haliya savurdu ve parmaklarını omzuna düşen solgun ipeksi buklelere batırdı. Saçlarını yüzüne yaklaştırarak yanaklarına ve çenesine sürttü. Isı vücudunda oynuyor, yükseliyor, yoğunlaşıyor ve arkasındaki katı forma yaslandı.

Elbisesini beline kadar indirdi, kollarını kollardan çıkarmasına yardım etti, parmak uçları dirseklerinden koltuk altlarına kadar hafifçe gezindi. Kadını yüzünü kendisine döndürecek şekilde çeviren Nick, korsenin kancalarını ustalıklı açarak onu bağcıklardan ve bağlardan kurtardı. Korseyle desteklenmiş olan göğüsleri Kemikli desteklerde yapay olarak yüksek tutulan uçlar serbest bırakılmıştı ve iç çamaşırının ince, ezilmiş muslinine karşı sertleşiyordu. Elini kaldırdı ve şeffaf kumaşın üzerinden ona dokundu. Parmaklarını göğsünün dolgunluğunun altından kaydırarak, başparmağını meme ucunun şekli üzerinde gezdirdi. Dokunuşu çok hafifti, yanana kadar ucunda kaldı.

Nefes nefese kalan Lottie dengesini sağlamak için onun omuzlarını kavradı. Adam nazikçe oynamaya devam ederken sağlam bir kolunu Lottie'nin arkasına geçirdi

Vücutuyla birlikte, tepe noktasını parmaklarının arasına alıp usulca okşadı.

Karnının derinliklerinde bir zevk sızısı oluşurken Memesini avucunun içine aldı, yuvarlaklığını avucunun içinde tuttu. Birden onun diğer göğsüne de dokunmasını istedi. Ağzını üzerinde, her yerinde istiyordu ve dudaklarını onun teninin sıcaklığında gezdirmek ve onun çıplak bedenini kendi bedeninde hissetmek istiyordu. Hayal kırıklığına uğramış ve istekliydi. Paltosunu çekti, ta ki dalgalı kahkahası saçlarını karıştırana kadar.

"Yavaşça," diye fısıldadı. "Acele etmene gerek yok." Ceketini çıkardı... yeleğini... çoraplarını ve ayakkabılarını... Pantolon... gömlek... ve nihayet ereksiyonunun ürkütücü görüntüsünü gizleyen çarşaf.

Lottie aniden nereye bakacağını bilemedi. Bakmalıydı. çıplaklığıyla savunmasız görünüyordu ama şimdi kıyafetleri üzerindeyken olduğundan daha güçlü görünüyordu. Vücudu acımasız bir zarafetle yontulmuştu, iri ve kaslıydı ve son derece formdaydı. Bronz teni bel hizasında bitiyor, soluyordu. kalçalarının daha soluk tenine doğru uzanıyordu. Göğsünü kaplayan gür ve koyu renkli kıllar kasıklarında, ereksiyonunun koyu renkli, kabarık uzunluğunun etrafında da yoğun bir şekilde bulunuyordu.

Nick'in parmak ucu kızın kırmızı yanağında gezindi. "Ne olacağını biliyor musun?"

Lottie sarsakça başını salladı. "Evet, sanırım öyle."

Çenesinin altını okşadı, parmak ucu ateşten bir iz bıraktı. "Sana bundan kim bahsetti? Annen mi?"

"Oh, hayır. Lord Radnor'la düğününden bir gece önce bana her şeyi açıklayacaktı. Ama tabii ki bu hiç gerçekleşmedi." Adam boynunun yan tarafını okşarken Lottie gözlerini kapattı, eli sıcaktı ve nasırlardan dolayı biraz

hışırđıyordu. "Yine de okulda dedikodular duydum. Okuldan birkaç kişi

kızlar... bir şeyler yapmışlar... ve bunu bize anlatmışlar."

"Ne gibi şeyler yaptın?"

"Beyefendilerin arkadaşları ya da kuzenleriyle özel olarak görüşür ve onlara özgürlük tanırdım." Lottie gözlerini açtı ve onun gülümseyen bakışlarıyla karşılaştı, köprücük kemiğinin hizasından aşağıya bakmayı reddetti.

"Özgürlükler ne kadar ileri gitti? Geçen gece gittiğimiz kadar mı?"

"Evet," diye itiraf etmek için kendini zorladı.

"Sana dokunuşum hoşuna gitti mi?" diye sordu usulca.

Yüzünde renk parladı ve sarsak bir baş sallama hareketi

yaptı. "Geri kalanından da zevk alacaksın," diye söz verdi,

uzanarak
elbisesinin eteği.

Onun sözsüz ısrarına itaat ederek kollarını kaldırdı ve giysisini çıkarmasına izin verdi. Terliklerini tekmeledi ve kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturarak uzun donu ve çoraplarıyla adamın önünde durdu.

Adam onun üzerinde durdu, eli sırtında geziniyor, teninin her santiminde tüyleri diken diken ediyordu. "Kollarını bana dola, Lottie."

Beceriksizce itaat etti ve vücudunu tamamen onunkine yaklaştırdı. Meme uçları adamın göğsündeki kaba buklelere battı. Adamın vücudu inanılmaz derecede sıcaktı, ereksiyonu muslin iç çamaşırlarını yakıyordu. Elini kalçalarının altından geçirip onu yukarı doğru çekene kadar karnına doğru ilerledi. Eli kalçalarının arasından kayarak

Onu sıkıca kendisine doğru tuttu ve onun cinsel organına bastırıldığını hissetti. İçinden bir his şoku geçti, Ardından o kadar şiddetli bir şehvet dalgası geldi ki, buna dayanmakta güçlük çekti. Adamın boynunu kavrayarak yüzünü omzundaki yoğun kaslara doğru itti. Adamın parmakları kadının kalçalarının arasına doğru kaydı. Parmaklarının altındaki keten, yumuşak olukları tembel bir ritimle okşarken nemlendi. Uzun, mutluluk dolu bir dakika boyunca onu bu şekilde tuttu, ereksiyonunun çıkıntısına karşı zorlanmaya başlayana kadar onu kendi bedeniyle ısıttı.

Vücutlarının arasına uzanarak çekmecesinin bantlarını çekti. Giysinin yere düşmesine izin verdi ve onu kucağına alarak şaşırtıcı bir kolaylıkla yatağa taşıdı. O sırada Lottie işlemeli tezgâhın üzerine uzanırken Nick'in bakışları onun üzerinde gezindi. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Daha önce hiç Daha önce hiç kimse tepeden tırnağa kızarmadı."

"Bir erkeğin önünde hiç çıplak kalmadım," dedi Lottie utanarak. Bir erkeğin önünde çıplak olması düşünülemezdi. Çorapları dışında üzerinde tek bir giysi yokken biriyle sohbet ediyordu.

Eli hafifçe ayak bileğine dolandı. "Çok tatlısın," diye fısıldadı ve onun üzerine tırmandı.

Dişleriyle jartiyerlerinden birini çekiştirerek onu bağlayan kurdeleyi gevşetti. Adam kravatın bıraktığı kırmızı izleri öpüp diliyle yatıştırırken nefesi kesildi. Bacaklarındaki çorapları açarak kalçalarını iyice ayırdı. Giderek daha da rahatsız olan Lottie Kendini onun görüşünden gizlemek için elini uzattı. Başı onun üzerinde hareket etti, sıcak nefesi tenini havalandırdı. Başparmakları kalçasıyla kasığı arasındaki kırılgan kıvrımdaki nabzın üzerinde gezindi.

"Üstünü örtme," diye ikna etti.

"Elimde değil," dedi, bir erkeğin ağzını sokmak isteyeceğini hiç hayal etmediği yerlere giren dilinin küçük hareketlerinden kaçmak için kıvranarak. Bir şekilde yatak örtülerini, sığınacak bir yer aramak için altlarına dalacak kadar yerinden oynatmayı başardı. Çıplak vücuduna değen çarşafların serin kayganlığı karşısında ürperdi.

Nick kısık bir kahkaha attıktan sonra yatak örtülerinin altından kayarak, örtüler omuzlarının geniş hatlarına kadar indi. Başı gözden kayboldu ve kadın Nick'in ellerini dizlerinin üzerinde hissederek onları bir kez daha birbirinden ayırdı.

Lottie körlemesine tepesindeki karanlık gölgeye baktı. "Nick," diye sordu bezgin bir sesle, "insanlar böyle mi-ilişkiniz var mı?"

Sesi boğuk çıkıyordu. "Her zamanki yöntem nedir?"

Adam kalçasının i kıvrımını ısırırken keskin bir nefes aldı. "Tam olarak emin değilim. Ama bunun o olduğunu sanmıyorum."

Sesi eğlenceyle kalınlaştı. "Ne yaptığımı biliyorum, Lottie."

"Yapmadığınızı ima etmiyordum... oh, lütfen beni oradan pme!"

Sonra onun bastırılmış kahkahalarla titrediğini hissetti. "Bunu daha önce hiç yapmamış biri için oldukça inatsın. Bırak seninle istediğim gibi sevişeyim, hmmn? En azından ilk seferinde." Her iki bileğini de kavradı ve yanlarına sabitledi. "Kıpırdamadan yat."

"Nick..." Adamın ağzı sarı buklelerin yuvasına indiğinde başladı. "Nick..."

Ama dinlemedi, tamamen onun tuz kokulu kadın etine dalmıştı. Nefesi nemli yarığı buharlı bir sıcaklıkla doldurdu. Boğazından bir inilti yükseldi ve bilekleri avuçlarının içinde büküldü. Diliyle, bir yandan da altında saklı pembe dudaklara ulaşana kadar yay gibi bukleleri yaladı. Önce kızın cinsel organının bir tarafını, sonra diğer tarafını yaladı, dilinin ucuyla nazikçe alay etti.

Ağız onu nazikçe okşuyor, dili eriyen etinin üzerinde kayarak vücudunun gizli girişini buluyor, onu ipeksi bir sıcaklıkla dolduruyordu... geri çekiliyor... dolduruyordu. Lottie'nin her tarafı güçsüzleşti, seksi acilen nabız gibi atıyordu. Adam burnunu sokup onunla oynarken, çaresizce zonklayan tepe noktasına dokunabilmesi için vücuduna açı vermeye çalıştı. O Ne istediğini anlamamış gibiydi, hassas noktanın her tarafını yalıyor ama asla tam olarak ulaşamıyordu.

"Nick," diye fısıldadı, ne istediğini anlatacak sözcükleri bulamıyordu. "Lütfen. Lütfen."

Ama adam onu inkâr etmeye devam etti, ta ki kadın bunu kasten yaptığını anlayana kadar. Dayanamayacağı bir hayal kırıklığıyla elini adamın başına götürdü ve adamın kısa kahkahasının pufunu üzerinde hissetti. Adamın ağız hemen uzaklaştı ve Aşağıya doğru indi, dizlerinin nemli kıvrımlarının tadına baktı, ayak bileklerinin oyuklarına doğru ilerledi. Beline geri döndüğünde, kadının tüm vücudu bunalıyordu. Adamın başı tekrar kadının bacaklarının arasında gezindi. Lottie nefesini tuttu, vücudundan sıcak bir nem damladığının farkındaydı.

Dili geçici bir turla kadının cinsel organının tepesini okşadı. Lottie adamın ağızına doğru eğilirken vahşi bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

"Hayır," diye mırıldandı onun nemli tenine karşı. "Henüz değil, Lottie. Biraz daha bekle."

"Yapamam, yapamam, oh, durma..." Dilini bir kez daha üzerinde gezdirirken inleyerek çılgınca adamın karanlık başını çekti.

Nick onun bileklerinden tutarak başının üzerine çekti ve onu ezmeye dikkat ederek vücudunu kalçalarının arasına yerleştirdi. Şaftı bacaklarının arasındaki sıcak vadide kucaklanmıştı. Ellerini bırakırken koyu mavi gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu. "Onları orada bırak," dedi ve kadın bir hıçkırıkla itaat etti.

Birinden diğerine geçerek göğüslerini öptü. Dilinin her kışkırtıcı kıvrımında kadın neredeyse çarşaftan kalkacaktı. Adamın cinsel organı disiplinli hamlelerle kıza doğru kayıyor, kızın ağzını okşuyor, sürtüyor ve ona işkence ediyordu. meme uçlarında açlıkla. Yukarı doğru eğildi yalvaran inlemeler. Çarpıcı zevk içinde birikti, yoğunluk kazandı... eşikte asılı kaldı, bekledi, Bekliyordu... Ah, lütfen... Sonunda doruk noktasına ulaşana kadar. Zengin spazmlar vücudunun merkezinden yayılırken utangaç bir şaşkınlıkla haykırdı.

"Evet," diye fısıldadı onun gergin boğazına doğru, kalçaları onunkilerin üzerinde nazikçe hareket ediyordu. Adam kızın saçlarını nemli alnından geriye doğru düzeltirken his uzun ürpermelere dönüştü.

"Nick," dedi ona derin nefesler arasında, "bir şey oldu..."

"Evet, biliyorum. Orgazm oldun." Sesi şefkatliydi ve belli belirsiz eğleniyordu. "Tekrar yapayım mı?"

"Hayır," dedi hemen ve onu güldürdü.

"O zaman sıra bende." Bir kolunu boynunun altına kaydırđı, böylece başı dirseğinin kıvrımında dinlendi. Adam tekrar üzerine çıktı, kalçalarının kaslı ağırlığı kadınınkilerin arasına girdi ve kadın adamın aletinin geniş başının bacaklarının arasındaki savunmasız oyuğa baskı yaptığını hissetti. Adam kasıtlı daireler çizerek nemi sıyırdı, sonra Lottie hafif bir yanma hissedene kadar onu dürttü. İçgüdüsel olarak baskıdan çekindi. Kıpırdamadan duran Nick ona baktı, yüzü aniden gergin ve niyetliydi. Başını eğdi ve ağzını Lottie'nin kaşlarının arasındaki narin boşluğa dokundurdu. "Özür dilerim," dedi sessizce.

"Neden-" diye başladı ve adam tek bir kararlı hamleyle onu içine alırken nefesi kesildi. Acıdan geri çekildi, bacakları içgüdüsel olarak kapandı ama adamın daha derine kaymasını engellemek için hiçbir şey yapamadı. Adamın vücudunun altında sıkışıp kalmış, sertlik ve sıcaklıkla boğuşuyordu.

Dikkatlice daha uzağı itti. "Özür dilerim," dedi tekrar. "Çabucak yaparsam senin için daha kolay olur diye düşündüm."

Lottie'nin beklediğinden daha fazla acımişti. Kendi bedeninin içinde başka birinin bedeninin bir parçasını taşımak tuhaf bir duyguydu. O kadar dikkat çekiciydi ki neredeyse acıyı unutacaktı. Onun hareketsiz durmak için harcadığı çabayı hissetti. Kız ona alışana kadar beklemeye çalışıyordu. fark etti. Ama rahatsızlığı devam ediyordu ve Nick ona ne kadar zaman verirse versin bu durumun düzelmeyeceğini biliyordu. "Nick," dedi kararsızca, "bu kısmı hemen bitirmen mümkün mü?"

"Tanrım," diye mırıldandı hayıflanarak. "Evet, bunu yapabilirim." Adam ihtiyatla kalçalarını sıktı ve Lottie dehşet içinde adamın daha da derine ilerlediğini fark etti. Şaftının tepesi rahmine doğru bastırınca, Lottie sıkıntıyla irkildi. Adam hemen biraz geri çekildi, eli

göğsünden kalçasına doğru okşuyordu. "Bir dahaki sefere daha iyi olacak," dedi itişlerini sığ tutarak. "Çok sıcaksın Lottie, çok tatlısın..." Nefesi kesildi, gözleri sıkıca kapandı, elleri yatağa sıkıca yapıştı.

Onun hareketlerinin neden olduğu acıya rağmen, Lottie tuhaf bir koruyuculuk hissi yaşadı... hatta şefkat.

Elleri onun sırtında kayarak omurgasının derin kavisini takip etti. Dizlerini adamın kalçalarına geçirerek onun iri bedenini kavradı, onu kendine doğru çekti ve nefesinin nasıl kesildiğini dinledi. Birdenbire tüm vücudunu gömdü içine girdi ve hareketsiz kaldı. Sert bir iniltiyle tutkusunu serbest bırakırken onun şiddetle sarsıldığını hissetti. Sırtını okşayarak,

Meraklı parmaklarını aşağıya, daha aşağıya doğru gezdirdi, ta ki kalçalarının sıkıca kaslanmış kıvrımlarını bulana kadar, insan etinin olabileceğini düşündüğünden daha sertti.

Sonunda Nick içini çekti ve gözlerini açtı, tutkuyla kızarmış yüzünde doğaüstü bir mavilik parlıyordu. Adını mırıldanma şekli kadının sırtından aşağı ürperti gönderdi. Sonra

Çarşafı kollarının altına düzgünce sıkıştıran Nick, bir dirseğinin üzerinde yükselip ona baktı. Kalın kaşlarının arasındaki boşlukta küçük bir çatıklık belirdi. "İyi misin?"

"Evet." Uykulu bir gülümseme dudaklarını büktü. "Hiç de fena değildi. Sonuna kadar duş banyosundan bile daha iyi olduğunu düşündüm."

Eğlenir gibi bir ses çıkardı. "Evet, ama çikolata kadar iyi miydi?"

Lottie onun elmacık kemiğinin yüksek düzlemini okşamak için uzandı. Onunla alay etmekten kendini alamadı. "Pek sayılmaz."

Bir kıkırdama daha duyuldu. "Tanrım, seni memnun etmek çok zor." Ağzını onun eline doğru çevirdi ve

Avucunun içi nemli. "Bana gelince, kemancının yeşilindeki bir denizciden daha memnunum."

Lottie parmak uçlarıyla onun yüzünün kalın hatlarını keşfetmeye devam etti. Yanaklarında kızarıklık devam ediyordu ve ağzının etrafındaki parantezler yumuşamıştı, her zamankinden daha genç görünüyordu. "Kemancı yeşili nedir?" diye sordu.

"Denizciler için cennette bir yer. Gece gündüz şarap, kadın ve şarkıdan başka bir şey yok."

"Cennet hakkında ne düşünüyorsun?" "Cennete inanmıyorum."

Lottie'nin gözleri büyüdü. "Bir paganla mı evliyim?" diye sordu ve adam sırtıttı.

"Radnor'la evlenmediğın için pişman olabilirsiniz."

"Bu konuda şaka yapma," dedi ona arkasını dönerek. "Bu mizah yapılacak bir konu değıl."

"Özür dilerim," diye araya girdi, kolu kadının beline dolandı. Onu vücudunun sığınağına çekti, sırtı kıllı göğsüne yaslandı. "Seni kızdırmak istememiştim. İşte, bana yaslan." Saçlarının solgun tellerine sokuldu. "Ne kadar da ateşli bir kızsın sen."

"Ben ateşli değılim," diye itiraz etti Lottie, çünkü bu nitelik Maidstone'dan mezun olmuş bir hanımefendiye pek de yakışan bir şey değıldi.

"Evet, öylesin." Adamın eli kadının kalçasında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. "Tanıştığımız andan beri bunu biliyordum. Seni istememin nedenlerinden biri de buydu."

"Beni sadece kolaylık olsun diye istediğini söylemiştin."

"Eh, o da var," dedi sırtarak ve kadın ona dirsek atmaya çalıştığında hızlıca tepki verdi. "Ama gerçekte, uygunluğun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Seni tanıdığım tüm kadınlardan daha çok istedim."

"Metresin olmayı teklif ettiğim halde neden evlilikte ısrar ettin?"

"Çünkü metres olmak senin için yeterince iyi değildi." Sessizce eklemeyen önce durakladı, "Sana verebileceğim her şeyi hak ediyorsun, ismim de dahil."

Ayıltıcı bir düşünce Lottie'nin iltifattan aldığı zevki azalttı. "Herkes senin Lord Sydney olduğunu öğrendikten sonra çok aranır olacaksın," dedi. Onun görünüşüne, servetine ve unvanına sahip bir adam karşı konulmaz bir kombinasyon. Hiç şüphesiz, onu bir ilişki yaşamaya ikna etmek isteyen kadınlardan büyük ilgi görecek.

"Senden ayrılmayacağım," dedi Nick, anlayışıyla onu şaşırtarak.

"Emin olamazsınız. Senin kişisel geçmişine sahip bir adam..."

"Benim kişisel geçmişim hakkında ne biliyorsun?" Onu sırt üstü yatırdı ve uzun bir bacağıyla üzerine çıktı. onunkilerin arasında kayıyor.

"Yatak odasında çok deneyimli olduğunuz çok açık."

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Ama bu ayrımcılık yaptığım anlamına gelmiyor. Aslında..."

"Aslında mı?" Lottie sordu.

Gözlerini kaçırdı. "Hiçbir şey."

"Bana o kadar çok kadınla birlikte olmadığını söyleyecektin sanırım." Ses tonu şüphecilikle doluydu. "Gerçi bu kavramın öznel olduğu açık. Sizin için 'çok' nedir, merak ediyorum? Yüz mü? Elli mi? On mu?"

"Fark etmez," dedi kaşlarını çatarak.

"Yirmiden daha azını iddia etseydin sana inanmazdım."

"O zaman yanılmış olursunuz."

"O zaman hedeften ne kadar uzaklaşmış olurum?"

"Sadece iki kadınla birlikte oldum," dedi sertçe. "Sen de dahil."

"Yapmadın," diye haykırdı kadın inanmaz bir kahkahayla.

"Neye istersen ona inan," diye mırıldandı ve Onu.

Belli ki sinirlenmişti, sanki az önce söylediklerinden pişman olmuştuk gibiydi. Adam yataktan kalkıp gardıroba doğru yürürken Lottie şaşkınlık içinde onu izledi. Adamın iddiasını bir türlü kabullenemiyordu ama yine de ona yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. "Diğeri kimdi?" diye sormadan edemedi.

Geniş, kaslı sırtı, bordo kadife cübbesinin içinde omuz silkerken esnedi. "Bir madam."

"Fransızca mı demek istiyorsun?"

"Hayır, genelev sahibi olan türden bir madam," diye cevap verdi açıkça.

Lottie neredeyse yatağın kenarından düşüyordu. Kadın Adam ona doğru dönerken yüzünü nispeten sakın tutmayı başardı. "Uzun bir... arkadaşlık mıydı?"

"Üç yıl."

Lottie bu bilgiyi sessizce özümsedi. Göğsündeki ağırlığın şu nedenlerden kaynaklandığını dehşetle fark etti kıskançlık. "Ona aşık mıydın?" diye sormak için kendini zor tuttu.

"Hayır," dedi tereddüt etmeden. "Ama ondan hoşlandım. Hâlâ da seviyorum."

Kaşları altında çatıldı. "Neden artık onu görmüyorsun?"

Nick başını salladı. "Bir süre sonra Gemma, iki tarafın da daha fazla kazanacağı bir şey olmadığına inandı. anlaşılmayı devam ettirmek. O zamandan beri haklı olduğunu anladım. Sizden başka kimseyle de yatmadım. Gördüğünüz gibi pantolonumun düğmelerini iliklemele ilgili bir sorunum yok."

İçini bir rahatlama dalgası kapladı. Sadece neden bu kadar Onu tamamen kendine saklayabileceği düşüncesinden duyduğu memnuniyet, üzerinde çok fazla düşünmek istediği bir şey değildi yakından. Yatağı terk ederek, aceleyle onu almaya gitti. Yerden aldığı elbiseyi ön tarafına doğru tuttu. "Şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedi çıplaklığıyla rahat görünmeye çalışarak. "Kesinlikle hiçbir konuda tahmin edilebilir değilsiniz."

Ona yaklaştı ve ellerini çıplak omuzlarına koydu. "Sen de öyle," diye cevap verdi. "Bir acemiden böyle bir zevk almayı hiç beklemiyordum." Nick kızın elinden elbiseyi alarak yere bıraktı ve vücudunu cüppesinin kadife ön kısmına bastırđı. Göğüslerinden dizlerine kadar onu okşayan pelüş yumuşaklık karşısında teni karıncalandı. "Belki de benim olduğun içindir," diye geçirdi içinden, eli solgun, yuvarlak göğüslerini okşarken. "Daha önce hiç kimse bana ait olmamıştı."

Lottie alaycı bir şekilde gülümsedi. "Beni yeni satın aldığın bir at gibi gösteriyorsun."

"Bir at daha ucuza gelirdi," diye cevap verdi ve kız sahte bir öfkeyle ona saldırırken sırtıttı.

Kadın adamın göğsünü yumrukladı ve adam kadının bileklerini arkadan düzgünce bükerek göğüslerinin itilmesine neden oldu. İleri doğru. Saçlarına gülümseyerek, "Gücünü sakla," diye öğüt verdi. Bileklerini serbest bırakarak bir eliyle sırtının küçük kısmını ovdu. "Çok ağrıyor olmalısın. Senin için sıcak bir banyo hazırlayacağım. Bitirdiğinde bir şeyler yeriz."

Sıcak bir banyo harika olurdu. Ancak, kendini bir korseye bağlama ve akşam yemeği için giyinme düşüncesi belirgin bir şekilde çekici değil.

"Buraya bir yemek tepsi göndereyim mi?" Nick sordu.

Lottie hemen, "Evet," dedi ve Nick'e kuşkululu bir bakış attı. "Bunu nasıl yapıyorsun? Her zaman ne düşündüğümü biliyor gibisin."

"Yüzün her şeyi gösteriyor." Cübbesini çıkararak etrafına yerleştirdi, ağır kadife vücudunun kalıcı sıcaklığıyla onu ısıttı.

"Sadece bir kez yatak odamda yemek yedim, o da hasta olduğumda," dedi kadın, bornozu üzerine bağlarken. "O da yıllar önceydi."

Nick eğilerek onun kulağına fısıldadı. "Benim tutkulu gelinim... Daha sonra sana yatak odasının mümkün olan en iyi yer olduğunu göstereceğim. yemek için bir yer."

Onu kendisi yıkadı, küvetin yanında diz çöktü ve bornozunun kollarını kıvrarak ön kollarındaki ıslak, koyu renkli kılları ortaya çıkardı. Gözlerini yarı kapalı tutan Lottie, bakışlarının adamın bronzlaşmış boğazından, kollarını dolduran koyu renk saçlara doğru kaymasına izin verdi. cüppesinin açık kenarına dokundu. O kadar güçlü ve erkeksi bir yaratıktı ki, yine de ona uyumsuz bir nezaketle dokundu. Sudan yükselen buhar perdeleri havayı sıcak ve yanardöner hale getiriyordu. Sıcaktan uyuşmuş hissediyordu ve Güçlü, sabunlu elleri vücudunun mahrem yerlerinde gezinirken şehvetle doldu.

"Burası acıyor mu?" diye sordu, parmakları kadının seksinin şişmiş girişinde gezinirken.

"Birazcık." Koluna yaslandı, başı devasa porselen küvetin cilalı ahşap kenarına yaslandı.

Nick sanki dokunuşuyla onu iyileştirebilecekmiş gibi parmak uçlarıyla hafifçe yoğurdu. "Nazik olmaya çalıştım."

"Öyleydin," diyebildi, kalçaları birbirinden ayrılmıştı.

Nick'in kalın kirpikleri aşağıya doğru inerken Suyun altındaki vücudunun parıldayan bulanıklığı. Onun Yakışıklı yüz hatları öyle bir ciddiyetle oyulmuştu ki, yüzü bronzdan kalıplanmış olabilirdi. Yüzünün kenarı

Kıvrılmış kollar suda sürüklendi, kadife sıcak ve ıslak bir hal aldı.

"Seni bir daha asla incitmeyeceğim," dedi. "Bu bir sözdür."

Adam kalçalarının arasındaki hassas kıvrımları ayırıp gizledikleri kırılğan dolgunluğu incelerken Lottie nefesini tuttu. Elleri küvetin kaygan yüzeyinde tutunmak için mücadele ederken kalçaları kalktı. Adam bir destekleyici kolunu arkasına geçirerek onu sıkıca

tuttu. "Arkana yaslan," diye mırıldandı. "Seni tatmin etmeme izin ver."

Hayır, diye düşündü kuşkuyla, aralarında kalın bir porselen duvar olan bir küvette değil. Ama adamın serbest kalan kolu vücudunda gezinirken kadın rahatladı ve ona doğru açıldı. Adamın bileğini hafifçe kavradı, başparmağını vulvasının her iki yanında gezdirirken tendonların ve kasların hareketini hissetti. İç dudaklarının ipeksi kenarlarını birbirine sürttü, dokunuşu yumuşak ve hafifti. Orta parmağının ucunu yumuşak dikiş boyunca okşayarak onu yumuşakça araladı, her seferinde onun seksinin pembe yumrularını fırçalıyordu. Gülümsedi

Yüzünde ve göğsünde parlak renk lekeleri belirmediğini görünce hafifçe gülümsedi. "Çinliler buna mücevher terası diyor," diye fısıldadı. Parmağı yavaşça kadının içine kaydırarak ilerledi sadece bir inç, yumuşakça daire çiziyor. "Ve burada, ud telleri... ve burada..." Vücudunun en gizli girintilerine ulaştı. "Çiçek kalbi. Sana bu şekilde dokunduğumda acıyor mu?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldı.

Dudakları kızın kulağını okşadı. "Bir dahaki sefere birlikte yattığımızda, sana Stepping Tigers denilen bir pozisyon göstereceğim. Sana arkadan gireceğim ve derinlere

ineceğim... ve çiçek kalbine tekrar tekrar sürtüneceğim..."
Kulak memesini emdi, yakaladı
hafifçe dişlerinin arasına aldı. Bir zevk uğultusu yükseldi

Lottie'nin göğsünden boğazına kadar. Süzülüyordu, ağırlıksızdı ama sırtındaki kol ve kalçalarının arasındaki el tarafından sıkıca kavranmıştı.

"Böyle şeyleri nereden biliyorsun?" diye sordu

kararsızca. "Gemma erotik teknikler üzerine kitaplar

topluyor. Bir tanesi favoriler Tang döneminde yazılmış bir metnin çevirisidir hanedanı. Kitap, erkeklere kendi zevklerini mümkün olduğunca erteleyerek dayanıklılıklarını artırmalarını öğütlüyor." Parmağını geri çekti ve kelebek kanatlarının hafifliğiyle kadının iç bacaklarını okşadı. "Ve sağlık yararları için reçeteler veriyor... kemikleri güçlendirmek... kanı zenginleştirmek... uzun yaşam sağlamak için."

"Bana biraz anlat," dedi Lottie, adam elini kadının üzerinde gezdirirken zorlukla yutkundu, avucunun tabanı ritmik bir şekilde kadının en hassas olduğu yeri dürtüyordu.

Onun yanağını okşadı. "Yüzlerce hastalığı yok ettiği söylenen Yükselen Anka Kuşu var. Ve Boyunlarını Dolayan Turnalar - iyileşmeyi desteklemek için çok iyi olduğu söylenir."

"Kaç tane denedin?"

"Sadece kırk civarı. Kadim ustalar beni acemi olarak görürlerdi."

Lottie geri çekilerek şaşkınlıkla ona baktı, hareketi bir dalganın küvetin kenarına yaklaşmasına neden oldu. "Tanrı aşkına, kaç tane var?"

"Otuz altı temel pozisyona uygulanan on beş cinsel birleşme hareketi... bu da yaklaşık dört yüz varyasyon sağlar."

"Bu oldukça aşırı görünüyor," demeyi başardı.

Sesine eğlence karıştı. "Bu bizi meşgul ederdi, değil mi?"

Lottie, adamın iki parmağını içine sokmaya çalıştığını fark edince irkildi. "Nick, yapamam-"

"Derin bir nefes al ve yavaşça ver," diye fısıldadı. "Nazik olacağım." Ve kadın itaat edince, orta parmaklarını dar girişten geçirdi. Başparmağı onun seksini okşadı ve sabit bir ritimle döndü.

Lottie inleyerek yüzünü adamın kadife kaplı koluna gömdü ve i kasları nazik istilayı çaresizce kavradı. İlk sızı geçtikten sonra, her nüfuz edişte kıvranmaya ve soluk soluğa kalmaya başladı. Nick boğuk bir sesle, "Beni buradayle tatlı tutuyorsun ki," dedi. "Daha derine ve daha derine inmek istiyorum... kendimi senin içinde kaybetmek..."

Adamın sözleri kendi kalp atışlarının gürültüsüyle bastırıldı ve kadın mutluluktan titreyerek sarsıldı, duyuları beyaz bir ateşle aydınlandı.

Uzun bir süre sonra, banyo soğuduktan sonra Lottie yeni bir beyaz gecelik giydi ve Nick'in durduğu yatak odasındaki masaya yaklaştı. Nick ona yarım bir gülümsemeyle bakarken renginin attığını hissetti. "Bu şekilde Bunun içinde çok güzel görünüyorsun," dedi ve parmaklarını elbisenin yüksek yakalı korsajının üzerinde gezdirdi. "ok masum."

"Artık değil," dedi Lottie mahcup bir gülümsemeyle.

Onu bedenine doğru kaldırdı, yüzü saçlarının serin ve nemli ıslaklığına sürtündü. Baştan ıkarıcı ağzı onun boynunu buldu. "Oh, evet,öylesin," dedi. "Seni tamamen ayartmak için çok fazla zaman ve çaba gerekecek."

"Başaracağına inancım tam," dedi ve jambon, sebzeli puding, patates ve açık yüzlü tartlarla dolu bir tabağın önüne oturdu.

Nick ona bir kadeh şarap doldururken, "Evliliğimize," dedi. "Başladığından daha iyi bir şekilde devam etsin."

Kadehlerini kaldırdılar ve kristalleri hafifçe tokuşturdular. Lottie dikkatle yudumladı ve jambonun tuzluluğunu dengeleyen zengin, baharatlı bir lezzet keşfetti.

Bardağını bir kenara bırakan Nick onun elini tuttu ve çıplak parmaklarına düşünceli düşünceli baktı. "Yüzüğün yok. Bunu yarın düzelteceğim."

Lottie bu fikre karşı utanç verici bir ilgi duydu. Daha önce hiç mücevher sahibi olmamıştı. Ancak Maidstone's'da ona bir hanımefendinin hırslı görünmekten kaçınması gerektiği öğretilmişti. Bunu başardı. Eski öğretmenlerini fazlasıyla memnun edecek vurdumduymaz bir ifade takındı. "Buna gerek yok," dedi. "Birçok evli kadın yüzük takmıyor."

"Sana bakan herkesin senin alındığını bilmesini istiyorum."

Lottie ona parlak bir gülümseme verdi. "Eğer ısrar ediyorsan, sanırım seni durduramam."

Onun bariz hevesi karşısında sııttı. Başparmağı kızın parmak eklemlerinin ince noktalarına dokundu. "Ne tür bir taş ister misiniz?"

"Safir mi?" diye umutla sordu.

"O bir safir." Konuşurlarken onun elini tuttu, Dalgın bir şekilde parmaklarının ucuyla oynuyordu.

Tırnaklarının hilallerini düzeltti. "Sanırım yakında ailenizi görmek isteyeceksiniz."

Lottie'nin dikkati hemen yüzük konusundan başka bir yöne çekildi. "Evet, lütfen. Korkarım Lord Radnor yaptığım şeyi aileme çoktan anlatmış olabilir. Başka biriyle evlendiğim için yoksul kalacaklarından endişe etmelerini istemiyorum."

"Bu kadar suçlu görünmene gerek yok," dedi Nick, bileğinin içindeki ince damarları izleyerek. "Bu pazarlığın yapılmasında senin hiçbir rolün yoktu, anlaşılmaya uymak istememen senin hatan değildi. o."

Lottie isteksizce, "Ama ben bundan yararlandım," dedi. "Maidstone'da geçirdiğim onca yıl... eğitimim çok pahalıya mal oldu. Ve şimdi Lord Radnor'un karşılığında hiçbir şeyi yok."

Koyu renk bir kaşını kaldırdı. "Demek istediğiniz Radnor'un kötü kullanıldığı ise-"

"Hayır, tam olarak öyle değil. Sadece...şey, onurlu bir şey yapmadım."

"Evet, şüphesiz ailenin geri kalanı için kılıcın üzerine düşmeliydin," dedi alaycı bir tavırla. "Ama ailene bu şekilde daha iyi hizmet etmiş olacaksın. Ben yapamazdım Radnor'dan daha kötü bir damat olabilir."

"Bir koca olarak kesinlikle tercih edilebilirsin," dedi.

Bunun üzerine gülümseyerek kızın parmaklarını ağzına götürdü. "Sen Radnor yerine başka birini koca olarak tercih edeceğini açıkça belirttin."

Lottie gülümsedi, Nick'le evlenirken bunu özel olarak düşünmüştü, çok daha farklı bir kocaya sahip olmuştu.

beklenen. "Yarın ne yapacaksın?" diye sordu, Sör Ross'la daha önceki karşılaşmalarını hatırlıyordu. Nick'in itiraz etmeden Bow Street'teki görevinden vazgeçmeyeceğinden emindi.

Elini bırakan Nick kaşlarını çattı. "Morgan'ı ziyarete gidiyorum."

"Sör Ross'a karşı sizin tarafınızı tutacağını düşünüyor musunuz?"

"Hiç şansım yok. Ama en azından Morgan'a onun ne kadar lanet olası bir hain olduğunu söylemenin tatminini yaşayacağım."

Lottie öne doğru eğilerek onun cüppesinin yakasına dokundu. "Her ikisinin de senin için en iyi olduğunu düşündükleri şeyi yapıyor olma ihtimalini hiç düşündün mü? Unvanı geri almanın senin yararına olabileceğini?"

"Nasıl olabilir ki? Tanrım, yaldızlı bir kafeste yaşıyor olacağım." "Orada seninle olacağım."

Adam ona bakakaldı, sözlerin etkisinde kalmış gibiydi. Ona o kadar yoğun, o kadar uzun süre baktı ki, Lottie sonunda, "Ne? Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Nick şaka yapmadan gülümsedi. "Ben de tam senin benim hayatıma benden ne kadar daha iyi hazırlandığını düşünüyordum."

Lottie onu geceyi birlikte geçirmeye davet etmiş olsa da Nick yemekten sonra ayrılıp birkaç kapı ötedeki misafir odasına çekildi.

Seninle orada olacağım. Kadının sözleri Nick'i tıpkı dilek kuyusundaki sıradan sözleri gibi tuhaf bir şekilde etkilemişti. Basit bir cümleyle onu çözme konusunda korkunç bir beceriye sahipti... çok sıradan ama yine de anlam yüklü sözcükler.

Lottie'den ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Başlangıçta onu aldatma şekline rağmen, eşi olarak hareket etmeye tamamen hazır görünüyordu. Ona tutku ve cömertlikle karşılık veriyordu ve onun kollarında on dört yıldır peşini bırakmayan sırları unutabiliyordu. Bu tatlı unutuştan daha fazlasını arzuluyordu. Son birkaç saat Gemma'yla yaşadıklarından olağanüstü derecede farklıydı. Lottie'yle sevişirken şehveti Fiziksel tepkilerini dayanılmaz derecede keskinleştiren derin bir şefkatle sarmalanmıştı.

Ne yaptığını biliyormuş gibi görünmeden onun savunmasına ulaşmaya devam ediyordu. kimseye bu tür bir yakınlığa izin vermezdi. Bu gidişle Lottie'nin onun içinde gizlenen şeytanları keşfetmesi an meselesiydi. Ve eğer bu olursa, dehşet içinde ondan uzaklaşacaktı. Aralarında belli bir mesafe bırakmak zorundaydı, aksi takdirde Lottie sonunda ona tiksintiyle bakmaya başlayacaktı. Ya da acıyarak. Bu düşünce tüylerini diken diken ediyordu.

Şu anda bile ona geri dönmeyi arzularken, mesafesini korumak zorundaydı. Yirmi sekiz yıl boyunca hiç kimseye karşı bu kadar acı verici bir ihtiyaç hissetmemişti. Sadece onunla aynı odada olmak için.

Tanrım, diye düşündü donuk bir dehşetle, pencereye gitti ve kör bir şekilde geceye baktı. Ne oluyor bana böyle?

Sir Grant Morgan, Nick sabah seansından önce ofisine daldığında masasından başını kaldırdı. Sert yeşil gözlerinde özür dilemekten eser yoktu. "Görüyorum ki Sör Ross'la konuşmuşsunuz," dedi.

Nick öfkesini İngiliz dili tarihinde görülmuş en kaba sözlerle dile getirmeye başladı, başka herhangi bir adamın ya dehşet içinde sinmesine ya da en yakın tabancaya uzanmasına neden olacak suçlamalarda bulundu. Morgan ise sanki Nick hava durumunu tarif ediyormuş gibi sakince dinliyordu.

Sör Ross ipleri elinde tutarken Morgan'ın bir kukladan başka bir şey olmadığı ihtimali üzerine uzun uzun konuştuktan sonra baş yargıç içini çekti ve sözünü kesti.

"Yeter," dedi kısaca. "Kendini tekrar etmeye başladın. Ekleyecek yeni bir şeyiniz yoksa, nefesinizi boşa harcamasanız iyi olur. Son suçlamana gelince -bu durumun tamamen Sör Ross'un eseri olduğunu söylüyorsun- seni birlikten çıkarma kararının en az onun kadar benim de kararım olduğunu garanti edebilirim."

O ana kadar Nick, Morgan'ın fikirlerinin kendisi için bu kadar önemli olduğunu hiç fark etmemişti. Ama Morgan'ın gerçek bir acı, öldürücü bir ihanet ve başarısızlık duygusu. "Neden?" diye kısık sesle sorduğunu duydu. "Benim tatmin edici olmayan bir performans? Daha fazla ne yapabilirdim? Bitti mi? Her davayı çözdüm ve beni peşinden gönderdiğin neredeyse her adamı yakaladım ve bunu kurallara göre, senin istediğin şekilde yaptım. İstediğin her şeyi yaptım. Hatta daha fazlasını."

"Seninle hiçbir zaman bir sorun olmadı. performans," dedi Morgan sessizce. "Görevini herkesin yapabileceği kadar iyi bir şekilde yerine getirdin. Cesaret ya da zeka konusunda seninle boy ölçüşebilecek birini daha önce hiç görmedim."

"O zaman Sör Ross'a karşı beni destekle," dedi Nick kabaca. "Söyle ona, o celp kâğıdını kışına soksun. Bow Street'te bana ihtiyacın var."

Bakışları çarpışıp durdu ve sonra Morgan'ın yüzünde bir şeyler değişti. Morgan kendisinden sadece on yaş kadar büyük olmasına rağmen, neredeyse bir baba gibi görünmüyorsa ne olayım, diye düşündü Nick somurtkan bir öfkeyle.

"Otursana," dedi Morgan.

"Hayır, otur-"

"Lütfen." Davet, çelik gibi bir nezaketle dile getirilmişti.

Lütfen? Nick en yakın sandalyeye oturdu. şok içinde sarsıldı. Morgan bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamıştı, Nick onun kelime dağarcığının bir parçası olduğunu düşünemezdi. Yaralı deri sandalyenin kollarını kavrayan Nick ona dikkatle baktı.

Yargıç konuşmaya başladı. Üç yıllık tanışıklıkları boyunca Morgan onunla hiç böyle konuşmamıştı, dostça, daha çok babacan bir ilgiyle. "Seni artık Bow Street'te istemiyorum, Gentry. Tanrı biliyor ki bunun senin etkinliğine hiçbir ilgisi yok. Sen gördüğüm en iyi koşucusun. Buraya geldiğinden beri, kabul edeceğimi düşündüğüm bir nebze rehberlik sunmaya çalıştım ve seni izledim. Kendine hizmet eden bir piçten, hem güvenilir hem de sorumluluk sahibi olduğunu düşündüğüm bir adama dönüştüm. Ancak üzülerek söylemeliyim ki değişmeyen bir şey var. En başından beri, işiniz sırasında intihara meyilli riskler aldıysanız Çünkü ne kendinizi ne de bir başkasını umursuyorsunuz. Ve bana göre, burada kalırsanız bunu yapmaya devam edeceksiniz - kendi hayatınız pahasına."

"Neden umursuyorsun ki?"

"On yıl boyunca koşuculuk yaptım ve görevleri sırasında ölen pek çok adam gördüm. Ben de birden fazla kez buna çok yaklaştım. İnsanın şeytanın burnunu bir kez fazla sürttüğü bir zaman gelir ve eğer bunu fark edemeyecek kadar inatçı ya da yavaş zekalıysa, bunu kendi kanıyla öder. Ben ne zaman duracağımı bilirim. Sen de öyle yapmalısın."

"Meşhur içgüdülerin yüzünden mi?" Nick öfkeyle alay etti. "Kahretsin Morgan, sen otuz beş yaşına kadar koşucu olarak kaldın! Bu hesaba göre benim daha yedi yılım var."

"Siz son üç yılda benim on yılda yaptığımdan çok daha fazla kadere meydan okudunuz," diye karşı çıktı yargıç. "Ve senin aksine, ben bu işi şeytanı kovmak için bir araç olarak kullanmadım. iblisler."

Nick ifadesiz kalırken, kafasında "Ne biliyor?" sorusu uğuldayıp duruyordu. Geçmişinin tüm çirkinliğini bilen tek kişi Sophia'ydı. Muhtemelen Cannon'a söylemişti, o da Morgan'a bir şeyler söylemiş olabilirdi-

Morgan yumuşak bir sesle, "Hayır, o iblislerin ne olduğunu bilmiyorum," dedi, gözlerinde acıma ya da şefkat titreşimleri vardı. "Yine de yetkin bir tahminde bulunabilirim.

Ne yazık ki nasıl yapılacağı konusunda verebileceğim bir tavsiye yok. Kendini geçmişle barıştır. Tek bildiğim bu yolun işe yaramadığı ve benim gözetimimde kendini öldürmene izin verirsem lanetleneceğim."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Morgan onu duymamış gibi devam etti. "Sör Ross'un görüşüne katılmaya oldukça meyilliyim. kalkanının arkasında yaşamayı bırakana kadar huzur bulamazsınız.

takma isim. Dünyanın karşısına Lord Sydney olarak çıkmak ne kadar zor olsa da, bence en iyisi bu-

"Bir vikont olarak ne yapmam gerekiyor?" Nick çirkin bir kahkahayla sordu. "Enfiye kutusu ve kravat mı toplayacağım? Kulüpte gazete mi okuyacağım? Kiracılara tavsiyelerde mi bulunayım? Tanrım, çiftçilik hakkında en az senin kadar bilgim var!"

"Bir insanın dünyaya faydalı olabilmesi için binlerce yol vardır," dedi Morgan kesin bir ifadeyle. "İnanın bana, kimse sizin tembel bir hayat sürmenizi beklemiyor ya da istemiyor." Durdu ve kocaman eline bir mürekkepli kurutma kâğıdı alarak düşünceli düşünceli inceledi.

"Her halükarda koşucular yakında dağılacak. Sen eninde sonunda yapacak başka bir şey bulmak zorunda kalacaktı. Ben sadece konuyu birkaç ay öne çekiyorum."

Nick yüzünün renginin solduğunu hissetti. "Ne?"

Morgan onun yüz ifadesi karşısında aniden sırtıttı. "Gel, politikaya olan ilgisizliğin göz önüne alındığında bile bu senin için sürpriz olmamalı. Cannon yargıçlığı bıraktığında, koşucuların görevden alınması an meselesiydi. O buranın kalbi ve ruhuydu - yıllarca her anını buraya adadı, ta ki..." Sessizliği doldurması için Nick'i bırakarak kibarca durakladı.

"Kız kardeşimle tanışana kadar," dedi Nick ekşiyerek. "Ve onunla evlendi."

"Evet." Morgan, Cannon'ın kamu görevinden ayrılmasına hiç de üzölmüş gibi görünmüyordu. Aslında, bıçak gibi sert yüz hatları yumuşadı ve gülümsemesi devam etti. "Başına gelen en iyi şeydi.

Ancak, bu Bow Street için pek de iyi olmadı. Cannon'un emekliye ayrılmasıyla birlikte Parlamento'da Metropolitan Polis Yasası'nın güçlendirilmesine yönelik bir hareket başladı. Ve birçok politikacı Yeni Polis'in daha popüler olacağına inanıyor.

Eğer koşucular onlarla yarışmak için burada olmasaydı, halkla birlikte olmazlardı."

"Bütün Londra'yı o yarım akıllılara mı bırakacaklar?" Nick kuşkuyla sordu. "Yüce Tanrım, Yeni Polis'in yarısının hiç deneyimi yok, diğer yarısı da kara koyun ya da aptal..."

"Her ne olursa olsun, kaçaklar kaldığı sürece halk Yeni Polisi asla tam olarak desteklemeyecektir. Eski enstrümanlar yeni makineye monte edilemez."

Baş yargıcın sesindeki kesinlik karşısında afallayan Nick, suçlayıcı bakışlarını ona dikti. "Burası için savaşmayacak mısın? Bir yükümlülüğün var-"

"Hayır," dedi baş yargıç basitçe. "Benim tek yükümlülüğüm karıma karşı. O ve çocuklarım benim için her şeyden daha önemli. Cannon'a ruhumu asla onun uzun süre yaptığı gibi Bow Street'e teslim etmeyeceğimi açıkça belirttim. O da bunu anladı."

"Peki koşuculara ne olacak?" Nick sordu, Yoldaşlarını düşünüyordu... Sayer, Flagstad, Gee, Ruthven... Hepsi de az bir ücret karşılığında cesaret ve özveriyle halka hizmet etmiş yetenekli adamlar.

"Bir ya da iki kişinin, kendilerine çok ihtiyaç duyulan Yeni Polis Teşkilatı'na katılacağını tahmin ediyorum. Diğerleri ise tamamen başka mesleklere yönelecek. Özel bir araştırma ofisi açabilirim ve Bir süreliğine iki ya da üç kişi çalıştırın." Morgan omuz silkti. Bow Street'te geçirdiği yıllar boyunca görece bir servet kazanmış olduğundan, kendi hevesi dışında çalışmaya ihtiyacı yoktu.

"Tanrım, özel bir davayla ilgilenmek için ayrıldım ve geri döndüğümde lanet olası devlet dairesinin darmadağın olduğunu gördüm!"

Yargıç hafifçe güldü. "Evine, karının yanına git, Sydney. Plan yapmaya başlayın. Ne kadar engellemeye çalışırsanız çalışın, hayatınız değişiyor."

Nick, "Ben Lord Sydney olmayacağım," diye hırladı.

Yeşil gözleri dostça bir saygısızlıkla parlıyordu. "Daha kötü kaderler de var lordum. Bir unvan, toprak, bir eş... Eğer bunlardan bir şeyler elde edemiyorsanız, sizin için gerçekten de umut yok demektir."

Onuncu Bölüm

"Soluk sarı bir şey sanırım," dedi Sophia kararlı bir şekilde, o kadar çok kumaşın ortasında oturuyordu ki sanki odada bir gökkuşağı patlamış gibi görünüyordu.

Lottie alt dudağının kenarını çiğneyerek, "Sarı," diye tekrarladı. "Bunun ten rengimi güzelleştireceğini sanmıyorum."

Bu Lottie'nin reddettiği en az onuncu öneri olduğu için Sophia içini çekti ve gülümseyerek başını salladı. Oxford Street'teki terzi dükkânının arka odasını özellikle Lottie için bir çeyiz siparişi vermek amacıyla kiralamıştı.

"Özür dilerim," dedi Lottie içtenlikle. "Zorluk çıkarmak istememiştim. Açıkçası bu tür konularda çok az deneyimim var. şey." Elbiselerinin stilini ya da rengini seçmesine asla izin verilmemişti. Lord Radnor'un emirlerine göre, Her zaman koyu renklerde iffetli tasarımlar giyerdi. Ne yazık ki artık kendini zengin mavi, sarı ya da Tanrı yardımcısı olsun, pembe içinde hayal etmek zordu. Ve göğsünün üst kısmını herkesin içinde sergileme fikri o kadar Sophia'nın ona gösterdiği cüretkâr desen kitabı illüstrasyonları karşısında irkilmişti.

Nick'in ablası, hakkını yemeyelim, son derece sabırlıydı. Sabit mavi bakışlarıyla Lottie'ye odaklandı ve ikna edici gülümsemesi ağabeyininkine alışılmadık bir benzerlik taşıyordu.

"Lottie, canım, hiç de zorluk çıkarmıyorsun, ama -"

"Fibber," diye karşılık verdi Lottie hemen ve ikisi de Güldü.

"Pekala," dedi Sophia sırtarak, "çok zor bir iş yapıyorsun, ama eminim ki istemedim. Bu nedenle sizden iki ricada bulunacağım. Birincisi, lütfen bunun bir ölüm kalım meselesi olmadığını aklınızdan çıkarmayın. Bir elbise seçmek o kadar da zor değildir, özellikle de zeki ve çok iyi bir danışman tarafından tavsiye ediliyorsa. moda'ya uygun bir arkadaş - ki bu ben

oluyorum." Lottie gülümsedi. "Peki ya

ikinci istek?"

"İkincisi ise... lütfen bana güvenin." Sophia onun bakışlarını üzerinde tutarken, Sydney ailesinin çekiciliğinin sadece erkeklerle sınırlı olmadığı anlaşılıyordu. Karşı konulması imkânsız bir sıcaklık ve özgüven karışımı yayıyordu. "Asık suratlı ya da kaba görünmene izin vermeyeceğim," diye söz verdi. "Mükemmel bir zevkim var ve uzun zamandır Londra sosyetesindeyim. bir süredir, oysa siz..."

"Hampshire'da mı gömülü?" Lottie yardımsever bir şekilde cevap verdi.

"Evet, oldukça. Ve eğer yaşınızın iki katı bir kadına uygun olan sıkıcı tarzda giyinmekte ısrar ederseniz, kendi kalabalığınız arasında kendinizi yersiz hissedersiniz. Üstelik bu durum kuşkusuz kardeşime de kötü yansiyacaktır, çünkü

dedikoducular bu kadar sade giyindiğiniz için kardeşimin size karşı cimri davrandığını fısıldayacaklardır-"

"Hayır," dedi Lottie otomatik olarak. "Bu ona haksızlık olur, çünkü bana istediğim her şeyi satın almam için izin verdi."

"O zaman senin için bir şeyler seçmeme izin ver," diye ikna etti Sophia.

Lottie başını salladı ve muhtemelen çok fazla tedbirli olduğunu düşündü. Başka insanlara nasıl güveneceğini öğrenmesi gerekecekti. "Senin ellerindeyim," dedi teslimiyetle. "Ne önerirseniz onu giyeceğim."

Sophia memnuniyet içinde kıvrandı. "Mükemmel!" Bir desen kitabını kucağına aldı ve özellikle beğendiği sayfaların arasına kâğıt parçaları yerleştirmeye başladı. Hafif

Koyu altın rengi saçlarının üzerinde oynayarak, parlayan tellerdeki buğday ve bal tonlarını ortaya çıkardı. O bir Alışılmadık derecede güzel bir kadındı; narin, kararlı yüz hatları Nick'in güçlü yüzünün kadınsı bir yansımasıydı. Arada bir durup Lottie'ye değerlendirci bir bakış atıyor, ardından ya başını sallıyor ya da hızlıca başını sallıyordu.

Lottie sakince oturdu ve terzi yardımcısının getirdiği çayı içti. Dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyordu ve öğleden sonra gri ve serindi ama oda rahat ve huzurluydu. Karmaşık kadınsı şeyler

Her yere dökülmüş ya da yığılmış... dantel döküntüleri, ipek ve kadife kurdele uzunlukları, kurnaz yapay çiçekler, yaprakları çiğ damlalarını taklit etmek için kristal boncuklarla süslenmiş.

Ara sıra terzi ortaya çıkıyor, Sophia'yla görüşüyor ve notlar alıyor, sonra da nazikçe ortadan kayboluyordu. Sophia'nın Lottie'ye söylediğine göre, bazı müşteriler terzinin

her dakika onlara katılmak. Diğerleri tercihlerinde çok daha kararlıydı ve müdahale olmadan karar vermeyi seviyorlardı.

Huzurlu bir hayal aleminde kaybolan Lottie, neredeyse Sophia konuştu. "Nick bir gelin alacağını yazdığında ne kadar heyecanlandığımı tahmin edemezsin." Sophia iki kumaşı bir arada tuttu ve ışığın dokumayı nasıl etkilediğini görmek için çevirerek dikkatle inceledi. "Söyle bana, kardeşimde seni ilk çeken şey neydi?"

"Yakışıklı bir adam," dedi Lottie temkinli bir ifadeyle. "Gözlerini ve siyah saçlarını fark etmeden edemedim. Ayrıca çok çekici ve..." Durakladı, zihni ormanın yakınındaki öpüşme kapısının yanındaki o durgun, güneşin ısıttığı anlara geri döndü... ne kadar dünyadan bıkmış görünüyordu, ne kadar teselliye ihtiyacı vardı. "İssız," dedi neredeyse nefesinin altında. "Böylesine olağanüstü bir adamın nasıl olup da tanıdığım en yalnız insan olduğunu merak ediyordum."

"Ah, Lottie," dedi Sophia yumuşak bir sesle. "Diğer herkes onu iyi biri olarak görürken, sen neden onda bunu görebildin merak ediyorum. zarar görmez." Öne doğru eğilerek, Lottie'nin çenesinin altına bir parça soluk kehribar rengi ipek tuttu. ten rengi, sonra indirdi. "Nick hayatının büyük bölümünde hayatta kalmak için savaşmak zorunda kaldı. Ailemiz öldüğünde çok küçüktü... ve sonrasında çok asi oldu..." O verdi Acı dolu anılardan kaçmak istercesine başını hızlıca salladı. "Sonra Londra'ya kaçtı ve ondan bir daha haber alamadım, ta ki bir gün küçük bir suçtan hüküm giydiğini ve bir hapishaneye kapatıldığını öğrenene kadar. Bundan birkaç ay sonra da gemide hastalıktan öldüğünü öğrendim. Yıllarca yas tuttum."

"Neden size gelmedi? Sizi böyle gereksiz bir sıkıntıdan kurtarmak için en azından bir tür mektup gönderebilirdi."

"Yaşadıklarından sonra çok utandığına inanıyorum. başına geldi. John'u, Lord Sydney'i unutmaya çalıştı,

hiç var olmamıştı. Her şeyi bir kenara bırakıp Nick Gentry olarak kendine yeni bir hayat kurmak daha kolaydı."

"Ne olduktan sonra?" Lottie şaşkınlıkla sordu. "Onun hapse atılmasından mı söz ediyorsunuz?"

Sophia'nın lacivert gözleri onunkileri aradı. Lottie'ye bir şeyden bahsedilmediğini fark etmiş gibiydi. anlamlı bir şekilde ketumlaştı. "Evet, hapse atılması," dedi belli belirsiz ve Lottie, Sophia'nın Kardeşini gizemli bir şekilde koruyordu. "Hâlâ

hayatta olduğunu nasıl öğrendin?"

"Londra'ya geldim," diye yanıtladı Sophia, "onu hapse mahkûm eden yargıçtan intikam almak için. Kardeşimin ölümünden onu sorumlu tutuyordum. Ama çok geçmeden kendimi ona aşık olmuş buldum."

"Sör Ross?" Lottie şaşkınlıkla ona baktı. "Nick'in reddetmesine şaşmamalı-" Ne söylemek üzere olduğunu fark edince aniden durdu.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Sophia buruk bir gülümsemeyle onun yerine sözlerini tamamladı. "Evet, ikisi de birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlar. Ancak bu, kocamın Nick'e yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmasına engel olmadı. Görüyorsunuz, Nick koşuculara katıldıktan sonra bile... oldukça pervasızdı."

Lottie ihtiyatla, "Evet," diye onayladı, "oldukça güçlü bir bünyesi var."

Sophia espri yapmadan gülümsedi. "Korkarım bundan daha fazlası var, canım. Nick üç yıl boyunca çılgınca riskler aldı, yaşasa da ölse de umurunda değil gibi görünüyor."

"Ama neden?"

"Nick'in geçmişindeki bazı olaylar onu oldukça küskün ve kopuk bir hale getirdi. Kocam ve Sör Grant onun daha iyi bir hale gelmesi için çaba sarf ettiler. Onların yöntemlerine her zaman katılmadım. Sizi temin ederim ki, Sör Ross ve ben bu konuda ateşli tartışmalara girdik. Ancak zaman geçtikçe kardeşimin pek çok açıdan iyileştiği görülüyor. Ve Lottie, ben de
Seninle evlenmiş olması onu cesaretlendirdi." Lottie'nin elini tuttu ve sıcak bir şekilde sıktı.

"Sophia..." Lottie isteksizce konuşurken bakışlarını kaçırdı. "Bu evliliğin gerçekten bir aşk evliliği olarak nitelendirilebileceğini sanmıyorum."

"Hayır," diye yumuşak bir sesle onayladı diğer kadın. "Korkarım ki sevmeye ve sevilme deneyimi Nick'e oldukça yabancısıdır. Sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu anlaması şüphesiz biraz zaman alacaktır. ne olduğunu hissetmek."

Lottie, Sophia'nın güven verici olmak istediğinden emindi. Ancak Nick Gentry'nin ona aşık olması fikri sadece imkânsız değil, aynı zamanda endişe vericiydi. Gardını asla bu kadar düşürmez, birinin üzerinde bu kadar güç sahibi olmasına asla izin vermezdi ve eğer verirse, Lord Radnor kadar saplantılı ve otoriter olabilirdi. Kimsenin onu sevmesini istemiyordu. Her ne kadar bazılarının Sophia ve Sir Ross gibi insanlar aşktan büyük keyif alırken, Lottie bunu bir tuzak olarak görmekten kendini alamıyordu. Nick'le birlikte tasarladıkları düzenleme çok daha güvenliydi.

Nick devlet dairesinden ayrıldıktan sonra kendini garip bir şekilde başıboş buldu. Yağmur yağmaya başlamıştı ve bulutlar daha ağır bir tufanın geleceğine söz verdi. Şapkasız, kaygan kaldırımında yürürken, soğuk, yağlı su sıçramalarının saçlarına battığını ve çuha kumaşına sıçradığını hissetti

Ceketinin dokuması. Bir yere sığınmalıydı... Bow Street No. 3'ün karşısındaki bir taverna olan The Brown Bear'a... ya da belki de koşucuların tercih ettiği doktor Dr. Linley'nin sık sık uğradığı Tom'un kahvehanesine. Ya da kendi evi... Ama bu düşünceden hemen uzaklaştı.

Yağmur, sokak satıcılarını ve yayaları dükkan tentelerinin altında toplanmaya iten soğuk, sırılsıklam tabakalar halinde daha sert yağdı. Cılız çocuklar, yağmura hazırlıksız yakalanan beyler için taksi çağırmak üzere sokağa fırladılar. Şemsiyeler açıldı, çerçeveleri şiddetli rüzgârla gerildi, gökyüzü sivri şimşeklerle bölündü. Hava karakteristik ahır kokusunu kaybederek bahar yağmurunun tazeliğine büründü. Kahverengi akıntılar kanalizasyonlardan geçerek, gece toprakla uğraşanların temizlemeyi başaramadığı pis maddeleri temizliyordu. akşam vizitelerinde.

Yağmur yüzünden aşağı kayarken ve çenesinden damlarken Nick yönsüz yürüyordu. Genellikle boş zamanlarında Sayer ya da Ruthven ile bir yerlere gider, bira ve biftek eşliğinde hikâyeler anlatır ya da Drury Lane'de bir ödüllü dövüşe ya da müstehcen bir komediye katılırlardı. Bazen de küçük bir grup halinde sokaklarda devriye gezer, herhangi bir kargaşa belirtisine karşı cadde ve sokakları yavaşça kontrol ederlerdi.

Diğer koşucuları düşünen Nick, yakında onların arkadaşlığını kaybedeceğini biliyordu. Umut etmek aptallıktı. Aksi halde. Artık onların dünyasında hareket edemezdi - Sir Ross bunu imkânsız hale getirmişti. Ama neden? Bu her şeye burnunu sokan piç neden onu rahat bırakmamıştı? Nick'in aklı Cevabı anlayamadan daireler çizerek kovaladı. Belki de bunun Sör Ross'un şaşmaz doğruluk ve düzen arayışıyla bir ilgisi vardı. Nick bir vikont olarak doğmuştu ve bu nedenle, ne olursa olsun, konumuna geri getirilmeliydi. Bu iş için uygun değildi.

Nick, soylular hakkında bildiklerini, onların alışkanlıklarını ve ritüellerini, sayısız davranış kurallarını düşündü.

Toprak sahibi aristokratların ortak yaşamın gerçekliğinden kaçınılmaz olarak uzaklaşması. Zamanının çoğunu salonlarda ve misafir odalarında uzanarak ya da kulüpte yeni ütülenmiş gazetesini hışırdatarak geçirdiğini hayal etmeye çalıştı. Sosyal vicdanını göstermek için Lordlar Kamarası'nda konuşmalar yaptığını.

Suarelere katılıyor, sanat ve edebiyat hakkında gevezelik ediyor ve diğer ipek çoraplı beyefendiler hakkında dedikodu yapıyorlardı.

İçini bir panik duygusu kapladı. Hapishane gemisinin karanlık, kokuşmuş ambarına indirilip, hayal edilebilecek en aşağılık varlıklarla birlikte zincirlendiğinden beri kendini hiç bu kadar kapana kısılmış, bu kadar bunalmış hissetmemiştir. Ancak o zaman özgürlüğün demirli geminin gövdesinin hemen dışında olduğunu biliyordu. Ve şimdi kaçacak hiçbir yer yoktu.

Kafesteki bir hayvan gibi, zihni öfkeli bir şekilde sağa sola savruluyor, bir tür sığınak arıyordu.

"Gentry!" Dostça bir ünlem düşüncelerini böldü.

Eddie Sayer, Nick'e her zamanki selam-arkadaş-iyi-met sırtışıyla yaklaştı. İri yarı, atılgan ve cana yakın yapısıyla Sayer tüm koşucular tarafından seviliyordu ve Nick'in zor durumlarda en çok güvendiği kişiydi. "Sonunda döndün," diye haykırdı Sayer, içten bir tokalaşmayla. Kahverengi gözleri, sırlıklam şapkasının siperliği altından parlıyordu. "Görüyorum ki devlet dairesinden yeni gelmişsiniz. Sör Grant'in uzun yokluğunu telafi etmen için sana harika bir görev verdiğine şüphe yok."

Nick her zamanki hazır espri cephaneliğinin tükendiğini fark etti. Başını salladı, hayatının bir yıl içinde nasıl alt üst olduğunu açıklamakta zorlanıyordu.

hafta. "Görevlendirme yok," dedi kısık sesle. "Görevden alındım."

"Ne?" Sayer ona boş boş baktı. "Yani iyi mi? Sen Morgan'ın sahip olduğu en iyi adamsın. Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü bir vikont olacağım."

Sayer'in şaşkınlığı aniden kayboldu ve güldü. "Ve ben de Devonshire dükü olacağım."

Nick gülümsemedi, sadece Sayer'a, diğer adamın eğlencesinin hafifçe azalmasına neden olan acımasız bir teslimiyetle baktı.

"Gentry," diye sordu Sayer, "bu kadar tilki suratlı olmak için biraz erken değil mi?"

"İçki içmedim."

İfadeyi duymazdan gelen Sayer, Tom'un kahvehanesini işaret etti. "Gel, seni biraz kahveyle ayıltmaya çalışalım. Belki Linley de oradadır, seni bu kadar sarhoş eden şeyin ne olduğunu anlamana yardımcı olabilir."

Bolca içilen sayısız fincan kahveden sonra Nick kendini çok sıkı sarılmış bir cep saati gibi hissediyordu. Sayer ve Linley'nin yanında pek rahat edemiyordu, çünkü bu mantıksız iddiadan ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlardı. Onlar

veremediği ayrıntılar için onu sıkıştırdı.

On buçuk yılını unutmaya çalışarak geçirdiği bir geçmiş tartışmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Sonunda onları kahvehanede bıraktı ve yağmura doğru geri yürüdü. Acı bir şekilde, hayatının tek döneminin, geçmişini unutmaya çalıştığı bir dönem olduğunu düşündü.

Kendisi için karar verebildiği yıllar suç lordu olarak geçirdiği yıllardı. O yılların vahşi sefaletini görmezden gelmek ve sadece o yıllardaki vahşeti düşünmek çok kolay olurdu. Sör Ross Cannon'ı her fırsatta alt etmekten zevk alıyordu. Birisi ona o zamanlar bir gün Bow Street için çalışıyor, evli ve lanetli aile unvanını almak zorunda kaldı...lanet olsun. O böyle bir kaderi önlemek için her türlü önlemi alırdı.

Ama neyi farklı yapabileceğini düşünemiyordu. Sör Ross'la yaptığı pazarlık kaçınılmazdı. Ve Lottie'yi Hampshire'daki nehir kıyısındaki o duvarın üzerinde gördüğü andan itibaren onu istemişti. Onu istemekten asla vazgeçmeyeceğini de biliyordu ve muhtemelen nedenini bulmaya çalışmaktan vazgeçmeliyim. Bazen hiçbir neden yoktur, bir şey öylesine olmuştur.

Karısının tatlı erotik kokusunu ve anlamlı kahverengi gözlerini düşünürken, birden kendini bir kuyumcu dükkânının önünde buldu. Dükkânda, hırpalanmış bir şemsiyenin şüpheli örtüsü altında sağanak yağmura atılmaya hazırlanan biri dışında müşteri yoktu.

Diğer adam dışarı fırladığı sırada Nick de içeri girdi. Damlayan saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak dükkana şöyle bir baktı, keçe kaplı masaları ve kapıyı fark etti. arkadaki güvenli odaya götürdü.

"Efendim?" Boynunda büyük bir büyüteç asılı olan bir kuyumcu ona yaklaştı. Nick'e hoş bir soruyla baktı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Safir istiyorum," dedi Nick ona. "Bir kadın yüzüğü için."

Adam gülümsedi. "Buraya gelmekle iyi ettiniz, çünkü yakın zamanda muhteşem bir seçkiyi ithal ettim.

Seylan safirleri. Aklınızda belirli bir ağırlık var mı?"

"Kusursuz, en az beş karat. Eğer varsa daha büyük bir şey."

Kuyumcunun gözleri büyük bir hevesle parlıyordu. "Böylesine cömert bir hediye aldığı için şanslı bir hanımefendi."

"Bir Vikont'un karısı için," dedi Nick alaycı bir tavırla, yağmurdan sıırıslam olmuş paltosunun düğmelerini açarken.

Nick Betterton Sokağı'na döndüğünde öğleden sonra olmuştu. Evinin girişinde atından inerek dizginleri, elinde şemsiyeyle fırtınanın içine dalan uşağa verdi.

Bu noktada pek de işine yaramayacak olan şemsiyeyi reddeden Nick, ön merdivenlerden yukarı çıktı. Bayan Trench fırtınanın gürültüsüne karşı kapıyı kapattı, gözleri onu görünce genişledi. Sonra Lottie göründü, koyu gri elbisesi içinde temiz ve kuru, saçları lamba ışığında gümüş gibi parlıyordu.

Lottie aceleyle öne atılarak, "Tanrım, yarı boğulmuşsun," diye bağırdı. Bir hizmetçinin yardımıyla adamın omuzlarındaki ıslak paltoyu çekti ve ona çamurlu botları koridorda duruyordu. Nick onun hizmetçilere söylediklerini zar zor duydu, tüm dikkati Lottie'nin küçük bedenine odaklanmıştı ve onu yukarı kadar takip etti.

"Üşümüş olmalısın," dedi endişeyle, omzunun üzerinden bakarak. "Seni ısıtmak için duş banyosunu başlatacağım, sonra da ateşin önünde oturabilirsin. Daha önce kız kardeşinle dışarıdaydım, ziyarete geldi ve Oxford Street'e gidip terzide keyifli bir sabah geçirdik. Yemin ederim, bana

tam yetki verdiğin için pişman olacaksın.

Sophia'nın beni şok edici sayıda elbise sipariş etmeye ikna etmesine izin verdim. Birkaçı tam anlamıyla skandaldı - korkarım onları evin dışında giymeye asla cesaret edemeyeceğim. Sonra kitapçıya bir gezi yaptık, ve orada gerçekten aklımı kaybettim. Şimdi bizi fakirleştirdiğime şüphe yok..."

Nick'i soyunma odasına doğru itip ıslak giysilerini çıkarmasını isterken, kadın ona çeşitli alışverişlerini uzun uzun anlattı. Nick alışılmadık bir dikkatle hareket etti, kadının yoğun farkındalığı onu neredeyse beceriksizdi. Lottie onun yavaşlığını dışarıdan gelen bir soğuğa bağladı, fırtınada yürümenin sağlık riskleri hakkında bir şeyler söyledi ve bir fincan çay içmesi gerektiğini söyledi.

duş banyosundan sonra brendi. Hiç de üşümüyordu. İçi yanıyordu, önceki geceden ayrıntıları hatırlıyordu... göğüslerini, açık kalçalarını, ipeksi pürüzsüzlüğün hafif, samimi buklelere aktığı yerleri.

Eve girer girmez, sanki zerre kadar özdenetimi yokmuş gibi onun üzerine düşemezdi. Ama ah, nasıl da istiyordu, diye düşündü alaycı bir gülümsemeyle, giysilerinin bağlarını kurcalarken. Islak giysiler geldi güçlükle çıkardı. İçindeki sıcaklığa rağmen, gerçekten de üşüdüğünü fark etti. Lottie'nin boru seslerini duydu. duş banyosunu başlattı ve sonra kapıya tereddütle vurdu.

"Sabahlığını getirdim," dedi boğuk sesi. Elleri parmaklarının arasında tuttuğu bordo kadifeyle kapının pervazında belirdi.

Nick onun küçük eline, damarların küçük izlerini taşıyan bileğinin yumuşak iç kısmına baktı. Dün gece Nabzının her atışını, vücudunun her savunmasız yerini bulmak kolaydı. Kendini uzanırken buldu.

parmaklarını onun narin bileğine dolamak için bornozu tercih etti. Kapıyı iterek tamamen açtı ve onu önüne çekerek kızarmış yüzüne baktı. Adamın ne istediğini anlamak onun için zor değildi.

"Bornoza ihtiyacım yok," dedi hışımla, giysiyi elinden çekip yere bırakarak.

"Duş-banyo..." Lottie mırıldandı, adam elbisesinin önündeki düğmelere uzandığında sessizliğe gömüldü. Parmakları hızlı ve kendinden emin bir şekilde korse parçalarını birbirinden ayırarak keten ve askılardan oluşan yapıyı ortaya çıkardı. etini şekillendirdi. Kollarını aşağı doğru itti, kombinezonun askılarını da beraberinde götürdü ve ağzını omzunun çıplak kıvrımına dayadı. Mucizevi bir şekilde, beklemediği bir isteklilikle onun tutuşunda gevşedi. İltihaplanarak omzunun ince derisinin tadına baktı, boğazına kadar öptü ve yaladı, bu sırada ellerini elbiseden kurtardı ve kalçalarının üzerinden itti.

Duş banyosu ısınmaya başladı ve havayı buharla doyurdu. Nick korsenin önünü çözdü, giysinin sert kenarlarını kısa bir süre sıkıştırdıktan sonra tamamen serbest bıraktı. Lottie onun omuzlarına tutunurken iç çamaşırlarının geri kalanını çıkarmasına yardım etmek için hareket etti. Gözleri kapalıydı, uzun iç çekişlerle nefes almaya başladığında yarı saydam kapakları hafifçe titriyordu.

Nick açlıkla onu düşün sıcak yağmuruna doğru çekti. Yüzünü suyun akışına doğru çevirdi, Lottie başını adamın omzuna yaslamış, elleri vücudunda gezinirken pasif bir şekilde duruyordu. Göğüsleri küçüktü ama Ellerin arasında dolgunlaşan meme uçları parmaklarının kısılcığında sertleşiyordu. Ellerini kızın sınırsız belinde, kalçalarının kabarıklığında, yuvarlak poposunda gezdirdi... her yerini okşadı, kızın dolgun uzunluğuna doğru hareket

ettirdi.

Seks. İnleyerek kalçalarını adamın keşfe çıkan eline uygun şekilde ayırdı ve narin bedenini adaminkine doğru itti okşayan başparmak. Adam parmaklarıyla içine girdiğinde, kadın Nefes nefese kaldı ve nazik penetrasyon karşısında içgüdüsel olarak gevşedi. Adam onu okşadı, derin ve gizli yerlerini okşayarak onu doruğun eşiğine getirdi. Boşalmaya hazır olduğunda, bir kolunu kalçalarının altına, diğerini de arkasına koyarak onu fayanslı duvara doğru kaldırdı. Kadın şaşkın bir ses çıkardı ve ona yapıştı, adam sikini içine sokarken gözleri büyüdü. Eti onun etrafında sıkıca kapandı, Kızın kendisine doğru yerleşmesine izin verirken şaftının her santimini yutuyordu.

"Tuttum seni," diye mırıldandı, kadının kaygan vücudu kollarında sıkıca kilitlenmişti. "Korkma."

Hızlı hızlı nefes alarak başını adamın koluna yasladı. Sırtına düşen sıcak su ve yemyeşil Kadın bedeni onunkine saplandığında, tüm aklı başında düşünceler derhal buharlaştı. Kadın haykırıp lüks kasılmalarla etrafına kenetlenene kadar onu tekrar tekrar yukarı doğru ağır dalgalanmalarla doldurdu. Nick kıpırdamadan durdu, kadının titrediğini hissetti. Vücudunun derinlikleri onun etrafında neredeyse dayanılmaz derecede sıkıydı. Kasılmaları onu daha da derine çekiyor gibiydi, Kasıklarından zevk dalgaları yükselen adam, kızın içine boşalırken ürperdi.

Onu yavaşça serbest bırakarak, ayakları karo zemine değene kadar vücudundan aşağı süzülmesine izin verdi. Bir eliyle ıslak başını kavradı ve ağzını ıslak saçlarına, doymuş kirpiklerine, burnunun yuvarlak ucuna sürttü. Tam dudaklarına ulaştığında, kız yüzünü çevirdi ve adam hayal kırıklığı içinde hırladı, onun tadını almak için ölüyordu. Daha önce hiç hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Bir an için başını ellerinin arasında tutup ağzını ezmek istedi.

onun üzerinde. Ama bu onu tatmin etmeyecekti... Ondan istediğini güç kullanarak elde edemezdi.

Lottie'yi duştan çıkararak yatak odasındaki ocağın önünde ikisini de kuruladı ve Lottie'nin uzun saçlarını taradı. İnce teller ıslakken koyu kehribar rengindeydi, kuruduğunda ise soluk bir şampanya tonuna dönüşüyordu. Hayranlıkla Parlayan buklelerin kadife cüppesiyle oluşturduğu kontrastı görünce parmaklarıyla onları düzeltti.

"Sör Grant ile aranızda ne konuşuldu?" Lottie, kalın Aubusson halısının üzerinde oturlarken göğsüne yaslanarak sordu. Üzerinde onun en az üç katı büyüklüğünde bir cüppe daha vardı.

"Doğal olarak Sör Ross'un kararını destekledi," dedi Nick, içten içe sabahki acı çaresizliğinin önemli ölçüde azaldığını fark ederek şaşırdı. Öyle görünüyordu ki Zihni, istemeyerek de olsa, kendisini bekleyen olasılığa alışmaya başlamıştı. Morgan'ın koşucuların yakında dağılacağı konusunda söylediklerini ona anlattı ve Lottie düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bow Street koşucularının olmadığı bir Londra mı?" "Her şey değişir," dedi açıkça. "Ben de öğreniyorum."

Lottie yüzünü Nick'e dönerek oturdu ve kolunu hiç düşünmeden destek için Nick'in dizine doladı. "Nick," dedi temkinli bir şekilde, "Sophia'yla bugün konuşurken Sürpriz olması gerekse de bilmek isteyeceğinize inandığım bir şeyden bahsetti."

"Sürprizlerden hoşlanmam," diye mırıldandı. "Son zamanlarda yeterince yaşadım."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Gözleri berrak, koyu kahverengiydi, parıldayan kervan çayı fincanları gibiydi. Nick onun tatlı kıvrımlı yüzüne baktı, çenesi çok sivri, burnu çok kısaydı. Bu küçük kusurlar onun güzelliğini eşsiz ve sonsuz derecede ilginç kılıyordu, oysa daha klasik şekilli yüz hatları onu sıkabilirdi Çabucak. Vücudu, bacağına dolanan ince kolun baskısına ve dizine değen göğsünün yan tarafına zevkle tepki verdi.

"Kız kardeşim sana ne söyledi?" diye sordu.

Lottie ipek bornozun bol kıvrımlarını düzeltti. "Worcestershire'daki aile mülkünüzle ilgili. Sophia ve Sör Ross size bir hediye olarak orayı restore ettiriyorlar. Malikâneyi onarıyor ve çevre düzenlemesini yapıyorlar. Sophia kumaşları ve boyaları seçmek için büyük özen gösterdi. Hatırladıklarına çok benzeyen mobilyalar. Bunun zamanda geriye doğru bir yolculuk yapmak gibi olduğunu söylüyor... ön girişten içeri girdiğinde, yarı yarıya annenizin sesini duymayı ve babanızı kütüphanede sigara içerken bulmayı bekliyormuş-"

Nick dişlerinin arasından, "Aman Tanrım," dedi ve ayağa kalktı.

Lottie ateşin önünde durdu ve ellerini ateşin sıcaklığına doğru uzattı. "Celp kağıdı geldikten sonra bizi oraya götürmek istiyorlar. En iyisinin sana Kendinizi hazırlamanız için size zaman tanımak amacıyla önceden uyarıda bulunuyoruz."

Nick gergin bir sesle, "Teşekkür ederim," diyebilirdi. "Gerçi bunun için hiçbir zaman yeterli olmayacaktır." Aile malikânesi... Worcestershire... Sophia'yla yetim kaldıklarından beri oraya hiç gitmemişti. Bundan kaçış yok muydu? Sanki sürükleniyormuş gibi hissediyordu. dipsiz bir kuyuya doğru amansızca ilerliyor. Sydney ismi.

Unvan, mülk, anılar... bunların hiçbirini istemiyordu ve her şeye rağmen ona dayatılıyordu.

İçine ani bir şüphe yayıldı. "Kız kardeşim sana başka ne söyledi?"

"Önemli bir şey yok."

Nick, kız kardeşinin ona güvenmişti. Ama öyle görünüyordu ki Sophia ona bu şekilde ihanet etmemiştir. Ve eğer şimdiye kadar Lottie'ye söylemediyse, muhtemelen sessizliğini korumaya devam edecekti. Biraz rahatlayarak parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. "Herkes ve her şeye lanet olsun," dedi alçak bir sesle. Ama Lottie'nin yüzündeki kızgın ifadeyi görünce, "Sen hariç," diye ekledi.

"Umarım öyledir," diye karşılık verdi. "Ben senin tarafındayım, biliyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu, kendine rağmen bu fikre kapılmıştı.

"Hayatın altüst olan tek kişi sen değilsin-Turvy," diye bilgilendirdi onu. "Bir de ailemin yol açacağı sorunlar için endişelendiğimi düşünün!"

Nick kızgınlığının ortasında gülümsemek istedi. Kızın oturduğu yere gitti ve elini ona doğru uzattı. "Eğer yağmur durursa," dedi onu yukarı çekerek, "yarın aileni ziyaret ederiz."

Lottie'nin anlamlı yüzü hem şaşkınlığı hem de hevesi ele veriyordu. "Eğer uygun değilse... yani başka planlarınız varsa... beklemeye hazırım."

Nick kısa bir süre işten çıkarılmasını düşünerek, "Bir planım yok," dedi. "Yarın da diğer günler kadar uygun olacak."

"Teşekkür ederim. Onları görmek istiyorum. Umarım-" Lottie sustu, kaşları birbirine çarpıyordu. Lottie ateşe doğru giderken elbisesinin etekleri uzun bir kuyruk halinde sürükleniyordu. Nick Hemen ardından, ona sarılmayı ve güven vermeyi, dudakları onunkilerin altında yumuşayınca kadar öpmeyi çok istiyordu.

"Bunu düşünmemeye çalış," diye tavsiye etti. "Kendinizi üzmeniz hiçbir şeyi değiştirmeyecektir."

"Hoş bir ziyaret olmayacak. İki tarafın karşılıklı olarak daha fazla ihanete uğramış hissedebileceği bir durum düşünemiyorum. Yine de çoğu insanın beni hatalı bulacağından eminim."

Nick onun ipek kollarının üzerinden kollarının yanlarını okşadı. "Her şeyi yeniden yapacak olsaydın, Radnor'la evlenmek için kalır mıydın?"

"Kesinlikle hayır."

Lottie'yi yüzünü ona çevirerek saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. "O halde bu konuda kendini suçlu hissetmeni yasaklıyorum."

"Yasak mı?" diye tekrarladı kaşlarını kaldırarak.

Nick sırtıttı. "Bana itaat edeceğine söz verdin, değil mi? Ya dediğimi yaparsın ya da sonuçlarına

katlanırsın." "Hangileri?"

Kadının bornozunu çözdü, yere bıraktı ve tam olarak ne demek istediğini göstermeye başladı.

Howard ailesi, şehrin iki mil batısındaki bir mezrada yaşıyordu. Moda Londra, tarım arazileriyle çevrili bir yerleşim yeri. Nick, iyi yapılandırılmış ama Lottie'yi aramaya başladığında, çok daha önceki ziyaretinden kalma eski püskü ev. Onlara yeni ve pek de istenmeyen damatları olarak dönmenin ironisi durum güçlü güldürü unsurları içerdiğinden onu gülümsetti. Ancak, Lottie'nin aşılmaz sessizliği onun özel eğlencesini bastırdı. Onu ailesini görme zorluğundan kurtarabilmeyi diledi. Öte yandan, Lottie'nin onlarla yüzleşmesi ve en azından barışmayı denemesi gerekiyordu.

Tudor tarzı küçük ev, bir sıra evlerden biriydi. mimari açıdan benzer evler. Önünde küçük, aşırı büyümüş bahçe parselleri vardı, kırmızı tuğlalı dış cephesi ne yazık ki harap olmuştu. Ön kapı yerden dört basamak yükseltilmişti, dar giriş alt katta salon olarak kullanılan iki odaya açılıyordu. Girişin yanında yer alan bir başka taş basamak, içinde bir mutfak ve yoldaki ana şebekeden doldurulan bir su deposu bulunan alt kattaki mahzene çıkıyordu.

Üç çocuk bahçedeki tarlalarda oynuyor, sopalarını sallıyor ve daireler çizerek koşuyorlardı. Lottie gibi onlar da keten sarısı, açık tenli ve ince yapıydı. Çocukları daha önce görmüş olan Nick'e adları söylenmişti, ama o onları hatırlayamıyordu. Araba asfalt yolda durdu ve küçük yüzler ön kapıda belirdi, Nick Lottie'ye yardım ederken soyulmuş çitaların arasından bakıyorlardı arabadan inin.

Lottie'nin yüzü dışarıdan sakın görünüyordu, ama Nick eldivenli parmaklarının ne kadar sıkı olduğunu gördü ve Daha önce hiç bilmediği bir şeyi deneyimlemişti: başkalarının duyguları için endişelenmek. Bundan hoşlanmamıştı.

Lottie kapıda durdu, yüzü solgundu. "Merhaba," diye mırıldandı. "Sen misin, Charles? O kadar büyümüşsün ki seni tanımakta güçlük çekiyorum. Ve Eliza, ve- Tanrım, bu bebek Albert mı?"

"Ben bebek değilim!" diye bağırdı yürümeye başlayan çocuk öfkeyle.

Lottie kızardı, gözyaşlarıyla kahkaha arasında gidip geldi. "Neden, hayır gerçekten. Şimdiye kadar üç yaşına basmış olmalısın."

"Sen bizim kız kardeşimiz Charlotte'sun," dedi Eliza. Küçük, ciddi yüzünü iki uzun saç örgüsü çevreliyordu. "Hani şu kaçıp giden."

"Evet." Lottie'nin ağzına ani bir dokunuş oldu. melankolik. "Daha fazla uzak kalmak istemiyorum, Eliza. Hepinizi çok özledim."

"Lord Radnor'la evlenmen gerekiyordu," dedi Charles, yuvarlak mavi gözleriyle ona bakarak. "Evlenmeyeceğin için çok kızmıştı ve şimdi de-"

"Charles!" Kapı aralığından telaşlı bir kadın sesi geldi. "Sus ve hemen kapıdan uzaklaş."

"Ama o Charlotte," diye itiraz etti çocuk.

"Evet, bunun farkındayım. Gelin çocuklar, hepiniz. Aşçıya söyle sana reçelli tost yapsın."

Konuşan Lottie'nin annesiydi, kırklı yaşlarının başında, alışılmadık derecede dar bir yüzü ve açık sarı saçları olan, kırılacak kadar ince bir kadındı. Nick kocasının tıknaz yapılı ve dolgun yanaklı olduğunu hatırlıyordu. Çiftin ikisi de özellikle yakışıklıydı, ama Lottie doğanın bir cilvesiyle her ikisinin de en iyi özelliklerini almıştı.

"Anne," dedi Lottie usulca, kapının üst kısmını tutarak. Çocuklar vaat edilen ikram için sabırsızlanarak hemen kaçtılar.

Bayan Howard donuk bakışlarla kızına bakıyor, burnuyla ağzı arasında ve alnında sert çizgiler belirliyordu. "Lord Radnor iki gün önce gelmedi," dedi. Bu basit cümle hem bir suçlama hem de bir itham içeriyordu.

Söyleyecek bir şey bulamayan Lottie omzunun üzerinden Nick'e baktı. Nick hemen harekete geçerek ona katıldı. ve kapının kilidini kendisi açtı. "İçeri girebilir miyiz, Bayan Howard?" diye sordu. İzin beklemeden Lottie'yi eve doğru götürdü. İçinden bir ses, "Yoksa sana anne mi demeliyim?" diye ekledi. Lottie gibi o da kelimenin son hecesine alaycı bir vurgu yaptı.

Lottie, bu küstahlığı yüzünden, eve girerlerken gizlice onun kaburgalarına bir dirsek vurdu ve o da sırtıttı.

Evin içi küf kokuyordu. Pencerelerdeki perdeler, her iki tarafı da düzensiz bir şekilde güneşten ağarıncaya kadar defalarca çevrilmiş, eskimiş halılar ise o kadar ince yıpranmıştı ki, düzenli bir desen ayırt edilemiyordu. Şöminenin üzerindeki yontulmuş porselen figürlerden duvarlardaki kirli kâğıtlara kadar her şey çürümüş bir kibarlık tablosuna katkıda bulunuyordu. Bayan Howard'ın kendisi de aynı izlenimi veriyor, bir zamanlar çok daha iyi bir yaşama alışmış birinin yorgun zarafeti ve öz bilinciyle hareket ediyordu.

"Babam nerede?" Lottie, bir dolaptan daha büyük olmayan salonun ortasında durarak sordu.

"Amcanı ziyarete geldim, şehirde."

Üçü odanın ortasında dururken garip bir sessizlik havayı kapladı. "Neden geldiniz, Charlotte?" diye sordu annesi sonunda.

"Seni özledim, ben-" Lottie annesinin yüzünde gördüğü kararlı boşlukla durakladı. Nick karısının inatçı gururu ile pişmanlığı arasında bocaladığını hissetti ve dikkatle devam etti. "Sana yaptığım şey için üzgün olduğumu söylemek istedim."

"Keşke buna inanabilseydim," diye sertçe cevap verdi Bayan Howard. "Ancak, inanmıyorum. Sorumluluklarınızı terk ettiğiniz için pişman değilsiniz, kendi ihtiyaçlarınızı başkalarınınkinden üstün tuttuğunuz için de üzgün değilsiniz."

Nick, karısını eleştiren birini dinlemenin kendisi için kolay olmadığını keşfetti - bu kişi kendi annesiydi. Ancak Lottie'nin iyiliği için çenesini kapalı tutmaya odaklandı. Ellerini arkasında kavuşturarak eski halının belli belirsiz desenine odaklandı.

Lottie, "Sana bu kadar acı ve endişe verdiğim için pişmanım anne," dedi. "Aramızda geçen iki yıllık sessizlik için de özür dilerim."

Sonunda Bayan Howard bir duygu belirtisi gösterdi, sesi öfkeyle karıştı. "Bu sizin hatanızdı, bizim değil."

"Elbette," diye alçakgönüllülükle onayladı kızı. "Senden beni affetmeni istemeye cüret edemem ama-"

Nick, "Olan oldu," diye araya girdi. Lottie'nin yumuşamış ses tonuna tahammül etti. Lottie'nin pişmanlık içinde diz çökmesine seyirci kalırsa lanetlenirdi. Bir elini sahiplenici bir hareketle Lottie'nin düzgün korseli beline koydu. Soğukkanlı, sabit bakışları Mrs.

Howard'ın. "Geçmiş hakkında konuşarak elde edilecek bir şey yok. Geleceği konuşmaya geldik."

"Geleceğimizle hiçbir ilginiz yok Bay Gentry." Kadının mavi gözleri küçümsemeyle buz tutmuştu. "İçinde bulunduğumuz durumdan en az kızım kadar ben de sizi sorumlu tutuyorum. Ben asla Nihai amacınızın onu kendinize almak olduğunu bilseydim sizinle konuşur, sorularınızı yanıtlardım."

"Bu benim planım değildi." Nick, parmaklarının bir elin Lottie'nin belinin kıvrımlarını, sınırlayıcı kalçaların altındaki lezzetli yumuşaklığı hatırlayarak. "Lottie'yle tanışana kadar onunla evlenmek isteyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama o zaman çok açıktı. -Şimdi olduğu gibi, Lottie'nin Radnor yerine benimle evlenmesi daha iyi olacaktır."

"Çok yanılıyorsunuz," diye tersledi Bayan Howard. "Kibirli alçak! Kendini kraliyet ailesinden biriyle kıyaslamaya nasıl cüret edersin?"

Lottie'nin yanında kaskatı kesildiğini hissedenden Nick, annesini bu konuda düzeltmemesi için sessizce onu sıktı. Kendisini Radnor'la herhangi bir şekilde kıyaslamak için kendi unvanını kullanacaksa lanetliydi.

"Lord Radnor çok zengin ve kibar bir adamdır." Bayan Howard devam etti. "O son derece eğitilmiş ve her bakımdan onurlu biri. Ve eğer benim için olmasaydı kızının bencilliği ve senin müdahalen olmasaydı, Charlotte artık onun karısı olacaktı."

"Birkaç noktayı atlamışsın," dedi Nick. "Radnor'un Lottie'den otuz yaş büyük olduğu ve bir ayakkabıcı yumruğu kadar deli olduğu gerçeği de dahil."

Bayan Howard'ın yüzündeki renk, yanaklarının üzerinde iki parlak leke halinde yoğunlaştı. "O deli değil!"

Nick, Lottie'nin hatırı için ani öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Onu küçük, savunmasız bir çocuk olarak hayal etti.

Radnor gibi bir yırtıcıyla aynı odada tek başına kapalıydı. Ve bu kadın buna izin vermişti. Lottie'nin bir daha asla korumasız kalmayacağına dair sessizce yemin etti. Bayan Howard'a sert bir bakış attı. "Radnor'ın sekiz yaşındaki bir kıza saplantılı bir şekilde ilgi göstermesinde yanlış bir şey görmediniz mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Soyluların zaaflarına izin verilir, Bay Gentry. Üstün kanları bazı eksantriklikleri barındırır. Ama tabii ki siz bu konuda hiçbir şey bilmezsiniz."

Nick alaycı bir tavırla, "Şaşırabilirsin," dedi. "Ne olursa olsun, Lord Radnor pek de mantıklı bir davranış modeli değil. Bir zamanlar sahip olduğu sosyal bağlar, sözde zaafı yüzünden zayıfladı. Toplumdan elini eteğini çekti ve zamanının çoğunu malikanesinde geçiriyor, Gün ışığından saklanıyor. Hayatı, savunmasız bir kızı kendi ideal kadın versiyonuna dönüştürme çabası etrafında şekilleniyor - onun izni olmadan nefes almasına bile izin verilmeyen biri. Lottie'yi bundan kaçtığı için suçlamadan önce şu soruya dürüstçe cevap verin: Böyle bir adamla evlenmek ister miydiniz?"

Bayan Howard, Lottie'nin küçük kız kardeşi Ellie'nin aniden gelmesiyle cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu; Ellie on altı yaşında, dolgun yanaklı bir yüze ve iri kirpikli mavi gözlere sahip güzel bir kızdı. Saçları Lottie'ninkinden çok daha koyu, sarı yerine açık kahverengiydi ve vücudu çok daha cömertçe donatılmıştı. Kapının eşiğinde soluk soluğa duran Ellie, müsrif kız kardeşine heyecanla baktı. "Lottie!" İleri atıldı ve ablasını sıkıca kucakladı. "Oh, Lottie, dönmüşsün! I

Seni her gün özledim, seni düşündüm ve senin için korktum-"

"Ellie, seni daha da çok özledim," dedi Lottie boğuk bir kahkahayla. "Sana yazmaya cesaret edemedim, ama ah, ne kadar çok istedim. Göndermek istediğim mektupları duvarlara yazabilirdim-"

"Ellie," diye araya girdi anneleri. "Odana dön."

Ellie geri çekilip Lottie'ye bakarken ya onu duymamış ya da görmezden gelmişti. "Ne kadar güzelsin," diye haykırdı. "Öyle olacağını biliyordum. Biliyordum..." Yakınlarda duran Nick'i görünce sesi kesildi. "Onunla gerçekten evlendin mi?" diye fısıldadı Nick'in sırtına neden olan bir skandal sevinciyle.

Lottie ona meraklı bir ifadeyle baktı. Nick onun kocası olduğunu kabul etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. Hoşnutsuz görünmüyordu, ama sesi çılgınca coşkulu da çıkmıyordu. "Bay Gentry," dedi Lottie, "ben "Kız kardeşimle tanıştığına inanıyor musun?"

"Bayan Ellie," diye mırıldandı hafifçe eğilerek. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

Kız kızardı, reverans yaptı ve tekrar Lottie'ye baktı. "Londra'da mı yaşayacaksınız?" diye sordu. "Beni ziyarete gelecek misiniz? Çok özledim-"

"Ellie," dedi Bayan Howard anlamlı bir şekilde. "Şimdi odana git. Bu kadar saçmalık yeter."

"Evet, anne." Kız son bir kez sarılmak için kollarını Lottie'ye doladı. Ablasının kulağına bir şeyler fısıldadı, Lottie'nin rahatlatıcı bir mırıltı ve başını sallayarak yanıtladığı bir soruydu bu. Başka bir soru olduğunu tahmin ederek

Nick ziyarete davet edilme isteğini gülümseyerek bastırdı. Görünüşe göre Howard ailesinin tek inatçı kızı Lottie değildi.

Ellie, Nick'e utangaç bir bakış atarak odadan çıktı ve salondan uzaklaşırken iç geçirdi.

Kız kardeşinin onu tekrar görmekten duyduğu memnuniyeti açıkça belli eden Lottie, Bayan Howard'a yalvaran bir bakış gönderdi. "Anne, sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki-"

"Korkarım daha fazla tartışmanın bir anlamı yok," dedi annesi kırılgan bir vakarla. "Sen seçimini yaptın, baban ve ben de öyle. Lord Radnor'la aramızdaki bağ koparılamayacak kadar sağlam. Ona karşı yükümlülüklerimizi yerine getireceğiz Charlotte, sen istemesen bile."

Lottie şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu nasıl başaracaksın anne?"

"Bu artık seni ilgilendirmiyor."

Lottie, "Ama anlamıyorum-" diye söze başlayınca Nick araya girdi, bakışları Bayan Howard'ın üzerindeydi. Yıllardır azılı suçlularla, aşırı çalışan yargıçlarla, suçlularla, masumlarla ve Aradaki herkes. Kendi kayınvalidesiyle bir tür uzlaşmaya varamazsa lanetlenirdi.

"Bayan Howard, anladığım kadarıyla Lottie'ye eş olarak ilk tercihiniz ben değilim." Ona alaycı, büyüleyici Çoğu kadında işe yarayan bir gülümseme. "Kimsenin tercihi olmayacağımı şeytan da biliyor. Ama şu haliyle Radnor'dan çok daha cömert bir hayırsever olduğumu kanıtlayacağım." Harap haldeki çevrelerine dikkatle baktı ve bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Bunu yapman için hiçbir neden yok.

evi iyileştirmemeli ve sizi memnun edecek şekilde yenilememeli. Ayrıca çocukların eğitim masraflarını karşılayacağım ve Ellie'nin düzgün bir şekilde dünyaya gelmesini sağlayacağım. İstersen yurtdışına seyahat edebilir ve yaz aylarını deniz kıyısında geçirebilirsin. Bana ne istediğini söyle, sana vereyim."

Kadının yüz ifadesi açıkçası inanmaz bir ifadeydi. "Peki tüm bunları neden yaptınız?"

"Karımın zevki için," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Lottie yuvarlak gözlü bir şaşkınlıkla ona döndü. Korsesinin yakasını rahatça parmakladı ve bunun ona verdiği şey için ödenecek küçük bir bedeldi.

Ne yazık ki bu samimi jest Bayan Howard'ı ona karşı sertleştirmiş gibiydi. "Sizden hiçbir şey istemiyoruz, Bay Gentry."

"Radnor'a borçlu olduğunuzu anlıyorum," diye ısrar etti Nick, konuya açık sözlülükten başka bir şekilde yaklaşmanın mümkün olmadığını düşünüyordu. "Bunun icabına bakacağım. "Ben hallederim. Lottie'nin okulda geçirdiği yıllar için ona geri ödeme yapmayı zaten teklif ettim ve diğer mali yükümlülüklerinizi de üstleneceğim."

"Bu tür sözleri tutmaya gücünüz yetmez," dedi Bayan Howard. "Tutabilseydiniz bile cevabım yine de hayır olurdu. Bu konuyu daha fazla tartışmayacağım için gitmenizi rica ediyorum Bay Gentry."

Nick ona araştıran bir bakış attı, çaresizlik, huzursuzluk, suçluluk duygusu seziyordu. Bütün içgüdüleri onun bir şeyler sakladığı konusunda onu uyarıyordu. "Bay Howard eve döndüğünde sizi tekrar arayacağım," dedi nazikçe.

"Onun cevabı da benimkinden farklı olmayacaktır."

Nick reddi duyduğuna dair bir işaret vermedi.
"İyi günler, Bayan Howard. Sağlığınız ve mutluluğunuz için
tüm dileklerimizle ayrılıyorruz."

Lottie'nin parmakları Nick'in ceketinin içinde sıkıca kenetlendi.
Duygularına hâkim olmak için savaşırken kollarını sıvadı.
"Güle güle anne," dedi boğuk bir sesle ve onunla birlikte
dışarı çıktı.

Nick onu dikkatle arabaya bindirdi ve boş bahçe arsasına
baktı. Ellie'nin yuvarlak yüzünün görüldüğü üst kattaki bir
pencere dışında evin bütün pencereleri boştu. Arabanın
kapısı kapanırken Ellie kederle el salladı ve çenesini ellerinin
üzerine dayadı.

Atlar kendi ritimlerine oturmadan önce araç bir
sarsıntıyla uzaklaştı. Lottie başını geriye yasladı.
Kadife döşemeye yaslanmıştı, gözleri kapalı, ağzı titriyordu.
Altın sarısı kirpiklerinin altında dökülmemiş gözyaşlarının
parıltısı belirdi. "Aptalca bir umutla daha sıcak
resepsiyon," dedi, ironik bir ton denedi ve boğazından
yarım bir hıçkırık kaçarken tamamen başarısız oldu.

Nick orada sinirli ve çaresiz bir şekilde oturuyor,
vücudunun her yeri geriliyordu. Karısının ağladığını görmek
onu telaşlandırdı. Nick'i rahatlatmak için karısı duygularını
kontrol altına almayı başardı ve eldivenli ellerinin topuklarını
gözlerine bastırdı.

"Teklifimi geri çevirmeyi göze alamazlardı," dedi Nick,
"Radnor'dan hâlâ para almıyorlarsa tabii."

Lottie şaşkınlıkla başını salladı. "Ama bu hiçbir şey
Seninle evlendiğim için aileme destek olmaya devam
edeceğini hissediyorum."

"Başka bir gelir kaynakları var mı?"

"Aklıma bir şey gelmiyor. Belki amcam onlara biraz verebilir. Ancak onları sonsuza kadar tutacak kadar değil."

"Hmmm." Nick çeşitli olasılıkları düşünerek koltuğunun köşesine yaslandı, bakışları Pencerenin önünden geçen manzara.

"Nick... Lord Radnor'a onca yıl boyunca okul taksitlerimi ödeyeceğini gerçekten söyledin mi?"

"Evet."

Garip bir şekilde Lottie nedenini sormadı, sadece eteklerini düzenlemekle ve bileklerini örtmek için kollarını aşağı çekmekle meşguldü. Eldivenlerini çıkarıp katladı ve arabanın koltuğuna, yanına koydu. Nick yarı kapalı gözlerle onu izliyordu. Ayarlayacak ya da düzeltecek bir şey bulamayınca kendini toparlayıp ona baktı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, sanki yeni bir güçlkle karşılaşmaya hazırlanmış gibi.

Nick soruyu düşündü ve kızın ifadesindeki kararlılığı görünce göğsünün ortasında bir gerilme hissetti. Son birkaç güne onun yaşındaki bir kız için olağanüstü bir soğukkanlılıkla katlanmıştı. Başka herhangi bir genç kadının şimdiye kadar hıçkıra hıçkıra ağlayan bir yığına dönüşmüş olacağına şüphe yoktu. Gözlerindeki gergin bakışı silmek ve onu bir kez olsun kaygısız ve rahat görmek istiyordu.

"Pekala, Bayan Gentry," dedi, onun yanındaki boşluğa geçerek, "önümüzdeki bir iki gün için biraz eğlenmemizi öneriyorum."

"Eğlence," diye tekrarladı, sanki bu sözcük yabancıymış gibi. "Bağışlayın ama şu anda eğlenme kapasitem oldukça azalmış durumda."

Nick gülümsedi ve elini onun kalçasının dış hatlarına yerleştirdi. "Dünyanın en heyecan verici kentindesin," diye mırıldandı, "genç ve erkeksi bir koca ve onun haksız kazançlarıyla birliktesin." Kulağını öperek onun titremesine neden oldu. "İnan bana Lottie, burada eğlenecek çok şey var."

Lottie annesinin soğuk karşılamasından sonra hiçbir şeyin onu umutsuzluktan kurtarabileceğini düşünemezdi. Ne var ki Nick, Lottie'yi o kadar etkilemişti ki Sonraki birkaç gün boyunca ondan başka bir şey düşünmekte zorlandı.

O gece Nick onu bir tiyatro meyhanesine götürdü. Müşterileri çekmek için müzik ve komik gösteriler sahneleniyordu. Covent Garden'da bulunan Vestris -adını bir zamanların popüler İtalyan opera dansçısından alıyordu- tiyatrocuların, varoş soylularının ve her türden renkli karakterin buluşma yeri idi. Burası kirli, şarap ve duman kokuyordu, yerler o kadar yapış yapıştı ki Lottie ayakkabılarını çıkararak yürüdü. Eşikten isteksizce geçti, çünkü kaliteli genç kadınlar kocalarının yanında olmadıkça böyle yerlerde görülmezlerdi -ve o zaman bile oldukça şüpheliydi. Nick Hemen meyhane sakinleri tarafından selamlandılar, birçoğu tam bir kabadayı gibi görünüyordu. Kısa bir sırt sıvazlama ve dostça hakaret alışverişinden sonra Nick, Lottie'yi bir masaya götürdü. Onlara biftek ve patatesten oluşan bir akşam yemeğı, bir şişe Porto şarabı ve iki fincan şarap ikram edildi. "ağır ıslak" denen bir şey.

Lottie daha önce hiç toplum içinde yemek yememiş olmasına ve kendini saçma bir şekilde utangaç hissetmesine rağmen, dört kişilik bir aileye rahatlıkla yetebilecek bir bifteğe saldırdı. "Nedir bu Bu mu?" diye sordu, yavaşça kupasını alıp köpüren kahverengi derinliklere bakarak.

Nick kolunu onun sandalyesinin arkasına dayayarak, "Ale," diye yanıtladı. "Biraz dene."

İtaatkâr bir tavırla koyu tahıl aromalı içecekten bir yudum aldı ve tüm yüzü tiksintiyle buruştu. Yüzündeki ifadeye gülen Nick, yakındaki bir barmene onu getirmesini söyledi. Biraz cin kokteyli. Binaya daha fazla müşteri doluştu, kupalar hırpalanmış ahşap masalarda ağır ağır şingirdadı ve barmaidler büyük sürahilerle kalabalığın arasında yoğun bir şekilde hareket etti.

Tavernanın ön tarafında, erkek kıyafetleri giymiş ince bir kadın tarafından komik bir müzikal söyleniyordu. giysili, gür bııklı, iri yarı bir beyefendiydi; taşralı bir hizmetçi gibi giyinmişti ve kocaman sahte göğsü hareket ettikçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu. O sırada "Delikanlı" meyhanenin içinde "hizmetçiyi" kovaladı, onun güzelliğini öven içli bir aşk şarkısı söyledi, ortalık kahkahalara boğuldu. Gösterinin aptallığına karşı koymak imkânsızdı. Elinde bir fincan buruk cin kokteyli ile kocasının yanına sokulan Lottie, kıkırdama nöbetini bastırmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Bunu daha fazla gösteri izledi... müstehcen şarkılar ve danslar, komik şiirler, hatta akrobatik taklalar ve hokkabazlık gösterileri. Saat geç olmuştu, meyhanenin köşeleri gölgeli hale geldi ve rahat atmosferde birkaç çiftten daha fazlası bazı patavatsızlıkların tadını çıkarmaya başladı okşuyor ve öpüyordu. Lottie Çok olması gerektiğini biliyordu ama cin kokteyli onu uykulu ve kalın kafalı yapmıştı. Nick'in kucağında oturduğunu, bacaklarını onun bacaklarının arasına sıkıştırdığını ve bunun tek nedeninin dik oturabilmesini sağlayan şey, adamın kollarının ona sarılmış olmasıydı.

"Ah, canım," dedi neredeyse boş olan fincanına bakarak. "Hepsini ben mi içtim?"

Nick fincanı ondan aldı ve masanın üzerine koydu. "Korkarım öyle."

"Maidstone'da yıllar süren eğitimimi bir gecede ancak sen geri alabilirsin," diyerek onun sırtına neden oldu.

Bakışlarını kızın ağzına indirdi ve parmak ucuyla çenesinin kenarını yokladı. "Şimdi tamamen yozlaştın mı? Hayır mı? O zaman eve gidelim, ben de işi bitireyim."

Kendini dengesiz ve çok sıcak hissedenden Lottie, adam onu tavernaya doğru yönlendirirken kıkırdadı. "Zemin engebeli," dedi ona, sertçe yanına yaslanarak.

"Sorun yerde değil tatlım, ayaklarında."

Lottie bunu düşünürken adamın eğlenen yüzünden kendi ayaklarına baktı. "Sanki yanlış ayaklara takılmışlar gibi hissediyorum."

Nick başını salladı, mavi gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Cine hiç tahammülün yok, değil mi? Gel, seni taşıyayım."

"Hayır, bir gösteri olmak istemiyorum," diye itiraz etti adam onu göğsüne yaslayıp sokağa çıkarırken. Onları gören bir uşak aceleyle kapıya doğru koştu. Sokağın sonunda, arabaları uzun bir sıra halinde bekliyordu.

Nick, "Yüzüstü düşersen daha büyük bir gösteri olursun," diye karşılık verdi.

"O kadar da ileri gitmedim," diye itiraz etti Lottie. Ancak adamın kolları o kadar sağlam ve omzu o kadar davetkârdı ki

İç çekerek ona sarıldı. Teninin hafif misk kokusu, kravatından yayılan keskin nişasta kokusuyla karıştı, öyle çekici bir karışımdı ki, derin derin içine çekmek için yaklaştı.

Nick caddenin kenarında durdu. Başını çevirdi, traşlı yanağı onunkine değdi ve teninin karıncalanmasına neden oldu. "Ne yapıyorsun?"

"Kokun..." dedi hülyalı bir şekilde. "Bu harika. I Bunu ilk karşılaşmamızda, beni neredeyse duvardan düşürdüğünde fark etmiştim."

Boğazında bir kahkaha kıpırdandı. "Seni düşmekten kurtardım demek istiyorsun."

Derisinin cızırtılı dokusu Lottie'nin ilgisini çekti. dudaklarını onun çenesinin altına bastırdı. Adamın sertçe yutkunduğunu hissetti, hareket ağzında dalgalanıyordu. Bu ilk yutma hareketiydi.

İlk kez ona doğru bir hamle yapmıştı ve bu küçük jest şaşırtıcı derecede etkili olmuştu. Adam ona sıkıca sarılarak orada durdu, göğsü gittikçe zorlaşan nefeslerle inip kalkıyordu. Kızın, ona karşı bir şeyler yapabileceği düşüncesi

Onu bu kadar kolay tahrik eden Lottie, kravatının düğümünü çekiştirdi ve boğazının yan tarafını öptü.

"Yapma, Lottie."

Tırnağının ucunu kıllarla pürüzlendirilmiş derinin üzerinde gezdirerek nazikçe kazıdı.

"Lottie..." diye tekrar denedi. Söylemeye niyetlendiği her neyse, kulağını öpüp yumuşak bir ısılıkla lobunu dişlerinin arasına aldığında unutuldu.

Araba önlerinde durdu ve uşak çıkarılabilir basamakları yerleştirmekle meşgul oldu.

Yüz hatlarını boş bir maskeye dönüştüren Nick, Lottie'yi arabanın içine itti ve arkasından tırmandı.

Kapı kapanır kapanmaz onu kucağına çekti ve elbisesinin önünü kabaca çekiştirdi. Saçlarıyla oynamak için uzandı, parmaklarını kalın saç tellerine doladı. samur bukleler. Korsesinin üst kısmını açarak bir göğsünü dışarı çıkardı ve ağzını yumuşak meme ucuna yapıştırdı. Alaycı emiş, kadının bir zevk iniltisiyle ona doğru eğilmesine neden oldu. Elleri çılgınca eteklerinin altına daldı, çuha ve keten yığınlarının arasından kayarak donunun nemli yarığını buldu. Eli iç çamaşırının içine giremeyecek kadar büyüktü ve onu kolaylıkla yırttı. Bu onu nefessiz bıraktı. Uylukları çaresiz bir hoşnutlukla açıldı ve uzun bir parmak içine girerken görüşü bulanıklaştı. Adamın kucağında, eli bacaklarının arasında nazikçe çalışırken, iç kaslarının gerilmeye başladığını hissetti Ritmik olarak.

Adamdan bir inilti yükseldi ve kadının kalçalarını kendi kalçalarının üzerine çekerek pantolonunun önünü kabaca karıştırdı. "Sen çok Islak... Sabırsızlanıyorum, Lottie, izin ver... kucağıma otur ve bacaklarını... oh, Tanrım, evet, tam oraya..."

Kendi isteğiyle onun üzerine oturdu, içine girerken nefesini içine çekti, elleri kalçalarını aşağıya doğru itti, ta ki adam kabzasına kadar gömülene kadar. Adam onun içinde lezzetli bir şekilde sert ve kalındı, arabanın hareketi sırasında hareketsiz duruyordu. vücutlarını birbirine sürttü. Lottie gizlice cinsel organının ağrıyan tepe noktasını ona sürttü ve birleştikleri yerden yükselen ısı dalgalarını hissetti. Adamın ellerinden biri hafifçe sırtının üst kısmından geçti.

Arabanın tekerleklerinin güçlü bir şekilde sarsılması onu daha da içine iterken Lottie'nin nefesi kesildi. "Fazla vaktimiz yok," dedi.

boğazına karşı söylemeyi başardı. "Taverna eve çok yakın."

Nick acı dolu bir iniltiyle karşılık verdi. "Bir dahaki sefere şoförün bizi tüm Londra'da gezdirmesini sağlayacağım... İki kez." Başparmağını ıslak seksinin tepesine kaydırđı ve yumuşak, hızlı vuruşlarla fiskeledi, bir hıçkırıkla ona doğru kıvrılınca kadar zevkini hızla artırdı, Patlayıcı hislerle boğulmuştu. Umutsuz itişlerle kalçalarını yukarı doğru kaldırarak hırladı ve yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü, tutkusu kör edici bir doruğa ulaştı.

İkisi de uzun soluklarla nefes alırken, çıplak bedenleri darmadağınık giysilerin altında birbirine kilitlenmişti. "Bu asla yeterli değil," dedi Nick huysuzca, eli Yumuşak kalçalarını avuçlayarak onu sıkıca kendisine doğru tuttu. "Duramayacak kadar iyi hissettiriyor."

Lottie onun ne ifade etmeye çalıştığını anlamıştı. Aralarındaki bastırılmaz ihtiyaç sadece fiziksel bir arzunun ötesindeydi. Birlikte olmaktan, bedenlerinin birleşmesinin çok ötesinde bir tatmin duyuyordu. Ancak bu ana kadar onun da bunu hissettiğini bilmiyordu... ve onun da kendisi gibi bu duyguyu kabullenmekten korkup korkmadığını merak ediyordu.

On Birinci Bölüm

Londra, Hampshire'ın dinginliğinden o kadar farklıydı ki, Lottie aynı ülkede olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Yüksek modanın ve sonsuz eğlencelerin dünyasıydı burası, yoksulluk ve sefalet keskin bir şekilde yan yana duruyordu. zenginlik ve suçun kol gezdiği sokaklar, müreffeh pazarların ve dükkânların bulunduğu caddelerin ardına gizlenmişti. Geçmişte bir bölge vardı

Şehir olarak adlandırılan Temple Bar ve "kasaba" olarak adlandırılan batı yakası, bahçeler, yürüyüş yolları, konser salonları ve hayal bile edemeyeceği lükslere sahip mağazalarla doluydu.

Evliliklerinin ikinci haftası başladığında, Nick Lottie'yi sanki şımartmak istediği bir çocukmuş gibi şımartmayı eğlenceli buluyordu. Onu Berkeley Meydanı'ndaki bir şekerlemeciye götürdü ve ona bolca şekerle karıştırılmış kestane püresinden yapılmış bir buz aldı.

kiraz. Daha sonra Bond Caddesi'ne gittiler ve burada ona çeşitli Fransız pudraları, kokulu sular ve bir düzine çift işlemeli ipek çorap satın aldı.

Lottie onun bir servet değerinde mal almasını engellemeye çalıştı. Keten dokumacısından beyaz eldivenler ve mendiller almış, Maidstone'da bir aylık eğitim ücretine mal olacak altın püsküllü bir çift pembe ipek ayakkabıya şiddetle itiraz etmişti. Ancak Nick onun itirazlarını duymazdan geldi.

ilgisini çeken her şeyi satın almaya devam etti. Son durakları bir çay dükkânıydı ve burada yarım düzine "barut", "congou" veya "souchong" gibi ilgi çekici isimler taşıyan güzel kavanozlarda egzotik çaylar.

O günün ilerleyen saatlerinde Betterton'daki eve teslim edilecek paket dağını hayal eden Lottie vazgeçmesi için ona yalvardı. "Başka bir şeye ihtiyacım yok," dedi kararlılıkla, "ve bir dükkâna daha adım atmayı reddediyorum. Böyle bir ölçüsüzlük için hiçbir neden yok."

Nick, "Evet, var," diye yanıtladı ve onu bekleyen, koli ve kutularla dolu arabalarına kadar eşlik etti.

"Oh? Ne oldu?"

Çıldırırtıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Herhalde ona cinsel bir iyilik satın aldığını düşünmüyordu, çünkü kadın bu konuda fazlasıyla anlayışlı davranmıştı. Belki de sadece ona mecbur hissetmesini mi istiyordu? Ama neden?

Nick Gentry ile hayat oldukça şaşırtıcı bir hal almaya başlamıştı; yakıcı yakınlık anlarının arasına serpiştirilmiş küçük hatırlatıcılardan oluşuyordu. çoğu açıdan tamamen yabancıları. Nick'in neden her gece onunla seviştikten sonra yatağını terk ettiğini, asla onun yanında uyumasına izin vermediğini anlamıyordu. Sonra Paylaştıkları diğer her şey yeterince zararsız görünüyordu. Ama yalnız uyumayı tercih ettiğini ve bu şekilde ikisinin de daha rahat edeceğini söyleyerek onun garip kalma davetlerini reddetti.

Lottie bazı konuların Nick'in öfkesini baruta tutulmuş bir alev gibi alevlendirdiğini çabucak keşfetti. Ona çocukluğunun hiçbir bölümünü asla sormaması gerektiğini ve Nick Gentry adını almadan önceki günlerden söz etmenin onun kesin öfkesine yol açacağını öğrenmişti. Ne zaman ki

kızgındı, bağırmadı ya da bir şeyler fırlatmadı, bunun yerine Soğuk bir sessizlikle evden çıktı ve o yatana kadar da dönmedi. Nick'in kendisini hiçbir şekilde savunmasız bırakmadığını da öğrenmişti. Kendisini ve çevresini tamamen kontrol altında tutmayı tercih ediyordu. İçkisine hâkim olamayan birinin erkekliğe yakışmayacağını düşünüyordu - Nick'in aşırı içki içtiğini henüz görmemişti. Hatta

Uyku onun çok sık başvurmaktan hoşlanmadığı bir lüks gibi görünüyordu, sanki korunmasız bir uykuya dalmayı göze alamıyordu. Aslında Sophia'ya göre Nick, fiziksel yaralanmaların onu engellemesine bile izin vermemiştir - inatla

acıya ya da zayıflığa boyun eğmeyi reddetti.

"Neden?" Lottie, elbise provasına gittiklerinde ve elbiselerin getirilmesini beklerken Sophia'ya gerçek bir şaşkınlıkla sormuştu. "Neden korkuyor ki, bir an bile korunmasız kalmasına izin veremiyor?"

Nick'in ablası bir an için cevap verme arzusuyla ona baktı. Derin mavi gözleri hüznle doluydu. "Umarım bir gün sana içini döker," dedi yumuşak bir sesle. "Tek başına taşımak çok büyük bir yük. Eminim ki sana anlattığında vereceğin tepkiden korkuyordur."

"Ne söyledin?" Lottie ısrar etti ama hayal kırıklığına uğrayan Sophia cevap vermedi.

Korkunç bir sır. Lottie bunun ne olabileceğini anlayamıyordu. Sadece onun birisini öldürdüğünü düşünebiliyordu, belki de öfkeyle. düşünebiliyordu. Onun geçmişinde suçlar işlediğini, muhtemelen kendisini dehşete düşürecek şeyler yaptığını biliyordu. O kadar temkinli ve soğukkanlıydı ki onu asla tam olarak tanıyamayacaktı.

Ancak başka açılardan Nick beklenmedik derecede şefkatli ve cömert bir kocaydı. Okulda ona öğretilen tüm kuralları anlatması için onu ikna etti ve sonra her birini çiğnemesini sağladı.

Alçakgönüllülüğüne nazik bir saldırı başlattığı, onu lamba ışığında soyduğu ve onu tepeden tırnağa öperken izlemesini sağladığı geceler vardı... ve onu utandıran ve dayanamayacağı kadar heyecanlandıran egzotik şekillerde onunla seviştiği diğer geceler. Tek bir bakışla, kısa bir okşamayla, kulağına fısıldadığı yumuşak bir kelimeyle onu tahrik edebiliyordu. Bu

Lottie'ye öyle geliyordu ki, bütün günler cinsel arzu seli içinde geçiyor, yaptıkları her şeyin altında ona dair farkındalığı kaynıyordu.

Sipariş ettiği kitap sandıkları geldikten sonra, akşamları Nick'e kitap okuyor, o yatağında otururken Nick de

onun yanında uzanırdı. Bazen dinlerken Nick onun bacaklarını kucağına çeker ve ayaklarına masaj yapardı,

başparmaklarını ayak parmaklarında gezdiriyor ve ayak parmaklarıyla nazikçe oynuyordu. Lottie ne zaman okumaya ara verse, onun bakışlarının her zaman kendisine sabitlendiğini görürdü. Hiç öyle görünmüyordu.

Sanki gözlerinde saklı olan bir gizemi ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi ona bakmaktan yorulmuyordu.

Bir akşam ona kâğıt oynamayı öğretti ve her kaybettiğinde cinsel özgürlüklerini kaybettiğini iddia etti. Lottie soluk soluğa onu hile yapmakla suçlarken, kendilerini halı kaplı zeminde uzuvları ve giysileri birbirine karışmış halde buldular. Adam cevap olarak sadece sırttı ve konu tamamen unutulana kadar başını kızın eteklerinin altına soktu.

Nick heyecan verici bir arkadaşı - büyüleyici bir hikâye anlatıcısı, mükemmel bir dansçı, yetenekli bir aşık. Şakacıydı ama hiç de çocuksu değildi, birkaç ömre yetecek

kadar Şey görmüş ve yapmış olduğunu ilan eden tecrübeli bakışını asla kaybetmiyordu. Lottie'ye Londra'nın dört bir yanında eşlik etti.

Kendisinininkini gölgede bırakan bir enerjisi vardı, neredeyse herkesi tanıyor ve herkes tarafından biliniyor gibi görünüyordu. Birden fazla kez, bir abonelik dansında ya da özel bir partide, hatta parkta yürürken, Lottie onun çektiği dikkatin farkına varmaktan kendini alamadı. Nick, bakış açısına göre ya bir kahraman ya da bir şeytan olarak görülüyordu ve herkes onu tanımak istiyordu. ne olursa olsun onunla birlikte görülmek. Sayısız erkek onun elini sıkmak ve çeşitli konularda fikirlerini almak için geliyordu. Kadınlar ise Lottie'nin yanında bile titriyor, kıkırdıyor ve utanmadan onunla flört ediyorlardı. Lottie Bu tür yaklaşımlara şaşkın bir hoşnutsuzlukla tanık oldu ve kendini kıskanç bir eş gibi hissettiğini fark etti.

Bazı arkadaşlarının daveti üzerine Nick ve Lottie Drury Lane'de deniz savaşlarını sahneleyen bir oyuna katıldı karmaşık makineler ve ışık gösterileri kullanarak heyecan verici bir etki yarattı. Denizci gibi giyinmiş aktörler kendilerini top atışlarıyla mükemmel bir uyum içinde "geminin" yan taraflarında, gömlekleri kırmızı boya ile lekelenerek kana benziyor. Sonuçlar o kadar gerçekçiydi ki Lottie ellerini kulaklarına götürdü ve yüzünü Nick'in göğsüne sakladı, onun gülüşerek olayı izletme çabalarına aldırmadı.

Belki gösterinin şiddetinden, belki de akşam yemeğinde içtiği şarabın etkisinden, ama Lottie ilk ara verildiğinde localarından ayrılırken kendini endişeli hissetti. Tiyatro seyircileri alt kattaki salonda birbirlerine karışmış, içeceklerini yudumluyor ve sohbet ediyorlardı. Az önce tanık oldukları sahne savaşlarını heyecanla anlatıyorlardı. Kalabalık odadaki atmosfer boğucu bir hal alınca Nick, Lottie'yi arkadaşlarıyla baş başa bırakarak ona bir bardak limonata getirmeye gitti. Lottie etrafındaki konuşmaları yarı dinlerken dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi, Yakında döneceğini umuyordu. Ne kadar da çabuk

Nick'in yanındaki güven verici varlığına alıştığını düşündü.

İronikti. Uzun yıllar boyunca ona Lord Radnor'a ait olduğunu hiçbir zaman kabullenememişti. Yine de sanal bir yabancıya ait olmak tamamen doğal geliyordu. Lord Westcliff'in Nick Gentry hakkındaki uyarısını hatırladı. Westcliff, ona güvenilmemesi gerektiğini söylemişti. Ama Kont yanılmıştı. Nick'in karanlık geçmişi ne olursa olsun, ona karşı nazik ve düşünceli davranmış, güvenine fazlasıyla layık olmuştu.

Lottie onu görebilmek umuduyla etrafına bir göz attığında, dikkatini bir figür çekti ondan birkaç metre uzakta duruyordu.

Radnor, diye düşündü, buzlu iğneler yağarken üzerine yağıyor gibiydi. Tüm kasları kilitlenmişti... iki yıl boyunca avlanırken hissettiği korkuyla donup kalmıştı. Yüzü kısmen ondan saklanmıştı. Dehşetle baktı, ama demir grisi saçlarını, başının mağrur eğimini, kaşlarının siyah çizgilerini gördü. Ve sonra sanki kalabalık salonda onun varlığını hissetmiş gibi ona doğru döndü.

Sessiz dehşeti bir anda şaşkınlığa dönüştü... hayır, bu Radnor değildi, sadece ona benzeyen bir adamdı. Beyefendi başını salladı ve yabancıların bazen bakışları karşılaştığında yaptıkları gibi ona gülümsedi. Lottie soluk pembe eldivenlerinin içindeki sıkılı ellerine bakıp kalbinin çarpıntısını yatıştırmaya çalışırken, adam arkadaşlarına döndü. Şokun artçı etkileri onu vurdu... bir miktar mide bulantısı, soğuk ter, bir Titremesi dinmek bilmiyordu. Ne kadar gülünçsün, dedi kendi kendine, bir erkeğin sadece bakışından bile iğrenerek.

Radnor'a benzeyen bir adam böyle bir aşırı tepkiye yol açabilirdi.

"Bayan Gentry," diye yakınlardan bir ses geldi. Bu Bayan Gentry'ydi.

Howsham, Lottie'nin daha yeni tanıştığı hoş ve yumuşak sözlü bir kadındı. "Kendini hasta mı hissediyorsun, canım? Oldukça tuhaf görünüyorsun."

Bayan Howsham'ın yüzüne baktı. "Burası oldukça boğucu," diye fısıldadı. "Ve sanırım biraz fazla bağladım bu akşam sıkıca."

"Ah, evet," dedi kadın alaycı bir anlayışla, korse iplerinin sıklıkla neden olduğu şikâyetlere aşinaydı. "Modanın tehlikelerine katlanmak zorundayız..."

Lottie'yi rahatlatmak için Nick yanında belirdi, elinde bir bardak elinde limonata. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlayan adam, destekleyici bir kolunu onun arkasına kaydırdı. "Ne oldu?" diye sordu, dikkatle kızın solgun yüzüne bakarak.

Bayan Howsham cevap verme görevini üstlendi. "Sıkı bağcıklar, Bay Gentry... Onu buradan biraz daha تنها bir yere götürmenizi öneririm. Sık sık temiz hava alır. yardımcı olur."

Nick kolunu Lottie'ye dolayarak koridorda ona rehberlik etti. Gece havası Lottie'nin titremesine neden olurken, terden sıırıslam olmuş giysileri nemli bir hal aldı. Nick onu dikkatle Binanın içinden gelen ışık ve gürültüyü engelleyen devasa bir sütunun gölgesinde.

"Önemli bir şey değildi," dedi Lottie ona utangaç bir ifadeyle. "Hem de hiç. Sebepsiz yere yaygara kopardığım için kendimi aptal gibi hissediyorum." Ondan limonatayı alarak susuzluktan içti ve bardak bitene kadar durmadı.

Nick boş bardağı yere koymak için eğildi ve bir kez daha Lottie'yle yüzleşmek için ayağa kalktı. Ceketinden bir mendil çıkarıp Lottie'nin yanaklarından ve alnından süzülen terleri silerken yüzü gergindi. "Bana ne olduğunu anlat," dedi sessizce.

Lottie utanç içinde kızardı. "Orada Lord Radnor'ı gördüğümü sandım. Ama sadece ona benzeyen bir adamdı." Gergin bir şekilde içini çekti. "İşte şimdi tam bir korkak olduğumu gösterdim. Özür dilerim."

Nick, "Radnor nadiren insan içine çıkar," diye mırıldandı. "Onunla böyle bir etkinlikte karşılaşmanız pek olası değil. Bu."

"Biliyorum," dedi hayıflanarak. "Ne yazık ki bunu düşünmek için durmadım."

"Sen bir korkak değilsin." Koyu mavi gözlerinde endişe vardı... endişenin altında daha zengin, daha gizemli bir duygu yatıyordu.

"Karanlıktan korkan bir çocuk gibi tepki verdim."

Parmakları çenesinin altından kayarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Radnor'la karşılaşacağın düşünülebilir. Bir gün," dedi usulca. "Ama bu olduğunda ya da olursa senin yanında olacağım, Lottie. Artık ondan korkmana gerek yok. Korkmana gerek yok. seni güvende tutacağım."

Adamın yüz ifadesindeki şefkatli ciddiyet karşısında şaşkınlığa kapıldı. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi, salondan ayrıldıklarından beri ilk kez tam bir nefes alarak.

Kadının solgun ve nemli yüzüne bakmaya devam eden Nick, sanki kadının sıkıntısını görmek ona acı veriyormuş gibi kaşlarını hafifçe çatarak başını salladı. Kendine yardım edemiyormuş gibi görünerek

Uzandı ve onu kendine doğru çekti, bedeniyle onu rahatlatmaya çalışırken kolları onu sardı. Bu kucaklaşmada cinsel bir şey yoktu ama bir şekilde daha önce birlikte yaptıkları her şeyden daha samimiydi.

Kolları güçlü ve sahipleniciydi, nefesi boynuna nemli, sıcak dalgalar halinde düşerken onu sabit tutuyordu.

"Seni eve götüreyim mi?" diye fısıldadı.

Lottie yavaşça başını sallarken, bir ömür boyu süren yalnızlık, akıl almaz bir rahatlık duygusuna dönüştü. A ev... bir koca... asla umut etmesine izin vermediği şeyler. Elbette bu illüzyon uzun sürmeyecekti - bir şekilde, bir gün elinden alınacaktı. Ama bu gerçekleşene kadar her anın değerini bilecekti.

"Evet," dedi, sesi adamın paltosunda boğuklaşmıştı.
"Hadi eve gidelim."

Derin bir uykudan yavaş yavaş uyanan Lottie, evdeki tuhaf seslerin farkına vardı. Seslerin belki de bir rüyanın kalıntıları olduğunu düşünerek gözlerini kırptırdı ve yatakta yavaşça doğruldu. Gecenin bir yarısıydı ve yatak odası zifiri karanlıktı. İşte yine oradaydı... bir hırıltı, bir Sanki biri tartışıyormuş gibi bozuk bir ifade. Nick'in zaman zaman kâbuslar gördüğünü hatırlayan Lottie yataktan fırladı. Dikkatle bir lamba yaktı, camı yerine yerleştirdi ve lambayı koridorun sonuna kadar taşıdı.

Nick'in uyuduğu misafir odasına yaklaşırken gölgeler önünden kaçtı. Kapalı kapıda duraklayarak dikkatlice vurdu. Cevap gelmedi. Bir süre sonra içeriden gelen şiddetli bir hışırtı duydu. Lottie kapıyı çevirdi. ve yatak odasına girdi.

"Nick?"

Yatağa uzanmış, çarşaf kalçalarından bükülmüş halde yüzüstü yatıyordu. Hızla nefes alıyordu. Yumruklarını sıktı ve tutarsızca mırıldandı, karanlık yüzü terden parlıyordu. Şaşkın bir endişeyle ona bakıyordu, Lottie onun uzun bedeninin bastırılmış bir öfke, korku ya da her ikisiyle birden seğirmesine neden olan görünmeyen canavarların ne olduğunu merak etti. Lambayı komodinin üzerine koydu ve ona yaklaştı.

"Nick, uyan. Bu sadece bir rüya." Ona doğru uzanarak omzunun acımasız kıvrımına nazik bir el koydu. "Nick-"

Birdenbire bir şiddet patlamasının ortasında kaldı. Yakalanıp yatağın ortasına fırlatılırken irkilerek bir çığlık attı. Nick bir anda onun üzerine atıldı, Güçlü kalçalarıyla ona sarılıyordu. Öldürücü bir hırıltı duyan Lottie, adamın yüzündeki sert, gölgeli maskeye baktı ve kocaman bir elin yumruk şeklinde geri çekildiğini gördü.

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı ve kollarıyla yüzünü siper etti.

Grev hiç gelmedi. Her şey hareketsiz kaldı. Titreyen Lottie kollarını indirdi ve Nick'in yüzünün değiştiğini, kâbus gibi maskesinin düştüğünü, akıl sağlığının ve farkındalığının arttığını görmek için başını kaldırdı. yüz ifadesine geri dönüyordu. Yumruğunu indirdi ve boş boş baktı. Sonra bakışları Lottie'nin ince bedenine kaydı ve gözlerindeki öfke ve dehşet Lottie'nin irkilmesine neden oldu.

"Seni öldürebilirdim," diye hırladı, beyaz dişleri Bir hayvanınki gibi parlıyordu. "Ne yapıyorsun burada? Yapma! Ben uyurken bana asla dokunma, lanet olası!"

"Bilmiyordum, ben... Tanrı aşkına rüyada ne görüyordun?"

Kıvrak bir hareketle ondan uzaklaştı ve nefes nefese yatağı terk etti. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yok."

"Bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm-"

"Tek istediğim benden uzak durman," diye tersledi. Bir sandalyenin üzerinde atılmış giysilerini bularak pantolonunu üzerine geçirdi.

Lottie vurulmuş gibi hissetti. Onun sözlerinin kendisini incitecek güce sahip olmasından nefret ediyordu. Bundan da öte, onun için ıstırap duyuyor, böyle bir eziyete tek başına katlanmak zorunda kalmamasını diliyordu.

"Defol git buradan," dedi, gömleğini ve ceketini giydi, yelek ya da kravatla uğraşmadı.

"Gidiyor musun?" Lottie sordu. "Gerek yok. Yatağıma döneceğim ve-"

"Evet, gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum." Çoraplarını ve ayakkabılarını toplarken ona bir bakış bile atmadı. "Ne zaman döneceğimi de sorma. Onu da bilmiyorum."

"Ama neden?" Lottie ona doğru duraklayan bir adım attı. "Nick, lütfen kal ve bana söyle-"

Ona uyarıcı bir bakış attı, gözleri yaralı bir hayvanın vahşiliğiyle parlıyordu. "Sana dışarı çıkmanı söylemiştim."

Yüzündeki kanın çekildiğini hisseden Lottie başını salladı ve kapıya yöneldi. Eşikte duraklayarak, arkasına bile bakmadan konuştu. "Özür dilerim."

Cevap vermedi.

Lottie dudaklarının içini ısırdı, gözlerinin kenarlarında yaşların sızısını hissederken kendini lanetledi. Hızla oradan ayrıldı ve onurunun kırıntılarıyla birlikte odasına çekildi.

Nick ertesi gün de dönmedi. Endişeli ve şaşkın olan Lottie kendini oyalayacak bir şeyler bulmaya çalıştı. Ne var ki, hiçbir oyalayıcı şey onu endişelenmekten alıkoymaya yetmedi. Yanında bir uşakla uzun bir yürüyüşe çıktı, iğne işi yaptı, kitap okudu ve Bayan Trench'in mum yapmasına yardım etti.

Kâhya ve hizmetçiler Lottie'ye karşı sessizce saygılı davranıyorlardı. Tahmin edilebileceği gibi, önceki gece hakkında tek bir kelime bile edilmemişti. bazı karışıklıklar olmuştu. Hizmetçiler her şeyi biliyordu, ama hiçbiri bunu itiraf etmedi. efendilerinin hayatının mahrem detaylarını biliyorlardı.

Kocasının nereye gittiğini merak eden Lottie, onun düşüncesizce bir şey yapmış olabileceğinden korktu. Kocasının kendi başının çaresine bakma konusunda oldukça iyi olduğunu düşünerek kendini teselli ediyordu ama bu onun sıkıntısını hafifletmiyordu. Çok üzgündü, Ve onun öfkesinin, kendisini incitmiş olabileceği korkusundan kaynaklandığından şüpheleniyordu.

Ancak, kadın onun karısıydı ve hiçbir açıklama yapılmadan terk edilmekten daha iyisini hak ediyordu. O gün ve akşam olduğunda Lottie rahatlamıştı. nihayet yaklaşmıştı. Yalnız başına yemek yedikten sonra uzun bir banyo yaptı, beyaz bir gecelik giydi ve nihayet uyuyabileceğini hissedene kadar bir yığın süreli yayını okudu. Düşüncelerinin sonsuz döngüsünden ve geçen saatlerin sıkıcılığından bitkin düşerek derin bir uykuya daldı.

Sabah olmadan çok önce, battaniyelerin ağırlığının onu uykunun yoğun sisinden uyandırdığını fark etti. ondan çekilmişti. Kıpırdanırken arkasında katı bir varlık olduğunu fark etti, şilte hafifçe eğilmişti. Nick, diye düşündü uykulu bir rahatlamayla, ona doğru dönerken esnedi. Oda o kadar karanlıktı ki onu tam olarak seçemiyordu. Ellерinin tanıdık sıcaklığı onu sırt üstü yatağı bastırdı, büyük bir avuç içi göğsünün ortasına hafifçe yaslandı... ve sonra bileklerini başının üzerine çekti.

Lottie şaşkınlıkla mırıldandı, adamın her iki bileğine bir şey doladığını hissedince tamamen uyandı. Ne olduğunu anlayamadan bağlar yatak başlığına sabitlendi ve onu adamın altında gergin bir şekilde gerdi. Nefesi şaşkınlık içinde durdu. Nick onun üzerine doğru ilerledi, bir kedi gibi çömeldi, nefesi sert dalgalar halinde geliyordu. Ona dokundu

Vücudu elbisesinin pamuklu örtüsünün üzerinde, parmakları göğsünün kıvrımının, belinin girintisinin, kalçasının ve uyluğunun kabarıklığının altından kayıyordu. Ağırlığı değişti ve ağız göğsünü aradı, elbiseyi ıslattı, meme ucunun yükselen tepesini yaladı. Çıplaktı, sıcak erkek teninin kokusu ve sıcaklığı onu çevreliyordu.

Lottie sersemlemiğ bir halde, adamın onu bu şekilde, elleri başının üzerinde bağlı olarak götürmek istediğini fark etti. Bu fikir onu korkutmuştu. Hiçbir şekilde kısıtlanmaktan hoşlanmıyordu. Ama aynı zamanda adamın ne istediğini de anlıyordu... çaresizliğini, mutlak güvenini... onun kısıtlama olmaksızın ona istediğı her şeyi yapabilirdi. Şişmiş meme ucunu diliyle yuvarladı, uzun, sürükleyici yalamalarla sıkı tepeyi heyecanlandırdı ve ıslak pamuğun içinden nefesi kesilene kadar sertçe emdi. Kadın elbisesini çıkarması için dilsiz bir yalvarışla kıvrandı ama adam sadece vücudunun daha da aşağısına kaydı, kaslı kolları her iki yanında kenetlendi.

Baş ve işaret parmaklarını bileklerini bağlayan bağlardan birinin üzerinde gezdiren Lottie, Nick'in ipek çoraplarını kullandı. Kollarındaki hafif gerginlik ona verdiği tepkiyi yoğunlaştırıyor gibiydi, hisler elektrik yükleri halinde içinden geçiyordu.

Ağzı karnındaydı, nefesi narin elbiseyi yakıyordu. Vücudunu kemiriyor, okşamaları durgunlaşırken nefes alış verişinin hızı heyecanını ele veriyordu. Kalçalarının arasında bir boşluk açtı, Elleriyle onları birbirinden ayırdı. Ağzı bacaklarının arasında, pamuklu kumaşın üzerinde hafifçe gezindi. Lottie ona doğru gerildi, parmakları çaresizce açılıp kapanıyor, topukları sertçe yatağa gömülüyordu. Adam onunla yavaşça oynadı, sonra tekrar kalkıp göğüslerini buldu, öptü ve Eğer onu çıkarmazsa delireceğini düşünene kadar yapışan gecelikle onu okşuyordu. Teninin her santimi sıcak ve aşırı hassastı, ince kumaş onu dayanılmaz bir şekilde yıpratıyor gibiydi.

"Nick," dedi çılgınca, "elbisem, çıkar onu, lütfen çıkar..."

Parmaklarıyla onu susturdu, iki parmağını hafifçe dudaklarına dayadı. Kız sustuğunda, başparmağı fısıltı yumuşaklığında bir okşayışla yanağının kıvrımına dokundu. Elbisenin eteklerine uzanarak onu çekti. Yukarı doğru ve minnettarlıkla hıçkırdı. Bacakları serin havaya maruz kaldıkça seğiriyor ve bileklerini çekiştiriyordu. ona yardım etmek için kıvrılırken ipeksi bağları çözdü. Pamuk göğsünün üzerinde yükseliyor, meme uçlarının sert uçlarını hafifçe yakalıyordu.

Nick'in eli dikkatle karnının üzerinden geçerek uyluklarının iç kısmındaki yumuşak ete doğru kaydı. Parmak uçları kıvrıcık saçları okşadı, kabaran nemi buldu ve

için için yanan, narin etine yumuşakça sürtündü. Bacakları açıldı, vücudu beklentiyle zonkluyordu. Adamın eli onu terk ederken yalvaran bir hıçkırık attı. Adamın orta parmağının ucu üst dudağının hassas kenarında gezindi. Parmağı kendi vücudunun tuzlu iksiriyle nemlenmişti ve dokunduğu her yerde bu kokuyu bırakıyordu. Birden burun delikleri kendi uyarılmışlığının kokusuyla doldu ve her nefeste ciğerlerini doldurdu.

Nick yavaşça onu yan tarafına çevirdi, eli gerginliklerini kontrol etmek için kollarında gezindi. Vücudu onunkinin arkasına yerleşti, ağzı ensesini okşuyordu. Lottie Geriye doğru gerildi, poposu adamın şişkin gövdesine bastırıyordu. Hil'e dokunmak, etrafında dönmek ve göğsündeki kaba, kalın kılları okşamak ve sonra seksinin sert ağırlığını kavramak ve ipeksi namlusunun parmaklarının çemberinden geçmesine izin vermek istedi. Ama bulunduğu konum hareket etmesini imkânsız kılıyordu ve tek seçeneği çaresizce onun zevkini beklemektir.

Bir kolunu üstteki bacağının altından geçirerek hafifçe kaldırdı ve kadın, erkeğin seksinin şişmiş ucunun onu içine doğru ittiğini hissetti. Ona sadece bir santim girmiş, onunla alay etmiş, arzuladığı tam sahiplenmeyi saklamıştı. Lottie şiddetle titriyor, adam ensesini öperken sözsüz soluklarla yalvarıyordu. Şaftının başı girişinin hemen içindeyken Elleri onun üzerinde dolaştı... göğüs ucunda zarif bir çekiş, göbeğinde dairesel bir vuruş. Yavaş yavaş okşamaları daha amaçlı hale geldi, nazik, zeki parmakları buklelerin çalılıklarına daldı.

Terleyen, inleyen Lottie, onun tatlı bir şekilde kışkırtan parmak uçlarına karşı dalgalandı. Adamın shaftının sonuna kadar kaydığını hissetti. İçine girdi, onu tamamen doldurdu ve keskin bir şekilde haykırdı, vücudu zevk titremeleriyle sarsıldı.

Nick kız sessizleşene kadar bekledi. İçine pompalamaya başladı, hareketleri sabit ve kasıtlıydı, onu zevkle dolduruyordu. Ağzı açık iç çekerek nefes aldı, bilekleri Uzun, rperici bir iniltiyle tekrar doruğa ulaştığında ipekilmekleri sertçe çekiyordu. O zaman daha sert itti, belleri lezzetli darbelerle onunkilerle buluştu, nefesi sıkılmış dişlerinin arasından hızla geçti. Yatak onun hareketleriyle sarsıldı. Lottie kendini hem savunmasız hem de güçlü hissediyordu, ona sahip olduğu kadar ona da sahipti, kalbiyle Eline vuruyor ve kadının eti onunkini çevreliyordu. Adam kadının içinde gerildi, organı sarsıldı ve zonkladı, dudakları Boynuna doğru nefes alırken ayrılıyordu.

Uzun bir süre adamın iri ve sert bedenine yaslandı, Bileklerini serbest bıraktığında yumuşak bir inilti çıkardı. Onları nazikçe ovdu ve sonra eli aşığı inerek ıslak seksini avuçladı. Nefes alış veriş i yavaşladı ve onun yanında uykuya daldığını düşünen Lottie özlemle titredi. Birdenbire dünyada hiçbir şey onun bütün bir gece boyunca yatağında kalmasından daha cazip gelmemeye başladı. Ama sonunda ayağa kalktı, göğsünü öpmek için eğildi, dili hassas tepenin etrafında dönüyordu.

Nick yataktan çıkarken, Lottie ondan kalmasını istememek için dudağını ısırđı, onun her zamanki gibi kendisini reddedeceğini biliyordu. Kapı kapandı ve onu yalnızlık içinde bıraktı. Vücudu doymuş ve yorgun olmasına ve teni hoş bir şekilde karıncalanmasına rağmen, göz kapaklarının arkasında gözyaşlarının biriktiğini hissetti. Keder duydu... kendisi için değil, ama onun için. Ve özlem... tehlikeli Onu teselli etme ihtiyacı, bunu yaptığı için ona acı bir şekilde kızacak olsa bile. Ve son olarak, çok az tanıdığı bir adama karşı derin bir şefkat duyuyordu - kurtarılmaya çok ihtiyacı olan bir adama hiç olmadığı kadar kötü.

Ertesi sabah Sir Ross'tan bir paket geldi ve içinde özenle hazırlanmış mühürler taşıyan bir tomar belge vardı ve bir hafta sonra düzenlenecek bir baloya davetiye. Lottie yemek odasına girdiğinde Nick'in masada tek başına oturduğunu gördü, önünde yarısı bitmiş bir kahvaltı tabağı vardı. Onun Bakışlarını elindeki kalın parşömen yaprağından kaldırdı, onu görünce gözleri karardı. Ayağa kalktı ve gözlerini kırpmadan ona baktı.

Lottie yüzünde parlak bir kızarıklık dalgası hissetti. Alışılmadık derecede tutkulu bir akşamdan sonraki sabahlarda Nick genellikle onunla alay eder ya da bir şeyler yaparken gülümserdi. rahatsızlığını hafifletmek için sıradan sözler söyledi. Ancak bugün yüzü gergindi ve gözleri kasvetliydi. Aralarında bir şeyler değişmişti; önceki etkileşimlerindeki rahatlık kaybolmuştu.

Garip bir şekilde elindeki kâğıdı işaret etti. "Geldi mi?"

"Onun" ne olduğunu açıklığa kavuşturmaya gerek yoktu.

Nick kısa bir süre başını salladı ve bakışları çağrıya döndü.

Lottie normal bir görünüm sergilemeye çalışarak büfeye gitti ve üstü örtülü tabaklardan kendine servis yaptı. Nick onun yanındaki sandalyeye oturmasına yardım etti ve oturmaya devam etti. Bir hizmetçi Lottie'nin önüne dumanı tüten bir fincan çay koyarken, o da alışılmadık bir dikkatle kahvaltısından arta kalanlara bakıyordu.

Hizmetçi odadan çıkana kadar ikisi de sessiz

kaldı. Nick, "Balo önümüzdeki Cumartesi günü

verilecek," dedi.

kaba bir şekilde, ona bakmadan. "Uygun bir O zamana kadar giyinir misin?"

"Evet. Balo elbisesi için prova yaptırmıştım ve sadece birkaç küçük değişiklik yapılması gerekiyordu."

"Güzel."

"Kızgın mısın?" Lottie sordu.

Bıçağını eline aldı ve bıçağın ucunu başparmağının nasırlı yüzeyine sürterek karamsar bir şekilde baktı. "Durumdan garip bir şekilde istifa ettiğimi hissetmeye başlıyorum. Şimdi haberler Kraliyet ve Lord Şansölye'nin ofislerinden sızıyor. Her şey harekete geçti ve Artık kimsenin bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yok. Sör Ross bizi baloda Lord ve Leydi Sydney olarak tanıtacak... ve o andan itibaren Nick Gentry ölmüş olacak."

Lottie ona dikkatle baktı, tuhaf ifadesine şaşırmıştı. "Yani bu isim artık kullanılmayacak," dedi. "Siz Lord Sydney olarak hayatta kalmaya devam edeceksiniz. Size özel olarak John demeye başlayayım mı?"

Kaşları çatıldı ve bıçağı yere bıraktı. "Hayır. Dünyanın geri kalanı için Sydney olacağım ama kendi seçtiğim isme cevap vereceğim."

"Pekâlâ... Nick." Lottie çayına bolca şeker karıştırdı ve sıcak, tatlı sıvıyı yudumladı. "Bu isim yıllarca sana iyi hizmet etti, değil mi? Orijinal Gentry'den çok daha fazla ün kazandırdığınızı söyleyebilirim. olurdu." Onun bu boş sözleri kocasının tuhaf bir bakışına neden oldu, aynı anda hem azarlayan hem de yalvaran bir bakıştı bu. Birden aklına bir şey geldi: Hapishane gemisinde koleradan ölen çocuk, gerçek Nick Gentry, kocasına işkence eden sırrın merkezindeydi. Lottie dalgın dalgın çayına baktı, ses tonunu rahat tutmaya çalışarak sordu: "Nasıl biriydi? Bana henüz anlatmadın."

"O bir yetimdi. Annesi idam edilmişti. Hırsızlık. Hayatının büyük bir kısmını sokaklarda geçirmiş, puding satıcılığıyla işe başlamış ve sonunda kendi On kişilik çete."

Lottie şaşkınlıkla, "Puding shammer," diye tekrarladı.

"Hayatta kalmak için yiyecek çalmak. Dilenciler hariç, bu en aşağılık şeydir. Ama Gentry çabuk öğrendi ve usta bir hırsız oldu. Sonunda bir evi soyarken yakalandı ve hapse mahkum edildi."

"Ve sonra arkadaş oldunuz," diye sordu Lottie.

Nick'in yüz ifadesi, uzun süredir gömülü olan anılar onu geçmişe götürdükçe uzaklaştı. "Güçlüydü, kurnazdı... uzun süre sokaklarda yaşadığı için keskin içgüdüleri vardı. Bana Hulk'ta hayatta kalmak için bilmem gereken şeyleri anlattı... bazen beni korudu..."

"Seni neyden korudu?" Lottie fısıldadı. "Muhafızlardan mı?"

Nick kendinden geçerek gözlerindeki uzaklığı kırıştırdı. Bıçağın sapını çok sıkı kavramış olan eline baktı. Pırıl pırıl parlayan nesneyi dikkatle masanın üzerine bıraktı ve sandalyesini geriye itti.

"Bir süreliğine dışarı çıkıyorum," dedi, sesi tüm nüanslardan arınmıştı. "Sanırım bu akşam yemekte görüşürüz."

Lottie aynı dikkatle nötr tonda cevap verdi. "Pekâlâ. İyi günler dilerim."

Takip eden bir hafta boyunca, günler ve geceler baş döndürücü bir zıtlık içindeydi. Lottie'nin gündüz saatleri

ayak işleri ve küçük pratik meselelerle meşguldü. Nick'i ne zaman göreceğinden hiçbir zaman emin olamıyordu, çünkü Nick istediği zaman gelip istediği zaman gidiyordu. Akşam yemeklerinde yatırım ortakları ve bankacılarla yaptığı toplantıları ya da Sir Grant'in zaman zaman yaptığı gibi Bow Street'e yaptığı ziyaretleri konuşurlardı. geçmiş davalarla ilgili konularda kendisine danışmıştır. İçinde Gündüzleri Lottie'nin Nick'le etkileşimleri samimi, sohbetleri hoş ve biraz da kişisel değildi.

Ancak geceler çok daha farklı bir hikâyeydi. Nick onunla neredeyse umutsuz bir yoğunlukla sevişti. Onu şok eden şeyler yaptı, vücudunun hiçbir parçasını bırakmadı. tutkusuna dokunulmamıştı. Sevişmeleri bazen acil ve ilkel, bazen de durgun ve yavaştı, ikisi de bitmesine izin vermeye isteksizdi. Nick onunla oynarken, onunla dalga geçerken ve pozisyonları denemesi için onu ikna ederken beklenmedik mizah anları da vardı. O kadar haysiyetsizdi ki, utanç verici kıkırdamalara boğuldu.

Ancak geceler ne kadar eğlenceli geçerse geçsin, her gün onları Sör Ross'un dünyanın gidişatını değiştirecek açıklamayı yapacağı zamana biraz daha yaklaştırıyordu. hayatlarının gidişatı. Lottie kocasının balodan korktuğunu ve yeni koşullarına uyum sağlamaya çalışırken sonraki ayların oldukça zor geçeceğini biliyordu. Yine de ona yardımcı olabileceğinden emindi. Evliliğe adım attığında Kendisine herhangi bir şekilde ihtiyacı olabileceğinden hiç şüphelenmemiş, ona yardım etmekten herhangi bir memnuniyet duyacağını da düşünmemişti. Yine de kendini bir yardımcı gibi hissediyordu... bir ortak... ve bazen, sadece bir iki an için, bir eş.

Balo gecesi nihayet geldiğinde, Lottie terzide Sophia'nın tavsiyesini kabul ettiği için minnettardı. Sophia ona genç ama aynı zamanda

Onu son derece gururlandıran yumuşak renklerde, kadınsı bir elbise. Lottie'nin bu gece giymeye karar verdiği elbise, beyaz tülle kaplanmış soluk mavi bir satendi. Omuzlarının üst kısmını açıkta bırakan bir yaka. Lottie yatak odasının ortasında dururken Bayan Trench ve Harriet Kabarık elbiseyi başının üzerine çekti ve kollarını sertleştirilmiş satenin kabarık kollarından geçirmesine yardım etti. Hampshire'daki partilerde gördüklerinden daha güzel, hatta daha da güzel bir elbiseydi bu. Katılacağı baloyu ve Nick'in onu gördüğünde vereceği tepkiyi düşünen Lottie heyecandan neredeyse başını döndürecekti.

Başının dönmesi şüphesiz korsesinin alışılmadık bir sıkılıkta bağlanmış olmasından kaynaklanıyordu. Bayan Trench'in dar elbiseyi bağlamasını sağladı. İki kadın balo elbisesini ayarlarken, Lottie bağcıkların ve dantellerin hapsediciliğinde irkilerek aynanın içine baktı. Şeffaf beyaz tülün üzerine beyaz ipekten gül demetleri işlenmişti. Beyaz saten ayakkabılar, uzun çocuk eldivenleri ve işlemeli bir tül atkı, Lottie'nin kendisini bir prenses gibi hissetmesini sağlayan son dokunuşlardı. Tek kusur, maşa ne kadar sıcak olursa olsun kıvrılmayı reddeden dümdüz saçlarıydı. Birkaç sonuçsuz denemeden sonra, Lottie saçlarını tutturmak için Başının üstünde, kabarık beyaz güllerle çevrelenmiş basit bir örgü sarmal tercih etti.

Harriet ve Bayan Trench emeklerinin nihai sonuçlarını görmek için arkalarında durduklarında, Lottie güldü ve hızlı bir dönüş yaparak mavi eteklerin uçuşan beyaz tülün altında fırıl fırıl dönmesini sağladı.

"Çok güzel görünüyorsunuz leydim," dedi Bayan Trench bariz bir memnuniyetle.

Dönüp dururken Lottie ona baktı. Meraklı bir gülümseme. Nick hizmetkârlara soyadını ve unvanını geri almakla ilgili herhangi bir açıklama yapmaya cesaret edemediği için, onlara efendilerinin soylu kökenlerini anlatmak Lottie'ye kalmıştı. İlk şaşkınlıkları geçtikten sonra hizmetkârlar olayların bu şekilde gelişmesinden biraz memnun oldular. Eğer bir akranın evinde hizmetkâr olurlarsa, dünyadaki statüleri büyük ölçüde artacaktı.

"Teşekkür ederim Bayan Trench," diye yanıtladı Lottie. "Her zaman olduğu gibi bu akşam da çok değerliydim. Siz olmadan yapamazdık, özellikle de önümüzdeki günlerde."

"Evet, leydim." Hizmetçinin yüzünde samimi bir beklenti ifadesi vardı. Daha önce de konuştukları gibi, Worcestershire'da yepyeni bir ev kurulması ve başlangıç olarak en az otuz hizmetçinin işe alınması gerekecekti. Yeni personelin seçilmesi ve işe alınmasından büyük ölçüde Bayan Trench sorumlu olacaktı.

Lottie odadan çıkarken elbisesi hışırdayarak sallanıyordu. hareket etti. Büyük merdivenden inerken Nick'in giriş holünde beklediğini gördü, vücudu saldırmak üzere olan bir panterinki kadar gergindi. Geniş omuzlu adam, koyu renk ceket, gümüş yelek ve kömür rengi ipek kravattan oluşan resmi bir kıyafet giymişti. Koyu kahverengi saçları özenle taranmıştı ve yüzünde pırıl pırıl bir Sıkı bir tıraştan sonra hem erkeksi hem de zarifti. Başını ona doğru çevirdi ve aniden dar gözlü sabırsızlığı yerini tutuk bir ifadeye bıraktı.

Lottie onun gözlerindeki ifadeden büyük bir sevinç duydu. Ona ulaşmak için kasıtlı olarak acele etmedi. "Vikontes gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Gördüğüm hiçbir Vikont sana benzemiyor, Lottie."

Gülümsedi. "Bu bir iltifat mı?"

"Oh, evet. Aslında..." Nick onun eldivenli elini tuttu ve son basamaktan inmesine yardım etti. Bakışlarını onun üzerinde tuttu. parmaklarını onunkilere doladı ve onun hafif sorusuna onu hayrete düşüren bir ciddiyetle cevap verdi. "Sen dünyanın en güzel kadınısın," dedi. Huskily.

"Dünya mı?" diye tekrarladı gülerek.

"Güzel olduğunu söylediğimde," diye mırıldandı, "bu ifadeyi herhangi bir şekilde nitelendirmeyi reddediyorum. Şunu eklemek dışında Daha fazla olabilmeniz tek yolu çıplak olmanızdır."

Kadın onun cüretkârlığına güldü. "Korkarım ki bu gece tamamen giyinik kalacağım gerçeğine kendinizi alıştırmamız gerekecek."

"Top bitene kadar," diye karşılık verdi. Sol eldiveninin parmak uçlarını çekiştirerek teker teker gevşetti.

"Ne yapıyorsun?" Lottie aniden nefessiz kalarak sordu.

Adamın mavi gözleri onunla alay ediyordu. "Eldivenini çıkarıyorum."

"Ne amaçla?"

"Elinize hayran olmak için." Eldiveni tamamen çıkararak yakındaki merdiven tırabzanının üzerine örttü ve sivrilttiği parmaklarını ağzına doğru kaldırdı. Lottie onun sırayla her birini öpmesini izledi, dudakları teninde sıcacıktı. Avucunun ortasına yumuşak bir öpücük kondurarak işini bitirdiğinde tüm kolu karıncalanmıştı. Elini indiren Nick

düşünceli bir şekilde baktı. "Eksik bir şeyler var." Cebine uzanarak, "Gözlerini kapat," diye mırıldandı.

Lottie hafif bir gülümsemeyle itaat etti. Soğuk ve ağır bir şeyin dördüncü parmağının üzerinden kaydığını ve tabanına tam oturduğunu hissetti. Ne olduğunu anlayınca gözlerini açtı ve nefesini tuttu.

Yüzük kocaman, kubbe şeklinde bir safirdi; mavisi neredeyse kocasının gözlerinin koyu, ısıltılı derinliğine yaklaşıyordu. Mücevher altın içine yerleştirilmişti ve etrafında daha küçük elmaslardan oluşan bir halka vardı. Ancak safiri bu kadar dikkat çekici yapan şey, mücevherin ipeksi yüzeyinde dans eden ve üzerinde kayıyormuş gibi görünen yıldızdı.

ışık. Lottie hayretle Nick'in karanlık yüzüne baktı. "Bu seni memnun ediyor mu?" diye sordu.

Kelimeler ağzından kaçtı. Parmaklarını onunkilere geçirdi, konuşmayı başaramadan ağzı açılıp kapandı. "Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Böyle bir şey beklemiyordum. Oh, ne kadar cömertsiniz!" Düşüncesizce kollarını onun boynuna doladı ve yanağından öptü.

Nick'in kolları ona sarıldı. Adamın sıcak nefesini ensesinde hissederken, eli dantelle kaplı sırtında hafifçe gezindi. "Bilmiyor musun ki sana İstediğin bir şey var mı?" dedi usulca. "Herhangi bir şey."

Yüzündeki ifadeyi görmesinden korkan Lottie öylece kaldı. yüzünü ona dönmüştü. Düşünmeden konuşmuştu. Ya öyleydi ya da sözcükler onun düşündüğü şeyi ortaya çıkaramazdı. Nick az önce ne söylediğinin farkına varmış gibi kaskatı kesildi ve hızla ondan uzaklaştı. Lottie ona bakma riskini göze alarak yüzündeki dikkatli boşluğu gördü ve sessiz kalarak anın kontrolünü ona bıraktı.

Nick özenle kendine çeki düzen verirken başını iki yana salladı. Bakışları tekrar onunkilere döndüğünde gözleri kendisiyle alay edercesine parlıyordu. "Gidelim mi, Leydi? Sydney?"

"Evet Nick," diye fısıldadı ve onun uzattığı kola uzandı.

Sir Ross, uzun süredir kayıp olan Lord Sydney'in tanıtılacağı baloya ev sahipliği yapması için sosyetenin ilk kademesindeki bir dostunu, Newcastle Dükü'nü ikna etmişti. Dük ve düşes seçkin bir çiftti. Kırk yıldır evli olan saygın bir çiftti. Onların kusursuz itibarları bu durumda oldukça işe yarayacaktı, çünkü Nick gibi kötü şöhretli bir adamın kesinlikle suçlanamayacak sponsorlara ihtiyacı olacaktı.

Dük'ün Londra'daki malikanesinde kibarca "önemli" olarak adlandırılan bir ev vardı. Öyle ki ziyaretçiler sık sık bir odadan diğerine geçerken yollarını kaybediyorlardı. Sayısız salon, kahvaltı, akşam yemeği ya da kahve içmek için odalar, kütüphane, yemek salonu ve av salonu, ders çalışmak, sigara içmek ve müzik dinlemek için odalar vardı. Salon, iki kat yukarıda asılı duran yarım düzine göksel avizenin ışığını yansıtan, dönümlerce cilalanmış gibi görünen parkelerle döşenmişti. Üstü ve altı balkonlu galerilerle kaplı oda, dedikodu ve entrika için pek çok mahremiyet alanı sağlıyordu.

Baloya en az beş yüz davetli katılmıştı ve bunların çoğu sosyal statüleri nedeniyle seçilmişti. Sophia'nın Nick'e kurnazca söylediği gibi, bu balonun davetiyeleri söz konusu etkinlik öylesine bir ayrıcalık işareti haline gelmişti ki, hiç kimse bu etkinliğe katılmamaya cesaret edemiyordu. onlara sorulmamıştı.

Nick, her ikisi de anne ve babasını tanıyan dük ve düşesle tanıştırılırken yüzünde minnettar bir ifade vardı. "Rahmetli babanıza çarpıcı bir benzerliğiniz var," dedi düşes, Nick ona doğru eğilirken. eldivenli el. Ufak tefek ama zarif bir kadındı, gümüş başı elmas bir taçla süslüydü, boynunda onu dengesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bırakacak kadar büyük inci ipler vardı. "Bana soyunuzdan söz edilmemiş olsaydı," diye devam etti düşes, "bunu hemen anlardım, sadece Sana bakıyorum. O gözler... evet, sen gerçekten bir Sydney'sin. Anne ve babanı aynı anda kaybetmek senin için ne büyük bir trajedi. Bir tekne kazası, değil mi?"

"Evet, Majesteleri." Nick'e anlatıldığına göre, annesi bir su partisinde botun devrilmesi sonucu boğulmuştu. Babası onu kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Düşes, "Çok yazık," dedi. "Hatırladığım kadarıyla çok sadık bir çiftti. Ama belki de bu açıdan bakıldığında, birlikte götürölmeleri onlar için bir lütuf olabilir."

"Gerçekten de öyle," dedi Nick kayıtsızca, içindeki sıkıntıyı gizleyerek. Anne babasının ölümünden hemen sonraki günlerde Aynı duygu sayısız kez dile getirilmişti - kader bu konuda ne kadar nazik davranmış, birlikte ölmelerine izin vermişti. Ne yazık ki Sydney'lerin çocuklarından hiçbiri bu romantik duyguyu paylaşmamış, bunun yerine ebeveynlerinden en azından birinin hayatta kalmasını dilemişlerdi. Nick'in bakışları kız kardeşine kaydı, Sör Ross'un yanında duruyordu. Düşesin yorumunu duyan Sophia'nın gözleri hafifçe kısıldı ve Nick ile ince, acımasız bir gülümseme alışverişinde bulundu.

"Ekselansları," diye mırıldandı Lottie, o anı yumuşatarak, "yardım elinizi uzatmanız ne büyük incelik. bize konukseverlik gösterdiniz. Lord Sydney ve ben cömertliğinizin anısını her zaman bu özel olaya atfedeceğiz."

Belli ki gururu okşanmıştı, düşes konuşmak için durakladı Dük, Nick'i tebrik eden bir gülümsemeyle süzerken Lottie birkaç dakika bekledi. "Eş olarak olağanüstü bir seçim, Sydney," dedi yaşlı adam. "Dengeli, etkilenmemiş ve oldukça sevimli. Oldukça şanslısınız."

Buna kimse karşı çıkmazdı, en azından Nick. Lottie bu akşam bir mucizeydi; şık ama fazla sofistike olmayan elbisesi, rahat gülümsemesi, genç bir kraliçenininki kadar asil duruşu. Ne bulundukları ortamın ihtişamı ne de yüzlerce meraklı bakış onun soğukkanlılığını bozuyor gibiydi. O kadar gösterişliydi ki Kimse onun dış görünüşünün altındaki çelik tabakadan şüphelenmeyecek kadar kusursuz bir güzelliğe sahipti. Kimse onun ailesine karşı gelen ve iki yıl boyunca kendi akılla yaşayan türden bir genç kadın olduğunu tahmin edemezdi... sert bir Bow Street koşucusuna karşı koyabilecek türden bir kadın.

Dük konukları kabul etmeye devam ederken, düşes Lottie ile konuşmaya devam etti, gri kafası soluk altın rengi olana doğru eğildi.

Sophia Nick'e yaklaştı ve dudaklarının hareketini gizlemek için yelpazesini kullanarak, "Sana söylemiştim," diye mırıldandı.

Nick, kız kardeşinin Lottie'nin kendisi için büyük bir kazanç olacağını söylediğini hatırlayarak alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Bunlar şüphesiz İngiliz dilindeki en sinir bozucu dört kelime Sophia."

"O çok tatlı bir yaratık ve senin için fazla iyi," dedi kız kardeşi gözlerinde dans eden bir eğlenceyle.

"Aksini hiçbir zaman iddia etmedim."

"Ve senden oldukça hoşlanıyor gibi görünüyor," diye devam etti Sophia, "yani senin yerinde olsaydım, iyi talihime aldanmazdım. kabul edildi."

Nick nabzının aniden yükseldiğinin farkına vararak ihtiyatla, "Düşkün," diye tekrarladı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey, geçen gün o-" Sophia yeni gelen bir çifti görünce sözünü kesti. "Ah, işte Lord Farrington! Affedersin canım, Leydi Farrington geçen aydan beri rahatsızdı ve ona bir şey sormak istiyorum. sağlık."

"Bekle," dedi Nick. "Söyleyeceğin şeyi bitir!" Ama Sophia, Sör Ross'u da yanına alarak çoktan uzaklaşmış ve Nick'i hayal kırıklığı içinde bırakmıştı.

Lottie düşesin ilgisinden kurtulduktan sonra Nick'in koluna girdi ve çeşitli grupların arasına karışırken ona eşlik etti. Hafif sosyal sohbetlerde ustaydı, uzun bir tartışmanın içine çekilmeden dostça konuşuyor, konuklar arasında zarifçe hareket ediyor ve daha önce tanıştıkları insanları hatırlıyordu. Açıkça görülüyordu ki Nick onu terk etmek isteseydi

O sigara ve bilardo odalarında arkadaşlarına katılırken, Lottie son derece rahat edebilirdi.

Ancak, Nick imrenen bakışların sayısını gördükçe Karısının her hareketini takip ederek, ona yakın kaldı. Yanında, ara sıra elini sırtının küçük kısmına koyarak, onun tarafından çok iyi anlaşılan bölgesel bir jest yapıyordu. onu gören herkes.

Coşkulu bir melodi havayı doldurdu ve bir Üst balkonlardan birinde saksı bitkilerinden oluşan bir orman tarafından özenle gizlenmiş bir orkestra. Onlar sahneye çıktıklarında Lottie kalabalık balo salonunda Nick ile flört ediyordu.

ihtiyatlı bir şekilde, tahrik edici küçük dokunuşlarla elini göğsüne koyuyor, dudakları tenine değene kadar kulağına fısıldamak için yükseliyordu. Yarı uyarılmış ve iyice büyülenmiş olan Nick saçlarından yayılan beyaz gül kokusunu içine çekti ve göğüslerinin arasındaki yumuşak vadide biriken parfümlü pudranın hafif tozunu görebilecek kadar yakınında durdu.

Birden Lottie'nin dikkatini küçük bir grup kadın çekti, içlerinden ikisi bariz bir heyecanla ona bakıyordu. "Nick, Maidstone's'a gittiğimden beri görmediğim bazı arkadaşlarımı görüyorum. Onlarla konuşmalıyım - neden beyefendi arkadaşlarına katılmıyorsun? Okul günlerimizle ilgili dedikodularımızı dinlemek istemezsin herhalde."

Nick, karısının kendisinden kurtulmak için duyduğu açık arzudan hoşnut değildi. "Peki," dedi sertçe. "Ben bilardo odasına gideceğim."

Lottie kirpiklerinin altından ona kışkırtıcı bir bakış fırlattı. "İlk vals için gelip beni bulacağına söz verir misin?"

Ustaca yönetildiğini fark eden Nick Homurdanarak onayladı ve Lottie'nin bekleyen kadın grubuna doğru süzülüşünü izledi. Şaşkınlık içinde, orada öylece dururken kendini tamamen yoksun hissediyordu. Küçük bir kadın onu öylesine büyülemişti ki, doğru dürüst düşünemiyordu bile. Sonsuza dek kendinden emin olan o adam, bir anda kendi karısı tarafından burnundan tutulup dolaştırıldı.

Bu endişe verici keşif üzerine kara kara düşünen Nick, yanında kayınbiraderinin derin sesini duydu.

"En iyilerimizin bile başına gelir Sydney."

Nick, Sör Ross'la yüzleşmek için döndü. Şaşırtıcı bir şekilde, Sör Ross onun ne hissettiğini tam olarak anlıyor gibiydi. Gri gözleri Hiç de sempatik olmayan bir ses tonuyla sözlerine devam

ederken keyifle parlıyordu. "Kararlılığımız ne kadar güçlü
olursa olsun,

Sonunda kendimizi belirli bir kadına karşı takıntılı bir tercihin kölesi olarak buluruz. Sen yakalandın, dostum. Kendini buna razı edebilirsin."

Nick bunu inkâr etmeye zahmet etmedi. "Senden çok daha zeki olacaktım," diye mırıldandı.

Sir Ross sırttı. "Zekânın bununla hiçbir ilgisi olmadığını düşünmeyi tercih ederim. Eğer bir adamın zekâsı aşktan etkilenmeme yeteneğiyle ölçülseydi, ben yaşayan en büyük aptal olurum."

Aşk sözcüğü Nick'in irkilmesine neden oldu. "Çenenin kapatman için ne gerekiyor, Cannon?"

"Bir kadeh 1805 Cossart-Gordon muhtemelen işe yarar," diye cevap verdi. "Yanılmıyorsam bilardo salonuna bir kasa getirdiler."

Nick, "Gidelim o zaman," dedi ve balo salonundan birlikte çıktılar.

"Lottie Howard!" İki genç kadın ona doğru koştu ve ellerini sıkıca kavuşturarak zorlukla bastırılmış bir sevinçle sırtmaya başladılar. Maidstone'daki sıkı eğitimleri olmasaydı, üçü de hiç de hanımefendilere yakışmayacak bir şekilde ciyaklayabilirdi.

"Samantha," dedi Lottie sıcak bir ifadeyle, uzun boylu kadına bakarak,
Ona her zaman nazik bir abla gibi davranmış olan çekici esmer. "Ve Arabella!" Arabella Markenfield okuldaki haliyle tamamen aynı görünüyordu... güzel ve biraz tombuldu, porselen alına mükemmel bir şekilde dizilmiş çilek sarısı lüleleri vardı.

"Ben artık Leydi Lexington'ım," dedi Samantha büyük bir gururla. "İyi ve sağlam bir servete sahip bir kont yakaladım." Bir kolunu Lottie'nin beline dolayarak onu hafifçe çevirdi. "Tam şurada duruyor. kış bahçesi kapıları. Uzun boylu, kel olan. Onu görüyor musun?"

Lottie, kırklı yaşlarının başında olduğu anlaşılan, kasvetli görünüşlü bir beyefendiyi gördüğünde başını salladı. Uzun, dar yüzüne göre biraz orantısız görünen iri gözleri. "Çok hoş bir beyefendiye benziyor," Lottie'nin sözleri üzerine Samantha güldü.

"Çok naziksin, canım. Kontun pek hoş görünmediğini ve espri anlayışının olmadığını kabul eden ilk kişi ben olacağım. Bununla birlikte, mizah anlayışı olan erkekler genellikle insanın sinirlerini bozma eğilimindedir. Ve o kusursuz bir beyefendidir."

"Çok sevindim," dedi Lottie içtenlikle, Samantha'yla geçmişteki konuşmalarından böyle bir evliliği çok istediğini biliyordu. "Ya sen, Arabella?"

Arabella kıkırdayarak, "Geçen yıl Seaforth'larla evlendim," dedi. "Adlarını duymuşsundur, eminim... hatırlıyor musun, kızlarından biri bir üst sınıftaydı. bize..."

"Evet," dedi Lottie, Seaforth'ların hatırı sayılır miktarda zengin çiftlik arazisine sahip büyük ve unvansız bir aile olduğunu hatırlayarak. "Kardeşi Harry'yle evlendiğini söyleme sakın?"

"Aynen öyle!" Kızın lüleleri neşeyle dans ediyordu. büyük bir canlılıkla devam ederken alnına baktı. "Harry Oldukça yakışıklı, gerçi evlendiğimizden beri bir yem kabı kadar yuvarlaklaştı. Ve her zaman çok çekici. Elbette hiçbir zaman bir unvanım olmayacak, ama bunun telafisi var... kendi arabam... gerçek bir Fransız hanımefendinin hizmetçisi, onlardan biri değil Bir see-voo-play ya da bir bon-joor atan Cockney hizmetçileri

Arada bir!" Kendi zekâsına kıkırdadı ve Lottie'ye yuvarlak, meraklı gözlerle bakacak kadar ayıldı. "Sevgili Lottie, artık Leydi Sydney olduğun doğru mu?"

"Evet." Lottie, Sör Ross'un eşliğinde balo salonundan çıkmakta olan kocasına doğru baktı, uzun bacakları eşit hızdaydı. Bir şey hissetti. Onu görünce beklenmedik bir gurur duydu, o kadar erkeksi ve zarıftı ki, cesur güzelliği en iyi şekilde sergileniyordu. Sık gece kıyafetlerinde avantaj.

Samantha, "Şeytan kadar yakışıklı," diye yorum yaptı, bakışlarını takip ediyordu. "Söyledikleri kadar kötü biri mi, Lottie?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledi Lottie. "Lord Sydney her yerde bulunabilecek kadar yumuşak huylu ve yardımsever bir beyefendidir."

O an için talihsiz bir zamanlama söz konusuydu, Nick ona doğru bir bakış attı. Bakışları Giysilerini küle çevirmekle tehdit eden, için için yanan bir bakış onu sardı. Bu bakışın ne anlama geldiğini ve balodan sonraki akşam saatlerinde neler olacağını bilen Lottie, içinin derinliklerinde bir heyecan hissetti ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etti.

Bu arada Samantha ve Arabella vantilatörlerini açmış ve hararetle kullanıyorlardı. "Güzel Samantha kısık bir sesle, "Sana bakış kesinlikle çok edepsiz, Lottie," diye haykırdı.

"Ne demek istediğinizi anlamadım," dedi Lottie ağırbaşlı bir tavırla, ama kendi yanaklarının da ısındığını hissetti.

Arabella kendi boyalı ipek yelpazesinin arkasından kıkırdadı. "Bu Harry'min yüzünde bu ifadeyi gördüğüm tek an, önüne bir tabak Yorkshire pudingi konduğu andır."

Samantha'nın koyu renk gözleri ilgiyle parlıyordu. "Lord Radnor'ın senin bir parçan olduğu izlenimine kapılmışım, Lottie. Ondan nasıl kaçtın? Ve son iki yıldır neredeydin? Ve en önemlisi, Tanrı aşkına, Nick gibi bir adamı yakalamayı nasıl başardın?

Gentry-ve bu uzun süredir kayıp olan lord meselesi bir çeşit hile mi?"

"Hayır," dedi Lottie hemen, "o gerçekten de Lord

Sydney." "Onun bir vikont olduğunu biliyor muydun? Evli misin?"

"Şey, hayır." Lottie mümkün olan en basit açıklamayı yapmaya çalıştı. "Öncelikle, Lord Radnor'la evlenmemek için okulu bıraktığımı biliyorsun-"

"Maidstone'un kesin skandalı," diye araya girdi Arabella. "Hâlâ konuşuluyor, bana öyle söylendi. Öğretmenlerin ya da personelin hiçbiri tatlı, itaatkâr Charlotte Howard'ın öylece ortadan kaybolacağını düşünemiyordu."

Lottie bir an utanç içinde durakladı. Yaptıklarından gurur duymaktan çok uzaktı; başka bir seçeneği yoktu. "Bulunmamak için adımları değiştirdim. ve Hampshire'da Leydi Westcliff'e refakatçi olarak çalışmaya gitti-"

"Çalıştın mı?" Arabella hayretle tekrarladı. "Tanrım, ne kadar acı çekmiş olmalısın."

Lottie alaycı bir gülümsemeyle, "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Westcliff'ler nazikti ve dul kontesi oldukça sevmiştim. Onun yanında çalıştığım süre içinde Bay Gentry'nin, yani Lord Sydney'in tanıdığı. Tanışmamızdan kısa bir süre sonra evlenme teklif etti ve..." Durakladı, bir görüntü Lord Westcliff'in evinde geçirdiği o akşam gözünün önünden geçti.

kütüphane, Nick'in göğsüne eğilirken yüzünde oynayan ateş ışığı...

"Ve kabul ettim," dedi aceleyle, yüzünün ateş gibi kızardığını hissederek.

"Hmmm." Samantha Lottie'nin şaşkınlığına gülümsedi, arkasındaki nedeni tahmin ediyor gibiydi. "Görünüşe göre unutulmaz bir evlenme teklifiymiş."

"Ailen sana çok mu kızdı?" Arabella sordu.

Lottie başını salladı ve üzücü bir ironiyle, ailesinin tepkisini tanımlamak için "söndürmek" ifadesinin ne kadar yetersiz kaldığını düşündü.

Samantha'nın yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Sonsuza kadar kızgın kalmayacaklar canım," dedi, sempatiden çok daha rahatlatıcı bir pragmatizmle. "Eğer kocan söylentilerin yarısı kadar zenginse, Howard'lar eninde sonunda onu damadım olarak kabul etmekten mutluluk duyarım."

Üçü bir süre sohbet ettiler, hevesle yeniden tanışıyor ve yakında birbirlerini ziyaret etmek için planlar yapıyorlardı. Lottie, orkestranın yeni popüler bir vals çalmaya başladığını duyana kadar zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildi

"Blossoms in the Spring" adlı melodi, bir dizi hevesli çifte hemen ilham verdi.

Odaya. Nick'in kendisiyle ilk valsini yapmayı hatırlayıp hatırlamayacağını merak eden Lottie, onu salonun yan tarafında aramaya karar verdi. Arkadaşlarının arasından sıyrılarak, dans pistinden oymalı ahşap parmaklıklar, yeşillik ve pembe güllerden oluşan çardaklarla ayrılan birinci kat galerilerinden birine doğru yürüdü. Birkaç çift özel sohbetlerine dalmıştı.

Büyük   ek aranjanları tarafından gizlenmişti ve Lottie onların yanından geçerken hafif bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırdı.

Koluna yapılan ani bir dokunuşla irkildi ve Nick'in koluna dokunduğunu düşünerek bir an durdu. onu buldu. Ama eldivenli bileğindeki artan baskıya baktığında Nick'in büyük, kare şeklindeki elini göremedi. Bir dizi uzun, neredeyse iskelet gibi parmak bileğini sarmıştı ve soğuk bir dehşet şokuyla, yıllardır k buslarına giren sesi duydu.

"Benden sonsuza dek kaçabileceğini mi sandın Charlotte?"

On İkinci Bölüm

Lottie kendini toparlayarak Lord Radnor Arthur'un yüzüne baktı. Zaman onda şaşırtıcı bir değişiklik yaratmıştı, sanki iki yıl değil de on yıl geçmiş gibiydi. O artık Doğal olmayan bir şekilde solgundu, teni güneşten ağarmış kemik rengindeydi, kara kaşları ve gözleri sarsıcı bir tezat oluşturunuyordu. Acının sert olukları yüzünü köşeli bölümlere ayırıyordu.

Lottie bir gün Lord Radnor'ı görmenin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Aklının bir köşesinde, onun kendisine nefretle bakacağını varsaymıştı. Ama onun gözlerinde gördüğü şey çok daha endişe vericiydi. Açlık. Cinsel arzuyla hiçbir ilgisi olmayan, çok daha tüketici bir açgözlülük. İçgüdüsel olarak, ona sahip olma arzusunun yokluğunda daha da arttığını ve ona ihanetinin ona bir celladın ölümcül kararlılığını verdiğini anladı.

"Lordum," diye onayladı, dudakları titrese de sesi sabitti. "Çok talihsizsiniz. Kolumu bırakın lütfen."

Radnor onun isteğini görmezden gelerek onu yeşilliklerle kaplı bir sütunun gizlendiği yere çekti, parmakları morartıcı bir mengeneye dönüşüyordu. Lottie onunla kolayca gitti, geçmişinden gelen bu çirkinliğin kendisi için bu kadar önemli bir geceyi gölgeleyecek bir olayla sonuçlanmayacağına kararlıydı

Kocası. İnsanlarla dolu bir odada bu kadar korkması çok saçmaydı. Radnor burada ona kesinlikle zarar veremezdi, vermezdi de. Ancak yalnız olsalardı, Radnor'un bu sözleri sarmakta kesinlikle haklı olduğunu düşüneceğine inanıyordu. Uzun parmakları boğazına dolanıyor ve son nefesini de boğuyordu.

Bakışları onun üzerinde gezindi. "Tanrım, seni neye dönüştürdü? Üzerindeki şehvetin kokusunu alabiliyorum. Seni, içinden geldiğin terbiyesiz taşralılardan ayıran sadece ince bir cilaydı ve şimdi o da tamamen yok oldu."

"Bu durumda," diye cevap verdi Lottie, hapsedilmiş eli uyuşmuş bir yumruğa dönüşerek, "benim varlığımla kirlenmek istemeyeceğinden emin olduğum için hemen benden uzaklaşacaksın."

"Aptal kız," diye fısıldadı Radnor, siyah gözleri ışıltı ışıltı "Ne kaybettiğinizi anlamaya başlayamazsınız. Bensiz ne olurdun biliyor musun? Hiçbir şey. I seni yarattım. Seni toplumun derinliklerinden çıkardım. Ben sizi bir lütuf ve mükemmellik yaratığına dönüştürecektir. Bunun yerine bana ihanet ettin ve ailene sırtını döndün."

"Senden himaye istemedim."

"Minnettarlık için önümde diz çökmen için bir sebep daha. Bana her şeyini borçlusun Charlotte. Hayatını."

Lottie onun delice kesinliğini tartışmanın anlamsız olacağını gördü. "Her ne olursa olsun," dedi usulca, "ben artık Lord Sydney'e aidim. Benim üzerimde hiçbir hakkınız yok."

Ağzı kötü niyetli bir küçümsemeyle kıvrıldı. "Senin üzerindeki hak iddiam, önemsiz evlilik yeminlerinin çok ötesine geçiyor."

"Beni vitrindeki bir mal gibi satın alabileceğini düşünerek kendini mi kandırdın?" diye sordu küçümseyerek.

"Ruhunun ta kendisine sahibim," diye fısıldadı Radnor, narin kemiklerin büküldüğünü hissedene kadar bileğini sıktı ve gözlerinden acı dolu yaşlar geldi. "Onu kendiminki pahasına satın aldım. Hayatımın on yılından fazlasını sana yatırdım ve karşılığını alacağım."

"Nasıl? Ben başka bir adamın karısıyım. Ve artık sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum; ne korku, ne nefret, sadece kayıtsızlık. Benden ne koparabileceğini düşünüyorsun?"

Lottie tam kolunun kırılacağını düşünürken arkasından gelen sessiz bir hırıltı duydu. Aralarında hızla ilerleyen Nick'ti. Kolu bir bulanıklık içinde aşağı indi ve her ne yaptıysa, Lord Radnor'ın acı dolu bir homurtuyla onu bırakmasına neden oldu. Aniden bırakması Lottie'nin geriye doğru tökezlemesine neden oldu, Nick onu sertçe göğsüne bastırdı. Otomatik olarak kolunun kıvrımına doğru döndü ve Lord Radnor'la konuşurken sesinde derin bir gümbürtü vardı.

"Bir daha onun yanına yaklaşma, yoksa seni öldürürüm." Gerçeğin sessiz bir ifadesiydi.

Radnor boğuk bir sesle, "Küstah domuz," dedi.

Kocasının kollarının güvenliğinden Radnor'a bakma riskini göze alan Lottie, onun solgun yüzünde grimsi mor bir dalganın dolaştığını gördü. Nick'in ellerini onun üzerinde görmenin dayanabileceğinden çok daha fazla olduğu açıktı. Nick onun ensesine dokundu ve parmaklarını omurgasının üst kısmı boyunca kaydırды, kasıtlı olarak Earl'le alay ediyor.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Radnor. "Seni aşağılanmanla baş başa bırakıyorum Charlotte."

"Git," dedi Nick. "Şimdi."

Radnor, tahttan indirilmiş bir hükümdarın haklı öfkesiyle kaskatı kesilmiş bir halde uzaklaştı.

Boştaki eliyle zonklayan bileğini kavrayan Lottie, galeriden geçen insanların birkaç meraklı bakışından fazlasını üzerlerine çektiklerini gördü. Hatta balo salonundaki bazı konuklar sahnenin farkına varmaya başlamıştı. "Nick-" diye fısıldadı, ama Nick onun başka bir şey söylemesine gerek kalmadan harekete geçti.

Destekleyici bir kolla onu saran Nick, elinde boş bardaklarla dolu bir tepsiyle oradan geçmekte olan hizmetçiye işaret etti.

"Sen," dedi sertçe. "Buraya gel."

Siyah saçlı uşak aceleyle itaat etti. "Evet, lordum?"

"Bana nerede özel bir oda bulabileceğimi söyle."

Uşak hızla düşündü. "Şu koridor boyunca ilerlerseniz, lordum, bir müzik odasına geleceksiniz. şu anda boş olduğuna inanıyorum."

"Tamam. Oraya biraz konyak getir."

Çabuk." "Emredersiniz, Lordum!"

Lottie şaşkınlıkla Nick'in onu koridorda yönlendirmesine eşlik etti. Balo salonunun zarif gürültüsü arkalarında kalırken, zihnini kaotik düşünceler dolduruyordu. Vücudu tuhaf bir savaş hazırlığıyla doluydu. Uzun-Lord Radnor'la karşılaşmak onu hem hasta, hem sevinçli, hem öfkeli, hem de rahatlamış hissettirmişti. Bu kadar çok şeyi aynı anda hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Müzik odası sessizce aydınlatılmıştı; bir piyanonun, arpın ve çeşitli müzik sehparalarının ana hatları duvarda derin gölgeler oluşturunuyordu. Nick kapıyı kapattı ve Lottie'ye döndü, geniş omuzları Lottie'nin üzerinde yükseliyordu. Onun yüzünü hiç bu kadar sert görmemişti.

"Ben iyiyim," dedi Lottie ve kendi sesinin alışılmadık derecede yüksek tonu boğazından bir kıkırdama çıkardı. "Gerçekten, öyle görünmene gerek yok-" Nick'in açıkça onun aklını kaçırdığını düşündüğünü görünce, yine zapt edilemez bir kahkaha atarak durakladı. En büyük korkusuyla yüzleştikten sonra içine dolan vahşi özgürlük duygusunu asla açıklayamayacaktı.

"Özür dilerim," dedi baş döndürücü bir şekilde, rahatlama gözyaşları dökerken bile
Gözleri nemlendi. "Bu sadece.... Hayatım boyunca Lord Radnor'dan çok korktum... ama şimdi onu gördüğümde üzerimdeki gücünün yok olduğunu fark ettim. Bana hiçbir şey yapamaz. Ona karşı herhangi bir yükümlülük hissetmiyorum... ve bu konuda kendimi suçlu bile hissetmiyorum. Korkunun yanı sıra bunun yükü de ortadan kalktı ve bu çok garip hissettiriyor..."

Kız titrer, güler ve eldivenli parmaklarıyla gözlerini silerken Nick onu kollarının arasına aldı ve yatıştırmaya çalıştı. "Sakin ol... Sakin ol..." diye fısıldarken, elleri yavaşça omuzlarında ve sırtında geziniyordu. "Derin bir nefes al. Sus, her şey yolunda." Ağzının sıcak damgası alnına, ıslak kirpiklerine, yanaklarına bastırdı. "Güvendesin, Lottie. Sen benimsin, benim karımsın ve ben sana göz kulak olacağım. Güvendesin."

Lottie korkmadığını anlatmaya çalışırken, adam sessiz olmasını ve kendisine yaslanmasını mırıldandı. Sanki hiç durmadan kilometrelerce koşmuş gibi derin derin nefes almaya başladı ve başını Nick'in göğsünün ortasına koydu. Nick eldivenlerini çıkardı ve sıcak ellerini

güçlü parmakları boynunun ve omuzlarının üst kısmındaki sert kasları yoğuruyordu.

Biri kapıyı çaldı.

Nick sessizce, "Konyak," dedi ve Lottie'yi bir koltuğa götürdü.

Lottie sandalyeye çöktü ve uşağın, Nick'in zahmeti karşılığında ona bir madeni para vermesini takdir eden haykırışını dinledi. Bir şişe ve bir sürahi taşıyan bir tepsiyle dönen Nick, tepsiyi yakındaki bir masanın üzerine koydu.

Lottie solgun bir gülümsemeyle, "Buna ihtiyacım yok," dedi.

Nick onu görmezden gelerek sürahiye bir parmak konyak doldurdu ve bardağın çanağını avuçlarının arasında tuttu. İçkiyi elleriyle ısıttıktan sonra kadına verdi. "İç."

Lottie itaatkâr bir tavırla sürahiyi aldı. Şaşırtıcı bir şekilde elleri öylesine titriyordu ki zar zor tutabiliyordu. Onun zorlandığını gören Nick'in yüzü karardı. Kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü, kaslı kalçaları kadının bacaklarının iki yanına yayıldı. Nick onun parmaklarını kendi parmaklarıyla kapatarak ellerini sabitledi ve kadehin ağzını dudaklarına götürmesine yardım etti. Bir yudum aldı ve konyak boğazını haşlarken yüzünü buruşturdu.

"Biraz daha," diye mırıldandı Nick, gözleri kadife ateşinden sulanana kadar onu bir yudum daha, bir yudum daha almaya zorladı.

"Sanırım biraz bozuk," dedi tırmalayarak.

Nick'in gözleri ani bir eğlenceyle parladı. "Kapalı değil. Bu bir Fin Bois '98."

"Kötü bir yıl geçirmiş olmalısınız."

Bunun üzerine sırttı, başparmakları kadının ellerinin arkasını okşadı. "Birisi şarap tüccarlarına söylemeli o zaman, çünkü şişesi genellikle elli sterline gidiyor."

"Elli pound mu?" Lottie hayretle yankılandı. Gözlerini kapatarak konyağı birkaç kararlı yudumda bitirdi ve boş bardağı ona verirken öksürdü.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Nick, bir elini ensesine götürüp hafifçe sıkarken. Nick'in eli çok daha büyük olmasına rağmen, kız elinin Radnor'inkinden çok daha güçlü olan Nick, ona tek bir an bile acı vermemişti. Nick'in dokunuşu ona sadece zevk.

Ağrıyan bileğini sandalyenin koluna dayarken yüzünü buruşturdu. Hareket ne kadar ince olsa da Nick bunu fark etti.

Hemen. Kadının kolunu tutup uzun eldiveni sıyırmaya başlarken içten içe küfretti.

"Önemli bir şey değil," dedi Lottie. "Gerçekten, eldivenin üzerimde kalmasını tercih ederdim... Lord Radnor kolumu tuttu, ama o kadar da değil-" Nick eldiveni elinden çekip çıkarırken rahatsız bir solukla sözünü kesti.

Nick, Lord Radnor'ın acımasız pençesinin bıraktığı siyah parmak izlerini görünce donakaldı. Yüzünü kaplayan ölümcül öfke Lottie'nin telaşla irkilmesine neden oldu. "İ Çok kolay morarıyor," dedi. "Öyle görünmemelisin. İzler bir ya da iki gün içinde geçecek ve sonra-"

"Onu öldüreceğim." Nick vahşi bir öfkeyle dişlerini gösterdi. "Onunla işim bittiğinde, geriye kalan tek şey yerdeki bir leke olacak, onu sonsuz cehenneme lanetleyeceğim-"

"Lütfen." Lottie onun sert yanağına yumuşak bir el koydu. "Lord Radnor bu akşamı ikimiz için de mahvetmeye niyetliydi ve ben başarmasına izin vermeyeceğim. Bileğimi bir mendille bağlamayı ve eldivenimi giymeme yardım etmeni istiyorum. Kaçırılmadan önce acele etmeliyiz. Sör Ross konuşmasını yapıyor, ve biz-"

"Bu umurumda bile değil."

"Seviyorum." Kendini toparlayan Lottie yumuşak parmak uçlarıyla onun yanağını okşadı. "Oraya gitmek ve seninle vals yapmak istiyorum. Sonra da Sör Ross sana bir şeyler anlatırken yanında durmak. Herkese gerçekte kim olduğunu göster." Kız adamın ağzına bakarken kirpiklerini indirdi. "Ve sonra beni almanı istiyorum ve beni yatağa götür."

Lottie'nin istediği gibi, Nick'in dikkati bir an için dağıldı. Vahşi bakışları yumuşamaya başladı. "Sonra ne olacak?"

Cevap veremeden kapı bir sesle titredi. talepkar bir yumruk. "Sydney," diye boğuk bir ses geldi diğer taraftan.

Nick ayağa kalkarak, "Evet," dedi.

Sör Ross'un uzun boyu kapı aralığını dolduruyordu. İkisine bakarken yüzü ifadesizdi. "Az önce Lord Radnor'ın burada olduğunu öğrendim." Doğrudan Lottie'nin yanına gitti ve tıpkı Nick'in yaptığı gibi onun önünde çömeldi. Onun morarmış halini görünce Sör Ross koluyla dikkatlice işaret etti. "İzin verir misiniz?" Sesi daha önce hiç duymadığı kadar nazikti.

"Evet," diye mırıldandı Lottie, onun elini kendi elinin içine almasına izin vererek. Sir Ross kararmış bileği kaşlarını çatarak inceledi. Yüzü çok yakındı ve gri gözleri o kadar

O kadar nazik ve ilgiliydi ki, Lottie onu nasıl bu kadar soğuk düşünebildiğini merak etti. Onun meşhur

Sophia'nın ona söylediğine göre, kadınlara ve çocuklara karşı duyduğu şefkat, büyüclük kariyerinin odak noktasıydı.

Elini bırakırken Sör Ross'un ağzı hafif, güven verici bir gülümsemeye büküldü. "Bu bir daha olmayacak, bunun sözünü verebilirim."

Nick alaycı bir tavırla, "Harika bir parti," dedi. "Lord Radnor'ı davetli listesine kimin dahil ettiğini söyleyebilir misiniz?"

"Nick," diye araya girdi Lottie, "sorun yok, Sör Ross'un yapmadığına eminim-"

Sör Ross sessizce, "Bu doğru değil," diye karşılık verdi. "Bundan kendimi sorumlu tutuyorum ve beni bağışlamamı diliyorum, Charlotte. Lord Radnor benim onayladığım davetli listesinde kesinlikle yer almıyordu ama nasıl davetiye almayı başardığını öğreneceğim." Devam ederken kaşları çatıldı. "Lord Radnor'ın bu geceki davranışı mantıksız olduğu kadar da kınanacak bir durum... Charlotte'a karşı muhtemelen bu olayla sona ermeyecek bir saplantının göstergesi."

Nick karanlık bir sesle, "Bu iş bitecek," dedi. "Aklımda Radnor'un saplantısını tedavi edecek birkaç yöntem var. Başlangıç olarak, eğer ben oraya geri dönene kadar binayı terk etmemiş olursa-"

"Gitti," diye araya girdi Sir Ross. "Koşuculardan ikisi burada, onlara onu mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde götürmelerini söyledim. Sakin ol Sydney, bunun sana hiçbir yararı olmayacak. çıldırmış bir boğa gibi saldırmak."

Nick'in gözleri kısıldı. "Biri Sophia'nın üzerinde o morlukları bırakmış olsaydı ne kadar sakın olurdun, söyle bana."

Sör Ross kısa bir iç çekişle başını salladı. "Anlaşıldı." Devam ederken kara kaşları birbirine çatıldı. "Radnor'la istediğin gibi başa çıkmak tabii ki senin hakkın Sydney ve ben seni durdurmaya ya da müdahale etmeye cüret etmem. Ama ona bizzat yaklaşıp Charlotte'un senin olduğu kadar benim de korumam altında olduğunu açıkça belirtmek niyetinde olduğumu bilmelisin. Radnor'un ailemin bir üyesine saldırmaya cüret etmesi savunulamaz bir rezalettir."

Lottie onun ilgisinden çok etkilenmişti. Daha önce hiç bu kadar güçlü iki adama sahip olacağını hayal Onu Lord Radnor'dan koruyacaktı - sadece kocasından değil, kayınbiraderinden de. "Teşekkür ederim, Sör Ross."

"Eve gitmek istersen kimse seni suçlamaz. Şimdi," dedi ona. "Bu akşam yapmayı planladığım konuşmaya gelince, başka düzenlemeler yapılabilir-"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Lottie kararlılıkla. "Ve eğer bu akşam konuşmanızı yapmazsanız, Sör Ross, yemin ederim ki sizin yerinize ben yapacağım."

Aniden gülümsedi. "Tamam o zaman. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. isteklerine karşı gelemem." Nick'e sorgulayıcı bir bakış gönderdi. "Yakında balo salonuna dönecek misiniz?"

Nick'in ağzı buruştu. "Eğer Lottie isterse."

"Evet," dedi kararlılıkla. Bileğindeki acıya rağmen, gerekirse şeytanın kendisiyle yüzleşmeye hazır hissediyordu. İki adamın Radnor sorununu daha sonra tartışmak üzere sessizce anlaşırken birbirlerine attıkları bakışları gördü. uygun zaman.

Sör Ross onları bir kez daha yalnız bıraktı ve Lottie kararlılıkla ayağa kalktı. Nick hemen onun yanındaydı, elleri sanki devrilmesinden korkuyormuş gibi belini çerçevesliyordu.

Lottie onun aşırı korumacılığına gülümsedi. "Artık iyiyim," dedi ona. "Gerçekten."

Nick'in gözlerinde o tanıdık alaycı mizah pırıltısının belirmesini, her zamanki kayıtsız haline dönmesini bekledi ama Nick gerginliğini korudu, bakışları garip bir ciddiyetle Nick'in yüzünü tarıyordu. Sanki Onu pamuklara sarıp buradan çok uzaklara götürmek istedim.

"Gecenin geri kalanında yanımda kalacaksın," dedi ona.

Lottie ona gülümsemek için başını geriye eğdi. "Bu akıllıca olabilir, çünkü konyak kafama gitmiş gibi görünüyor."

Adamın gözlerinde bir sıcaklık belirdi ve ellerinden biri yukarı doğru kayarak kadının göğsünü okşadı. "Hissediyor musun Başın mı dönüyor?"

Adamın parmaklarının kavrayıcı baskısı karşısında gevşedi, adamın dokunuşu hassas bedeninden bir şehvet parıltısı yaydı. Bileğindeki acı neredeyse unutulmuştu, başparmağı meme ucuyla oynarken sinirleri çılgınca karıncalanıyordu. itme noktası. "Sadece bana böyle dokunduğunda."

Baştan çıkarıcı okşamayı avucunu hafifçe döndürerek bitiren Nick, elini daha güvenli bir bölgeye geri götürdü. "Bu lanet gecenin bir an önce bitmesini istiyorum," dedi. "Gel... oraya ne kadar çabuk gidersek, Cannon da o kadar çabuk kanlı konuşma."

Çıplak elini uzatan Lottie, adam dar eldiveni şişmiş bileğinin üzerinden geçirirken irkilmemek için kendini zor tuttu. Adam işini bitirdiğinde Lottie'nin yüzü bembeyaz olmuştu, Nick sanki acı onun acısıymış gibi bolca terliyordu.

onunkinden ziyade. "Lanet olası Radnor," dedi öfkeli bir sesle ve ona bir konyak daha doldurmaya gitti. "Onun boğazını parçalayacağım."

"Onu bundan çok daha fazla incitecek bir şey biliyorum." Lottie dikkatle katlanmış mendilini kaldırarak onun nemli alnını kuruladı.

"Oh?" Kaşları alaycı bir sorgulamayla kalktı.

Parmakları mendilin etrafını sararak onu bir top haline getirdi. Cevap vermeden önce uzun bir süre durakladı, bu sırada boğazında bir umut dalgası yükseldi ve neredeyse onu boğmakla tehdit ediyordu. Brendiyi ondan alarak canlandırıcı bir yudum aldı. "Mutlu olmayı deneyebiliriz birlikte," dedi. "Bu onun asla anlayamayacağı bir şey... asla sahip olamayacağı bir şey."

Gözlerinde alay ya da reddetme görebileceğinden korktuğu için ona bakmaya cesaret edemiyordu. Ama kalbi Adamın ağzının başının tepesinde gezindiğini, dudaklarının beyaz gül yapraklarıyla oynadığını ve bu yaprakların saç örgüsünün tutturulmuş ipeğine çarparak uçuştüğünü hissettiğinde göğsünde ağır bir şekilde çarptı.

"Deneyebiliriz," diye usulca kabul etti.

İki kadeh konyaktan sonra Lottie'nin kafası Hoş bir şekilde yüzüyordu ve balo salonuna döndüklerinde Nick'in istikrarlı rehberliğine minnettardı. Sertlik ve kolunun gücü onu büyüledi. Nasıl olursa olsun Ağır bir şekilde ona yaslandı, adam onun ağırlığını kolayca kaldırdı. Güçlü bir adamdı... ama bu geceye kadar onun kendisine böylesine şefkatli bir rahatlık sunabileceğinden şüphelenmemişti. Nedense onun da kendisinden şüphelendiğini düşünmüyordu. İkisinin de tepkileri düşüncesizce olmuştu; kadının ki ona dönmek, onun ki de onu güvenceye almaktı.

Balo salonuna girdiler ve Sör Ross'a yaklaştılar. Balo salonundaki büyük kalabalık tarafından kolayca görülebilmek için hareketli bir basamağa çıkan Sir Ross, müzisyenlere çalmayı bırakmalarını işaret etti ve konuklardan dikkatlerini toplamalarını istedi. Kendisi zarif, doğuştan gelen

Her politikacının imreneceği otoriter bir ses. Dışarıdan daha fazla konuk akın ederken ve hizmetlilerden oluşan sanal bir ordu ellerinde şampanya tepsileriyle topluluğun arasında hızla ilerlerken, balo salonunun üzerine beklenti dolu bir sessizlik çöktü.

Sir Ross konuşmasına yargıçlık kariyerine ve bazı yanlışların düzeltildiğini görmenin kendisine her zaman verdiği memnuniyete atıfta bulunarak başladı. Ardından kalıtsal asaletin dokunulmaz gelenekleri ve yükümlülükleri hakkında bir dizi onaylayıcı söz söyledi. Açıkça görülüyordu ki bu sözler topluluğu memnun etmişti. vikontlar, kontlar, markizler ve duklerle bolca tuzlanmış.

Lottie, Nick'e, "Sir Ross'un kalıtım ilkesinin büyük bir destekçisi olmadığı izlenimine kapılmıştım," diye fısıldadı.

Acımasızca gülümsedi. "Kayınbiraderim istediği zaman tam bir şovmen olabiliyor. Ve onlara geleneklere sıkı sıkıya bağlı olduklarını hatırlatmanın, beni bir akran olarak kabul etme fikrini yutmalarına yardımcı olacağını biliyor."

Sir Ross, ismi verilmeyen bir beyefendinin çok uzun süredir sahip olduğu unvandan mahrum bırakıldığını anlatmaya devam etti haklı olarak onun. Seçkin bir ailenin doğrudan soyundan gelen ve son birkaç yıl içinde kendini tamamen kamu hizmetine adadı.

"Bu nedenle," diye sözlerini tamamladı Sir Ross, "Lord Sydney'in uzun süredir gecikmiş olan

ve Lordlar Kamarası'ndaki koltuğunu geri alacaktır. Ülkeye ve kraliçeye hizmet etmeye devam edeceğine dair her türlü beklentiye sahibim.

doğuştan onun." Kadehini havaya kaldırarak, "Bay Nick Gentry'nin şerefine kadeh kaldıralım - bundan sonra bizim için John, Vikont Sydney olarak bilinecek olan adamın şerefine," dedi.

Kalabalığın içinden bir şaşkınlık dalgası geçti. Çoğu Sör Ross'un ne açıklayacağını zaten biliyor olsa da, kelimelerin yüksek sesle söylendiğini duymak şaşırtıcıydı.

"Lord Sydney'e," yüzlerce itaatkâr yankı ve bir o kadar da alkış geldi.

"Ve Leydi Sydney'e," diye söze başladı Sir Ross ve Lottie'nin nazıkçe reverans yaptığı bir başka coşkulu yanıt aldı.

Lottie ayağa kalkarak Nick'in koluna dokundu. "Belki de Sör Ross'un şerefine kadeh kaldırmalısınız," diye önerdi.

Kadına konuşur gibi bir bakış fırlattı, ama kabul etti ve kadehini kayınbiraderine doğru kaldırdı. "Sör Ross'a," dedi yankılanan bir sesle, "çabaları olmasaydı bu gece burada olamazdım."

Kalabalık alkışlarla karşılık verirken Sir Ross, Nick'in özenle hazırladığı kadeh kaldırışının en ufak bir minnettarlık ifadesi içermediğini fark ederek aniden sırtıttı.

Kraliçe, ülke ve soyluluk şerefine kadehler kaldırıldıktan sonra orkestra salonu neşeli bir melodiyle doldurdu. Sir Ross vals için Lottie'yi istemeye gelirken, Nick de onun kollarına atılırken yüzünde önlenemez bir gülümseme beliren Sophia ile dans etmeye gitti.

Biri çok güzel, diğeri çok esmer olan ve yine de çarpıcı çekicilikleriyle birbirlerine çok benzeyen bu çifti gören Lottie gülümsedi. Sör Ross'a döndü ve vals yapmaya başladıklarında acıyan elini dikkatle onun omzuna koydu. Beklenebileceği gibi, kendinden emin ve takip etmesi kolay, mükemmel bir dansçıydı.

Hoşlanma ve minnettarlık duygularının bir karışımını hisseden Lottie onun ciddi ve yakışıklı yüzünü inceledi. "Bunu onu kurtarmak için yaptın, değil mi?" diye sordu.

"Öyle olacağını sanmıyorum," dedi Sör Ross sessizce.

Bu sözler kadının içine korku dolu bir sızı düşürdü. Nick'in hâlâ bir tür tehlike altında olduğuna inandığını mı söylemek istiyordu? Ama Nick artık bir Bow Street koşucusu değildi.

Mesleğinin gerektirdiği tehlikelerden uzaktı. Artık güvendediydi... tabii Sör Ross, Nick için en büyük tehlikenin kendi içinde bir yerden geldiğini ima etmiyorsa.

* * *

Nick'in kimliğinin kamuoyuna açıklanmasını izleyen günlerde, Betterton'daki ev arayanların kuşatması altındaydı. Bayan Trench, Nick'in eski arkadaşlarından

Kraliçe'nin temsilcileri için yeraltı dünyası kohortları. Kartlar ve giriş holündeki masanın üzerindeki gümüş tepsi dağ gibi kağıtla dolana kadar davetiyeler ön kapıya getiriliyordu. Dergiler ona "isteksiz vikont" diyordu.

eski bir Bow Street koşucusu olarak kahramanlıklarını anlatıyordu. Muhabirler Sir Ross'un açtığı yoldan ilerledikçe, Nick genellikle, uzun süredir uykuda olan unvanını kabul etmektense mütevazı bir şekilde sıradan insanlara hizmet etmeyi tercih eden, özverili bir halk şampiyonu olarak tasvir edildi. Lottie'yi eğlendirmek için, Nick kamuoyundaki yeni imajına öfke duyuyordu, çünkü kimse onu tehlikeli olarak görmüyordu.

daha uzun. Yabancılar ona hevesle yaklaşıyordu, artık ince tehditkâr havası gözünü korkutmuştu. Bu kadar içine kapanık bir adam için bu neredeyse dayanılmazdı.

"Çok geçmeden sana olan ilgileri azalacak," dedi Lottie teselli etmek için, Nick'in hayranlık dolu bakışlarını itmek zorunda kaldıktan sonra.

kendi ön kapısına ulaşmak için kalabalık.

Nick telaşlı ve kaşları çatık bir halde ceketini çıkardı ve uzun bacaklarını umursamazca açarak salondaki kanepeye uzandı. "Bu yeterince yakında olmayacak." Gözlerini tavana dikti. "Burası çok kolay ulaşılabilir bir yer. Bize özel alanı olan bir ev lazım. ve uzun bir çit."

"Taşradaki dostlarımızı ziyaret etmemiz için birkaç davetten fazlasını aldık." Lottie onun yanına geldi ve halı kaplı zemine çöktü, baskılı muslin eteklerinin etekleri etrafında dalgalanıyordu. Nick alçak arkalıklı kanepenin koluna yaslanırken yüzleri neredeyse aynı hizadaydı. "Westcliff'ten bile bir tanesi, Stony Cross Park'ta iki hafta kadar kalıp kalamayacağımızı soruyor."

Nick'in yüzü karardı. "Kontun, cehennemden gelen kocanız tarafından kötü muamele görmediğinizden emin olmak istediğine şüphe yok."

Lottie gülmekten kendini alamadı. "O zamanlar en çekici halinizde olmadığınızı kabul etmelisiniz."

Nick onun kravatını gevşetmek için uzandığında parmaklarını yakaladı. "Seni cazibeyle uğraşamayacak kadar çok istiyordum." Nick'in başparmağı kızın tırnaklarının pürüzsüz uçlarını okşadı.

"Başka herhangi bir kadınla değiştirilebilir olduğumu ima ettin," diye azarladı.

"Geçmişte istediğim bir şeyi elde etmenin en iyi yolunun onu istemiyormuş gibi davranmak olduğunu öğrendim."

Lottie şaşkınlıkla başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

Nick gülümseyerek onun elini bıraktı ve dekoltesinin dantel kenarıyla oynadı. "İşe yaradı," diye belirtti.

Yüzleri birbirine yakınken ve adamın canlı mavi gözleri onunkilere bakarken, Lottie yüzünün kızardığını hissetti. "O gece çok kötüydün."

Parmağının ucuyla göğüslerinin arasındaki sığ vadiye girdi. "Olmak istediğim kadar kötü değil..."

Ön kapının sertçe vurulma sesi giriş holünde yankılandı ve salona doğru sürüklendi.

Elini geri çeken Nick, Bayan Trench'in kapıya bakmaya gidişini dinledi ve ziyaretçiye ne Lord Sydney'in ne de karısının arayanları kabul etmediğini söyledi.

Kuşatılmış mahremiyetlerinin hatırlatılması Nick'in kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bu kadar yeter. Londra'dan gitmek istiyorum."

"Kimi ziyaret edelim? Lord Westcliff mükemmel olurdu _."

"Hayır."

"Pekala, o zaman," diye devam etti Lottie, sinirlenmeden. "O zaman Toplar Silverhill'de ikamet ediyor-"

"Tanrım, hayır. Kayınbiraderimle aynı çatı altında iki hafta geçirmeyeceğim."

Lottie, "Worcestershire'a gidebiliriz," diye önerdi. "Sophia, Sydney malikânesinin restorasyonunun neredeyse tamamlandığını söylüyor. Çabalarının sonuçlarını görmenizi istediğini de gizlemiyor."

Hemen başını salladı. "O lanetli yeri görmek gibi bir arzum yok."

"Kız kardeşiniz büyük çaba sarf etti; onun duygularını incitmek istemezsiniz, değil mi?"

"Kimse ondan bütün bunları yapmasını istemedi. Sophia bunu kendi üzerine aldı ve bunun için ona minnettarlık duymak zorunda kalırsam lanetleneneceğim."

"Worcestershire'ın oldukça güzel olduğunu duymuştum." Lottie sesine hüzünlü bir nota girmesine izin verdi. "Orada hava çok daha güzel olurdu - Londra yazın korkunçtur. Ve bir gün senin doğduğun yeri de görmek isterim. Şimdi gitmek istemezsen anlarım ama-"

"Hizmetçi yok," diye zaferle işaret etti. "İskelet bir kadroyla seyahat edebiliriz. Öyle olmaz mıydı? Ülkede kendi evimizde kalmaktansa Başka birini ziyaret etmek mi? Sadece iki haftalığına?"

Nick sessizdi, gözleri kısılmıştı. Lottie onun içindeki çatışmayı hissetti; onu memnun etme arzusu, onca yıl terk ettiği yere dönmek için duyduğu şiddetli isteksizlikle savaşıyordu. yıllar önce. Bu anılarla yüzleşmek ve aniden yetim kalmanın acısını hatırlamak onun için hoş olmayacaktı.

Lottie, onun kesinlikle yanlış anlayacağı şefkati göremeden bakışlarını indirdi. "Sophia'ya davetini başka bir zaman kabul edeceğimizi söyleyeceğim. O anlayacaktır."

"Ben giderim," dedi kabaca.

Lottie şaşkınlıkla ona baktı. Adam gözle görülür biçimde gergindi, Görünmez bir zırha bürünmüştü. "Buna gerek yok," dedi. "İstersen başka bir yere gidebiliriz."

Başını salladı, ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı. "Önce Worcestershire'da kalmak istiyorsun, sonra istemiyorsun. Kahretsin, ama kadınlar sapık."

"Sapkınlık yapmıyorum," diye itiraz etti. "Sadece gitmeni ve sonra da kaldığın süre boyunca bana kızmanı istemiyorum."

"Canım sıkkın değil. Erkekler 'sinirlenmez'."

"Rahatsız mı? Kızgın mı? Kızgın mı?" Ona şefkatli bir gülümseme sundu, onu kâbuslardan, anılardan ve içindeki şeytanlardan koruyabilmeyi diledi.

Nick cevap vermeye başladı ama ona bakarken hangi kelimeyi seçeceğini unutmuş gibiydi. Ona doğru uzanırken birden hareketini kontrol etti. Lottie onu izlerken, koltuktan kalktı ve salondan çıktı. şaşırtıcı bir hızla.

Worcestershire'a yolculuk normalde tam bir gün sürerdi ve makul imkânlarla sahip çoğu yolcunun bir günün bir kısmında seyahat etmeyi, bir meyhanede gecelemeyi ve sabahın ilerleyen saatlerinde varmayı tercih edeceği kadar uzundu. Ancak Nick At değiştirmek ve birkaç içecek almak dışında neredeyse hiç durmadan yolculuk yapmaları konusunda ısrar etti.

Lottie her ne kadar bu düzenlemeyi anlayışla karşılamaya çalışsa da, neşeli bir görüntü sergilemekte zorlanıyordu. Lottie'nin Araba yolculuğu zorluydu, yollar engebeliydi,

Aracın sürekli sarsılması ve sallanması hafifçe midesini bulandırıyor. Nick onun rahatsızlığını görünce yüz ifadesi sert ve kararlı bir hal aldı ve ortam sessizliğe gömüldü.

Varışlarından bir gün önce mutfağı doldurmak ve odaları hazırlamak üzere iskelet bir personel gönderilmişti. Daha önce kararlaştırıldığı üzere, Toplar ertesi sabah malikâneyi ziyaret edecekti. Uygun bir şekilde, Sir Ross'un Silverhill'deki kır evi sadece bir saat uzaklıktaydı.

Araba Worcestershire'a vardığında batmakta olan güneşin son soluk ışıkları da gökyüzünden çekiliyordu. Lottie'nin görebildiği kadarıyla bölge verimli ve refah içindeydi. Zengin yeşil çayırlar ve bakımlı çiftlikler düz araziye kaplıyor, zaman zaman yerini beyaz semiz koyunlarla kaplı yemyeşil tepelere bırakıyordu. Nehirlerden yayılan kanalların oluşturduğu ağ, bölgeyi ticaret ve ulaşım için kolay güzergâhlarla süslüyordu. Worcestershire'a gelen sıradan bir ziyaretçinin bu manzarayı zevkle karşılayacağı kesindi. Ancak Nick'in suratı giderek asılıyordu, Onları Sydney topraklarına yaklaştıran tekerleklerin her dönüşünde her gözeneğinden asık suratlı bir isteksizlik yayılıyordu.

Sonunda uzun, dar bir yola saptılar. görkemli bir ev görünmeden önce bir mil boyunca uzanıyordu. Dışarıdaki lambalardan gelen ışık girişe sıcak bir parıltı yayıyor ve ön pencerelerin ışıltı ışıltı parlamasına neden oluyordu. siyah elmaslar. Lottie daha iyi görebilmek için arabanın pencerelerindeki perdeleri hevesle kenara itti.

"Çok güzel," dedi, kalbi heyecandan hızla çarpıyordu. "Tıpkı Sophia'nın tarif ettiği gibi." Palladyan tarzındaki büyük ev, kırmızı tuğlalar, beyaz sütunlar ve özenli bir şekilde inşa edilmiş, sıra dışı olmasa da yakışıklıydı.

Düzenli bir simetri ile tasarlanmış alınlıklar. Lottie ilk görüşte bayıldı.

Araba giriş kapısının önünde durdu. Nick araçtan inip Lottie'nin inmesine yardım ederken ifadesizdi. Çift kapıya giden merdivenleri tırmandılar, Bayan Trench onları, zemini pırıl pırıl gül rengi mermerle kaplı, oval biçimli geniş bir salonda karşıladı.

"Bayan Trench," dedi Lottie sıcak bir sesle,

"nasılsınız?" "Çok iyiyim leydim. Ya siz?"

"Yorgunum ama sonunda burada olduğum için rahatladım. Şu ana kadar evle ilgili herhangi bir zorlukla karşılaştınız mı?"

"Hayır leydim, ama yapılması gereken çok şey var. Hazırlık yapmak için tek bir gün bile yeterli olmadı..."

Lottie gülümseyerek, "Sorun değil," dedi. "Uzun yolculuktan sonra Lord Sydney ve benim uyumak için temiz bir yerden başka bir şeye ihtiyacımız olmayacak."

"Yatak odaları düzenli leydim. Size hemen üst katı göstereyim mi, yoksa akşam yemeği mi istersiniz..." Hizmetçinin sesi Nick'e bakarken kesildi.

Bakışlarını takip eden Lottie, kocasının evin ana salonuna sanki donup kalmış gibi baktığını gördü. O Kimsenin göremediği bir oyunu izliyor gibiydi, bakışları sahneyi geçip repliklerini söyleyen görünmez oyuncularını takip ediyordu. Yüzü sanki ateşten kızarmış gibiydi. Sanki tek başınaymış gibi sözsüz bir şekilde koridorda dolaştı, kaybolmuş küçük bir çocuğun tereddütüyle keşfe çıktı.

Lottie ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Yapması gereken en zor şeylerden biri, onu rahat bir ses tonuyla çağırmaktı.

hizmetçiye cevap verirken, ama bir şekilde bunu başardı.

"Hayır, teşekkür ederim Bayan Trench. Akşam yemeğine ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Belki biraz su ve Odamıza bir şişe şarap gönder. Hizmetçiler bu gece için sadece birkaç şey alsınlar. Geri kalanını yarın boşaltırlar. Bu arada, Lord Sydney ve ben etrafa bir göz atacağız."

"Peki leydim. Kişisel eşyalarınızın hemen yerleştirilmesini sağlayacağım." Hizmetçi hızlı adımlarla uzaklaştı ve bir çift hizmetçiye talimatlar yağdırdı. Salon.

Tepedeki avize aydınlatılmadığı için, gölgeli atmosfer sadece iki lamba ile rahatlatılıyordu. Lottie kocasını takip ederek salonun bir ucunda yer alan ve bir portre galerisine açılan kemerli geçide yaklaştı. Havaya yeni yün halıların ve taze boyanın keskin kokuları yayılmıştı.

Lottie, Nick'in profilini inceledi. galerinin göze çarpan çıplak duvarları. Onun bir zamanlar bu boş alanları dolduran tabloları hatırladığını tahmin etti. "Görünüşe bakılırsa bazı tablolar edinmemiz gerekecek. sanat eseri," diye belirtti.

"Hepsi babamın borçlarını ödemek için satıldı."

Yaklaşan Lottie, yanağını adamın paltosunun çuha kumaşına, omzunun kenarına bastırdı. kaslı kolunun sert kabarıklığına doğru aktı. "Bana evi gösterecek misin?"

Nick uzun bir süre sessiz kaldı. Kadının kalkık yüzüne baktığında, gözleri bilgiyle kasvetlenmişti

Bir zamanlar burada yaşamış olan çocuktan geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Bu gece olmaz. Onu yalnız görmem gerek."

"Anlıyorum," dedi Lottie, elini onun elinin içine kaydırarak. "Oldukça yorgunum. Kesinlikle yarın sabah gün ışığında evi gezmeyi tercih ederim."

Parmakları zorlukla fark edilebilen bir sıkmayla baskıya karşılık verdi ve sonra bıraktı. "Seni yukarı çıkaracağım."

Dudaklarını bir gülümseme şeklinde bastırdı. "Gerek yok. Bayan Trench ya da hizmetçilerden biri bana eşlik edecek."

Nick nihayet yatak odasına girdiğinde evin bir yerindeki saat gece yarısını geçiyordu.

Yorgunluğuna rağmen uyuyamayan Lottie, valizlerinden birinden bir roman çıkarmış ve kitabın yarısı bitene kadar okumaya devam etmişti. Yatak odası rahat bir sığınaktı, yatak işlemeli ipek bir örtüyle zengin bir şekilde kaplanmıştı.

Duvarlar yeşilin yumuşak bir tonuna boyanmıştı. Hikâyeye kendini kaptıran Lottie, bir döşeme tahtasının gıcırtısını duyana kadar okumaya devam etti.

Kapıda Nick'i gören Lottie, romanı yatağın başucundaki masanın üzerine koydu. Sabırla onun konuşmasını bekledi, Evin içinde yürürken kaç anının canlandığını, kaç sessiz hayaletin ortaya çıktığını merak ediyordu. onun yolundan geçti.

"Uyumalısın," dedi sonunda.

"Sen de öyle yapmalısın." Lottie yorganı geri çevirdi. Uzun bir duraksamadan sonra, "Yatağa benimle gelir misin?" diye sordu. Ben mi?"

Bakışları geceliğinin fırfırlı ön kısmına kaydı, hiç giyilmemiş, yüksek yakalı bir gecelikti. onu uyandırmayı başaramamıştı. O kadar yalnız, o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki... tıpkı ilk tanıştıklarında görüldüğü gibiydi.

"Bu gece olmaz," dedi o akşam ikinci kez.

Bakışları birbirini yakaladı ve tuttu. Lottie rahat ve ilgisiz bir tavır takınmasının akıllıca olacağını biliyordu. Ona karşı sabırlı olmalıydı. Talepleri, hayal kırıklıkları onu sadece uzaklaştıracaktı.

Ama dehşet içinde, kendi kendine "Kal" dediğini duydu.

İkisi de onun birkaç dakika ya da birkaç saat istemediğini biliyordu. Bütün geceyi istiyordu.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye yumuşak bir yanıt verdi.

"Bana zarar vermeyeceksin. Kabuslarından korkmuyorum." Lottie doğrulup onun hareketsiz yüzüne baktı. Birden pervasız sözcüklerin seline engel olamadı, sesi duygularla çiğleştirdi. "Benimle kalmanı istiyorum. Sana yakın olmak istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam ya da söylemem gerektiğini söyle bana. Lütfen söyle bana, çünkü senin vermek istediğinden daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyamıyorum."

"Ne istediğinin farkında değilsin." "Sana

söz veriyorum, asla-"

"Güvence ya da vaat istemiyorum," dedi sert bir şekilde. "Bir gerçeği ifade ediyorum. Bilmek istemediğin bir yanımda var."

"Geçmişte benden sana güvenmemi istedin. Karşılığında ben de senden şimdi bana güvenmeni istiyorum. Sana böyle kabuslar gördüren şeyin ne olduğunu anlat bana. Seni neyin bu kadar rahatsız ettiğini söyle."

"Hayır, Lottie." Ama Nick gitmek yerine, sanki ayakları beyninin emirlerine itaat etmiyormuş gibi odada kaldı.

Lottie aniden onun ne kadar acı çektiğini anladı. Ona açılma arzusu ve açıldığı zaman onu reddedeceğine dair aynı derecede güçlü inancı. Aşırı terlemeye başlamıştı, teni ıslak bronz gibi parlıyordu. Samur saçlarından birkaç tel alnının nemli yüzeyine yapışmıştı. Ona dokunma arzusu dayanılmazdı ama bir şekilde olduğu yerde kaldı.

"Sana sırtımı dönmeyeceğim," dedi kararlılıkla. "Ne olursa olsun. Hapishane gemisinde oldu, değil mi? Gerçek Nick Gentry ile ilgili. Onun yerini alabilmek için mi öldürdün onu? Sana işkence eden bu mu?"

Nick'in irkilmesinden gerçeğe çok yaklaştığını anladı. Savunmasındaki çatlak genişledi ve başını sallayarak bu gedikten geçmeye çalıştı. Başaramayınca, ona eşit oranda azar ve çaresizlik dolu bir bakış attı. "Bu şekilde olmadı."

Lottie gözlerini ondan kaçırmayı reddetti. "O zaman nasıl?"

Vücudunun hatları değişti, bir tür sefil teslimiyete dönüşerek gevşedi. Bir omzunu duvara yasladı, yüzü kısmen ondan uzağa dönüktü, bakışları yerdeki uzak bir noktaya yöneldi.

"Bir adamın ölümünden sorumlu olduğum için hapishaneye gönderildim. O zamanlar on dört yaşındaydım. Bir çeteye katılmışım. ve arabasını soyduğumuz yaşlı bir adam öldü. Kısa süre sonra hepimiz yargılandık ve hüküm giydik.

Kim olduğumu kimseye söylemeye utanıyordum, sadece adımı John Sydney olarak verdim. Çetedeeki diğer dört kişi kısa sürede asıldı, ama benim yaşıım nedeniyle Yargıç bana daha az bir ceza verdi. On ay hapis. Scarborough."

Lottie, Sophia'nın kendisine söylediklerini hatırlayarak, "Sir Ross sizi mahkûm eden yargıçtı," diye mırıldandı.

Nick'in ağzında acı bir gülümseme belirdi. "İkimiz de bir gün kayınbirader olacağımızı bilmiyorduk." O duvara daha çok yaslandı. "Duvara ayak basar basmaz orada bir ay bile dayanamayacağımı biliyordum. Hızlı bir idam çok daha merhametli olurdu. Duncombe'nin Akademisi, gemiye Duncombe adını verdiler. komuta subayı olarak. Mahkumların yarısı hapisane hummasından yeni kurtulmuştu. Onlar şanslı olanlardı.

"Tekne, hemen açıkta demirlemiş olan diğerlerinden daha küçüktü. Yüz mahkum için donatılmıştı ama bunun yarısını geniş bir alana tikiştirmişlardı. Güvertenin altında. Tavan o kadar alçaktı ki tam olarak dik duramıyordum. Mahkumlar çıplak zeminde ya da güvertenin iki yanına inşa edilmiş platformlarda uyuyorlardı. Her adamın altı fit uzunluğunda, yirmi inç genişliğinde bir uyku alanımız vardı. Çoğu zaman çift ütülüydük ve zincirlerin sürekli tıkırtısı neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı.

"Yine de en kötüsü kokuydu. Nadiren yıkanmamıza izin verilirdi; her zaman sabun sıkıntısı olurdu ve deniz suyuyla durulanmak zorunda kalırdık. Havalandırma da yoktu, sadece deniz tarafında bir sıra lomboz açık bırakılmıştı. Sonuç olarak, koku o kadar güçlüydü ki, sabahları kapakları ilk açan muhafızların üstesinden gelirdi - bir kez

Hatta içlerinden birinin bayıldığını bile gördüm. Akşamın erken saatlerinden gün ağarırken ambarların açılmasına kadar kilitli kaldığımız süre boyunca, mahkumlar tamamen kendi başlarına bırakıldılar, onları gözlemleyecek hiçbir gardiyan ya da subay yoktu."

"Mahkûmlar ne yaptı o zaman?" Lottie sordu.

Adamın dudakları vahşi bir sırtışıla aralandı ve

Lottie'nin ürpermesine neden oldu.

"Kumar oynadılar, dövüştüler, kaçış planları yaptılar ve birbirlerini becerdiler
diğer."

"Bu kelime ne anlama geliyor?"

Nick ona hızlı bir bakış attı, soru karşısında irkilmiş gibiydi. "Tecavüz anlamına geliyor."

Lottie şaşkınlıkla başını salladı. "Ama bir erkeğe tecavüz edilemez."

Nick alaycı bir tavırla, "Sizi temin ederim," dedi, "yapabilir. Ve bu, kaçınmak için oldukça güçlü bir arzu duyduğum bir şeydi.

Ne yazık ki benim yaşımdaki çocuklar -on dört, on beş- en olası kurbanlardı. Bir süre güvende kalmamın nedeni, benden biraz daha büyük ve benden çok daha sert bir çocukla arkadaş olmamdı."

"Nick Gentry?"

"Evet. Uyurken bana göz kulak oldu, kendimi savunmanın yollarını öğretti... Hayatta kalmam için bana yemek yedirdi, yemek o kadar iğrençti ki zar zor yutabiliyordum. Yapacak hiçbir şeyim olmadığı için delireceğimi düşündüğüm günlerde onunla konuşmak zihnimi meşgul etti. Onsuz yaşayamazdım ve bunu biliyordum. Ben gemiden ayrılacağı günden korkuyordu. Scarborough'ya

bindikten altı ay sonra Gentry bana bir hafta içinde serbest bırakılacağını söyledi." Yüzündeki ifade

Lottie'nin iç organlarının soğuk düğümler halinde gerilmesine neden oldu. "O cehennem çukurunda iki yıl hayatta kaldıktan sonra sadece bir hafta kaldı. Onun için sevinmeliydim. Ama sevinmedim. Tek düşünebildiğim kendi güvenliğimdi ve bu da o gittikten sonra beş dakika bile sürmeyecekti."

Durdu ve anıların derinliklerine doğru kaydı. "Ne oldu?" Lottie sessizce sordu. "Anlat bana."

Yüzü karardı. Ruhu sırların etrafında sıkıca kenetlenmiş, onları serbest bırakmayı reddediyordu. Kendini küçümseyerek konuşurken dudaklarında garip, soğuk bir gülümseme belirdi. "Yapamam."

Lottie yataktan fırlayıp ona doğru koşmamak için bacaklarını kaskatı kesti. Adamın karanlık, gölgeli formuna bakarken dökülmemiş gözyaşlarının sıcaklığı gözlerini doldurdu. "Gentry nasıl öldü?" diye sordu.

Boğazı düğümlendi ve başını salladı.

Onun sessiz mücadelesi karşısında Lottie dengeyi değiştirmenin bir yolunu aradı. "Korkma," diye fısıldadı. "Ben Ne olursa olsun seninle kalacağım."

Yüzünü çevirerek, sanki karanlıkta çok uzun süre kaldıktan sonra parlak bir ışığa maruz kalmış gibi gözlerini şiddetle kıstı. "Bir gece mahkûmlardan biri tarafından saldırıya uğradım. Adı Styles'dı. Ben uyurken beni platformdan sürükledi ve yere yatırdı. Deli gibi dövüştüm ama benim iki katımdı ve kimse müdahale etmeyecekti. Hepsi ondan korkuyordu. Gentry'ye seslendim, o piçi benden önce çekip alsın diye-" Sözünü yarıda keserek garip bir ses çıkardı, içinde mizahtan eser olmayan titrek bir kahkaha.

"Peki sana yardım etti mi?" Lottie sordu.

"Evet... aptal piç." Nefesi kısık bir hıçkırıkla kesildi.
"Benim için hiçbir şey yapmanın anlamı olmadığını biliyordu. Eğer o anda mahvolmasaydım, serbest bırakıldıktan sonra mahvolurdum. Ondan yardım istememeliydim, o da yardım etmemeliydi. Ama Styles'ı uzaklaştırdı ve..."

Uzun bir sessizlik daha geçti. "Nick kavga sırasında öldü mü?" Lottie kendini sormaya zorladı.

"O gecenin ilerleyen saatlerinde. Bana yardım ederek Styles'a düşman olmuştu ve intikamını almakta gecikmedi. Sadece Styles sabaha karşı Nick'i uykusunda boğdu. Bu arada Ne olduğunu anladığımda artık çok geçti. Nick'e gittim... onu uyandırmaya, nefes almasını sağlamaya çalıştım. Hareket etmiyordu. Kollarımda buz kesti." Çenesi titredi ve boğazını kabaca temizledi.

Lottie hikâyenin tamamını öğrenmeden bu işin burada bitmesine izin veremezdi. "Gentry'yle nasıl yer değiştirdin?"

"Her sabah sağlık subayı yardımcısı ve muhafızlardan biri aşağıya inerek gece boyunca hastalıktan, açlıktan ya da başka nedenlerle ölen askerlerin cesetlerini topluyordu. "ruhsal çöküntü" dedikleri bir şey. Ölümü henüz bitmemiş olanlar baş güverteye çıkarıldı. I Hastaymışım gibi davrandım, ki o noktada bu hiç de zor değildi. İkimizi de güverteye çıkardılar ve kim olduğumu ve ölen adamın adını bilip bilmediğimi sordular. Gardiyanlar mahkûmların neredeyse hiçbirini tanımıyordu, onlar için hepimiz aynıydık. Ve ben cesediyle kıyafet değiştirmişti, bu yüzden onlara Nick Gentry olduğumu ve ölü çocuğun John Sydney olduğunu söylediğimde benden şüphelenmeleri için çok az nedenleri vardı. Sonraki birkaç gün boyunca Baş güvertede kaldım, hapishane güvertesine geri gönderilmemek için hasta numarası yaptım. Diğer adamlar

Oraya getirilenler kendime ne dediğimi umursamayacak kadar hasta ya da zayıftı."

"Ve çok geçmeden Gentry'nin yerine sen serbest bırakıldın," dedi Lottie sessizce.

"Ben serbest kalırken o rıhtım yakınlarında bir toplu mezara gömüldü. Ve şimdi onun adı benim için kendi adımdan daha gerçek."

Lottie şaşkına dönmüştü. Nick Gentry'nin adını saklamak istemesine şaşmamalıydı. Bir şekilde bu ismi saklayarak onun bir parçasını canlı tutabileceğini hissetmiş olmalıydı. Bu isim bir tılsım, yeni bir başlangıç olmuştu. O yapamazdı arkadaşının ölümünden sorumlu olduğuna inanarak gerçek kimliğine ne kadar utanç duyduğunu anlamaya başladı. Elbette bu onun hatası değildi. Ama mantığındaki kusurları ona kabul ettirebilse bile, suçluluğunu asla ortadan kaldıramazdı.

Lottie yataktan çıktı, kalın tüylü yün halı çıplak ayak tabanlarının altında karıncalanıyordu. Ona yaklaşırken, tam bir yetersizlik duygusuna kapıldı. Eğer o ona nazik davranırsa, bunu acıma olarak kabul ederdi. Eğer kadın hiçbir şey söylemezse, bunu bir küçümseme ya da tiksinti işareti olarak kabul ederdi.

"Nick," dedi usulca, ama adam yüzünü ona dönmedi. Onun önünde durdu ve nefes alış verişinin kesik kesik düzenini dinledi. "Yardım istemekle yanlış bir şey yapmadın. O da her gerçek dostun yapacağı gibi sana yardım etmek istedi. İkiniz de yanlış bir şey yapmadınız."

Kolunu gözlerinin üzerine çekti ve titreyen bir nefes aldı. "Onun hayatını çaldım."

"Hayır," dedi ısrarla. "Orada kalmanı istemezdi - bu kime hizmet ederdi ki?" Sıcak bir damla

dudaklarının kenarına dokundu ve onları tuzla tatlandırdı. Suçluluğu ve bunun neden olduğu kendinden nefreti ne kadar iyi anlıyordu, Özellikle de affedilmediğinde. Ve Nick'in bağışlanmaya ihtiyaç duyduğu kişi ölmüştü. "Seni bağışlamak için burada olamaz," dedi. "Ama onun adına ben konuşacağım. Eğer yapabilseydi, sana şöyle derdi: 'Affedildin. Artık her şey yolunda. Ben huzur içindeyim, sen de öyle olmalısın. Ve kendini affetmenin zamanı çoktan geldi de geçiyor.'"

"Bunu söyleyeceğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni önemseyen herkes önemserdi. Ve o seni önemsiyordu, yoksa seni korumak için hayatını riske atmazdı. Sen." Lottie öne doğru bir adım atarak kollarını onun sert boynuna doladı. "Ben de seni önemsiyorum." Adamın kendisine doğru eğilmesini sağlamak için tüm ağırlığını kullanmak zorunda kaldı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Lütfen beni geri çevirme." Ve ağzını onunkine yaklaştırdı.

Dudaklarının yumuşak baskısına karşılık vermesi uzun zaman aldı. Boğazından belli belirsiz bir ses çıktı ve titreyen elleri yavaşça yüzüne geldi, ağzı onunkinin üzerinde şekillenirken onu sabit tuttu. Yanakları ter ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve öpücüğünün coşkusu morarmıştı.

"Bu sözleri duymak yardımcı oluyor mu?" Lottie onun ağzını kaldırdığında fısıldadı.

"Evet," dedi kısık sesle.

"O zaman sen inanmaya başlayana kadar bunları ne zaman duymak istersen söyleyeceğim." Elini onun boynunun arkasına kaydırarak ve bir öpücük daha almak için başını aşağı çekti.

Nick ani vahşiliğiyle onu ürküttü. Onu korkutucu bir rahatlıkla kucağına alarak yatağa taşıdı ve yatağın üzerine bıraktı. Kendi giysilerini yırtarak çıkardı, düğmelerini açmaya

zaman ayırmak yerine düğmelerin yakalarını kopardı.

Onları. Hızla üzerine tırmanarak onu kucakladı ve elleriyle elbisesinin önünü okşuyordu. Belli belirsiz Nick'in onun içinde olma ihtiyacının o kadar şiddetli olduğunu fark etti ki tüm kontrolünü kaybetmişti. Bacaklarını iyice ayırarak, cinsel organının başını ona doğru itti ve girmesini istedi. Vücudu hazırlıksızdı, istekli olmasına rağmen teni kuru ve sıkıydı. onu kabul etmek için.

Vücudundan aşağı kayan Nick onu ağızıyla kavradı, iri elleri kalçalarını kavradı ve sıkıca bastırdı. yatakta şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı. Onun dili içine daldı, hassas eti ıslattı ve yumuşattı. Savunmasız açıklığın hemen üzerindeki narin tepeyi bularak, dilinin düz kısmını ona doğru çekti, ta ki arzusunun samimi kokusunu yakalayana kadar. Dilini kaldırarak Vücudu yukarı doğru kalktı, tekrar üzerine çıktı ve sert organını içine soktu.

Nick onun sıcak bedenine girer girmez, kör öfkesi yok olmuş gibiydi. Kaslı kollarını başının iki yanına dayamış, göğsü derin, düzensiz nefeslerle hareket ederek Lottie'nin üzerinde asılı duruyordu. Lottie onun altında sıkışmış, bedeni kendisini içine alan kalın şaftın etrafında zonkluyordu.

Ağızı tekrar onunkine geldi, bu sefer nazikçe uzun, alaycı öpücüklerle onu ele geçirirken, elinin ucu Dili ağzının içini okşuyordu. Onun diğer öpücüklerinin, bir yabancınn dudaklarının tatlı ve ateşli fırçalarının anısını gizlice beslemişti... ama bu çok farklıydı, karanlık, baş döndürücü ve güçlüydü. Onun dokunuşu için can atıyor, parmaklarının meme uçlarındaki yumuşak çekişleriyle rahatlayarak nefes nefese kalıyordu. Onu tahrik etmek için tüm becerisini kullandı, tatmin etmekten ziyade baştan çıkaran sığ vuruşlarla onu kızdırdı. Daha fazlasını isteyen Lottie onu daha yakına çekmeye çalıştı. Adam direndi, durgun ritmi sürdürdü, itiraz ettiğinde onu öpücüklerle susturdu. Birdenbire Lottie'nin içine daldı.

uzun bir yolculuk. Lottie şaşkınlıkla onun niyetli yüzüne baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu belli belirsiz.

Adamın ağzı, yumuşak ateşten öpücüklerle kadınının üzerinde geziniyordu. Ve onu ele geçirdikçe, yavaş yavaş onun içinde nasıl çalıştığını anlamaya başladı... sekiz sığ itiş, İki derin... yedi sığ, üç derin... sonunda ona on ağır, nüfuz edici daldırma verene kadar ilerledi. Lottie iç burkan bir zevkle haykırdı, uçucu bir hisle dolduğunda kalçaları Nick'in zarif ağırlığına karşı kalktı. Yakıcı zevk azalmaya başladığında, Nick pozisyonlarını kurnazca değiştirdi, onun üzerinde daha uzağa gitti, dizlerini daha geniş itti, seksinin açısını ayarladı. Derinden itti, Vücutlarını birbirine yapıştırdı ve kalçalarını yavaş, sabit bir ritimle çevirdi.

"Yapamam," dedi Lottie soluk soluğa, onun ne istediğini anlıyor ve bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

"İzin ver," diye fısıldadı Nick, yorulmak bilmeyen ve hınzırca bir ustalıkla nazikçe daireler çizmeye devam ederken, vücudunu onu memnun etmek için kullanıyordu.

Sıcaklığın tekrar ne kadar çabuk yükseldiğine şaşırdı, duyuları sabırlı uyarımı memnuniyetle karşıladı, seksi Adam onun içinde, üzerinde, ona karşı hareket ettikçe kayganlaşıyor ve şişiyordu. "Oh...oh..." Başka bir tepeye ulaştığında sesler boğazından yırtıldı, uzuvları sarsıldı, yanağı adamın omzuna sertçe bastırdı.

Ve sonra tüm döngüye yeniden başladı. Dokuz sığ, bir derin.

Lottie onun kendisini kaç kez kendinden geçirdiğini ya da onunla sevişirken ne kadar zaman geçtiğini sayamıyordu. Kulağına fısıldadı...sevecen sözler...samimi övgüler... onu ne kadar zorladığını... ne kadar tatlı olduğunu

onu ne kadar tatmin etmek istediğini hissetti. Ona dayanabileceğinden çok daha fazla zevk veriyordu, Sonunda ona durması için yalvarana kadar, vücudu yorgunluktan titriyordu.

Nick isteksizce razı oldu, son bir kez daha derinlere doğru itti ve bastırılmış arzusunu titreyen bir iniltiyle serbest bıraktı. Doymuş bedeninden çekilirken onu tekrar öptü. Lottie'nin elini kaldıracak gücü yoktu ama adamın kolunu yakaladı ve kalın bir sesle, "Kalacak mısın?" diye mırıldandı.

"Evet," dediğini duydu. "Evet."

Rahatlamış ve yorgun bir halde hızla derin bir uykuya daldı.

On Üçüncü Bölüm

Güneş ışığı, Lottie'nin bir gece önce serin havayı içeri almak için açık bıraktığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Esnedi ve gerindi, uyluklarındaki kasların gerilmesinden ve vücudunda hissettiği alışılmadık ağrıdan rahatsız oldu-

Birden önceki geceyi hatırlayan Lottie yuvarlandı. Nick'in yanında yüzüstü uyuduğunu, uzun kaslı sırtının yükselen ışıktaki parladığını görünce içini bir zevk ürpertisi kapladı. Başının yarısı yastığa gömülmüştü, uyuklarken dudakları hafifçe aralanmıştı. Kalın gece sakalları çenesini gölgeliyor, yüzüne bir

Yakışıklı yüzünde itibarsız bir ifade vardı. Lottie daha önce hiç kimseye karşı böyle tutkulu bir ilgi duymamıştı. herhangi bir şey... zihninin, bedeninin ve ruhunun her ayrıntısını bilmek için duyulan bu keskin arzu... onun huzurunda olmanın saf zevki.

Lottie bir dirseğinin üzerinde doğrulduğunda şunu fark etti Onu boş zamanlarında görme fırsatını hiç bulamamıştı. Vücudunun hatları zarif ve güçlüydü, geniş sırtı zayıf bir bele ve kalçalara doğru sivriliyordu, eti yoğun kaslı ama pürüzsüzdü. Kalçalarına kadar uzanan çarşafın örttüğü kalçalarının sert kıvrımlarına hayran kaldı.

Ve onu daha fazla görmek istiyordu. Onun huzurlu yüzüne dikkatle bakarak, yatağın kenarına uzandı.

beyaz keten ve kışından uzaklaştırmaya başladı. Aşağı ve aşağı...

Nick onun nefesini kesen bir hızla elini uzattı. ve bileğini kavradı. Gözlerini açıp uykulu bir şekilde onu inceledi ve sıcak mavinin derinliklerini bir gülümseme aydınlattı. Konuştuğunda sesi uykudan pürüzlüydü. "Bir erkeği uyurken süzmek hiç adil değil."

"Bakmıyordum," dedi Lottie muzipçe. "Kadınlar bakmaz." Ona cesurca bir bakış attı. "Ama sabahları görünüşün hoşuma gidiyor."

Onu bırakan Nick, inanmaz bir ifadeyle başını salladı ve parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi. Yana doğru yuvarlandı ve kalın koyu buklelerle kaplı göğsü ortaya çıktı.

Karşı koyamayacağı kadar baştan çıkarılan Lottie, göğüsleri sıcak kürkün zenginliğine bastırılana kadar ona daha da yaklaştı. "Hiç geceyi seninle geçirdin mi? Arkadaşın mı?" diye sordu, bacaklarını

onunkilere dolayarak. "Gemma'yla mı demek

istiyorsun? Tanrım, hayır."

"O zaman ben senin yattığın ilk kadınıym," dedi memnun bir ifadeyle.

Ona usulca dokundu, parmak uçları omzunun ipeksi kıvrımında gezindi. "Evet."

Adam onu sırt üstü yatırıp başını göğüslerine doğru indirirken Lottie hiç itiraz etmedi. Yumuşacıktılar ve ve onun sıcak, nazik dilinin pembe meme ucunun üzerinde döndüğünü hissettiğinde nefesi kesildi. Onun altında gevşeyerek, güneş ışığı ve beyaz keten karışımının tadını çıkardı, kolları onun koyu renkli başının etrafında kıvrıldı...

"Nick, yapamayız," dedi aniden. Bakışları şöminenin üzerindeki saate kaydı. "Yüce Tanrım, geç kaldık!"

"Neye geç kaldın?" diye sordu boğuk bir sesle, kadın onun ağır bedenini itmeye çalışırken direniyordu.

"Sophia ve Sör Ross saat onda burada olacaklarına söz verdiler. Yıkanmak ve giyinmek için ancak yeterli zaman var-ah, çekil üzerimden, acele etmeliyim!"

Nick kaşlarını çatarak onun altından kalkmasına izin verdi. "Yatakta kalmak istiyorum."

"Yapamayız. Sophia ve Sör Ross ile evi gezeceğiz ve sen de kendini iyi hissetmeye çalışacaksın. Yaptığı muhteşem iş için kız kardeşinizi övün ve cömertlikleri için her ikisine de teşekkür edin. Daha sonra onları erken bir akşam yemeğinde ağırlayacağız ve ardından Silverhill'e dönecekler."

Nick yan yatarak onun yataktan inişini izledi. "Bu en az on iki saat sonra olacak. O kadar uzun süre ellerimi senden uzak tutamayacağım."

"O zaman bir yolunu bulmalısın-" Lottie sözünü kesti ve ayağa kalkarken keskin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" diye sordu tetikte.

Lottie başından ayak parmaklarına kadar kızardı. "Ağrım var. Normalde ağrımayan yerlerim ağrıyor."

Nick hemen anladı. Dudaklarında mahcup bir sırıtış belirdi ve inandırıcı olmayan bir tövbe çabasıyla başını öne eğdi. "Özür dilerim. Tantrik sevişmenin bir yan etkisi."

"Öyle mi oldu?" Lottie topallayarak ocağın yanında, sabahlığını bıraktığı sandalyeye doğru yürüdü. Aceleyle onu kendi üzerine sardı.

"Eski bir Hint sanat formu," diye açıkladı. "Cinsel ilişkiyi uzatmak için tasarlanmış ritüel yöntemler."

Lottie'nin rengi, adamın gece kendisine yaptıklarını hatırladıkça değişmeye devam etti. "Şey, kesinlikle uzadı."

"Pek sayılmaz. Tantrik uzmanları genellikle bir seferde dokuz ya da on saat boyunca cinsel ilişkiye girerler."

Kadın ona dehşete düşmüş bir bakış attı. "İsteseydin bunu yapabilir miydin?"

Nick yataktan kalkarak ona doğru yürüdü, Çıplaklığının tamamen bilincindeydi. Onu kollarının arasına aldı ve yumuşak sarı saçlarını okşadı, sırtından aşağı sarkan gevşek örgüyle oynadı. "Seninleyken denemekten çekinmem," dedi şakağına doğru gülümseyerek.

"Hayır, teşekkür ederim. Zaten zar zor yürüyebiliyorum." Göğsündeki kışkırtıcı tüyleri karıştırarak göğüs ucunu buldu. "Korkarım Tantrik uygulamalarınızdan hiçbirini teşvik etmeyeceğim."

"Sorun değil," diye cevap verdi dostça. "Yapabileceğimiz başka şeyler de var." Sesi baştan çıkarıcı bir şekilde alçaldı. "Bildiğim şeyleri sana göstermeye daha başlamadım."

"Ben de bundan korkuyordum," dedi kadın ve adam güldü.

Adamın iri eli kızın başının arkasını kavradı ve yüzü kendisine doğru kalkana kadar eğdi. Lottie onun gözlerindeki ifadeye, gözlerinin içinde yanan sıcaklığa hayran kalmıştı.

dipsiz mavi kuyular. Adamın ağızı, sanki kızın dönüp kaçacağını düşünmüş gibi yavaşça kızın ağızına indi. Onun kendisini öpme isteğinin sabah ışığıyla birlikte buharlaşıp gitmesinden korktuğunu fark etti. Onun için hareketsiz kalarak, ağzının kadifemsi sıcaklığının kendi ağzını kapladığını hissettiğinde gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Nick sonraki günlerde kendini zorlukla tanıdı. Lottie'ye yaptığı itiraf ve onun buna verdiği şaşırtıcı tepki her şeyi değiştirmişti. Ona söylediği şeylerden iğrenmesi gerekirken, bunun yerine onu kucaklamıştı. Onu tereddüt etmeden kabul etti. Nedenini anlamamıştı. Aklının başına geleceğini düşünerek, pişmanlık belirtileri için onu dikkatle izledi. Ama beklenen reddetme gelmedi. Lottie kendini ona cinsel ve duygusal olarak her şekilde açtı. Kadının güveni onu dehşete düşürmüştü. Ona duyduğu ihtiyaç onu dehşete düşürmüştü. Tanrım, bağımsızlığının ne kadar tehlikeye girdiğini fark etmek...

Ancak, bunun olmasını engelleyemiyor gibi görünüyordu.

Bu kaçınılmazlıkla yüzleşen Nick'in ona teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Ve her geçen gün bu duygunun içinde daha da ilerlemesine izin verdi - sadece mutluluk olarak tanımlayabildiği bu tehlikeli, baş döndürücü sıcaklık. Artık başının belası değildi ve azimliydi, artık sahip olamayacağı şeylere aç değildi. Hayatında ilk kez huzur içindeydi. Kabusları bile geri çekilmiş gibiydi. Hayatında hiç uyumadığı kadar derin uyuyordu ve rüyaları onu rahatsız etmeye başladığında uyandığında Lottie'nin küçük bedenini koluna sarılmış, ipeksi saçları kolunun üzerinde dolaşırken buluyordu. Hiç bu kadar aylak olmamıştı... yatakta tembellik ediyor, karısıyla sevişiyor, onunla uzun gezintilere ya da yürüyüşlere çıkıyor, hatta lanet olası bir pikniğe gidiyor ve içinde olması gereken duyguya rağmen eğleniyordu.

Morgan ve koşucularla Londra'ya gidip faydalı bir şeyler yapmak.

Yine de bu durum onu rahatsız etmeye başlamıştı... eski, tanıdık çayirlarda sinsice dolaşma dürtüsü, takip etmenin ve yakalamanın bağımlılık yaratan heyecanı. Nasıl vikont olunacağını bilmiyordu ve burada, kendi çocukluk evinde kendini belli belirsiz yersiz hissediyordu. Çağrı mektubunun gelmesiyle büyüü bir değişiklik olmamıştı. Mavi kanlı ya da değil, o sokakların bir ürünüdü.

"Neye ihtiyacın olduğunu düşünüyordum," dedi Lottie ona bir sabah evden uzaklaşırlarken. nilüferlerle süslenmiş uzun, resmi bir havuza bakan taş döşeli gül yürüyüş yolu. Havuzun ötesinde, geniş kıvrımlı bir çim alan bir sedir ormanıyla çevrili yapay göller zincirine ve karaağaç. Nick onu çocukken sık sık kullandığı bir kestirme yoldan götürmüştü; kısa bir çimenliğin üzerinden atlayarak çimenliği açıyordu. taş duvar ve doğruca ormana doğru gidiyor.

Lottie'nin sözlerine gülümseyen Nick, onun duvardan inmesine yardım etmek için kollarını kaldırdı. Her ne kadar kolaylıkla Kendi kendine sıçrayan kadın, adamın yardımını kabul etti ve ellerini adamın omuzlarına koyarken adam da onun belinden tuttu.

"Neye ihtiyacım var?" diye sordu, ayakları yere değene kadar onun önünden aşağı kaymasına izin verdi.

"Bir neden."

"Bir ne?"

"Sizin için takip etmeye değer bir şey. Emlak yönetimi ile ilgili olmayan bir şey."

Nick bakışlarını Lottie'nin çikolata kahverengisiyle

süslenmiş şeftali rengi bir yürüyüş elbisesi giymiş küçük,
düzgün vücudunda pervasızca dolaştırdı. "O bende zaten
var," dedi ve

Ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi. Onun gülümsemesini hissetti. Ağzının sıcak baskısına uyum sağlayarak dilinin nazik keşfi için açıldı.

"Boş zamanlarında seni meşgul edecek bir şeyden bahsediyorum," dedi nefes nefese öpüşmeyi bitirdiğinde.

Elini kızın korsesiz belinin yan tarafına doğru kaydırđı. "Ben de öyle."

Lottie gülerek ondan uzaklaştı, ormana doğru yürürken düz bilekli botları yapraklardan oluşan halıya basıyordu. İnce güneş ışıkları, tepedeki yapraklarla yüklü dallardan oluşan eski gölgelikten süzölüyordu, tokalı saçlarının solgun ışıltısını yakalıyor ve gümüş gibi parlamasını sağlıyordu. "Sir Ross'un yargı reformuna ilgisi var," diye belirtti, "aynı zamanda kadın ve çocuk hakları konusunda da endişeleri var. Eğer halkın yararına olacak bir uğraş edinirseniz, Lordlar Kamarası'ndaki koltuğunuzu iyi bir şekilde kullanabilirsiniz-"

"Bekle," dedi temkinli bir şekilde, ağaç labirentinde onu takip ederek. "Eğer beni aziz kayınbiraderimle kıyaslamaya başlayacaksan-"

"Onu sadece bir örnek olarak kullandım, bir dayanak olarak değil karşılaştırma." Büyük bir karaağacın yanında durarak elini benekli gri kabuğun derin oluklarında gezdirdi. "Asıl mesele şu ki, hayatının son birkaç yılını ve insanlara yardım ederken birdenbire durmanız _"

"Ben insanlara yardım etmiyorum," diye sözünü kesti Nick, küstahça. "Suçlular ve fahişelerle dirsek temasında bulundum ve Tyburn'den Doğu Wapping'e kadar kaçakları kovaladım."

Lottie ona alaycı bir bakış attı, koyu kahverengi gözleri açıklanamaz bir şefkatle doluydu. "Ve bunu yaparken Londra'yı daha güvenli hale getirdiniz ve adaleti hak ettim. Tanrı aşkına, neden gerçekten bir şey yapmış olabileceğinizi ima etmekten rahatsız oldunuz? şimdi ve sonra iyi mi?"

"Olmadığım bir şey gibi gösterilmek istemiyorum," dedi Nick sert bir sesle.

"Seni tam olarak olduğun gibi görüyorum," dedi ona, "ve sana aziz diyecek son kişi ben olurum."

"Güzel."

"Öte yandan... bir koşucu olarak yaptığınız iş, kabul etseniz de etmeseniz de diğer insanlara fayda sağladı. Bu nedenle, şimdi bazı anlamlı bulmanız gerekecek Zamanınızı meşgul edecek bir aktivite." Lottie düşmüş bir dalın üzerinden atlayarak yoluna devam etti.

"Benden bir reformiste dönüşmemi mi istiyorsun?" diye sordu tiksintiyle, onu takip ederek.

Lottie onun ani kötü mizahını kasten görmezden gelerek ağaçların arasından ormana açılana kadar devam etti küçük, ışıltılı bir göl ortaya çıkar. "Seni ilgilendiren bir mesele olmalı. Uğruna savaşmak istediğiniz bir şey. Thames'in korkunç durumunu iyileştirmeye.... ya da yaşlıların.... çocukların ve yoksulların kaldığı çalışma evlerine ne dersiniz? Delilerin hepsi birbirine karışmış durumda ve onlara bakacak kimse yok..."

"Bir dahaki sefere benden Parlamento'da konuşmalar yapmamı ve hayır baloları vermemi isteyeceksiniz." Bu düşünce karşısında kaşlarını çatı.

Lottie ele alınması gereken sorunları sıralamaya devam etti. "Halk eğitiminin yetersizliği, zalimlik

kan sporları, yetimlerin durumu veya tahliye edilen mahkumlar
_."

Nick onun yanına gelerek, "Demek istediğini anlattın,"
diye araya girdi.

"Hapishane reformuna ne dersiniz? İşte bu konuyu ikna
edici bir şekilde ele alabilirsiniz."

Nick dondu kaldı, Lottie'nin bunu ona söylemeye cüret
ettiğine inanamıyordu. Geçmişinin o bölümünü zihninin uzak
bir köşesinde kapalı tutuyordu. Onun bu kadar rahat bir
tavırla bundan bahsetmesi bir saldırı gibiydi. Bir ihanet. Ama
Lottie'nin kalkık yüzüne bakıp cevap vermekte
zorlandığında, Lottie'nin
ifadesinde mutlak bir nezaket vardı. Benimle rahat ol, diye
yalvardı gözlerindeki yumuşak ışık. Yükünün bir kısmını
paylaşmama izin ver.

Bakışlarını kaçırdı, savunmacı öfkenin parıltısı
alarmin içinde eriyor. Lanet olsun, ona inanmak istiyordu.
Dünyanın henüz lekelemediği, parçalamadığı ve
mahvetmediği ruhunun son parçasını da ona vermek
istiyordu. Ama bu kadar savunmasız olmasına nasıl izin
verebilirdi?

"Bunu düşüneceğim," dediğini duydu.

Lottie gülümseyerek onun göğsünü okşamak için uzandı.
"Korkarım kendini değerli bir amaca adamazsan,
hareketsizlikten delireceksin. Sen tüm zamanını harcayacak
bir adam değilsin.
boş eğlencelerle vakit geçiriyorsun. Ve artık Bow Street'te
çalışmadığınıza göre..." Durakladı, onun gözlerinde gördüğü
bir şeyden rahatsız olmuş gibiydi. "Onu özlüyorsun, değil
mi?"

"Hayır," dedi hafifçe.

"Gerçek," diye ısrar etti kaşlarını çatarak.

Nick onun elini tutarak gölün kenarındaki patikaya doğru çekti.

"Bunu özlüyorum," diye itiraf etti. "Çok uzun zamandır hırsızlık yapıyorum. Bunun zorluğunu seviyorum. O duyguyu seviyorum Sokaklardaki o piçleri alt etmek. Nasıl düşündüklerini biliyorum. Kaçan bir katili ya da iğrenç bir tecavüzcüyü yakalayıp Bow Street'in güçlü odasına attığım her sefer, bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir tatmin veriyor. I..." Durakladı, doğru kelimeleri arıyordu. "Oyunu kazandım."

"Oyun mu?" Lottie dikkatle tekrarladı. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Tüm koşucular bunu yapar. Rakibinizi alt etmek istiyorsanız buna mecbursunuz. Tarafsız kalmalısın, aksi takdirde dikkatin dağılır."

"Tarafsızlığınızı korumak zaman zaman oldukça zor olmuş olmalı."

"Asla," diye güvence verdi ona. "Duygularıma ket vurmak benim için her zaman kolay olmuştur."

"Anlıyorum."

Ancak Lottie onun söylediklerini anlamış gibi görünse de, içinde zorlukla algılanabilen bir ses tonunda şüphencilik vardı. Sanki onun hala tamamen duygusuz kalabilme yeteneği. Sıkıntılı ve sinirli Nick, gölün etrafında ilerlemeye devam ederken sessizliğe gömüldü.

Ve kendi kendine Worcestershire'ın pastoral manzarasını terk edip Londra'ya dönmek için sabırsızlandığını söyledi.

Bölüm On Dört

"Bugün Bow Street'e gidiyorsun, değil mi?" Lottie, Nick'in büyük bir tabak yumurta, meyve ve frenk üzümü ekmeğini mideye indirişini izlerken elinde bir fincan çayla sordu.

Nick kasıtlı olarak yumuşak bir gülümsemeye ona baktı. "Neden sordunuz?" Üç gün önce Worcestershire'dan döndüklerinden beri bankacılarla görüşmüş, bir emlakçı tutmuş, terzisini ziyaret etmiş ve bir öğleden sonrasını Tom'un arkadaşlarıyla kahvehaneye gitmişti. Lottie'nin bildiği kadarıyla bugün de aynı şekilde geçecekti ama nedense sezgileri aksini düşünmesine neden olmuştu.

"Çünkü Bow Street'te Sör Grant ya da başka biriyle buluşmaya gittiğinizde gözlerinizde belirli bir bakış var."

Nick karısının şüpheli ifadesine sırtıtmaktan kendini alamadı. Bir fare teriyerinin içgüdülerine ve azmine sahipti ve muhtemelen öyle düşünmese de bunu bir iltifat olarak kabul ediyordu. "Aslına bakarsanız Bow Street'e gitmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. En teknik anlamda da olsa gerçek buydu. "Sadece bir arkadaşımı ziyarete gidiyorum. Eddie Sayer. Sana ondan daha önce bahsetmiştim, hatırladın mı?"

"Evet, o koşuculardan biri." Lottie'nin gözleri kısıldı çay fincanının narin kenarının üzerinde. "İkiniz ne yapıyorsunuz?"

planlıyorsun? Tehlikeli bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Sesinde bir endişe vardı ve bakışları, kalbinin göğsünde sertçe çarpmasına neden olan sahiplenici bir endişeyle onun üzerinde gezindi. Nick zorlukla bu işaretlerin ne anlama geldiğini anlayamadı. Sanki onun için endişeleniyormuş, onun güvenliği onun için önemliymiş gibi görünüyordu. Ona daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı ve nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Dikkatlice uzandı ve onu sandalyeden çekerek kucağına oturttu. "Tehlikeli bir şey yok," dedi yanağının yumuşaklığına karşı. Onun teninin tadıyla sarhoş olan adam, kulağına doğru ilerledi ve narin lobunu dilinin ucuyla okşadı. "Seninle eve tam çalışır halde gelme riskini göze alamam."

Lottie onun kucağında kıpırdandı ve bu hareket adamın kasıklarında bir sıcaklık dalgası yarattı. "Siz ve Bay Sayer nerede buluşacaksınız?" diye ısrar etti.

Nick soruyu duymazdan gelerek elini sabah giydiği, üzerinde minik çiçekler ve yapraklar olan yumuşak beyaz kumaştan yapılmış elbisenin üzerinde gezdirdi. Küçültülmüş yakası boğazının hassas çizgisini ortaya çıkarıyor ve karşı konulamayacak kadar güçlü bir cazibe sunuyordu. Ağzını onun boynuna indirerek tatlı, tüylü tenini öptü, eli ise elbisenin altından Etekleri hışırdıyordu.

Lottie ona, "Bu şekilde dikkatimi dağıtamazsın," dedi ama Lottie onun kalçasının yumuşak erişimini bulduğunda nefesinin kesildiğini duydu. Vücudunda cinsel bir ilgi uyandıran bir keşif yaptı, aleti kızın poposunun şekline karşı şiddetle yükseldi.

"Don giymemişsin," diye mırıldandı, eli kızın çıplak bacaklarında hevesle dolaşırken.

"Bugün hava çok sıcak," dedi nefes nefese, ondan kaçmak için kıpırdanıyor, elinin tümseğini etkisiz bir şekilde itiyordu elbisesinin altından. "Onları kesinlikle senin yararına atmadım ve... Nick, kes şunu. Hizmetçi her an gelebilir." "O zaman

hızlı olmalıyım."

"Hiç hızlı değilsin. Nick...oh..."

Adam kalçalarının arasındaki kıllara ulaştığında kadının vücudu adaminkine doğru kıvrıldı; iyi eğitilmiş vücudu adamın dokunuşuna karşılık verdiğiinden tatlı yarık şimdiden nemle dolmuştu. "Bunu sana gelecek hafta Markenfields'ın balosunda yapacağım," dedi usulca, başparmağını onun seksinin nemli dikişinde gezdirerek. "Seni özel bir köşeye götüreceğim... ve elbisenin önünü yukarı çekeceğim ve boşalana kadar seni okşayıp kızdıracağım."

"Hayır," diye hafifçe itiraz etti, uzun orta parmağının içine kaydığını hissedince gözleri kapandı.

"Oh, evet." Nick ıslak parmağını geri çekti ve kızın vücudunu hissedene kadar yumuşakça gerilen tepeyi acımasızca gıdıkladı kucağında ritmik bir şekilde gerildi. "Seni ağızımla sessiz tutacağım," diye fısıldadı. "Ve seni öpüyor olacağım Parmaklarım içindeyken doruğa ulaş... böyle..." İki orta parmağını sıcak, nabız gibi atan kanalın içine soktu ve kız inleyip titrerken dudaklarını kendi parmaklarıyla kapattı şiddetle.

Kadının vücudundaki son birkaç zevk titremesini de çekip aldıktan sonra Nick ağzını kaldırdı ve kızarmış yüzüne kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Bu senin için

yeterince hızlı mıydı?"

Kahvaltı masasındaki kısa fasıla Nick'in duyularının hoş bir şekilde uyanmasına ve zihninin günün ilerleyen saatlerinde eve döndüğünde olacaklar hakkında hoş düşüncelerle dolmasına neden oldu. Keyfi yerindeyken, kendisini Eddie ile buluşacağı yere götürmesi için bir fayton kiraladı.

Sayer. Suçluların uğrak yeri ya da "piç mabedi" olan Blood Bowl Tavernası'na iyi bir atla ya da özel bir arabayla gitmek pek akıllıca olmazdı.

Nick uzun zamandır Blood Bowl'a aşinaydı, çünkü burası bir zamanlar flaş bir eve sahip olduğu Fleet Ditch çevresindeki bölgenin bir parçasıydı. Londra'nın ana kanalizasyonu olan Fleet Ditch, suç faaliyetlerinin yoğun olduğu bir bölgeden geçiyordu. Burası Newgate, Fleet ve Bridewell de dahil olmak üzere dört hapishanenin ortasında yer alan, tartışmasız yeraltı dünyasının kalbi.

Nick yıllarca başka bir ev tanımamıştı. Suç lordu olarak kariyerinin zirvesindeyken, Nick şık bir ev kiralamıştı. Fleet Ditch'e gitmeye isteksiz oldukları anlaşılan üst sınıf müşteriler ve banka temsilcileriyle buluşmak için şehirdeki ofisine gitmişti. Bununla birlikte, zamanının çoğunu hendekten çok uzak olmayan bir parıltılı evde geçirmiş ve sürekli pis kokuya yavaş yavaş alışmıştı. Orada entrikalar çevirmiş, tuzaklar kurmuş, kaçakçılardan ve muhbirlerden oluşan bir ağı ustalıkla bir araya getirmişti. Her zaman zengin ve genç ölmeyi beklemiş, bir zamanlar Tyburn'de asıldığını gördüğü bir suçlunun sözlerine katılmıştı: "Kısa ama neşeli bir hayat iyi harcanmış demektir."

Ancak Nick tam hak ettiği cezayı almak üzereyken, Sör Ross Cannon meşhur anlaşmasıyla devreye girdi. Nick her ne kadar kabul etmekten nefret etse de Bir koşucu olarak geçirdiği yıllar hayatının en güzel yıllarıydı. Yine de Sör Ross'un manipölasyonlarına her zaman

içerlemişti,

Kayınbiraderinin hayatını daha iyi bir hale getirdiğini inkâr etmek mümkün değildi.

Nick, üst üste yığılmış gibi görünen köhne binalara girip çıkan insan sürülerinin bulunduğu karanlık ve kalabalık sokaklara merakla baktı.

Buraya temiz ve güzel karısını terk ettikten sonra geliyor. Betterton Sokağı'ndaki sakin küçük ev sarsıcıydı. Ve garip bir şekilde, ava çıkma beklentisi eskisinin yarısı kadar bile güçlü değildi. Nick'in beklediği şey Londra'nın en tehlikeli bölgesinde sinsice dolaşmanın vahşi heyecanı ve bunun yerine...

Bugün Sayer'a yardım etmeyi kabul ettiğine pişman olmadıysa kahrolsun.

Ama neden? Korkak ya da şımarık bir aristokrat değildi. Sadece... kafasını karıştıran bir his vardı. artık buraya ait değildi. Kaybedecek bir şeyi vardı ve bunu riske atmak istemiyordu.

Nick şaşkınlıkla başını sallayarak Blood Bowl'a girdi ve Sayer'ı karanlık bir köşedeki masada beklerken buldu. Meyhane her zamanki gibi pis ve kalabalıktı, çöp, cin ve vücut kokusu gibi kokuyordu.

Sayer onu dostça bir sırtışıla karşıladı. Genç, gösterişli ve geniş çerçeveli Sayer, şüphesiz en iyi koşucuydu. Sör Grant'in Nick'in kuvvetlerden ayrılmasından sonra sahip olduğu. Nick arkadaşını gördüğüne sevinmiş olsa da, içinde garip bir sıkıntı vardı. Sayer'ın gözlerindeki umursamaz heyecan pırıltısını gördüğünde bu duyguyu paylaşmadığını fark etti. Nick yeteneklerinin ve içgüdülerinin hâlâ yerinde olduğundan kuşku duymuyordu ama artık avlanmak için açlık duymuyordu. Evde karısıyla birlikte olmak istiyordu.

Kahretsin, diye düşündü artan bir tedirginlikle.

"Morgan senden bunu yapmanı istediğimi öğrenirse beni bir morina gibi doğrar," dedi Sayer hayıflanarak.

"Öğrenmeyecek." Nick masada ona katıldı ve bir barmen elinde bir sürahi birayla yanlarına yaklaşırken başını reddederek salladı. Kaba suratlı kız surat asar gibi yaptı, sonra da göz kırparak yanlarından uzaklaştı.

"Sanırım bunu kendim de yapabilirim," dedi Sayer, duyulma ihtimalini göz önünde bulundurarak yumuşak bir sesle. "Ama Fleet Ditch'in tüm ayrıntılarını senin kadar iyi bilmiyorum. Kimse bilmez.

Ve yakalamak istediğim adamı kolayca teşhis edebilecek tek kişi sensin, çünkü onunla daha önce deneyimin var."

"Kim o?" Nick kollarını masanın üzerine koydu ve kollarının ahşap yüzeye yapıştığını hissedince hemen onları çıkardı.

"Dick Follard."

Bu isim Nick'i şaşırtmıştı. Çoğu fırsatçı olan Londra'daki ortalama suçluların aksine Follard, hem yetenekli hem de ruhsuz, elit suçlular olarak kabul edilen kategorideydi. Nick, Follard'ı iki yıl önce, zengin bir avukatın evini soyup adamı öldürdükten ve karşı koyan karısına tecavüz ettikten sonra tutuklamıştı. Ancak Follard darağacından kurtulmuş ve suç ortaklarına karşı kanıt sunması karşılığında nakledilmişti.

Nick, "Follard Avustralya'ya gönderildi," dedi.

"Geri döndü," diye yanıtladı Sayer acımasız bir gülümsemeye. "Kusmuğuna dönen bir köpek gibi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ne yazık ki bunu kanıtlayamam. Ancak son zamanlarda görüldüğüne dair söylentiler var, Follard'ın işine tıpatıp benzeyen bir dizi vahşi soygundan bahsetmiyorum bile.

Dün ben

evine giren ve kocasını öldüren bir hırsız tarafından tecavüze uğrayan zavallı bir kadını sorguladı. Eve girme yöntemi aynı, ceset üzerindeki bıçak izleri aynı ve Kadının saldırgana ilişkin tarifi Follard'ınkiyle uyuyor - boynunun sağ tarafındaki yara izine kadar."

"Tanrım." Nick kaşlarını çatarak bu bilgiyi düşünürken burnunun kenarını sıktı. "Morgan'ın Follard'ı yakalaman için seni tek başına gönderdiğine inanamıyorum."

Sayer neşeyle, "Yapmadı," dedi. "Follard'ın eski yandaşlarından bazılarını sorgulamamı ve ona bir rapor vermemi istiyor. Follard'ı doğrudan buraya getirmeyi tercih ederim."

Nick, Morgan'ın buna ne tepki vereceğini çok iyi bildiği için sırtıtmaktan kendini alamadı. "Eğer başarırsan, Morgan böyle aptalca bir şey yaptığın için senin derini yüzecek. şovmenlik."

"Evet... ve sonra geri dönen bir nakliyeciyi yakaladığım için kemikli kışımı öpecek. Ve ben de Times'ın ön sayfasında, ilgim için yalvaran bir sürü kadınla birlikte olacağım."

Nick'in gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Bu düşündüğün kadar eğlenceli değil," diye arkadaşını bilgilendirdi.

"Hayır mı? Yine de denemek isterim." Sayer beklentiyle kaşlarını kaldırdı. "Var mısın?"

Nick iç çekerek başını salladı. "Aramaya nereden başlamak istersin?"

"Follard'ın Hanging Ax Alley ile Dead Man's Lane arasındaki gecekondu mahallelerinde görüldüğü bildiriliyor.

Sanki bir

Duvarlarında delikler ve mahzenleri arasında tüneller olan karınca yuvası-"

"Evet, orayı biliyorum." Nick yüzünü ifadesiz tuttu, ama karnına dolan soğuk tiksintinin farkındaydı. O gecekondlu mahallelerine daha önce de gitmişti ve yeraltı dünyasının dehşetine karşı yüksek toleransına rağmen, bu kötü bir deneyimdi. Asma Balta Sokağı'nı son ziyaret ettiğinde, dilenciler ve fahişeler dar sokaklara sardalye gibi tıkışırken, bir annenin çocuğunu cin için fuhuşa zorladığını görmüştü.

"Çabucak aramamız gerekecek," dedi Nick. "Bölgede olduğumuzu anladıklarında haber hızla yayılacak ve Follard biz onu göremeden kaçıp gidecektir."

Sayer zorlukla bastırdığı bir coşkuyla sııttı. "Gidelim o zaman. Sen önden git."

Meyhaneden çıktılar ve ölü hayvanların ve çürüyen çöplerin kokusunun havada yoğun bir şekilde asılı durduğu, açık oluklarla ikiye bölünmüş sokaklarda ilerlediler. Çürümeye yüz tutmuş binalar sanki bitkinlik içindeymiş gibi birbirlerine yaslanmıştı, Üzerlerine esen her sert rüzgârda inliyordu. Sokakları tanımlayacak hiçbir işaret olmadığı gibi, evlerin ya da binaların üzerinde numaralar da yoktu. Bölgeye yabancı biri kolayca kaybolabilir ve kendini soyulmuş, parçalanmış ve karanlık bir avluda ya da sokakta ölüme terk edilmiş bulabilir. Bu Gecekondlu sakinlerinin yoksulluğu hayal bile edilemezdi ve tek kaçırları bir çırçır dükkanında bulabilecekleri geçici bir kaçırtı. Aslında neredeyse her sokakta bir çırçır dükkânı vardı.

Etrafındaki insanların sefilliğini, iskelete dönmüş çocukları, aşağılanmış kadınları ve çaresiz erkekleri görmek Nick'i rahatsız ediyordu. Bulabildiği tek sağlıklı canlılar, cadde boyunca gezinen sıçanlar ve farelerdi. Ta ki şimdiye kadar,

Nick tüm bunları hayatın kaçınılmaz bir parçası olarak kabul etmişti. İlk kez bu insanlar için ne yapılabileceğini merak etti. Tanrım, o kadar çok şeye ihtiyaçları vardı ki onu bunaltmıştı. Lottie'nin sadece birkaç gün önce ona söylediklerini hatırladı... "Seni ilgilendiren bir mesele olmalı," demişti. "Uğruna savaşmak istediğin bir şey..." Şimdi bunu düşünecek zamanı olduğuna göre, onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Lord Sydney olarak, Nick Gentry olarak başarabileceğinden çok daha fazlasını başarabilirdi.

Ellerini ceplerine sokan Nick, Sayer'e dikkatle baktı; Sayer'in başka bir şey düşünmediği belliydi. Dick Follard'ı bulmak. Tıpkı olması gerektiği gibi. Dikkatini dağıtma, diye uyardı Nick kendini, zihninden başka bir ses geçerken bile.

Morgan ona, "İnsanın şeytanın burnunu bir kez fazla sürttüğü bir zaman gelir," demişti. "Ve eğer bunu fark edemeyecek kadar inatçı ya da yavaş zekalıysa, bunu kendi kanıyla öder. Ben ne zaman duracağımı bilirim. Sen de öyle yapmalısın..."

Gerçekten de durma vakti gelmişti ama Nick o ana kadar bunu bilmiyordu. Sayer'a bu tek görevde yardım ettikten sonra Nick sonunda koşucu kimliğini bırakacak ve kendini bir kez daha yeniden keşfedecekti. Bu kez Lord Sydney olarak... karısı, evi, hatta belki bir gün çocukları olan bir adam olarak.

Lottie'yi kendi çocuğuna hamile görme fikri göğsünde tatlı bir sızıya neden oldu. Sonunda o da Sör Ross'un evlendikten sonra sulh yargıcılığından istifa etmeyi neden bu kadar kolay bulduğunu ve Morgan'ın ailesine neden her şeyden çok değer verdiğini anlıyordu.

"Gentry," diye mırıldandı Sayer. "Gentry mi?"

Düşüncelerine dalmış olan Nick, Sayer bir kez daha konuşana kadar fark etmedi.

"Sydney!"

Nick ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Evet?"

Sayer kaşlarını çatıyordu. "Aklını başına topla. Biraz dalgın görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedi Nick, gerçekten de dalgın olduğunu fark ederek. Böyle bir yerde bu ölümcül bir hata olabilirdi.

Gecekondu bölgesine girdiler ve Nick bölgeyi eleştirel bir bakışla değerlendirdi; ara sokaklar, tüneller ve binalar arasındaki geçitler hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. Bir elini hafifçe göğsünün üzerinde gezdirerek ceketinin cebindeki demir dolu deri sopanın güven verici ağırlığını kontrol etti.

"Caddenin kuzey tarafındaki binalarla başlayalım," dedi Nick. "Köşeye doğru ilerleyeceğiz."

Sayer başını salladı, harekete geçmeye hazırlanırken vücudu gözle görülür bir şekilde gerildi.

Binaları metodik bir şekilde aradılar, bir şeyler biliyor gibi görünenlere sorular sormak için kısa bir süre durakladılar. Odalar ve oyuklar kötü aydınlatılmıştı, kalabalık ve kokuşmuş olmalarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Nick ve Sayer birçok şüpheli ve düşmanca bakışın odağı olmalarına rağmen hiçbir direnişle karşılaşmadılar.

Sokağın sonuna yakın bir dükkânda -görünüşte bir toka yapımcısı dükkânı, ama gerçekte sahtekârların ve kalpazanların barınağı- Nick, Follard'ın adının geçtiğini duyan cılız bir ihtiyarın gözlerindeki ihanet dolu titreşimi gördü. Sayer dükkânı kontrol ederken Nick soran bakışlarla adama yaklaştı.

"Follard hakkında bir şey biliyor musun?" Nick sol kolunun kenarını eliyle parmaklayarak nazikçe sordu karşı eliyle, Londra'daki çaylakların iyi bildiği bir işaret yaptı. Bu ince hareket, geçerli bir bilgi karşılığında ödeme yapılacağına dair bir sözdü.

Adam teklifi düşünürken kâğıt inceliğindeki göz kapakları sararmış gözlerinin üzerine indi. "Olabilir."

Nick avucuna birkaç bozuk para sıkıştırdı ve yaşlı adamın buruşuk parmakları paranın üzerine kapandı. "Onu nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"Melankoli Yolu'ndaki cin dükkanını deneyebilirsin."

Nick teşekkür edercesine başını sallayarak Sayer'a baktı ve bakışlarıyla gitme vaktinin geldiğini işaret etti.

Dışarı çıktıklarında, hızla Hanging Ax Alley'den sadece iki sokak ötedeki Melankoli Sokağı'na yöneldiler. Fleet Ditch yakınlarındaki çoğu cin dükkânında olduğu gibi, burası da öğleden çok önce tıklım tıklım dolmuş, sarhoş müşteriler sersemlemiş bir halde yerde yatıyordu. Kısa bir süre konuştuktan sonra Nick dükkânın girişine gitti, Sayer ise harap binanın etrafında binanın arkasındaki çıkışı bulmak için.

Nick dükkâna girer girmez içerideki kalabalıktan birkaç çirkin gümbürtü yükseldi. Bir koşucunun boyu ve cüssesinin kalabalığa karışmasını neredeyse imkânsız hale getirmesi talihsiz bir gerçektir. Nick'in yeraltı dünyasında sayısız düşman edinmiş olması daha da büyük bir talihsizlikti Suç ortaklarına karşı ifade verdikten sonra Bow Street'te görev yapmaya başladı. Bu tam olarak Fleet Ditch'teki popüleritesini artırmıştı. Tehditkâr mırıltıları duymazdan gelen Nick, gözlerini kısarak kalabalığa baktı.

Birdenbire aradığı yüzü gördü.
Dick Follard bir kıtadan diğetine yaptığı yolculuklar boyunca hiç değışmemiştı; sıçana benzeyen yüzünü aynı yağlı siyah saçlar örtüyor, keskin dişleri ağzına tırtıklı bir görünüm veriyordu. Bakışları buz gibi, elektrikli bir meydan okuma anında karşılaştı.

Follard bir anda ortadan kayboldu.
Dükkânın arka tarafına doğru ilerlerken bir kemirgen rahatlığıyla kalabalığın arasından geçti. Nick önüne çıkan ceset yığınına iterek geçti, kör bir kararlılıkla aralarına daldı. Ara sokağı ulaştığında, Follard bir arabanın içinde kaybolmuştu. çitler, duvarlar ve ara sokaklardan oluşan karmaşık bir ağ. Sayer hiçbir yerde görünmüyordu.

"Sayer!" Nick bağırdı. "Hangi cehennemdesin?"

"Buradayım," diye koşucunun boğuk çığılı geldi ve

Nick
döndüğünde onu bir metre yüksekliğindeki çite tırmanırken gördü. Follard'ın peşinde.

Hızla peşinden giden Nick, çitin üzerinden tırmandı, yere düştü ve karanlık bir sokağı doğru koşmaya başladı. Her iki taraftaki binaların sarkan saçakları tarafından. Sokak aniden sona erdi ve Nick, Sayer'in yukarı doğru baktığını görünce kayarak durdu. Follard merdivenleri tırmanıyordu.

Üç katlı eski bir deponun yıkılmış dış duvarında, kırık tuğla yüzeyde parmaklık ararken bir böceğı andırıyordu. İki kat çıktıktan sonra Sonunda içine girebileceğı kadar büyük bir deliğı ulaşmayı başardı. Kemikli gövdesi deponun içinde kayboldu.

Sayer tiksintiyle küfretti. "Onu kaybettik," dedi açıkça. "Bunu denememin imkanı yok."

Duvarı dikkatle inceleyen Nick, birkaç koşu adımıyla duvara yaklaştı ve kendini yukarı doğru fırlattı. O aldı Follard'ın izlediği yolu izledi, ellerini ve botlarının parmaklarını duvardaki yıkık dökük deliklere sokarak tutunmak için kullandı. Çaba harcayarak nefes nefese ortadan kaybolan bir kaçak.

"Lanet olsun, Gentry!" Sayer'ın onaylarcasına haykırdığını duydu. "İçeri girmek için başka bir yol bulacağım."

Nick ikinci kattaki açıklığa sürünerek girene kadar duvarı tırmanmaya devam etti. İçeri girdikten sonra hareketsiz kaldı ve dikkatle dinledi. Yukarıda ayak sesleri duydu. Bakışları, uzun zaman önce yıkılmış olan merdivenlerin yerine, binanın en üst katına çıkan bir merdivene kaydı. Nick hızlı ve sinsi adımlarla ona yöneldi. Merdiven nispeten yeniydi, bu da deponun yeni olduğunu gösteriyordu. bozulmasına rağmen kullanılmaya devam ediyor. Bina büyük olasılıkla kaçak ya da çalıntı malların depolanmasına hizmet ediyor ve kaçaklar için mükemmel bir sığınak sağlıyordu. Kanun yok Biraz akli olan bir icra memuru bu harap yere adım atmaya cesaret edebilirdi.

Merdiven Nick'in ağırlığından gıcırdıyordu. Üçüncü kata ulaştığında, zemin tahtalarının ve kirişlerin büyük ölçüde çürümüş olduğunu, geriye sadece çürümekte olan devasa bir iskeletin kaburgalarını andıran bir sıra destek kerestesi kaldığını gördü. Mekânın kenarlarında hâlâ birkaç dayanıksız kalas bulunsa da, zeminin ortası da ikinci kat gibi yok olmuş, geriye binanın tam ortasından geçen potansiyel olarak ölümcül otuz metrelik bir düşüş kalmıştı.

Dick Follard Nick'i görür görmez döndü ve destek kalaslarından birine doğru ilerlemeye başladı. Nick onun niyetini hemen anladı. Yandaki bina o kadar yakındı ki, üç metrelik bir atlayışla

Çoğu. Follard'ın tek yapması gereken açık pencerelerden birinden kendini aşağı atmaktı. bitişik çatı.

Nick, kerestenin altında uzanan boşluğu görmezden gelmek için kendini zorlayarak onu takip etti. Ayaklarını dikkatli bir şekilde yerleştirerek Follard'ın geri çekilen formunu takip etti ve kirişin yarısını geçerken güven kazandı. Ancak, tam sona ulaşmak üzereyken, uğursuz bir çatırtı onu delip geçti sessizlik ve kirişin altından kaydığını hissetti. Ağırlığı aşınmış ahşap için çok fazlaydı.

Nick bir küfür savurarak kendini bir sonraki keresteye doğru fırlattı ve nasıl olduysa inerken onu yakaladı. Körü körüne kirişe sarıldı ve kollarını ona doladı. Kırık keresteler ve kırılğan tahtalar gök gürültüsünü andıran bir sesle yere düşerken, toz ve toz haline gelmiş odunlardan oluşan yakıcı bir yağmur Nick'in gözlerini bulanıklaştırdı. Nefes nefese kendini kerestenin üzerine kaldırmaya çalıştı ama sırtına aldığı ani bir darbe neredeyse düşmesine neden oluyordu. Nick homurdandı Şaşkınlık ve acının birbirine karıştığı bir anda Follard'ın zafer kazanmış yüzüne baktı.

Piçin dar yüzünde şeytani bir sırıtma belirdi. "Seni cehenneme göndereceğim, Gentry," dedi ve kirişin üzerine doğru ilerledi. Çizmeli ayağıyla Nick'in elinin üzerine bastı. Nick'in parmaklarındaki kemikler çatırdadı ve boğazından acı dolu bir hırıltı çıktı.

Follard çılgınca bir neşe içinde güldü. "Bir," diye bağırdı. "İki." Ayağını tekrar yere vurdu, ayağının ezici gücü Nick'in kolunda parlak bir acı patlamasına neden oldu. Follard'ın çizmesi bir kez daha havaya kalktı ve darbeyi indirmeye hazırlandı.

"Üç," diye nefesini tuttu Nick ve Follard'ın ayak bileğini yakalayarak dengesini bozdu.

Follard tiz bir ılık atarak kirişten düştü ve vücudu iki kat düşerek ölümcül bir güçle en alt kata çarptı.

Nick aşağı bakmaya cesaret edemedi. Umutsuzca dikkatini kendini kirişin üzerine çekmeye odakladı. Ne yazık ki gücü tükenmişti ve sol eli sakatlanmıştı. Kancaya takılmış bir solucan gibi kıvranarak çaresizce ölümcül düşüşün üzerinde.

İnanılmaz bir şekilde öleceğini fark etti.

* * *

Not Lottie'nin elinde titreyerek tekrar okudu.

Lottie,

Lütfen bana yardım edin. Annem Lord Radnor'un beni götürmeye geleceğini söylüyor. Onunla hiçbir yere gitmek istemiyorum ama annem ve babam gitmem gerektiğini söylüyor. O gelene kadar beni odama kilitlediler. Bunun olmasına izin vermemen için dua ediyorum, Lottie, çünkü sen benim tek umudumsun.

Seni seven kız kardeşin,

Ellie

Nick evden ayrıldıktan kısa bir süre sonra köyden bir çocuk gözyaşlarıyla dolu mektubu getirmişti. Çocuk, Ellie'nin onu yatak odasının penceresine çağırdığını ve mesajı ona verdiğini iddia etti. "Eğer mektubu sana getirirsem, çok para alacağımı söyledi.

Ta," dedi, sanki bu sözün yerine getirilmeyeceğinden şüpheleniyormuş gibi ağırlığını huzursuzca kaydırarak.

Lottie onun yerine yarım sovereign vererek çocuğu memnun etti ve sonra onu mutfağı gönderdi.

Sıcak bir yemek için Bayan Trench. Giriş holünde volta atıyor, ne yapacağını düşünürken çılgınca parmak eklemlerini kemiriyordu. Nick'in eve ne zaman döneceğini bilmesine imkân yoktu. Ama çok beklerse, Radnor Ellie'yi çoktan getirmiş olabilirdi.

Bu düşünce onu öylesine üzdü ki, Lottie yumruklarını sıktı ve öfke dolu bir çığlık attı. Ailesi, Radnor'un gelip zavallı masum Ellie'yi almasına izin vermişti... sanki Ellie alınıp satılacak bir hayvanmış gibi. "Daha on altı yaşında," dedi yüksek sesle, yüzü öfkenin kanıyla sıcacıktı. "Nasıl yapabilirler? Kendileriyle nasıl yaşayabiliyorlar?"

Notta evlilikten hiç söz edilmemişti, bu da Lottie'nin anne babasının kendi çıkarları için Ellie'yi fuhuşa zorladıklarını düşünmesine yol açıyordu. Bunun farkına varmak onu hasta etti.

Hayır, Nick'i bekleyemezdi. Radnor gelmeden önce gidip Ellie'yi kendisi alacaktı. Aslında Lottie bunu daha önce yapmadığı için kendine kızıyordu. Ama bunu kim yapabilirdi ki? Radnor'un Ellie'yi isteyeceğini ya da ailesinin onu bu şekilde ona vereceğini tahmin edebilir miydi?

"Harriet," diye sertçe seslendi, en yakındaki zile doğru yürüdü ve onu çılgınca çekti. "Harriet!"

Siyah saçlı hizmetçi hemen ortaya çıktı, o kadar hızlı koşmuştu ki gözlükleri biraz eğilmişti. "Hanımefendi?"

"Seyahat ceketimi ve şapkamı getir." Lottie duraklayarak Nick'in emrindeki uşakları düşündü ve onun yokluğunda kendisine yardım edebilecek en büyük ve en yetenekli adamın Daniel olduğuna karar verdi. "Daniel'e bir iş için bana eşlik etmesini söyle. Arabanın hemen hazırlanmasını istiyorum."

"Evet, Leydi Sydney!" Harriet, Lottie'nin aceleciliğinden etkilenmiş gibi itaat etmek için acele etti.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde, uzun boyu ve siyah giysileriyle Daniel göründü. Koyu kahverengi saçları ve şeri rengi gözleriyle iyi huylu, güçlü kuvvetli bir genç adamdı. "Leydim," dedi, kusursuz bir selam vererek ve talimatlarını bekleyerek.

Harriet'ten bonesini alan Lottie, onu çenesinin altından ustalıkla bağladı. "Daniel, annemlere gidiyoruz. küçük kız kardeşimi almak için. Hiç şüphem yok ki aile güçlü itirazlarda bulunacaktır. Fiziksel bir kavga ihtimali bile var... ve kimsenin zarar görmesini istemesem de, kız kardeşimi buraya geri getirmeliyiz. Size güvenebileceğime inanıyorum?"

Kadının ne sorduğunu anlamıştı. "Elbette leydim."

Hafifçe gülümsedi, yüzü solgundu. "Teşekkür ederim."

Araba rekor bir sürede hazırlandı ve Lottie Araç hızla Betterton Sokağı'ndan uzaklaşırken yumak haline getirilmiş notu avucunun içinde sıktı. Neler olduğunu anlayabilmek için sağlıklı düşünmeye çalıştı.

Radnor kız kardeşinden ne istiyordu? Lottie'nin onu tanıdığı yıllar boyunca, Ellie'nin varlığını, Ellie'nin tombul, basit fikirli, kaba saba olduğu gibi aşağılayıcı yorumlar yapmak dışında fark etmemiş gibiydi. O kadar kadın arasından neden metres olarak onu seçmişti? Belki de Radnor bunun Lottie'yi incitmenin en kötü yolu olduğunu biliyordu. Lottie'nin, kendi mutluluğunun kız kardeşinin mutluluğu pahasına satın alındığını bilerek Nick'le evliliğinden asla memnun olamayacağını biliyordu.

Korku ve öfkeyle kaynayan Lottie ellerini eteklerinin arasına soktu.

Ailesinin evine varmaları sadece çeyrek saat sürmüştü ama Lottie için bu bekleyiş dayanılmazdı. Tudor evlerinin bulunduğu sokağa geldiklerinde Lord Radnor'ın arabası görünürde yoktu ve Lottie bir umut ışığı hissetmesine izin verdi. Belki de çok geç kalmamıştı.

Araç durdu ve Daniel onun inmesine yardım etti. Daniel'in sakin yüzü, kızın yıpranmış sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oldu. kaldırıma çıktı ve ona eve kadar eşlik etmesine izin verdi. Ön bahçe boştu, erkek ve kız kardeşleri garip bir şekilde ortalıkta yoktu.

Lottie'nin başını sallaması üzerine Daniel yumruğuyla kapıyı sertçe vurarak evdekileri geldiklerine dair uyardı. Çok geçmeden kapı bir hizmetçi tarafından açıldı.

"Bayan 'Oward," dedi hizmetçi huzursuzca, gözleri çilli yüzünde kocaman açılmıştı.

Lottie, "Ben artık Leydi Sydney'im," diye cevap verdi ve uşağa baktı. "Burada bekleyebilirsin, Daniel. Yardımına ihtiyaç duyulursa seni çağırırım."

"Evet, leydim."

Eve giren Lottie, kabul odalarından birinin kapısında duran anne ve babasını gördü... annesini, Sıkışmış ve kararlı görünen babası bakışlarını yerden güçlkle kaldırabiliyordu. Suçluluklarının işaretleri öfkesini sessiz bir öfkeye dönüştürdü. "Ellie nerede?" diye sordu söze girmeden.

Annesi ona duygusuzca baktı. "Bu seni ilgilendirmez Charlotte. Son görüşmemizde açıkça belirttiğim gibi

Ziyaret et, burada istenmiyorsun. Bencilce davranışlarınla kendini aileden kopardın."

Lottie'nin dudaklarından acı bir cevap döküldü ama daha bir şey söyleyemeden evin arkasından gelen kararlı bir gümbürtü duydu. "Lottie!" kız kardeşinin boğuk sesi geldi. "Lottie, ben buradayım! Beni bırakma!"

"Geliyorum," diye seslendi Lottie ve anne babasına bir inanmayan bakışlar. "Yazıklar olsun sana," dedi usulca, her kelimesi bir suçlamaydı. "Onu Radnor'a vermeyi planladınız, bunun onun iyi bir hayat yaşama şansını yok edeceğini bile bile. Kendinizle nasıl yaşayabiliyorsunuz?"

Lottie annesinin öfkeli haykırışlarına aldırmadan Ellie'nin yatak odasına doğru yürüdü ve kilide bırakılmış olan anahtarı çevirdi.

Ellie minnet dolu bir hıçkırık telaşıyla odadan fırladı ve kendini Lottie'nin üzerine attı. Kahverengi saçları keçeleşmiş ve birbirine karışmıştı. "Bana yardım edeceğini biliyordum," diye soludu, ıslak yanaklarını Lottie'nin omuzlarına sürerek. "Biliyordum. Lottie, beni hemen götür. O geliyor. Her an burada olabilir."

Hıçkırarak ağlayan kıza sarılan Lottie onun sırtını ovdu ve sessizce mırıldandı. "Bana ihtiyacın olduğunda her zaman geleceğim, Ellie. Git eşyalarını topla, seni eve götüreyim."

Kız başını sertçe salladı. "Zamanımız yok, hemen gitmeliyiz."

"Pekâlâ." Kolunu Ellie'ye dolayan Lottie, Ellie'yle birlikte evin önüne doğru yürüdü. "Yola çıktığımızda bana her şeyi anlatabilirsin."

"Lottie," diye hıçkırmaya devam etti Ellie, "çok korkunçtu, çok-"

Giriş e yaklaştıklarında kız yarı çığlık atarak durdu ve Lord Radnor Arthur'un zayıf, sade halini ailesiyle birlikte ayakta dururken gördü. Kendisinden hemen sonra gelmiş olmalıydı. Lottie hiçbir duygu belirtisi göstermedi ama adamın gözlerine bakarken kalbi göğsünde gümbürdedi hesaplayan kara gözleri vardı. Kolunu Ellie'nin omuzlarına doladı ve Ellie'nin hissetmekten uzak olduğu bir soğukkanlılıkla konuştu.

"Onu almanıza izin vermeyeceğim Lord Radnor."

"Sydney!" Nick aşağıda bir yerden Sayer'ın yüksek sesle haykırdığını duydu. "Sakın bırakma!"

Nick, kanla ıslanmış parmakları çürüyen kerestenin üzerinde kayarken bile, "Planlamıyorum," diye mırıldandı.

Kulaklarında donuk bir uğultu vardı. Kolları uyuşmuştu ve vücudu dayanılmaz bir acıyla sarsılıyordu. Sayer'ın ona zamanında ulaşamayacağını anladığında, garip bir şekilde düşünceleri sakinleşti ve berraklaştı.

Ölmek istemiyordu. İronik bir şekilde, birkaç ay önce bu durumda olsaydı, umursamayabilirdi. Kısa ama neşeli bir hayat... Tek beklediği buydu. Daha fazlasını istemek aklına bile gelmezdi.

Ama bu Lottie'yi bulmadan önceydi. Onunla zaman geçirmek istiyordu. Ona tekrar sarılmak istiyordu. Daha önce hiç kimseye karşı sevgi hissetmemişken ona onu ne kadar sevdiğini söylemek istiyordu. Ve ona bakmak istiyordu. Artık ona göz kulak olamayacağını düşünmek... onun korumasız, savunmasız kalacağını... parmakları biraz kaydı

ve nefesi kesildi. Gözlerini kapatarak kırıke sıkıca yapıştı, tutunduğu her saniyenin onu tekrar görme şansı olduğunu biliyordu. Şeytanlar onu parçaladı Beyaz kızgın testerelerle yan tarafını kesiyor, etini ve kaslarını yırtıyor, yüzünde ter patlamasına ve boynundan aşağı tuzlu damlalar halinde damlamasına neden oluyordu.

Lottie, diye düşündü korku ve ıstırap içinde. Sonunda anladığı o kadar çok şey vardı ki, artık çok geçti. Onu düşünmek hayatının son düşüncesi olacaktı, onun adı dudaklarının çıkaracağı son ses olacaktı. Lottie...

Birden bileğine sanki demir bir kelepçe takılmış gibi acımasız bir baskı uygulandı.

"Sana sahibim." Sayer'ın kararlı sesi düşüncelerinin yaygarasını kesti. Sayer onunla birlikte ışıdaydı, Çürüyen kerestenin uyarı iniltilerine rağmen. Nick ona kendisini bırakmasını, yapının ikisinin toplam ağırlığını taşıyamayacağını söylemek istedi ama nefesi yetmedi. "Bana güvenmek zorundasın Sydney," diye devam etti Sayer. "Diğer elini bırak, ben de seni yukarı çekeyim."

Nick'in tüm içgüdüleri bu öneriye isyan etti. için Tutuşunu bırakır ve tamamen başkasının gücüne bağlı olarak asılı kalır.

"Başka seçeneğim yok," dedi Sayer sıkılmış dişlerinin arasından. "Bırak, lanet olsun ve sana yardım etmeme izin ver. Şimdi."

Nick keresteyi tutuşunu bırakmaya zorladı kendini. O Korkunç bir an için serbest kaldı. Sayer'ın kavrayışının ezici bir mendeneye dönüştüğünü ve koşucu onu ağırlığını çatırdayan ahşabın üstünde dengeleyecek kadar uzağa çekerken yukarı doğru güçlü bir çekiş hissetti.

Sayer, Nick'in kolunu tutmaya devam ederek, "İlerleyin," diye mırıldandı ve birlikte manevra yaparak tehlikeli düşüşten uzaklaştılar. İkisi de kırıktan uzaklaştığında ve nispeten sağlam bir kalasın güvenliğini bulduklarında, şiddetli bir şekilde nefes alarak yan yana yığıldılar.

"Lanet olsun," diye homurdandı Sayer konuşacak kadar nefes aldığı anda, "çok ağır bir piçsin Sydney."

Kafası karışmış, vücudu acıyla sarsılmış olan Nick hâlâ hayatta olduğunu anlamaya çalıştı. Kolunu terden sıvılaşmış olmuş alına çekti ve koluna kramp girdiğini, titrediğini, incinmiş kaslarının çılgına döndüğünü fark etti.

Sayer doğruldu ve ona endişeyle baktı. "Bazı kaslarını germişsin gibi görünüyor. Elin de bir elekten geçirilmiş gibi görünüyor."

Ama yaşıyordu. İnanılmayacak kadar mucizeviydi. Nick Hak etmediği bir erteleme almıştı ve kutsal olan her şey adına, bundan yararlanacaktı. Lottie'yi düşündükçe karanlık bir özlemle yanıp tutuşuyordu.

"Sayer," diyebildi kısık sesle, "bir şeye karar verdim."

"Oh?"

"Şu andan itibaren, Fleet Ditch'te kendi lanet yolunu bulman gerekecek."

Sayer aniden sırttı ve onun öfkesinin ardındaki nedenleri anlamış gibi göründü. "Sanırım artık bir vikont olduğun için burası için fazla iyi olduğunu düşünüyorsun. Bir an önce kendini göstermeye başlamanın an meselesi olduğunu biliyordum.
hava."

Lord Radnor'ın Lottie'yi ailesinin evinde gördüğünde şaşırdığı belliydi. Sert, siyah bakışları Lottie'nin yüzünden Ellie'ninkine kaydı, ikisini karşılaştırdı, aralarındaki farkları listeledi. Tekrar Lottie'ye baktığında yüzü nefret ve özlemin karışımıyla gerilmişti.

"Karışmaya hakkınız yok," dedi.

"Kız kardeşim masum bir genç kızdır. Senin için hiçbir şey ifade etmiyor," diye parladı Lottie. "Benim yaptıklarım yüzünden acı çekmeyi hak etmiyor. Onu rahat bırakın!"

"Hayatımın on iki yılını sana adadım," dedi Radnor. sıkılmış dişlerinin arasından öne doğru bir adım attı. "Ve o yılların karşılığını öyle ya da böyle alacağım."

Lottie inanamayarak anne ve babasına baktı. "Yapamazsın Onu gerçekten ona vermek istiyorsun! Nasıl olur da terbiye sınırlarını bu kadar aşarsınız? Kocam sana bakacağını ve borçlarını üstleneceğini söylemişti-"

"Ellie bu şekilde daha iyi bir hayat sürecektir," diye mırıldandı babası. "Lord Radnor ona iyi bakacak-"

"Onu metresi yapmaya niyetli olduğu gerçeğine aldırıyor musunuz?" Lottie hepsine ters ters bakarken, Ellie sinmişti. ve sırtına yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Buna izin vermeyeceğim! Şimdi gidiyorum, Ellie'yi de yanıma alıyorum ve eğer biri bize dokunmaya cüret ederse Lord Sydney'e hesap verecek."

Nick'ten söz edilmesi Lord Radnor'ı çileden çıkarmışa benziyordu. "Bu ne cüret? Beni aldattın, ihanet ettin ve her türlü hakareti yaptın, şimdi de beni istediğim tek karşılıktan mahrum etmek istiyorsun."

"Ellie'yi istemiyorsun," dedi Lottie ona sabit bir şekilde bakarak. "Benden intikam almak istiyorsun. Evlendiğim için beni cezalandırmak istiyorsun. başka biri."

"Evet," diye patladı Radnor hiddetle, tüm kontrolünü kaybetmiş gibiydi. "Evet, seni cezalandırmak istiyorum. Seni çamurdan çıkardım ama sen kendini yine alçalttın. Kendini yozlaştırdın ve bunu yaparken de beni arzuladığım tek şeyden mahrum bıraktın." Birkaç agresif adımla ona doğru geldi. "Her gece yatarken seni o domuzla hayal ediyorum," diye bağırdı kadının yüzüne. "Nasıl olur da benim yerime o iğrenç hayvanı mı seçtin? En pis, en ahlaksız adamı."

Lottie elini geri çekti ve ona sertçe vurdu, avucu adamın yüzünün yan tarafına uyuşturan bir güçle çarptı. "Onun adını ağzına almaya uygun değilsin!"

Bakışları birbirine kilitlendi ve Lottie, Radnor'ın gözlerinde akıl sağlığının son kalıntılarının da yok olduğunu gördü. Radnor ona doğru uzandı, elleri bir şahinin pençeleri gibi kızın etrafını sardı ve kız ona yaslanana kadar onu ayaklarından çekiştirdi. Arkasından Ellie korku dolu bir çığlık attı.

Lord Radnor onu evden sürüklerken Lottie'nin anne ve babası kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş görünüyordu. Sıkı sıkı tutuyordu, Lottie tökezledi ve ön basamaklardan aşağı düştü. Radnor uşaklarına bir şeyler bağırırken, Lottie Radnor'ın kollarında debelenip duruyordu, ta ki Radnor başının yan tarafını kelepçeleyip kulağına acı verici bir darbe indirene kadar. Lottie şaha kalktı ve parlak kıvılcım yağmurunu temizlemek için başını salladı. Bakışları Radnor'un adamları tarafından kuşatılmış olan Daniel'i buldu. uşaklar. Daniel'in cüssesine rağmen, iki tanesiyle boy ölçüşemezdi.

Daniel, "Leydim," diye bağırdı ve yüzüne inen ağır bir yumrukla geriye doğru savruldu.

Radnor elini Lottie'nin saçlarına daldırdı ve parmaklarını sıkıca tutturulmuş buklelere doladı. Diğer kolunu da Lottie'nin boynuna dolayarak onu kendisiyle birlikte arabasına gitmeye zorladı.

"Buraya bak, Radnor-" dedi babasının endişeli sesi. "Ellie'yi alabileceğini söyledik. Lottie'yi serbest bırak, biz de-"

"İstediğim bu," diye öfkelen-di Lord Radnor, ön kolunu Lottie'nin boğazına dolamış, havasızlıktan boğulmasına ve öğürmesine neden olarak onu sürüklüyordu. "Artık pazarlık yok. İkame yok. Charlotte'a sahip olacağım ve Hepinize lanet olsun!"

Lottie kolunun ezici mengenesini çılgınca pençeledi, ciğerleri patlayacakmış gibi hissediyordu. Yapamadı Nefes almak... havaya ihtiyacı vardı... siyah ve kırmızı çizgiler görüşünü bulanıklaştırdı ve Radnor'un cezalandırıcı kucağında gevşediğini hissetti.

On Beşinci Bölüm

Lottie, Lord Radnor'un Londra'daki evine yarı sürüklenerek, yarı taşınarak götürüldüğünü hissedene kadar kendine tam olarak gelemedi.

Eve. Başı şiddetle çarpıyor ve adamın amansız pençesine karşı mücadele ederken boğazı ağrıyordu. Korku ve öfkesinin altında bir yerlerde, Ellie'nin kurtulmuş olmasından duyduğu derin bir rahatlamanın farkındaydı. Kız kardeşi güvendeydi ve şimdi

Her şey Lottie'nin her zaman olacağını bildiği, hayatının çoğuna hükmetmiş olan adamla kendisi arasındaki yüzleşmeye gelip dayanmıştı.

Her ne kadar Lottie, Lottie'den gelen birkaç ünlemden haberdar olsa da

Yakındaki hizmetkârların hiçbiri müdahale etmeye cesaret edemedi. Hepsi Radnor'dan korkuyordu ve onun dilediğini yapmasını engellemek için parmaklarını bile kıpırdatmayacaklardı. Radnor'un onu buraya getirmekteki amacının ne olduğunu merak ediyordu. Londra'daki evi, kaybolduğu ortaya çıktığında ilk araştırılacak yerdi. Adamın onu uzak bir yere götürmesini beklerdi. kolayca bulunabilir.

Radnor onu kütüphaneye sürükledi, kapıyı kilitledi ve Lottie'yi bir sandalyeye itti. Bir eliyle onu tutarak morarmış boğazıyla koltuğa yığıldı. Birkaç dakika sonra, sert ve soğuk bir şeyin onu ittiğini hissetti

Bir eli de başını sandalyenin arkasına doğru çekiyordu.

Lord Radnor'ın onu buraya getirme nedenini anladığında Lottie'nin kalbi duracak gibi oldu. Ona sahip olamayacağına göre, onu yok etmek niyetindeydi.

"Seni sevdim," dedi Radnor sessizce, tabancanın namlusunun ucu başının üzerinde titrerken bile sesi gayet akli başında geliyordu. "Sana her şeyimi verirdim."

Garip bir şekilde Lottie, sanki aralarında bir konuşma geçiyormuş gibi, aynı rasyonel tonda cevap verebildiğini fark etti.

Sıradan bir konuşma ve hayatı onun parmağının tetiğe basmasıyla sona ermeyecekti. "Sen beni hiç sevmedin." Konuşmak boğazını acıtıyordu ama devam etmek için kendini zorladı. "Sen bu kelimenin anlamını bilmiyorsun."

Tabanca daha sert sallandı. "Senin için yaptığım onca fedakârlıktan sonra bunu nasıl söylersin? Gerçekten bu kadar cahil misin?"

"Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca tahakküm, saplantı ve arzu göstermiştir... ama bunlar aşk değildir."

"O zaman bana aşkın ne olduğunu söyle." Sesi küçümsemeyle doluydu.

"Saygı. Kabullenme. Özverili olmak. Tüm bunlar benim kocam bana sadece birkaç hafta içinde gösterdi. Kusurlarım onun için önemli değil. Beni koşulsuz seviyor. Ben de onu aynı şekilde seviyorum."

"Aşkını bana borçlusun," dedi sertçe.

"Belki de nazik olmaya çalışsaydın sana karşı bir şeyler hissedebilirdim." Lottie durakladı, gözlerini kapatırken

tabancanın şakağına daha sert dayandığını hissetti. "Tuhaf ama sana değer verip vermediğimin senin için önemli olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Öyle," dedi Radnor öfkeyle. "En azından senden bu kadarını hak ediyorum!"

"Ne kadar ironik." Kuru dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirdi. "Benden mükemmellik talep ettin -asla ulaşamayacağım bir şey. Yine de sana verebileceğim tek şey olan şefkati hiç istemiyor gibiydin."

Radnor, "Onu şimdi istiyorum," diyerek Lottie'yi şaşkına çevirdi. Tabancayı Lottie'nin başına dayayarak onun önüne geçti ve yüzleri aynı hizaya gelene kadar diz çöktü. Yüzü, derisinin yüzeyinden değil de, yüzünün altından yanan bir renkle kızarmıştı. derinlerde. Gözleri öfkeden ya da belki de umutsuzluktan kararmıştı ve ince ağzı güçlü bir duyguyla çarpılmıştı. Lottie onu hiç böyle görmemişti. Lottie onu hiç böyle görmemişti. onu neyin harekete geçirdiğini, neden bu kadar Onun aşık olamayacağını ruhunun derinliklerine kadar bildiğinde, kayıplar onu perişan etmişti.

Pençe gibi eli onunkini tuttu, direnen parmaklarını terleyen yanağına götürdü. Kadın hayretle fark etti ki Onun kendisini okşamasını sağlamaya çalışıyordu... burada, bu şekilde, kafasına silah dayanmışken. "Dokun bana," diye mırıldandı hararetle. "Beni sevdiğini söyle."

Lottie parmaklarını onun parmaklarında hareketsiz ve cansız tuttu. "Kocamı seviyorum."

Radnor şaşkın bir öfkeyle kızardı. "Yapamazsın!"

Onun gözlerinin içine bakarken neredeyse ona acıyordu. anlamayan gözlerle baktı. "Senin için üzgünüm," dedi. "Sen

mükemmelden daha azını seven birini düşünemiyorum. Bu ne kadar yalnız bir kader olmalı."

"Seni sevdim," diye bağırdı, sesi öfkeden çatlamıştı. "Sevdim, lanet olası aldatan ruhun!"

"O zaman hiç var olmamış birini sevdin. Sen imkansız bir ideali sevdin. Beni değil." Üst dudağındaki boncuk boncuk terleri yaladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz lordum."

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum," dedi sertçe. "Bensiz bir hiçsin. Sen bana aitsin."

"Hayır. Ben Lord Sydney'in karısıyım." Önce tereddüt etti Son birkaç gün içinde birden fazla kez aklına gelen düşünceyi dile getirdi. "Ve şu anda onun çocuğunu taşıdığımdan oldukça eminim."

Lord Radnor'ın gözleri, bembeyaz bir yüzün içinde, zifiri karanlıktan iki kuyuya dönüşmüştü. Onu derinden sarstığını, başka bir adamın çocuğuna hamile olduğu düşüncesinin aklına bile gelmediğini anladı.

Radnor'ın parmakları nazikçe Lottie'nin parmaklarından çekildi ve adam ayağa kalktı. Radnor bir kez daha onun arkasına geçerken silahın soğuk namlusu Lottie'nin şakağından hiç ayrılmadı. Radnor saçlarını okşarken avucunun terleyen düzlüğünün hafifçe saçlarına değdiğini hissetti. "Her şeyi mahvettin," dedi adam tuhaf bir şekilde düz bir tonda. Tabanca kuruldu, ağır tıkırtısı teninde yankılandı. "Benim için geriye hiçbir şey kalmadı. Asla benim gibi olamayacaksın. arıyor."

"Hayır," diye yumuşak bir sesle onayladı Lottie. "Her zaman boşunaydı." Adamın tetiği çekmesini beklerken yüzünden soğuk terler süzülüyordu. Böylesine mutlak bir yenilgi karşısında Radnor onu kesinlikle öldürecekti. Ama o son gününü

hayatının korku içinde sinmiş anlarıydı. Gözlerini kapadı ve Nick'i düşündü... onun öpücüklerini, gülümsemelerini, kollarının sıcaklığını. Pişmanlık ve sevinç gözyaşları göz kapaklarının arkasında. Keşke onunla biraz daha fazla zaman geçirebilseydi... keşke onun kendisi için ne anlama geldiğini anlamasını sağlayabilseydi. Yavaşça iç geçirdi ve neredeyse huzur içinde Radnor'un harekete geçmesini bekledi.

Nefes verme sesiyle birlikte tabancanın namlusu başından kalktı. Bunu izleyen ağır sessizlikte Lottie gözlerini açtı, mutlak durgunluk karşısında şaşkına dönmüştü. Radnor'un nefes alış verişinin belli belirsiz sesini duymasaydı, onun odadan çıktığını düşünecekti. Dönmeye başladığında, aniden kulaklarını çınlatan patlayıcı bir sesin saldırısına uğradı. Geriye doğru düştü, arka tarafı yere çarparken, eteklerine ve kollarına sıcak bir sıçrama oldu.

Sersemlemiş bir halde nefesini tutmaya çalıştı ve kollarındaki kırmızı damlacıkları şarap renginde uzun lekeler oluşturana kadar uyuşukça sildi. Kan, diye düşündü hayretle ve Radnor'un buruşmuş haline baktı. Kendisinden birkaç metre ötede yerde yatıyordu, vücudu ölüm sancıları içinde kasılıyordu.

Morgan'a rapor vermeleri gerektiğini gönülsüzce kabul eden Nick ve Sayer, Bow Street'e gittiler. Nick, Morgan'ın Yan tarafındaki gergin kaslar yanıyor, kırık parmakları onları bağladığı mendilin altında şişiyordu. Yorgun ve ağrılıydı ve eve, Lottie'nin yanına dönmek için sabırsızlanıyordu.

Bow Street'teki rahat ve salaş binaya girer girmez, öğleden sonraki mahkemeden dönmüş olması umuduyla doğruca Sör Grant'ın ofisine gittiler.

Oturum. Nick ve Sayer yaklaşırken mahkeme kâtibi Vickery masasından fırladı. Gözlüklü yüzü onların pis görünüşü karşısında şaşkınlığını belli ediyordu. "Bay Vickery. Sayer ve Bay.... er, Lord Sydney..."

Sayer, "Fleet Ditch yakınlarında küçük bir tartışma yaşadık," dedi. "Morgan bizi görmek için müsait mi, Vickery?"

Nedense memur Nick'e tuhaf tuhaf baktı. "Şu anda birini sorguluyor," diye cevap verdi.

"Bu ne kadar sürer?" Nick sıkıntıyla sordu. "Hiçbir fikrim yok Lord Sydney. Görünüşe göre mesele acil bir durum. Aslında ziyaretçi sizin uşığınız, Lordum."

Nick sanki doğru duymamış gibi başını salladı. "Ne?"

"Bay Daniel Finchley," diye açıkladı Vickery.

"Onun burada ne işi var?" Hemen endişelenen Nick, Morgan'ın ofisine gitti ve kapıyı çalmadan açtı.

Morgan'ın yüzü Nick'e bakarken asıktı. "İçeri gel, Sydney. Gelişiniz iyi zamanlama. Eline ne oldu?"

Nick sabırsızlıkla, "Boş ver onu," dedi. Ziyaretçinin gerçekten de Daniel olduğunu gördü, yüzü yara bere içindeydi, bir gözü morarmıştı ve giysisi yırtılmıştı. "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu endişeyle kaşlarını çatarak. "Neden buradasın Daniel?"

"Sizi evde bulamadım lordum," dedi uşak. telaş içinde cevap verdi. "Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden

Sör Grant'e söyle. Leydi Sydney'e bir şey oldu."

Nick'i bir telaş sardı ve yüzünün bembeyaz kesildiğini hissetti. "Ne?"

"Leydi Sydney bu sabah kız kardeşini almak için ailesini ziyarete gitti. Ona eşlik etmemi istedi ve Howard'lar kızı bırakmak istemeyecekleri için bir tür mücadele yaşanabileceği konusunda beni uyardı." Cebini karıştırdı ve buruşturulmuş bir not çıkarıp Nick'e uzattı. "Leydi Sydney bunu arabada bıraktı."

Nick notu hızla taradı, bakışları ilk satıra takıldı.

Lütfen bana yardım edin. Annem Lord Radnor'un beni götürmeye geldiğini söylüyor.

Nick küfrederek bakışlarını uşağın solgun yüzüne kaldırdı. "Devam et," diye homurdandı.

"Leydi Sydney ve ben Howard'ların evine vardktan birkaç dakika sonra Lord Radnor ortaya çıktı. Eve girdi ve dışarı çıktığında, görünüşe göre aklını kaçırdı. Kolunu Leydi Sydney'in boğazına doladı ve onu zorla arabasına bindirdi. Onu durdurmaya çalıştım ama uşakları beni alt etti."

Nick'in üzerine buz gibi bir korku dalgası yayıldı. Kontun karanlık saplantısının derinliğini biliyordu. Karısı, Kont'un merhametine kalmıştı. En çok korktuğu adam... ve ona yardım etmek için orada değildi. Bunun farkına varmak onu çılgına çevirdi.

"Onu nereye götürdü?" Nick hırladı, yaralanmamış eliyle uşağın paltosunu yakaladı. "Neredeler Daniel?"

Uşak titreyerek, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Onu öldüreceğim," diye öfkelenen Nick kapıya doğru yürüdü. Radnor'un şehrinden başlayarak Londra'yı paramparça edecekti. mülk. Sadece bir adamın birden fazla kez öldürülememesine üzülyordu, çünkü binlerce ölümü ziyaret etmek istiyordu. Piç kurusu.

"Sydney," diye sertçe araya girdi Morgan, o kadar hızlı hareket ediyordu ki kapıya Nick'le aynı anda varmıştı. "Çıldırılmış bir deli gibi aceleyle dışarı çıkmayacaksın. Eğer karın tehlikedeyse, soğukkanlılığını korumana ihtiyacı var."

Nick hayvana benzer bir hırıltı çıkardı. "Çekil yolumdan!"

"Bir arama düzenleyeceğim. Dört kişi gönderebilirim. koşucular ve en az otuz polis memuru yaklaşık beş dakikalar. Radnor'un karınızı götürebileceği en olası yerleri söyleyin, çünkü onun hakkında benden daha fazla bilgiye sahipsiniz." Morgan'ın sabit bakışları Nick'inkilerle buluştu ve "Bu işte yalnız değilsin Sydney. Onu bulacağız, yemin ederim."

Tam o sırada kapıda kısa bir tıkırtı duyuldu. "Sör Grant," dedi Vickery'nin boğuk sesi, "başka bir ziyaretçiniz var."

"Şimdi olmaz," dedi Morgan sertçe. "Ona yarın dönmesini söyle."

Kısa bir duraklama oldu. "Ee... Sör Grant?"

"Bu da ne böyle, Vickery?" Morgan kapalı kapıya kuşkulu bir bakış fırlattı.

"Bunu göndermek isteyeceğinizi sanmıyorum."

"Kim olduğu umurumda değil, sadece söyle ona..." Kapı yavaşça açılırken Morgan'ın sesi kesildi.

Nick'in acı dolu bakışları ziyaretçiye yöneldi ve gördüğü manzara karşısında neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. "Lottie."

* * *

Lottie, üstü başı perişan ve kan içindeydi. Kocasının bembeyaz yüzünü görünce gülümsedi. "Bugün oldukça meşguldüm," dedi.

Sesinin tınısı bir selin boşalmasına neden olmuş gibiydi. vahşi bir duyguydu. Nick onun adını inleyerek ona ulaştı. iki adım. Onu boğmakla tehdit eden acımasız bir kucaklamayla kendine doğru çekti.

"Kan-" dedi tutarsızca, iri eli çılgınca bir arayışla onun üzerinde geziniyordu.

"Benim değil. Ben iyiyim, birkaç şey dışında-" Lottie sözünü kesti, adamın yanında tuttuğu sargılı eli görünce gözleri büyüdü. "Nick, yaralanmışsın!"

"Önemli bir şey değil." Nick kızın başını geriye doğru çekerek, işkence dolu bakışlarını kızın yüzünde gezdirdi. Titreyen parmak uçları yanağının ve çenesinin çizgisi. "Aman Tanrım. Lottie..." Panikle araştırmaya devam ederken, kadının boğazındaki morlukları fark etti ve öfkeyle bir çığlık attı. "Lanet olsun! Boynun. Buna cüret etti... O piçi katledeceğim-"

Lottie parmaklarını onun ağzının üzerine koydu. "Ben iyiyim," dedi nazikçe. Adamın iri bedeninin nasıl titrediğini hissederek elini göğsünün üzerinde sakınleştirici bir hareketle gezdirdi. Son saatlerdeki travmatik olaylardan sonra onunla birlikte olmak o kadar güzeldi ki dudakları titrek bir gülümsemeye kıvrıldı. Kadın tozlu, terden sıırıslam olmuş yüzüne endişeyle baktı. "İçinde

Aslında, senden daha iyi durumda olduğuma inanıyorum, sevgilim."

Boğazından ilkel bir inilti geldi ve sağ koluyla onu kavrayıp açlıkla üzerine eğildi. "Seviyorum Sen," dedi alçak ve sarsılmış bir sesle. "Seni çok seviyorum, Lottie." Dudakları ateşli bir öpücükle onunkileri kapladı.

Belli ki odada başkalarının da olduğunu hatırlayamayacak kadar tedirgindi. Lottie yüzünü başka tarafa çevirdi.

boğuk bir kahkaha attı. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Burada olmaz, sevgilim. Daha sonra, daha mahrem bir yerde-"

Nick bir kez daha ağzını yakalayınca sustu. Birdenbire kendini bir metre boyunda, tahrik olmuş, aşırı öfkeli bir erkek tarafından duvara doğru itilmiş buldu. Nick'in ağzını kapatması için

Lottie onu yatıştırmak için geniş sırtını okşadı. Adam onu derin ve ateşli öpücüklere boğarken, ciğerleri o kadar şiddetli çalışıyordu ki Lottie her nefeste göğüs kafesinin genişlediğini hissedebiliyordu. Kadın onu rahatlatmaya çalıştı, adamın ağzı onunkinin üzerinde kabaca çalışırken hafifçe ensesini okşadı. Nefesi düzensiz titremeler halinde geliyordu ve öpücüklerin arasında sanki bir duaymış gibi onun adını sayıklıyordu. "Lottie... Lottie..." Kadın her cevap vermeye çalıştığı anda, adam tekrar ağzına atlıyordu.

"Sydney," dedi Sör Grant, uzun süren boğaz temizleme sesleri dikkatini çekmeyi başaramadıktan sonra. "Ahem. Sydney..."

Uzun bir süre sonra Nick nihayet başını kaldırdı.

Lottie adamın göğsünü iterek onu tutuşunu gevşetmesini sağladı. Yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş bir halde Sayer'ın hava durumuna karşı yoğun bir ilgi geliştirdi Daniel dışarıda beklemek için izin istemişti.

"Leydi Sydney ile buluşmanızı böldüğüm için üzgünüm, Lordum," dedi Sir Grant üzüntüyle. "Ancak Radnor'a ne olduğunu ve şu anda nerede olduğunu, özellikle de Leydi Sydney'in giysilerinin durumunu öğrenmek için ısrar etmek zorundayım."

Lottie, onun elbisesindeki kan lekelerinden söz ettiğini anlayarak başını salladı. O açıklama yaparken Nick onu tutmaya devam etti. Yargıca, "Lord Radnor kendi elleriyle öldü," dedi. "Beni evine getirdi ve birlikte olduktan sonra Birkaç dakika konuştuktan sonra kendi canına

kıydı." "Ne şekilde?" Sir Grant sakince sordu.

"Tabanca kullandı." Lottie bu sözler üzerine Nick'in vücudunda oluşan titremeyi hissetti. "Tamamen çıldırmış gibi görüldüğünü söylemek dışında, hareketlerini açıklayamıyorum. Hizmetçilerine cesedini olduğu gibi bırakmalarını ve hiçbir şeye dokunmamalarını söyledim. Olay yerini araştırın."

"Aferin leydim," dedi Sör Grant. "Birkaç soruya daha cevap vermenizi rica edebilir miyim?"

"Yarın," dedi Nick kabaca. "Bugün yeterince şey yaşadı. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Lottie, Sir Grant'a, "Lord Sydney'in eline bakması için bir doktor gönderirseniz ve uşağımıza da bir göz atarsanız, size her ayrıntıyı seve seve anlatırım," diye cevap verdi.

Yargıcın yeşil gözlerinin kenarları büyüleyici bir şekilde kıışı. "Derhal Dr. Linley'i çağıracağız."

"Ben onu getiririm," diye gönüllü oldu Sayer ve hızla ofisten çıktı.

"Mükemmel," dedi Morgan, bakışları Nick'e dönerek. "Linley'i beklerken, lordum, belki bana yaralarınızın nasıl oluştuğunu ve neden Fleet Ditch'te gezinmiş gibi görünüp koktuğunuzu açıklayabilirsiniz."

Çok sonraları, evde yataklarında oturup saatlerce konuştuklarında Nick, Lottie'ye depoda düşüp öleceğini sandığı o tehlikeli anlarda aklından geçenleri anlattı. O sırada Lottie onu dinledi, kolunun kıvrımına sokuldu ve parmak uçlarını göğsündeki saçlarda hafifçe dolaştırdı. Onun Dr. Linley'nin parmaklarını yerleştirip atellemeden önce vermekte ısrar ettiği ağrı kesici ilacın etkisiyle sesi derin ve uykuluydu. Nick ilacı sadece Çünkü bunun alternatifi, doktor ilacı boğazından aşağı dökerken Sayer ve Morgan tarafından yere yatırılmak gibi onursuz bir ihtimaldi.

"Yaşamayı hiç o anki kadar çok istememiştim, O çürüyen keresteye tutunarak," dedi Nick. "Seni bir daha göremeyeceğim düşüncesine dayanamadım. Tek istediğim seninle zaman geçirmek. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek. Başka hiçbir şey umurumda değil."

Ona aşkını mırıldanan Lottie, omzunun sert ipek tenini öptü.

"Sana bir keresinde koşucu olmam gerektiğini söylediyimi hatırlıyor musun?" diye sordu.

Lottie başını salladı. "Mücadeleye ve tehlikeye bağımlı olduğunu söylemiştin."

"Artık değilim," dedi şiddetle.

Lottie gülümseyerek, "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi ve bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Çünkü sana oldukça bağımlı hale geldim."

Nick parmaklarıyla onun sırtının ay ışığıyla aydınlanmış kıvrımlarını izledi. "Ve sonunda ne dileyeceğimi biliyorum."

Saçlarının uzun bukleleri göğsünde ve omuzlarında gezinirken şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Dilek kuyusu," diye hatırlattı ona.

"Oh, evet..." Lottie yüzünü onun göğsüne yaklaştırdı ve ormandaki o sabahı hatırlayarak yumuşak tüylerini okşadı. "Bir dilek tutmazdın."

"Çünkü ne istediğimi bilmiyordum. Ama şimdi biliyorum."

"Ne istiyorsun?" diye sordu şefkatle.

Eli başının arkasına kayd ve ağzını kendi ağzına doğru çekti. "Seni sonsuza dek sevmek için," diye fısıldadı dudakları buluşmadan hemen önce.

Sonsöz

Efendi John Robert Cannon doğduktan bir saat sonra, Sir Ross bebek oğlunu arkadaşlarının ve ailesinin beklediği salona taşıdı. Dantel süslemeli bir battaniyeye sarılmış uyuyan bebeğin görüntüsünü yumuşak, sevinçli haykırıslardan oluşan bir koro karşıladı. Bebeği güler yüzlü annesi Catherine'e teslim eden Sir Ross, bir sandalyeye doğru ilerledi ve uzun bir iç çekişle kendini sandalyeye bıraktı.

Kayınbiraderini inceleyen Nick, onu hiç bu kadar bitkin ve sinirli görmediğini düşündü. Sör Ross karısıyla birlikte kalarak geleneklere meydan okumuştı. doğum sancısı çekerken dışarıda bekleyemeyecek durumdaydı. Siyah saçlarıyla Sör Ross, buruş buruş olmuş ve üstün özgüveni geçici olarak kaybolmuş bir halde, her zamankinden çok daha genç görünüyordu... içkiye fena halde ihtiyacı olan sıradan bir adam.

Nick büfede bir konyak doldurdu ve ona getirdi. "Sophia nasıl?" diye sordu.

"Benden çok daha iyisiniz," diye itiraf etti Sir Ross ve kadehi minnetle aldı. "Teşekkür ederim." Gözlerini kapatarak konyağı derin bir yudum aldı ve aşırı gergin sinirlerini yatıştırmasına izin verdi. "Tanrım, kadınlar bunu nasıl yapıyor bilmiyorum," diye mırıldandı.

Doğum gibi kadınlara özgü bir konuyu hiç bilmeyen Nick, yakındaki bir sandalyeye oturdu ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Sophia zor zamanlar mı geçirdi?"

"Hayır. Ama en kolay doğum bile bana Herkülvari bir çaba gibi geliyor." Biraz rahatlamış gibi görünen Sör Ross konyaktan biraz daha içti. Alışılmadık açık sözlülüğüyle Nick'i şaşırttı. "Sonunda ne olacağını bilen bir koca, karısının yatağına dönmekten korkar. yol açtı. Doğum sancısı çekerken, ona bunu yaşattığım için sorumlu olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum."

Gülümsedi

alaycı bir şekilde. "Ama sonra, elbette, bir adamın aşağılık doğası eninde sonunda galip gelir."

Nick ani bir şaşkınlıkla Lottie'ye baktı. Diğer kadınlar gibi o da bebeğin üzerine titriyordu, yüzü yumuşak ve ıslıl ıslıldı. Ellerinden biri, çocuklarının büyümekte olduğu kendi karnının kıvrımları üzerinde hafifçe duruyordu. Onun bakışlarını hisseden Lottie gülümseyerek başını kaldırdı ve yüzünü buruşturdu
Burnunu arsızca.

Nick, kendi çocuğu doğduğunda Sör Ross'tan daha iyi durumda olmayacağını fark ederek, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Sör Ross onun düşüncelerini okuyarak ani bir sırıtışla, "Yaşayacaksın," diye teminat verdi. "Ve sonrasında sana konyak doldurmak için orada olacağım."

Dostça bakiştılar ve Nick bir şey hissetti. beklenmedik bir şekilde hoşlanmaya başladı. Yıllardır düşmanıydı. Acı bir gülümsemeyle başını sallayarak Sör Ross'a elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Sir Ross, Nick'in kendisine ne için teşekkür ettiğini anlamışa benzeyen bir tavırla elini kısa ve sert bir şekilde sıktı. "Her şeye değdi o zaman?" diye sordu sessizce.

Sandalyesine geri oturan Nick bir kez daha karısına baktı, onu asla yapabileceğine inanamayacağı bir yoğunlukla seviyordu. Hayatında ilk kez kendisiyle ve dünyayla barış içindeydi, artık geçmişin gölgeleri peşini bırakmıyordu. "Evet," dedi basitçe, Lottie ona bir kez daha bakarken ruhu sevinçle parlıyordu.

Yazarın Notu

Sevgili okuyucu,

Umarım ünlü Bow Street koşucularının yer aldığı romanlarımı beğenmişsinizdir. Bu romanları yazmak benim için büyük bir zevkti ve araştırmalarım sırasında çok ilginç bazı gerçekleri öğrenebildim. Bow Street koşucuları şunlardı esasen Parlamento tarafından hiçbir zaman resmi olarak yetkilendirilmemiş özel bir polis gücüydü. Yasal ya da bölgesel kısıtlamalarla bağlı değillerdi - bu da neredeyse kendi başlarına bir kanun oldukları anlamına geliyordu. Hırsızlardan oluşan bu gözüpek grup 1753 yılında Henry Fielding tarafından kuruldu ve bir yıl sonra öldüğünde üvey kardeşi John Fielding onun yerine baş sulh hakimi oldu.

Bow Street koşucuları on yıllar boyunca halka sadakatle hizmet ettikten sonra, 1829 yılında ilk Metropolitan Polis Yasası kabul edildi ve Yeni Polisin kurulmasıyla sonuçlandı. Bow Street ofisi on yıl boyunca Yeni Polis'ten bağımsız olarak çalışmaya devam etti, ta ki ikinci Metropolitan Polis Yasası Yeni Polis'i genişletene ve nihayet Bow Street ofisini ortadan kaldıranaya kadar.

Sokak koşucuları. Arsamın ihtiyaçlarına hizmet etmek amacıyla koşucuların varlığını iki yıl daha uzatmak için yazarın iznini aldığım için naçizane hoşgörunüzü rica ediyorum.

Ayrıca tarihi bir romanda "duş sahnesine" yer verdiğim gerçeğine de değinmek istiyorum ki bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum. On dokuzuncu yüzyıl sıhhi tesisatını araştırırken, Wellington dükünün 1833 gibi erken bir tarihte evine birkaç yüz fit sıcak su borusu döşediğini ve 1830'ların sonunda Buckingham dükünün malikanesini duşlar, su dolapları ve banyolarla donattı. Bu nedenle, Nick Gentry'nin duş-banyosu O zamanın varlıklı Londralı bir beyefendisi için bu tamamen mümkündü.

Birinin unvanını reddetme sürecine gelince... aslında bir eşin bunu yapması 1963 soyluluk yasası. O zamandan bu yana sadece on beş kadar kişi gerçekten feragat etmiştir.

Her zaman mutluluklar dilerim,

Lisa

Yazar Hakkında

Lisa Kleypas, on iki dilde yayımlanmış on yedi tarihi aşk romanının yazarıdır. 1985 yılında Massachusetts Güzeli seçildi ve Atlantic City'deki Miss America yarışmasında yarıştı. Wellesley College'dan siyaset bilimi derecesiyle mezun olduktan sonra ilk romanını yirmi bir yaşında yayımlamıştır. Kitapları çok satanlar listelerinde yer aldı, Bunların arasında The New York Times, USA Today ve Publishers Weekly de bulunmaktadır. Lisa evli ve iki çocuk babasıdır.

Lisa Kleypas Yazarının Diğer Kitapları

ÇÜNKÜ SEN BENİMSİN

SENİ HAYAL EDİYORUM

LADY SOPHIA'NIN

SEVGİLİSİ GECE YARISI

MELEĞİ

SADECE SENİN

KOLLARINDA SADECE

SENİN AŞKINLA

RÜYALARIN PRENSİ

BİR YERDE BANA GÖZ KULAK

OLACAK BİRİNİ BULACAĞIM.

KOLLARIMDAKI

YABANCI ANIDEN SEN

SONRA SEN GELDİN

YABANCILAR EVLENDİĞİNDE

RÜYALAR NEREDE BAŞLAR

Telif Hakkı

Hachette Digital tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

9781405517799

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça belirtilenler dışında kamu malıdır, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2003 Lisa Kleypas'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Hachette Dijital
Little, Brown Kitap Grubu
100 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DY

www.hachette.co.uk

ROMANTİZM OKUMAYI
SEVİYOR MUSUN?

Aşık olmak

piotkus

Entice

Karşı konulmaz bir e-Kitap-ilk liste
romantik kurgunun Öncüleri

www.piatkusentice.co.uk
adresinde

En son haberleri almak için,
reviews & competitions doğrudan your inbox,
sign up to our romance newsletter at
www.piatkusentice.co.uk I/haberler

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

